

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

НЕЛАСЪН ДЕМИЛ

ПОЛЕТ 8000

НАПИСАН
ПО ИСТИНСКИ
СЛУЧАЙ!

Непогражаем майстор разказвач!

Ню Йорк Таймс

НЕЛСЪН ДЕМИЛ

ПОЛЕТ 800

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Най-важният случай в кариерата на детектив Джон Кори! („Аз, детективът“; „Играта на лъва“)

КРАЙБРЕЖИЕТО НА ЛОНГ АЙЛЪНД

На здрачаване пустият плаж става ням свидетел на една оргия и на една трагедия. Двойка прелюбодейци се отдават на горещ секс пред специално нагласена камера. Внезапно небето е озарено от ужасна експлозия. Двойката побягва с камерата миг преди една полицейска кола да заоре в пясъка...

ПЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Катастрофата на полет 800 е приписана на механична повреда. Само че за Джон Кори и Кейт Мейфилд, членове на елитния контратерористичен отряд, случаят не е приключил. Подозирайки, че истината се прикрива, без да се подчиняват на заповедите, те се ровят отново в грамадата от доказателства в търсене на най-важното — записа на двойката от плажа, съхранил последните мигове на обречения самолет.

Вдъхновено и умело Нелсън Демил взривява тишината с убийствен хумор и ескалиращо напрежение!

„Най-изкусната творба на големия майстор!“

Дан Браун, „Шифърът на Леонардо“

На Санди — най-последно...

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Това е художествена измислица, основана на факт: катастрофата на полет 800 на Транс Уърлд Еърлайнс край Лонг Айленд, щата Ню Йорк, на 17 юли 1996 г.

Героите в романа са измислени, макар че мимоходом се споменават и реални личности.

Събитията от 17 юли 1996 г., които описвам в тази книга, и последвалото разследване на катастрофата, са основани на публикувани сведения, както и на личните ми разговори със следователи, работили по случая, и с очевидци на катастрофата.

Официалната причина за катастрофата е механична повреда, въпреки че има противоречиви теории, които насочват към по-зловещи причини за тази трагедия. Опитал съм се да представя всички страни и точно да изложи разказите на очевидци, криминалистичните свидетелства и следствените факти. Позволил съм си обаче драматургични свободи и литературни волности в случаите, когато свидетелствата са противоречиви.

Тази книга се посвещава на паметта на пътниците и екипажа на полет 800, които изгубиха живота си в нощта на 17 юли 1996 г., и на техните семейства и близки, както и на стотиците участници в спасителната операция и разследването на причината за тази трагедия.

КНИГА I
17 ЮЛИ 1996 Г.
ЛОНГ АЙЛЪНД, ЩАТА НЮ ЙОРК

*И нека всичко туй остане в тайна, което
между мен и тебе беше.*

„Алиса в страната на
чудесата“, Луис Карол

Бъд Мичъл караше своя форд „Експлорър“ по Дюн Роуд. Приближаваше се към знак с надпис ОКРЪЖЕН ПАРК „КЪПСОГ БИЙЧ“. ОТВОРЕНО ОТ ИЗГРЕВ ДО ЗАЛЕЗ. Слънцето залязваше, но Бъд прекоси пустия паркинг, в отсрещния край на който имаше широка естествена просека, отчасти запречена с ограда. Знакът гласеше: ЗАБРАНЕНО ЗА АВТОМОБИЛИ.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим? — попита той жената на дясната седалка.

— Да — потвърди Джил Уинслоу. — Вълнуващо е.

Бъд кимна без ентусиазъм. Заобиколи оградата и продължи по пясъчната пътека между високите, обрасли с трева дюни.

Извънбрачният секс трябваше да е вълнуващ и за двамата, помисли си той, ала Джил не го виждаше така. За нея си струваше да мами съпруга си само ако това ѝ носеше повече секс, романтика и вълнение от вкъщи. За него възбудата идваше от самото табу върху секса с чужда съпруга.

Някъде към четирийсетия си рожден ден Бъд Мичъл беше стигнал до поразителното заключение, че жените не са като мъжете. Днес, пет години по-късно и две години след началото на тази връзка, той разбираше, че фантазиите на двамата не си съвпадат особено. И все пак Джил Уинслоу бе красива, отзивчива и най-важното, беше съпруга на друг мъж и искаше да запази това положение. За него безопасен секс означаваше да го прави с омъжена жена.

Допълнителен стимул за Бъд бе фактът, че с жена си Арлийн се движеха в същите социални кръгове като Джил и нейния мъж Марк. Когато четиримата се срещаха в обществото, Бъд изобщо не се чувстваше неловко и не изпитваше угризения — чувстваше се страхотно, самолюбието му не познаваше граници и той се наслаждаваше на тайната мисъл, че е виждал всеки сантиметър от голото тяло на хубавицата Джил Уинслоу.

Само че това не беше чак такава тайна, естествено, иначе нямаше да е толкова забавно. В началото на връзката им, когато и

двамата се бояха да не ги хванат, се бяха заклели един на друг, че няма да кажат на никого. Впоследствие бяха намеквали, че са споделяли с близки приятели, само за да си осигурят алиби за отсъствията си от домашното огнище. Бъд все се питаше кой от приятелите им знае и в обществото се забавляваше с опитите си да отгатне.

Стигнаха с отделни коли до Златния бряг на Лонг Айленд, на деветдесетина километра от Вашингтон, и Джил паркира на селския паркинг, на който се срещнаха, после заедно отидоха в хотел с експлоръра на Бъд. В хотела той я попита какво е алибито ѝ и след като получи едносричен отговор, повтори въпроса:

— Къде си тая нощ?

— На вечеря при една приятелка, която има апартамент в Ист Хамптън. Утре заедно ще ходим на пазар. — И прибави: — Поне това е вярно, защото ти трябва да се прибираш сутринта.

— Приятелката ти съгласна ли е?

Джил сприхаво въздъхна.

— Да. Не се безпокой.

— Хубаво. — Направи му впечатление, че тя никога не го пита за алибитата му, сякаш колкото по-малко знае, толкова по-добре. Реши да прояви инициатива: — Аз съм на риба с приятели в открито море. Мобифоните нямат връзка в океана.

Джил сви рамене.

Бъд Мичъл разбираше, че по свой начин и двамата обичат своите малко досадни съпрузи, обичат децата си и спокойния си живот на хора от средната класа. Обичаха се и един друг или поне така твърдяха, обаче не достатъчно, за да зарежат всичко и да са заедно по седем дни в седмицата. Три-четири пъти месечно като че ли им стигаше.

Пътеката свърши с пясъчна дюна и Бъд спря.

— Карай към плажа — каза Джил.

Бъд отби от пясъчната пътека към океана.

Иксplorърът се спусна по полегатия склон сред храсталаци и изсъхнали водорасли и спря под високата дюна, където колата не се виждаше от пътеката. Часовникът на таблото показваше 19:22.

Слънцето потъваше в гладкия като стъкло океан. Небето беше ясно, само с пръснати тук-там облачета.

— Хубава вечер — каза Бъд.

Джил отвори вратата и слезе. Бъд угаси двигателя и я последва.

Пресякоха широката петдесетина метра бяла пясъчна ивица. Водата искреше от златистите отблясъци на залязващото слънце, ветрецът откъм сушата шумолеше в тревата по дюните.

Бъд се огледа наоколо, за да види дали са сами. Дюн Роуд беше единственият път, по който се стигаше дотук, и на идване се бяха разминали с няколко коли, напускащи плажовете по посока към Вашингтон, но никой не бе пътувал насам.

Стотина метра на запад тесният остров свършваше при протока Моричес и на отсрещния бряг се виждаше окръжният парк „Смит Пойнт“ на Файър Айленд.

Беше сряда и неделните летовници от Хамптън си бяха в града. Всички останали явно се наслаждаваха на коктейлите си. Пък и автомобилите трябваше да спират на около осемстотин метра оттам, където бяха.

— Е, плажът май е на наше разположение — отбеляза Бъд.

— Нали това ти казвах.

Джил заобиколи форда и отвори задния капак. Бъд отиде при нея и двамата заедно извадиха някои неща, сред които одеяло, хладилна чанта, видеокамера и тринога.

Намериха дискретно място между две обрасли с трева дюни и Джил постла одеялото, докато Бъд постави триногата и нагласи видеокамерата. Той свали капачката на обектива, погледна през окуляра и насочи камерата към Джил, която седнаше боса по турски. Последните отблясъци на червеното слънце осветяваха сцената и след като фокусира камерата, Бъд натисна бутона за запис.

После седна при Джил, която отпушваше бутилка вино, извади две чаши от хладилната чанта и тя ги наля.

Чукнаха се.

— За летните вечери, за нас двамата — каза Бъд.

Отпиха и се целунаха.

Видеокамерата записваше и тях, и гласовете им, и те малко се срамуваха. Джил разчупи леда с думите:

— Е, често ли идваш тук?

Бъд се усмихна.

— За пръв път ми е. Ами ти?

Този път се усмихнаха и двамата. Скоро мълчанието стана почти неловко. На Бъд не му харесваше насочената към тях камера, но виждаше и хубавата страна в това, защото по-късно щяха да се върнат в хотела в Уестхамптън и да гледат записа, докато правят секс. Може пък идеята да не беше чак толкова лоша.

Изпиха по още една чаша вино. Светлината вече намаляваше и Джил реши, че е време. Остави чашата си в хладилната чанта, изправи се и си съблече плетената блузка.

Бъд също стана и си свали ризата.

Джил смъкна светлокафявите си шорти и ги изрита настрана. Постоя няколко секунди по сутиен и гащички, докато Бъд се събличаше, после си разкопча сутиена и изхлузи бикините си. Погледна камерата, разпери ръце във въздуха, завъртя се няколко пъти, засмя се и се поклони.

Прегърнаха се и се целунаха, замилваха голите си тела.

Джил обърна Бъд под прав ъгъл към обектива, отново погледна камерата и обяви:

— Свирка. Първи дубъл. — После коленичи и започна да му духа. Той се скова, ала скоро коленете му омекнаха. Не знаеше какво да прави с ръцете си, затова ги постави върху главата ѝ и прокара пръсти през правата ѝ кестенява коса.

Насили се да се усмихне — знаеше, че камерата записва изражението му, и искаше да изглежда доволен, когато по-късно се гледат. Всъщност обаче се чувстваше нещо средно между глупаво и неловко.

Бъд можеше да е малко циничен в смесена компания, докато Джил обикновено говореше скромно и сдържано, само сегиз-тогиз се усмихваше и пускаше по някоя духовитост. В леглото обаче той все още се изненадваше от сексуалната ѝ разкрепостеност.

Джил усети, че той ще се изпразни, и спря.

— Край. Втора сцена. Вино, моля.

Бъд извади бутилката.

Тя легна по гръб и вирна крака във въздуха.

— Купон с опитване на съпругите. — После разтвори крака. — Лей. Бъд коленичи между краката ѝ и изля малко вино, после без повече сценични напътствия почна да я лиже.

Джил задиша тежко, но успя да изпъшка:

— Надявам се, че си насочил камерата точно.

Бъд се надигна да си поеме дъх и погледна назад.

— Да.

Тя взе бутилката и изля останалото вино върху тялото си.

— Оближи ме.

Бъд облиза виното от твърдия ѝ корем и гърдите ѝ, прокара език по зърната ѝ.

След няколко минути Джил се надигна.

— Лепкава съм. Хайде да се изкъпем.

Той се изправи.

— Трябва да тръгваме. Ще вземем душ в хотела.

Джил не му обърна внимание. Изкачи се на дюната и погледна към океана.

— Хайде, нагласи камерата и да идем да се изкъпем в морето. Бъд знаеше, че няма смисъл да спори, затова бързо отиде при видеокамерата, спря я, после пренесе триногата на върха на дюната и заби крачетата ѝ в пясъка.

Огледа океана и небето. Гаснещите слънчеви лъчи все още огряваха хоризонта, ала морето и водата вече бяха тъмносини и лилави. Започваха да блещукат звезди. Забеляза мигащи светлинки на високо летящ самолет и сияние на голям кораб в далечината. Вятърът се усилваше и охлаждаше потното му голо тяло.

Джил погледна през окуляра и натисна бутона за сумрак, после настрои автофокуса на безкрайност. Накрая включи на запис.

— Невероятно е красиво.

— Хайде да не ходим на плажа голи — каза Бъд. — Може да има хора.

— И какво от това? Щом не ги познаваме, кой го е грижа?

— Все пак дай да си вземем дрехи...

— Живей опасно, Бъд.

Тя се спусна от дюната и заподскача по полегатия плаж. Бъд я проследи с поглед. Възхищаваше се на съвършеното ѝ голо тяло, докато тя тичаше към водата. Джил се обърна към него и извика:

— Хайде!

Бъд се спусна по плажа. Чувстваше се глупаво да тича гол и оная му работа да се развява на вятъра.

Настигна я на самия бряг и Джил го накара да се обърне към камерата и размаха ръце.

— Бъд и Джил плуват с акулите. — После го хвана за ръка и двамата нагазиха в спокойния океан.

Първоначалният шок от студената вода отстъпи мястото си на приятно усещане за пречистване. Спряха, когато солената вода стигна до хълбоците им, и почнаха да се плискат отпред и отзад.

Джил погледна навътре в морето.

— Вълшебство.

Бъд застана до нея и двамата заедно се възряха напред, хипнотизирани от ширналото се гладко море и аленото небе.

Надясно Бъд забеляза мигащи светлини на самолет — на петнайсетина километра от Файър Айленд, на височина четири хиляди — четири хиляди и петстотин метра. Приближаваше се и последните лъчи на залязващото слънце се отразяваха от крилете му. Оставяше четири бели следи в тъмносиньото небе и Бъд предположи, че е излетял от летище „Кенеди“ на стотина километра западно от тях и че лети към Европа. Моментът изискваше романтичност и Бъд каза:

— Ще ми се двамата да летяхме с тоя самолет за Париж или Рим. Тя се засмя.

— Ти се паникьосваш, когато отиваш за един час на мотел. Как ще обясниш заминаването си за Париж или Рим?

Бъд се ядоса.

— Не се *паникьосвам*. Просто съм предпазлив. Заради *теб*. Хайде да тръгваме.

— След малко. — Джил го оципа по задника. — Тоя видеозапис ще е истинска сензация.

Той все още беше ядосан и не отговори.

Тя хвана пениса му.

— Хайде да го направим тук.

— Хм... — Бъд погледна към плажа, после към камерата на върха на дюната.

— Хайде. Преди да се е появил някой. Точно като оная сцена в „Оттук до вечността“.

Той имаше милион основания да не правят секс на плажа, ала Джил здраво бе стиснала единствената причина да го направят.

Тя го хвана за ръка и го поведе към брега, където слабият прибор плискаше мокрия пясък.

— Легни.

Бъд се изтегна на пясъка; морето обливаше тялото му и се отдръпваше.

Джил му се качи и започнаха да се любят бавно и ритмично, както ѝ харесваше — тя вършеше повечето работа, със собственото си темпо.

Бъд малко се разсейваше от вълните, които заливаха лицето и тялото му, и се притесняваше, че е гол на плажа. Ала скоро хоризонтите на света му се свиха до мястото между краката им и той нямаше да забележи дори да ги залееше цунами.

След минута тя свърши и Бъд се изпразни в нея.

Джил полежа няколко секунди отгоре му, тежко задъхана, после го яхна и седна. Понечи да каже нещо, ала се вцепени и се вторачи в далечината.

— Какво...

Бъд бързо се надигна и проследи погледа ѝ, като се обърна през дясното си рамо.

Нещо се издигаше от водата и му трябваше миг, за да го определи като червеникавооранжев огнен език, оставящ следа от бял дим.

— Какво, по дяволите?... — Приличаше на фойерверк от Четвърти юли, но пламъкът беше огромен, прекалено огромен — и излизаше от водата.

Проследиха с поглед бързото му издигане. Пламъкът набра скорост и сякаш започна да се движи на зигзаг, после зави.

Изведнъж в небето проблесна светлина, последвана от грамадно огнено кълбо. Те скочиха и хипнотизирано продължиха да се взират нагоре. От мястото на експлозията се посипа дъжд от огнени останки. След около половин минута грохотът на двата взрива последователно се понесе над водата и стигна до тях. Те инстинктивно се свиха. След това настъпи тишина.

Огромното огнено кълбо сякаш вися в небето дълго, после започна да пада и се раздели на две-три части, движещи се с различна скорост.

След минута небето отново бе ясно, ако не се броеше черно-белият дим, осветен отдолу от горящите по гладката океанска повърхност пламъци.

Бъд зяпаше огнения хоризонт, после вдигна поглед към небето и накрая отново го спусна към морето. Сърцето му туптеше бясно.

— Боже Господи... — промълви Джил. — Какво...

Бъд стоеше неподвижно, без да разбира точно какво са видели, ала дълбоко в себе си знаеше, че е нещо ужасно. Следващата му мисъл бе, че каквото и да е било, експлозията е била достатъчно мощна, за да привлече хора към плажа. Хвана Джил за ръката и викна:

— Да се махаме оттук. Бързо.

Втурнаха се по плажа към дюната. Бъд грабна видеокамерата и триногата, докато Джил се спусна по отсрещния склон.

— Обличай се! — каза той, когато стигна при нея. — Обличай се! — Бързо се облякоха и се затичаха към форда, Бъд, нарамил триножника, Джил с камерата; зарязаха одеялото и хладилната чанта на пясъка.

Хвърлиха видеотехниката на задната седалка и скочиха отпред, Бъд запали и включи на скорост. И двамата бяха задъхани. Той не включи фаровете и с буксуващи гуми се върна на пътеката, където рязко зави надясно. Шофираше предпазливо в мрака по естествената просека, после през паркинга, и излезе на Дюн Роуд, където включи фаровете и увеличи скоростта.

Мълчаха.

По отсрещното платно се зададе полицейска кола и бясно профуча покрай тях.

След пет минути видяха светлините на Уестхамптън оттатък залива.

— Мисля, че се взриви самолет — каза Джил.

— Може... може да е бил гигантски фойерверк, изстрелян от шлеп. — Бъд прибави: — Избухнал е... Нали разбираш — фойерверки.

— Фойерверките не експлодират така. И не горят във водата. — Тя го погледна. — Нещо голямо избухна във въздуха и падна в океана. Самолет беше.

Бъд не отговори.

— Може би трябва да се върнем — заяви Джил.

— Защо?

— Може... да са се... спасили хора. Имат спасителни жилетки, салове. Може да успеем да им помогнем.

Бъд поклати глава.

— Самолетът просто се е разбил. Летял е на няколко километра височина. — И прибави: — Полицията вече е там. Няма нужда от нас.

Бе ред на Джил да не отговори.

Бъд зави по моста, който водеше към Уестхамптън Бийч. Хотелът им се намираше на пет минути оттам.

Джил изглеждаше потънала в размисъл. После възкликна:

— Онзи проблясък — беше ракета. Бойна ракета.

Бъд отново не отговори.

— Приличаше на ракета, изстреляна от водата. И улучи самолета.

— Ами... Сигурно ще чуем по новините.

Джил погледна назад и видя, че видеокамерата все още работи и записва разговора им.

Пресегна се и я взе. Пренави касетата, включи я и като се взираше в окуляра, започна да я превърта на бързи обороти. Бъд я погледна, ала не каза нищо. Джил натисна на пауза.

— Виждам всичко. Записали сме цялата сцена. — Превъртя записа напред, после пак го върна. Няколко пъти. — Бъд... спри и го изгледай.

Той продължаваше да шофира. Джил остави видеокамерата.

— Имаме всичко на запис. Ракетата, експлозията, падащите парчета.

— Нима? И още какво виждаш там?

— Нас.

— Точно така. Изтрий я.

— Няма.

— Изтрий касетата, Джил.

— Добре... обаче трябва да я изгледаме в хотела. После ще я изтрием.

— Не искам да я гледам. Изтрий я. Веднага.

— Бъд, това може да са... веществени доказателства. Някой трябва да види записа.

— Да не си полудяла? Никой не бива да ни вижда как се чукаме пред камерата.

Тя не отговори.

Бъд я потупа по ръката.

— Добре, ще изгледаме записа в хотела. После ще видим какво казват по новините. Тогава ще решим какво да правим. Съгласна ли си?

Джил кимна.

Той я погледна. Джил Уинслоу, знаеше го, наистина можеше да постъпи както е редно и да предаде записа на властите, въпреки последиците, които можеше да има за нея. И за него. Бъд обаче смяташе, че след като изгледа записа в цялата му яснота, тя ще се осъзнае. В противен случай можеше да се наложи да приложи малко сила.

— Знаеш ли, онова нещо... Как му викаха? — попита Бъд. — Черната кутия. Бордовото записващо устройство. Когато го открият, ще научат за случилото се със самолета повече от нас, повече, отколкото показва този запис. Бордовото записващо устройство. Поценно от видеокамера.

Тя не отговори.

Бъд спря на паркинга пред хотел „Бейвю“.

— Та ние дори не знаем дали беше самолет. Хайде да видим какво предават по новините.

Джил слезе от форда и се запъти към хотела с видеокамерата в ръце.

Бъд угаси двигателя и я последва. „Нямам намерение да се сгромолясам и да изгоря като оня самолет“ — помисли си.

КНИГА II
ПЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО
ЛОНГ АЙЛЪНД, ЩАТА НЮ ЙОРК

Заговорът не е теория, а престъпление.

Всеки обича загадките. Освен ченгетата. За ченгето загадките, ако останат такива, се превръщат в служебен проблем.

Кой е убил Кенеди? Кой е отвлякъл бебето на Линдбърг? Защо първата ми жена ме напусна? Не знам. Тия следствия не съм ги водил аз.

Аз съм Джон Кори, бивш детектив от отдел „Убийства“ в Нюйоркското полицейско управление, в момента от федералната Контратерористична спецчаст — нещо, което може да се нарече единствено второ действие на едноактен живот.

Ето още една загадка: какво се е случило с полет 800 на ТУЕ? И това следствие не съм го водил аз, обаче втората ми жена участваше в разследването през юли 1996-а, когато един голям боинг 747, летящ за Париж с двеста и трийсет пътници и екипаж на борда, се взриви край атлантическия бряг на Лонг Айленд и всички загинаха.

Втората ми жена се казва Кейт Мейфилд и е агент от ФБР, също от КТС, където се и запознахме. Малцина могат да се похвалят, че трябва да благодарят на арабските терористи, задето са заедно.

Карах своя политически некоректен, поглъщащ огромни количества бензин осемцилиндров джип „Гранд чероки“ на изток по лонгайландската магистрала. Отдясно до мен седеше гореспоменатата ми втора и да се надявам, последна жена, Кейт Мейфилд, запазила моминското си име от професионални съображения. Също от професионални съображения ми беше предложила да използвам нейната фамилия, тъй като моята нямаше добра репутация в КТС.

Живеем на източна Седемдесет и втора улица в Манхатън, в същия апартамент, в който бях живял с първата си съпруга Робин. Също като нея, Кейт е правистка и това би могло да накара някой друг мъж и неговия психиатър да анализират тая работа с любовта и омразата, които изпитвам към правистките и закона изобщо с всичките му сложни прояви. Аз му викам съвпадение. Моите приятели твърдят, че съм обичал да еба адвокати. Както и да е.

— Благодаря, че идваш с мен — каза Кейт. — Няма да е много приятно.

— Няма проблем. — Пътувахме към плажа в тоя топъл слънчев юлски ден, обаче нямаше да се печем, нито да плуваме. Всъщност отивахме на панихида за жертвите от полет 800. Тя се отслужва всяка година на 17 юли, годишнината от катастрофата, и това беше петият път. Никога не бях ходил на тая панихида и няхах основания за това. Обаче, както казах, Кейт беше участвала в разследването и според нея затова присъстваше всяка година. Хрумна ми, че в следствието са участвали над петстотин служители на закона, и бях убеден, че те не присъстват на всяка панихида, ако изобщо бяха ходили на някоя. Но добрите съпрузи слушат жените си. Сериозно.

— В какво се изразяваше участието ти в онова следствие? — попитах я.

— Главно разпитвах очевидци.

— Колко?

— Не помня. Много.

— Колко души са видели катастрофата?

— Над шестстотин.

— Без майтап? Според теб каква е истинската причина?

— Нямам право да обсъждам следствието.

— Защо? То официално е приключено и официалната причина е механична повреда, в резултат на която резервоарът е избухнал. Е?

Тя не отговори, затова ѝ напомних:

— Имам право на достъп до свръхсекретна информация.

— Сведения получават само лицата, които се нуждаят от тях. Защо питаш?

— Любопитен съм.

Кейт погледна през предното стъкло.

— Трябва да отбиеш на шейсет и осми изход. Отбих и се насочих на юг по Уилям Флойд Паркуей.

— Уилям Флойд е рок звезда, нали?

— Той е един от подписалите Декларацията за независимостта.

— Сигурна ли си?

— Бъркаш се с Пинк Флойд — отбеляза тя.

— Да бе. Имаш страхотна памет.

— Тогава защо не си спомням причината да се омъжа за теб?

— Забавен съм. И секси. И умен. Секси съм, защото съм умен. Ти го каза.

— Не си спомням да съм го казвала.

— И ме обичаш.

— Обичам те. Много. — И прибави: — Само че си голяма досада.

— И с теб не е лесно да се живее, скъпа.

Кейт се усмихна.

Госпожа Мейфилд беше четиринайсет години по-млада от мен и малката разлика в поколенията понякога ми се струваше интересна, обаче друг път — не толкова.

Тук трябва да спомена, че Кейт Мейфилд е доста хубава, въпреки че първо ме привлече интелигентността ѝ естествено. После забелязах русата ѝ коса, тъмносините ѝ очи и гладката ѝ кожа. И невероятното ѝ тяло. Тя редовно се поти в местната фитнес зала и ходи на курсове по йога, степ и кикбокс, които понякога упражнява вкъщи, като насочи ритниците си към моите слабини, без контакт, обаче човек никога не знае. Изглежда побъркана на тема физическа форма, докато аз постоянно вися на стрелбището и се упражнявам с деветмилиметровия си глок. Мога да напиша дълъг списък с нещата, по които се различаваме — музика, храна, пиене, отношение към службата, поза върху тоалетната чиния и прочее — обаче, кой знае защо, се обичаме.

Върнах се на предишната тема.

— Колкото повече ми разкажеш за полет осемстотин, толкова повече вътрешен мир ще намериш.

— Казах ти всичко, което знам. Смени темата, ако обичаш.

— Не мога да свидетелствам срещу теб. Нали съм ти съпруг. Такъв е законът.

— Не е вярно. По-късно ще поговорим. Колата може да се подслушва.

— Точно тая кола не се подслушва.

— Може да носиш жица — заяви Кейт. — По-късно ще трябва да те накарам да се съблечеш гол, за да се уверя.

— Добре.

Засмяхме се. Ха-ха. Край на дискусията.

Не проявявах нито личен, нито служебен интерес към случая с полет 800, освен че като всеки нормален човек бях проследил тази

ужасна трагедия по новините. Още отначало имаше проблеми и несъответствия и тъкмо затова пет години по-късно темата продължаваше да е гореща.

Всъщност преди два дни Кейт беше превключила няколко информационни канала, за да проследи репортажите за група, наречена ОНРП — Организация за независимо разследване на полет 800, — която тъкмо бе публикувала някои свои нови открития, противоречащи на официалното заключение на властите.

Тази организация се състоеше главно от почтени хора, участвали в следствието от страна на различни граждански институции, както и от приятели и роднини на загиналите пътници и членове на екипажа. И естествено от обичайните манияци на тема заговори.

ОНРП яко притискаше властите, което адски ми допаднаше.

Освен това много ги биваше да установяват контакт с медиите и по случай тая пета годишнина от катастрофата бяха записали разговори с осем очевидци, някои от които гледах по телевизията преди две вечери, докато жена ми сърфираше из каналите. Свидетелите категорично твърдяха, че самолетът на ТУЕ е бил свален с ракета. Властите не коментираха нищо, само напомняха, че случаят е приключен. Механична повреда. Точка.

Продължих на юг към Атлантическия океан. Минаваше седем вечерта, а според Кейт панихидата започваше в седем и половина и свършваше в осем трийсет и една, часът на катастрофата.

— Познаваш ли някои от жертвите? — попитах я.

— Не. — И след малко прибави: — Запознах се с някои от роднините.

— Ясно. — Доколкото мога да кажа след една година семеен живот, Кейт Мейфилд не смесва служебните си задължения и личните си чувства. Затова не бях съвсем наясно защо си е взела половин ден от годишната отпуска, за да присъства на панихида за хора, които не познава.

Кейт схвана насоката на въпросите и мълчанието ми.

— Понякога изпитвам потребност да се почувствам човек. Тази професия... понякога е успокоително да установиш, че нещо, което си смятала за злодеяние, всъщност е просто трагична злополука.

— Ясно.

Тук няма да кажа, че любопитството все повече ме гризеше, обаче след като през по-голямата част от живота си съм си изкарвал прехраната с надушване на разни неща, мислено си отбелязах да се обадя на един човек — Дик Карнс.

С Дик бяхме колеги в отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция дълги години преди да се пенсионира и да се прехвърли в Контратерористичната спецчаст като нещатен агент, какъвто съм аз. Също като Кейт, Дик участва в разследването на полет 800 и разпитва очевидци.

ФБР създаде тая смесена спецчаст през 1980 година в отговор на атентатите на пуерториканската групировка ФАЛН^[1] в Ню Йорк. Светът се промени и сега сигурно деветдесет процента от КТС се занимават с тероризма в Близкия изток и Средна Азия. Тъкмо там се развива действието, там сме и ние с Кейт. Ако доживеех дотогава, очакваше ме страхотна втора кариера.

Ето как работи тая смесена спецчаст. ФБР използва човешките ресурси на НЙПУ и привлича пенсионирани или действащи ченгета за голяма част от подготовката, наблюдението и рутинните задачи, докато техните високоплатени и високообразовани агенти са свободни да вършат по-тънките неща.

Комбинацията от тия две съвсем различни култури отначало не действаше, обаче с годините се установиха нещо като работни взаимоотношения. Искам да кажа, вижте ни нас с Кейт, ние се влюбихме и оженихме. Направо сме рекламната двойка на КТС.

Въпросът е, че когато феберейците оставят ченгетата да вършат черната работа, ченгетата получават достъп до купища информация, по-рано известна само на ФБР. Та затова и Дик Карнс, моят брат в синя униформа, с удоволствие щеше да сподели с мен повече сведения, отколкото феберейската ми жена.

А защо ми е тая информация, ще попита някой. Естествено не си мислех, че ще разгада тайната на полет 800. Петстотин души бяха участвали в следствието години наред, случаят беше отпреди пет години, бяха го приключили и официалното заключение наистина изглеждаше най-логично: оголена или скъсана електрическа жица в горивния индикатор, намиращ се в главния резервоар, дала искра и възпламенила изпаренията, резервоарът експлодирал и унищожил

самолета. Всички криминалистични свидетелства навеждаха на това заключение.

Почти всички.

Обаче после идваше оная стрелнала се нагоре светлина, която бяха видели адски много хора.

Минахме по късия мост, свързващ Лонг Айленд с Файър Айленд, дълъг остров, който привличаше интересни летни туристи.

Пътят навлизаше в окръжния парк „Смит Пойнт“, район с нискорасли борове и дъбове, обрасли с треволяк пясъчни дюни и може би малко диви зверове, което не ми допада. Аз съм си градско момче.

Стигнахме до мястото, където мостът пресичаше крайбрежен път, успореден на океана. На пясъка имаше голяма палатка, чиито странични стени бяха отворени за морския бриз. В и около палатката се бяха събрали неколкостотин души.

Завих към малкия паркинг, задръстен докрай със служебни наглед коли, продължих по тесен пясъчен път и паркирах, като смачках някакво смехотворно нискорасло борче.

— Прегази дървото — посочи Кейт.

— Какво дърво? — Поставих пропуска с надпис „По служба — полиция“ на предното стъкло, слязох и двамата тръгнахме обратно към паркинга. Колите или бяха с шофьори, или имаха различни пропуска на предните стъкла.

Продължихме към палатката, която се очертаваше на фона на океана.

С Кейт носехме тъмнозелени дрехи и според нея аз носех хубави обувки.

— Може да се натъкнем на други агенти, които са участвали в следствието — осведоми ме тя, докато се приближавахме към палатката.

Престъпниците може и да се връщат на местопрестъплението, обаче знам със сигурност, че ченгетата често ходят на места, свързани с неуспешните си разследвания. Понякога маниакално. Но това не беше престъпление, както трябваше да си напомня, а трагична злополука.

Слънцето се спускаше ниско на югозападния хоризонт, небето бе ясно, от океана появаше прохладен вятрец. Понякога природата си я бива.

Стигнахме до палатката, където се бяха събрали тристатина души. В професионалния си живот съм бил на прекалено много панихиди и погребения и не проявявам желание да ходя, когато не е задължително. Обаче сега бях там.

— Повечето роднини носят снимки на загиналите си близки — продължи да ме информира Кейт. — Но и иначе пак се познават. — Тя ме хвана за ръка. — И не са дошли тук, за да сложат край. Няма край. Тук са, за да се подкрепят и утешават взаимно. Да споделят болката си.

Някой ни подаде програма. Нямахме столове, затова застанахме до палатката откъм страната, отворена към океана.

Точно срещу това място, на тринайсетина километра в океана се беше взривил гигантски самолет. Вълните седмици наред бяха изхвърляли на тоя плаж останки и лични вещи. Някои хора казваха, че изхвърляли и части от човешки тела, обаче по новините никога не го съобщаваха.

Навремето си бях помислил, че това е първият американски самолет, унищожен от вражески действия в Съединените щати. И също, че е втората ръководена от чуждестранни терористи атака на американска земя — първата беше атентатът срещу северния небостъргач на Световния търговски център през февруари 1993-та.

И после, с дните, седмиците и месеците, започна да става все по-вероятно друго обяснение за катастрофата: механична повреда.

Никой не вярваше и всички вярваха. Аз хем вярвах, хем не вярвах.

Погледнах към хоризонта и се опитах да си представя каква е била оная светлина, която толкова много хора са видели да се стрелва към самолета точно преди да избухне. Нямам представа какво са видели, обаче знам какво са им казали — че не са видели нищо.

Жалко, помислих си, че никой не е заснел тоя момент.

---

[1] Puerzas armadas liberacion nacional puertoriquena — Въоръжени сили за национално освобождение на Пуерто Рико (исп.). — Б.пр. ↑

Както казах, бил съм на много погребения и панихиди, обаче тъкмо над тая панихида за двеста и трийсет мъже, жени и деца беше надвиснала не само плащаницата на смъртта, но и на неяснотата, на неизказания въпрос какво всъщност е свалило самолета преди пет години.

Първо взе думата една жена, която според програмата била капелан в интерденоминационния параклис на летище „Кенеди“. Тя увери приятелите и роднините на жертвите, че спокойно могат да продължат да водят пълноценен живот, въпреки че техните близки не могат.

Говориха още няколко души и в далечината чувах плисъка на вълните.

Духовници от различни религии прочетоха молитви, някои се разплакаха и Кейт ме стисна за ръката. Погледнах я и видях, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

Един равин каза на мъртвите:

— И ние все още се удивляваме, че тези хора, макар и покойници от много години, толкова дълго остават невероятно красиви.

Друг оратор, мъж, изгубил жена си и сина си, говори за всички изгубени деца, съпруги и съпрузи, за семействата, които бяха пътували заедно, братята и сестрите, бащите и майките, повечето от които не се познавали помежду си, ала сега за вечни времена били заедно в рая.

Последен говори един протестантски свещеник, който прочете заедно с всички присъстващи псалм 22: „Да тръгна и по долината на смъртната сянка...“

Полицейски гайдари по шотландски полички изпълниха „Велика милост“ и панихидата в палатката свърши.

После, тъй като го бяха правили години наред, без някой да им каже, всички се запътиха към водата.

Двамата с Кейт ги последвахме.

На брега роднините на жертвите запалиха по свещичка за всеки от двеста и трийсетимата и пламъчетата замъждукаха край морето.

В 20:31, точния час на катастрофата, роднините се хванаха за ръце. Хеликоптер на бреговата охрана насочи прожектор към океана и моряците на един катер хвърлиха венци във водата, където лъчът осветяваше вълните.

Някои роднини коленичиха, други нагазиха в морето и почти всички хвърлиха цветя в прибоя. Хората започнаха да се прегръщат.

Съпричастието и чувствителността не са сред силните ми страни, обаче тая сцена на споделена скръб и утеха проникна през закоравялата ми от смъртта черупка като топъл океански ветреца през мрежа против комари.

Отделни групички хора започнаха да се отдалечават от плажа и ние с Кейт се запътихме обратно към палатката.

Забелязах кмета Руди Джулиани и неколцина местни политици и нюйоркски градски съветници, които лесно се разпознаваха заради съпровождащите ги репортери, настояващи за кратки изявления. Чух един журналист да пита Руди: „Господин кмете, все още ли смятате, че това е бил терористичен акт?“, на което господин Джулиани отговори: „Без коментар“.

Кейт видя двама души, които познаваше, извини се и отиде да поговори с тях.

Застанах на дъсчената пътека до палатката и се загледах в хората, изкачващи се от брега, където продължаваха да горят свещичките. Хеликоптерът и катерът си бяха заминали, но на плажа оставаха неколцина души, някои все още нагазили във водата и отправили поглед към морето. Други стояха на групички и разговаряха, прегръщаха се и плачеха. На хората явно им беше трудно да си тръгнат от този плаж, толкова близо до мястото, където близките им бяха паднали от лятното небе в красивия океан.

Не бях съвсем сигурен защо съм там, обаче усещането определено правеше тая петгодишна трагедия по-малко теоретична и по-истинска. И тъкмо затова, предполагам, Кейт ме беше поканила да я придружа — това бе част от нейното минало и тя искаше да разбере тая нейна частица. Или пък си беше наумила нещо друго.

В ежедневието Кейт Мейфилд е също толкова емоционална, колкото мен, с други думи, не много. Обаче тая трагедия явно ѝ бе въздействала лично и подозирах, че професионално я дразни. Също като всички останали тая вечер, тя не знаеше дали жали за жертви на

злополука, или на масово убийство. В момента това навярно нямаше значение, но в крайна сметка имаше — и за живите, и за мъртвите. А и за страната.

Докато чаках Кейт, към мен се приближи мъж на средна възраст по спортен панталон и риза.

— Джон Кори — не попита, а каза той.

— Не — възразих, — вие не сте Джон Кори. Аз съм Джон Кори.

— Точно това имах предвид. — И без да ми подаде ръка, се представи: — Аз съм специален агент Лайъм Грифит. Работим на едно и също място.

Изглеждаше ми малко познат, обаче всъщност всички агенти от ФБР ми се струват еднакви, даже жените.

— Какво ви води насам? — попита ме Грифит.

— А вас какво ви води насам, Лайъм?

— Аз пръв попитах.

— Това официален въпрос ли е?

Господин Грифит усети словесното ми капанче.

— Тук съм като частно лице.

— И аз.

Той се озърна наоколо.

— Предполагам, че сте тук с жена си.

— Логично предположение.

Известно време двамата помълчахме и се гледахме. Обичам го това мъжкарско надглеждане и много ме бива. Накрая Грифит не издържа.

— Жена ви, както може би ви е казвала, така и не остана удовлетворена от окончателното заключение на това следствие.

Не отговорих.

— Властите са удовлетворени — продължи той. — Тя — както и вие — сте на държавна работа.

— Благодаря за актуалния съвет.

Той ме погледна.

— Понякога очевидното трябва да се подчертава.

— Да не би да сте учили реторика?

— Добре, чуйте ме — следствието е приключено. Стига ни, че разни частни организации и отделни хора оспорват официалното заключение. Това е тяхно право. Но аз, вие, жена ви — всички ние във

федералните органи на закона — не можем да вярваме на хора, които имат други и навярно параноични теории за случилото се тук преди пет години. Разбирате ли?

— Ей, приятел, аз дойдох само да се разсея. Жена ми е тук, за да почете паметта на мъртвите и да утеши роднините им. Ако някой е параноик, това сте вие.

Господин Грифит като че ли се обиди, обаче запази хладнокръвие.

— Сигурно значението на думите ми е прекалено дълбоко, за да го разберете. Не е важно какво се е случило тук. Важно е вашето положение на федерален агент. — И прибави: — Когато ви пенсионира — или уволнят, — можете колкото си искате да се занимавате с тая история. Това ще е ваше право на частно лице и ако откриете нови свидетелства, достатъчни за преразглеждане на делото, Бог да ви благослови. Обаче докато сте на държавна служба, даже в свободното си време няма да провеждате никакви издирвания и разпити, няма да се ровите в никакви материали, даже няма да си мислите за случая. Вече ясно ли ви е?

Все забравям, че почти всички специални агенти са прависти, обаче когато проговорят, си спомням.

— Заинтригувахте ме — отвърнах. — Надявам се, че не сте имали такова намерение.

— Излагам ви закона, господин Кори, та после да не можете да пледирате, че сте действали от незнание.

— Ей, приятел, над двайсет години съм бил ченге и преподавам наказателно право в колежа „Джон Джей“. Познавам закона.

— Хубаво. Ще го отбележа в доклада си.

— И също отбележете, че сте ми се представили като частно лице и после сте ми прочели правата.

Той наистина се усмихна, превключи на режим „доброто ченге“ и ме осведоми:

— Харесвате ми.

— Е, и вие ми харесвате, Лайъм.

— Приемете тоя разговор като приятелски съвет от колега. Няма да има доклад.

— Абе вие даже и до кенефа не ходите, без да напишете десет страници доклад.

Съмнявам се, че продължавах да му харесвам.

— Имате репутация на тежък характер и единак. Знаете го. В момента сте златното момче заради случая с Асад Халил. Обаче това беше преди повече от година и оттогава не сте направили нищо особено. Халил продължава да е на свобода, както, между другото, и хората, които са ви простреляли с три куршума в Морнингсайд Хайтс. Ако имате нужда от цел в живота, господин Кори, потърсете хората, които са се опитали да ви убият. Това ще ви е достатъчно, за да си намерите работа и да не си създавате главоболия.

Никога не е добра идея дашибнеш един на федерален агент, обаче когато ми говорят с такъв снизходителен тон, би трябвало да го направя. Поне веднъж. Само че не там.

— Върви на майната си — предложих на господин Грифит.

— Добре — отвърна той, като че ли идеята му допаднаше. — Добре, смятайте се за предупреден.

— Смятай се за изчезнал — отвърнах му. Господин Грифит се обърна и се отдалечи.

Преди да успея да осмисля разговора с него, Кейт се появи до мен и каза:

— Това семейство е изгубило единствената си дъщеря. Пътувала за Париж на летни курсове. — Въздъхна. — Петте години не са променили нищо, а и не би трябвало.

Кимнах.

— Какво ти приказваше Лайъм Грифит? — попита Кейт.

— Нямам право да ти кажа.

— Не се ли интересуваше какво правим тук?

— Откъде го познаваш?

— Той работи с нас, Джон.

— В кой отдел?

— В същия. Средноазиатски тероризъм. Какво ти каза?

— Защо не го познавам?

— Нямам представа. Той много пътува.

— Участвал ли е в разследването на полет осемстотин?

— Нямам право да ти кажа. Защо не го попита?

— Искях. Точно преди да го пратя на майната му. После моментът отмина.

— Не биваше да му говориш така.

— Той защо е тук?

Кейт се поколеба.

— За да види още кой е тук.

— Да не е нещо като „Вътрешен отдел“?

— Не знам. Възможно е. Моето име спомена ли се?

— Каза, че не си била удовлетворена от официалното окончателно заключение на следствието.

— Никога не съм го казвала на никого.

— Убеден съм, че сам се е досетил.

Тя кимна и като добър правист, който не желае да слуша повече, отколкото е готов да повтори под клетва, прекрати разговора, отправи очи към океана, после към небето, и смени темата:

— Все пак какво мислиш, че се е случило тук?

— Не знам.

— *Знам*, че не знаеш. Аз участвах в разследването, но също не знам. Какво *мислиш*?

Хванах я за ръка и тръгнахме към джипа.

— Мисля, че трябва да обясним стрелналата се светлина. Без нея има категорични свидетелства за механична повреда. С нея има друга правдоподобна теория — противосамолетна ракета.

— И ти накъде клониш?

— Винаги клоня към фактите.

— Е, имаш да избираш между две групи факти — очевидците и техните свидетелства за стрелналата се светлина, от една страна, и от друга, криминалистичните факти, които не предполагат ракетен удар, а показват наличие на следи от случайна експлозия на главния резервоар. Кои факти ти харесват?

— Невинаги вярвам на очевидци — отвърнах.

— Ами ако са повече от двеста и всички са видели едно и също?

— Тогава трябва да разговарям с много от тях.

— Онзи ден видях осем от тях по телевизията.

— Не е същото като да ги разпитам лично.

— Аз съм ги разпитвала. Разговарях с дванайсет свидетели, чувах гласовете им и виждах очите им. Погледни ме в очите!

Спрях и я погледнах.

— Не мога да престана да мисля за думите и лицата им — каза Кейт.

— Може би няма да е зле, ако престанеш.

Стигнахме при джипа и й отворих вратата. Качих се, запалих и излязох на пясъчния път. Нискораслият бор с пружиниране се изправи, по-висок и широк, отколкото преди да го прегазя. Травмата е полезна за природата. Оцеляват най-годните.

Включих се в дългата върволица коли, напускащи панихидата.

Кейт дълго мълча и накрая рече:

— Когато идвам тук, винаги се нахъсвам.

— Разбирам защо.

Бавно се насочихме към моста.

Изведнъж съвсем отчетливо си спомних един разговор със специален агент Кейт Мейфилд, който бяхме провели скоро след запознанството си. Работехме по случая с Асад Халил, наскоро споменат от моя нов приятел Лайъм. Господин Халил, либийски джентълмен, беше дошъл в Америка с цел да убие група пилоти от американските ВВС, които бяха хвърлили някоя и друга бомба над родината му. Та както и да е, аз мърморех за дългото работно време или нещо подобно и Кейт ми каза: „Знаеш ли, когато разследваше експлозията на полет осемстотин, КТС работеше денонощно по седем дни в седмицата“.

Отвърнах, навярно саркастично и може би пророчески: „А това дори не е терористична атака“.

Кейт не отговори и си спомням, навремето си помислих, че никой от осведомените не отговаря на въпроси за полет 800 и че все още има неясноти.

И ето, че след година, вече моя съпруга, тя продължаваше да не споделя много. Обаче все пак ми казваше нещо.

Завих по моста и запълзах по пътя. Наляво се падаше Грейт Саут Бей, надясно — заливът Моричес. Светлините на отсрещния бряг искряха по водата. Звездите блещукаха по ясното нощно небе и през отворените прозорци нахлуваше солен въздух.

В една безупречна лятна нощ, много подобна на тая, точно преди пет години един грамаден пътнически самолет, единайсет и половина минути след излитането си от летище „Кенеди“ на път за Париж с двеста и трийсет пътници и екипаж на борда се беше взривил във въздуха и бе паднал на огнени парчета във водата, за да възпламени морето.

Опитах се да си представя как е изглеждало всичко това за очевидците. Определено трябваше да е излизало толкова далеч от границите на непосредствения им опит, че да не са били способни да го разберат или проумеят.

— Веднъж разпитвах очевидец на убийство и той твърдеше, че стоял на три метра от убиеца, който застрелял жертвата с един куршум от метър и половина — наруших мълчанието. — Всъщност цялата сцена беше записана от охранителна камера и ясно се виждаше, че свидетелят е на десетина метра от убиеца, убиецът — на пет-шест метра от жертвата и че са изстреляни три куршума. — Излишно прибавих: — При екстремни и травмиращи ситуации мозъкът не винаги разбира онова, което виждат очите и чуват ушите.

— Очевидците бяха стотици.

— Силата на внушението — не отстъпвах аз, — синдромът на фалшива памет или желанието да удовлетвориш разпитвания. А в тоя случай — нощно небе и зрителна измама. Ти избирай.

— Не е необходимо. В официалния доклад са изброени всичките с акцент върху зрителната измама.

— Да, спомням си. — В ЦРУ бяха направили предполагаема анимационна възстановка на взрива, която бяха показали по телевизията и която, изглежда, обясняваше стрелналата се светлина. Доколкото си спомнях, според анимацията светлината, която над двеста души бяха видели да се издига към самолета, всъщност идваше от него в резултат на пламтящото гориво, падащо от пробития резервоар. Отбелязваше се, че вниманието на очевидците не било привлечено от самата експлозия, а от звука, който стигнал до тях от петнайсет до трийсет секунди по-късно в зависимост от отдалечеността им. После, когато вдигнали поглед нагоре, те видели пламтяща струя реактивно гориво, която може би сбъркали с издигаща се ракета. Освен това според радарните данни след взрива централната част на самолетния корпус се издигнала нагоре и тя също можела да прилича на ракета.

Според ЦРУ — зрителна измама. Звучеше ми тъпо, обаче анимацията изглеждаше по-добре, отколкото звучеше. Трябваше пак да я гледам.

Трябваше и да се запитам, както бях направил преди пет години, защо тъкмо в ЦРУ са направили анимацията, а не във ФБР. Какво се

криеше зад тоя факт?

Стигнахме до другия край на моста и излязохме на Уилям Флойд Паркуей. Погледнах часовника на таблото.

— Ще се върнем в града най-рано в одинайсет.

— Даже по-късно, ако искаш.

— Какво значи това?

— Още една спирка. Но само ако искаш.

— Да не би да става дума за един бърз тек в някой почасов мотел?

— Не.

Струва ми се, си спомнях, че Лайъм Грифит настойчиво ме беше посъветвал да не превръщам тоя случай в хоби през свободното си време. Той не посочи какво ще се случи, ако не послушам съвета му, обаче предполагах, че няма да е приятно.

— Джон?

Трябваше да мисля за кариерата на Кейт повече, отколкото за своята — тя печелеше повече пари от мен. Може би трябваше да й предам думите на Грифит.

— Добре, да се прибираме вкъщи — каза тя.

— Добре, още една спирка — отвърнах.

Отбихме от Уилям Флойд Паркуей и продължихме на изток по Манток Хайуей. Кейт ме насочи към красивото градче Уестхамптън Бийч.

Прекосихме мост над залива Моричес към тесен бариерен остров, оттам завихме по единствения път, Дюн Роуд, и поехме на запад. Покрай пътя имаше нови къщи — отляво крайбрежни, отдясно — с изглед към океана.

— Преди пет години тук нямаше нищо — отбеляза Кейт.

Случайно наблюдение може би, но по-вероятно искаше да каже, че по времето на злополуката мястото е било по-уединено и съответно трябва да поставя в такъв контекст онова, което ще видя и чуя.

След десет минути пътен знак ме информира, че навлизам в окръжния парк „Къпсог Бийч“, официално затворен след залез-слънце, обаче аз официално бях по неофициална полицейска работа, затова продължих през големия паркинг.

Прекосихме паркинга и Кейт ме насочи към пясъчен път, всъщност естествена просека според табела, която също съобщаваше ЗАБРАНЕНО ЗА АВТОМОБИЛИ. Просеката беше частично препречена с ограда. Заобиколих я и фаровете ми осветиха пътека, широка колкото джипа, виеща се между храсталаци и дюни.

Когато пътеката свърши, Кейт ме упъти:

— Сега завий надолу към плажа.

Минах между две дюни и се спуснах по полегатия склон, като по пътя прегазих един нискорасъл дъб.

— Внимавай с растенията, моля те. Завий надясно при оная дюна. Завих зад дюната.

— Спри тук — каза Кейт. Спрях и тя слезе.

Угасих мотора, изключих фаровете и я последвах. Кейт застана пред джипа и се втренчи в тъмния океан.

— Вечерта на седемнайсети юли деветдесет и шеста друга кола, най-вероятно джип като твоя, е отбила от пътя и е спряла точно тук.

— Откъде знаеш?

— От доклада на уестхамптънската полиция. Точно след падането на самолета пратили тук патрулка и наредили на полицаия да слезе на плажа и да види дали може да помогне с нещо. Сигнал тук в осем четирийсет и шест.

— С какво да помогне?

— По онова време точното място на катастрофата не е било известно. Имало възможност да се е спасил някой — хора със спасителни жилетки или салове. Полицаят светнал с фенерчето си и забелязал следи от гуми по пясъка. Свършвали точно тук. Обаче това не му се сторило странно и той продължил надолу към брега.

— Чела ли си доклада?

— Да. Имаше стотици писмени доклади за всевъзможни аспекти на катастрофата, от десетки местни органи на закона, както и от бреговата охрана, пътнически и частни пилоти, рибари и така нататък. Но този доклад привлече вниманието ми.

— Защо?

— Защото беше един от първите и най-маловажните.

— Само че ти не си смятала така. Разговаряла ли си с това ченге?

— Да. Той каза, че е слязъл на брега. — Кейт тръгна към вълните и аз я последвах.

Тя спря до водата и посочи с ръка.

— Оттатък този проток е Файър Айлънд и окръжният парк „Смит Пойнт“, където преди малко бяхме на панихидата. На хоризонта полицаият видял горящото по повърхността реактивно гориво. Насочил прожектора си към морето, но не забелязал нищо. В доклада му пише, че не очаквал да види плуващи към брега оцелели, поне не толкова скоро, и навярно не чак толкова далеч от мястото на катастрофата. Във всеки случай решил да се изкачи на някоя дюна, откъдето се разкрива по-добра гледка.

Кейт се обърна и тръгна към високата дюна до джипа. Тръгнах след нея.

Стигнахме подножието на дюната.

— Каза ми, че видял пресни следи от изкачване или спускане на двама души по дюната — или и изкачване, и спускане — поясни Кейт. — Естествено не вървял по следите, просто търсел място, откъдето да наблюдава водата. Затова се качил на дюната.

— Това значи ли, че и аз трябва да се катеря?

— Ела с мен.

Покатерихме се на дюната и обувките ми се напълниха с пясък. Когато бях млад детектив, често ми се случваше да участвам във възстановки на местопрестъпления, които понякога са изморителни и човек си мърля дрехите. Сега се занимавам с по-интелектуални неща.

— Там долу между двете дюни полицаят видял одеяло — каза Кейт.

Спуснахме се по полегатия склон.

— Тук някъде. Одеяло за легло. Ако човек живее наблизо, би трябвало да има прилична хавлия за плаж. Онова било синтетично, може би от хотел или мотел.

— Някой проверил ли е дали е от местните хотели и мотели?

— Да, хора от КТС. Намерили няколко хотела и мотела, в които имало такива одеяла. Оказало се, че камериерка в единия хотел била съобщила за липсващо одеяло от стая.

— В кой хотел?

— Случаят интересува ли те?

— Не. Всъщност и двамата с Лайъм Грифит ми заявихте, че това не било моя работа.

— Точно така.

— Хубаво. Между другото, защо сме тук?

— Реших, че ще ти се стори интересно. Може да го разгледаш на някоя лекция в „Джон Джей“.

— Винаги мислиш за мен.

Тя не отговори.

Естествено Джон Кори вече беше налапал въдицата и Кейт Мейфилд бавно навиваше кордата. Струва ми се, че тъкмо така се ожених, и двата пъти.

— На одеялото имало хладилна чанта, а вътре — полустопен лед — продължи тя. — Освен това на одеялото имало две чаши, тирбушон и празна бутилка от бяло вино.

— Какво?

— Скъпо френско. В момента се продава за петдесетина долара.

— Някой взел ли е отпечатъци от бутилката? — попитах.

— Да. И от чашите. И от хладилната чанта. Предостатъчно пълни отпечатъци. От двама души. В Бюрото ги обработиха, обаче не откриха чии са.

— Червило?

— Да, по едната чаша.

— Следи от секс по одеялото?

— Няма следи от сперма, не са открити и презервативи.

— Може да са правили орален секс и тя да го е глътнала.

— Благодаря за идеята. Както и да е, в лабораторията откриха люспи мъжки и женски епидермис по одеялото, косми от тела и глави, както и срамни косми, така че по някое време двамата сигурно са били голи. — Тя прибави: — Но космите и епидермисът може да са от друг, тъй като одеялото е от хотел.

— Нишки от друг плат?

— Много. Но пак може да са от десетки различни източници. По одеялото има и бяло вино.

Кимнах. Материалите, откривани по хотелски одеяла, наистина не са особено качествени криминалистични свидетелства.

— Пясък? — попитах.

— Да. Включително все още влажен. Така че може да са ходили при морето.

Пак кимнах.

— Онова ченге видяло ли е коли да се отдалечават от плажа?

— Да, спомена, че се разминал със светъл форд „Иксплорър“ нов модел по Дюн Роуд, идвал от тази посока. Но тъй като случаят бил спешен и не се извършвало престъпление, не забелязал номера, нито кой е бил в колата. И по-късно не я е издирвал.

Кимнах. Подобно на джиповете, фордовете „Иксплорър“ бяха също толкова много, колкото чайките, така че не си струваше времето и усилията да търсиш конкретен автомобил.

— Това е горе-долу всичко — каза Кейт. — Искаш ли да се опиташ да възстановиш събитията от онази вечер?

— Вместо да ги възстановявам словесно, моментът ми се струва подходящ да ги разиграем.

— Дръж се прилично, Джон.

— Опитвам се да се вживея в случая.

— Стига, вече е късно. Давай с възстановката. — Тя се усмихна. — После ще го разиграем.

Усмихнах се в отговор.

— Добре. Имаме мъж и жена. Може да са отседнали в местен хотел, чието име по-късно може би ще науча. Скъпото вино предполага хора от средната класа и на средна възраст. Решават да отидат на плажа и взимат одеялото от леглото в хотела. Обаче имат хладилна чанта, така че е възможно до известна степен да са го планирали. Или познават, или са чували за това уединено място, а може и случайно да са се натъкнали на него. Предполагам, че са дошли привечер или рано вечерта.

— Защо?

— Ами, спомням си къде бях аз, когато чух за катастрофата. Денят беше ясен и слънчев и ти не спомена за плажно масло или лосион по одеялото, бутилката или чашите.

— Точно така. Продължавай.

— Добре. Та значи тия мъж и жена, които навярно са дошли с форд „Иксплорър“, пристигат тук някъде преди осем и трийсет и една, часа на катастрофата. Постилат одеялото, отварят хладилната чанта, вадят виното, отпушват го с тирбушона, напълват две чаши, допиват бутилката. По някое време са се съблекли и са правили секс.

Кейт мълчеше и аз продължих:

— Въз основа на влажния пясък по одеялото можем да допуснем, че са ходили при водата, голи или облечени. По някое време, по-точно в осем трийсет и една, виждат и чуват експлозия в небето. Не знам къде са стояли в тоя момент, обаче им идва наум, че взривът ще привлече хора на брега, затова си плюят на петите и изчезват, преди полицаят да се появи тук в осем четирийсет и шест. Двете коли най-вероятно са се разминали по единствения път, водещ до тоя плаж. — Прибавих: — Предполагам, че тия двама души не са били женени.

— Защо?

— Прекалено е романтично.

— Не бъди циничен. Може да не са избягали. Може да са отишли да повикат помощ.

— И така и не са се върнали. Не са искали да ги видят заедно.

Тя кимна.

— По този въпрос всички са единомислени.

— Кои всички?

— Всички агенти от Контратерористичната спецчаст, които преди пет години участваха в разследването.

— Нека сега аз те питам нещо. Какво прави тия двама души толкова важни, че ФБР си дава чак такъв зор?

— Сигурно са били очевидци на катастрофата.

— И какво от това? Шестстотин очевидци са видели експлозията. Над двеста от тях са заявили, че са забелязали светлина, която се стрелнала към самолета преди взрива. Щом ФБР не вярва на двеста души, защо тия двама непознати са толкова важни?

— А, забравих. Още една подробност.

— Аха.

— На одеялото имало и пластмасова капачка от обектив на видеокамера Джей Ви Си.

Замълчах за миг и обходих с поглед околността и небето. После я попитах:

— Тия хора обадиха ли ви се?

— Не.

— Няма и да ви се обадят. Да вървим.

Минахме през Уестхамптън.

— Вкъщи ли? — попитах.

— Още една спирка. Но само ако искаш.

— Още колко „още една спирка“ има?

— Две.

Погледнах жената, която седеше вдясно от мен. Това беше моята съпруга Кейт Мейфилд. Споменавам го, защото понякога е специален агент Мейфилд, а друг път се разкъсва от противоречия за самоличността си.

Виждах, че е Кейт, затова реших, че моментът е подходящ да изясня някои неща.

— Първо каза, че тоя случай не бил моя работа — отбелязах. — После ме заведе на плажа, където двамата непознати явно са станали свидетели на катастрофата и сигурно са я записали. Ще ми обясниш ли това очевидно противоречие?

— Не. — И прибави: — Няма противоречие. Просто си помислих, че ще ти се стори интересно. Бяхме близо до този плаж, затова ти го показах.

— Ясно. Какво ще ми се стори интересно на следващата спирка?

— Ще видиш на следващата спирка.

— Искаш ли да се заема с тоя случай?

— Не мога да ти отговоря.

— Ами, тогава мигни веднъж за „да“ и два пъти за „не“.

— Нали разбираш, Джон, че не мога да се забърквам в този случай — напомни ми тя. — Аз съм щатна агентка от ФБР. Може да ме уволнят.

— Ами аз?

— Пука ли ти дали ще те уволнят?

— Не. Имам три четвърти инвалидна пенсия от полицията. Освободена от данъци. А и без това не съм очарован от перспективата да работя за теб.

— Няма да работиш за, а с мен.

— Както и да е. — Помълчах. — Какво искаш да направя?
— Само гледай и слушай, после прави каквото ще правиш. Обаче не искам да знам за това.
— Ами ако ме арестуват, че се ровичкам в тия неща?
— Не могат да те арестуват.
— Убедена ли си?
— Абсолютно. Нали съм правистка.
— Може да се опитат да ме убият.
— Ставаш смешен.
— Не. Нашият бивш съекипник от ЦРУ Тед Наш няколко пъти ме е заплашвал, че ще ме убие.
— Не вярвам. Освен това той е мъртъв.
— Те са много.
Кейт се засмя. Не беше смешно.
— Какво очакваш да направя, Кейт? — пак я попитах.
— Да превърнеш този случай в тайното си хоби.
Това пак ми напомни, че моят колега от КТС господин Лайъм Грифит специално ме беше посъветвал да не го правя. Отбих край пътя и казах:
— Погледни ме, Кейт.
Тя ме погледна.
— Мотаеш ме, скъпа. Това не ми харесва.
— Извинявай.
— Точно какво искаш да направя, мила?
Кейт се замисли за миг.
— Само гледай и слушай. После ти сам реши какво искаш да направиш. — Насили се да се усмихне. — Просто бъди Джон Кори.
— Тогава ти просто бъди Кейт.
— Опитвам се. Адски е... кофти. Разкъзвам се... Не искам да се забъркаме... да се забъркаш в неприятности. Но този случай ме измъчва от пет години.
— Той измъчва много хора. Обаче следствието е приключено. Като кутията на Пандора. Остави го така.
Тя помълча, после промълви:
— Смятам, че справедливостта не е възтържествувала.
— Това е *злополука* — възразих аз. — Няма нищо общо със справедливостта.

— Вярваш ли го?

— Не. Само че, ако се измъчвах от всеки случай, когато справедливостта не е възтържествувала, щях да имам нужда от щатен психоаналитик.

— Това не е *какъв да е* случай и ти го знаеш.

— Да. Обаче няма да съм човекът, който ще си навре оная работа в огъня, за да види колко е горещо.

— Тогава да се прибираме вкъщи.

Върнах се на пътя и след около минута попитах:

— Е, къде отиваме?

Тя ме насочи към Манток Хайуей, първо на запад и после на юг към океана.

Пътят свършваше с ограда и портал от телена мрежа. Фаровете ми осветиха надпис БАЗА НА БРЕГОВАТА ОХРАНА НА САЩ „МОРИЧЕС“. ЗАБРАНЕНА ЗОНА.

От караулката излезе униформен служител от бреговата охрана. На пояса му висеше кобур с пистолет. Той отвори портала, после вдигна ръка. Спрях.

Мъжът се приближи и му подадох служебната си карта. Той почти не ме погледна и без да ни попита каква е целта на идването ни, каза:

— Продължавайте.

Явно ни очакваха и всички други, освен мен, знаеха каква е целта на посещението ни. Влязох през отворения портал и продължих по асфалтовия път.

Пред нас се появи живописна сграда от бели дъски с червен покрив и квадратна вишка — типична стара база на бреговата охрана.

— Спри тук — каза Кейт.

Спрях на паркинга пред сградата, угасих мотора и слязохме от джипа.

Заобиколихме базата, която гледаше към водата. Погледнах осветената с прожектори сграда, построена върху малък нос, вдаден в залива Моричес. Край водата имаше навеси за лодки, а за дългия кей вдясно от тях бяха завързани два катера на бреговата охрана. Единият като че ли беше катерът, участвал в панихидата. Освен дежурния на портала, базата изглеждаше абсолютно пуста.

— Тук установиха командния пункт непосредствено след катастрофата — осведоми ме Кейт. — Всички спасителни съдове идваха през протока Моричес и караха останките от самолета, които се превозваха в хангара на военноморската база в Калвъртън. Освен това тук докараха трупове, преди да ги пратят в моргата. — Тя помълча, после прибави: — Два месеца и аз работих тук от време на време. Живеех в един съседен мотел.

Не отговорих, обаче се замислих. Познавах неколцина от полицейското управление, които седмици и месеци наред денонощно бяха работили по случая, постоянно пътуваха, сънуваха кошмари за трунове... парчета от трунове... детски играчки, плюшени животни, кукли, куфари, раници... много младежи бяха заминавали за Париж на летни курсове. Едно момиче носело пари в чорапа си. Спасителите извадили от морето кутийка с годежен пръстен. Някой щял да се сгодява в Париж...

Прегърнах Кейт и тя отпусна глава на рамото ми. Известно време останахме така, загледани в залива. Корава е, обаче даже коравите хора понякога са съкрушени.

Кейт се изправи и аз я пуснах. Тя тръгна към кея и в движение заговори:

— Когато дойдох тук в деня след катастрофата, бреговата охрана се канеше да закрие тази база и бяха престанали да я поддържат. Тревата ми стигаше до кръста. След няколко дни беше претъпкано с радиоколи, бусове на криминалистични екипи, линейки, ей там имаше голяма палатка на Червения кръст, камиони, мобилни морги... инсталираха ни подвижни душеве, за да се мием от... мръсотията... След седмица направиха ония две хеликоптерни площадки на моравата. Реакцията ни си я биваше. Направо си беше отлична. Бях горда, че работя с тези хора. С бреговата охрана, Нюйоркското полицейско управление, местната и щатската полиция, Червения кръст и много местни рибари и моряци, които денонощно търсеха тела и останки... Наистина беше удивително. — Кейт ме погледна. — Ние сме добри хора. Знаеш ли го? Егоисти сме, глезени егоцентрици. Обаче когато се случи подобна гадост, се проявяваме в най-добрата си светлина.

Кимнах.

Стигнахме до края на кея и тя посочи на запад към мястото, където в тая нощ преди пет години самолетът на ТУЕ бе избухнал над океана.

— Ако е било злополука, добре, хората от „Боинг“, Националната служба за безопасност на транспорта и всички други, които отговарят за сигурността на самолетните полети, могат да поправят дефекта и навярно никой друг няма да има основание да мисли за експлодиращия главен резервоар. — Кейт дълбоко си пое дъх. — Но ако е било убийство, трябва да се убедим в това, преди да потърсим справедливост.

Замислих се за миг.

— Издирвал съм убийци, когато почти никой друг не е смятал, че е извършено убийство.

— Имаше ли късмет?

— Веднъж. След години изникват разни неща. И пак започваш следствието. Имаш ли нещо?

— Възможно е. — Тя се усмихна. — Имам теб.

Усмигнах се и аз.

— Е, не съм чак толкова добър.

— Хубавото е, че можеш да погледнеш на случая с непредубедено око и ясен ум. Всички ние година и половина живяхме с този случай до края на следствието и ми се струва, че бяхме смазани от мащабите на трагедията и обема на документалния материал — докладите на криминалистите, противоречивите теории, борбата за правомощия между различните институции, външния натиск и агресивността на медиите. През всички тези глупости има пряк път. Някой трябва да го открие.

Всъщност повечето ми успешни разследвания бяха резултат от обичайната скучна полицейска работа, криминалистични доклади и така нататък. От време на време обаче разкриването на престъпление беше свързано с щастливото откриване на златното ключе, което отваря вратата към краткия път през глупостите. Случва се, но не и в случаи като този.

Кейт се извърна от водата и отново погледна бялата сграда на бреговата охрана в далечината. Няколко прозореца светеха, ала не се мяркаше никакво движение.

— Тук е доста тихо — отбелязах.

— Пак се готвят да закрийт базата. Построена е в началото на Втората световна война като мярка срещу немските подводници, дебнещи по крайбрежието. Онази война е свършила, свърши и Студената война, катастрофата на полет осемстотин беше преди пет години. Единственото, което може да запази базата, е терористичната опасност или действителен терористичен акт.

— Ясно. Обаче не бива да си измисляме такива неща.

— Не бива. Само че ти работиш в Контратерористичната спецчаст достатъчно отдавна, за да знаеш, че съществува реална опасност, на която нито властите, нито хората обръщат внимание.

Не отговорих.

— Недалеч оттук са биологичната лаборатория на Плъм Айлънд, Националната лаборатория „Брукхейвън“, военноморската база „Гротън“ и атомната електростанция в Ню Лъндън оттатък Лонгайландския залив. И да не забравяме атентата срещу Световния търговски център през февруари деветдесет и трета.

— И да не забравяме господин Асад Халил, който все още иска да ме убие — напомних аз. — Да убие и двама ни.

Тя помълча, зареяла поглед в пространството, после каза:

— Имам чувството, че над нас е надвиснала някаква опасност. Нещо много по-опасно от Асад Халил.

— Надявам се, че се лъжеш. Халил беше най-гадният скапаняк, на когото съм се натъквал.

— Смяташ ли? Ами Осама бин Ладен?

Не ме бива много с арабските имена, обаче това го знаех. Всъщност в кафенето на КТС висеше негова снимка с надпис „Търси се“.

— Да, човекът, който стоеше зад атаката срещу военния кораб „Коул“.

— Той е виновен и за атентата срещу американската казарма в саудитската столица Рияд през ноември деветдесет и пета, при който загинаха петима американски войници. После през юни деветдесет и шеста пак той стоеше зад атентата в жилищния комплекс Кобар Тауърс в Дахран, Саудитска Арабия, където живееха американски военни. Деветнайсет жертви. Той е планирал атентатите срещу посолствата на Съединените щати в Кения и Танзания през август деветдесет и осма, при които загинаха двеста двама души и четирима души и бяха ранени още

пет хиляди. И за последен път се появи преди девет месеца — атаката срещу „Коул“ през октомври две хилядната, когато загинаха седемнайсет моряци. Осама бин Ладен.

— Сериозен списък. И какво прави оттогава?

— Живее в Афганистан.

— Оттеглил ли се е?

— Не бих разчитала на това — отвърна Кейт.

Запътихме се обратно към джипа. — А сега накъде? — попитах аз. — Още не сме приключили тук. Бях си мислил, че това е просто спирка, свързана със спомени за Кейт, и място за моето вдъхновение. Явно имаше още нещо.

— Нали искаше да разговаряш с очевидец — каза тя.

— Искам да разговарям с много очевидци.

— Тази вечер ще трябва да се задоволиш само с един. — Кейт посочи задната врата на дъсчената сграда. — Оттам ще влезеш във вишката. Най-горният етаж.

Очевидно нямаше намерение да дойде с мен, затова влязох във вишката и намерих стълбището.

Заизкачвах се. Четирите етажа ми напомниха за пететажната кооперация в манхатънския Истсайд, където съм израснал. Мразя стълбищата.

Последните стъпала водеха към остъклена наблюдателница. Помещението не беше осветено, но различих няколко маси и стола, бюро с телефони и военна радиостанция, която мигаше и бръмчеше в тихата стая. Нямаше никого.

През прозорците видях, че квадратната кула е опасана с балкон.

Отворих вратата и излязох на балкона.

Спрях при югозападния ъгъл. Оттатък залива Моричес се мержелееха външните бариерни острови и протокът Моричес, който отделя Файър Айленд от уестхамптънските дюни и окръжния парк „Къпсог Бийч“ — на вулгарния полицейски жаргон, там някой беше опънал филията си на плажа и може би бе записал на видео улики, които моментално щяха да доведат до продължаване на следствието.

Зад бариерните острови тъмнееше Атлантическият океан, в който мъждукаха светлините на малки лодки и големи кораби. В небето блещукаха звезди и светлини на самолети, пътуващи на изток и запад.

Съсредоточих се върху самолета, който пътуваше на изток и в момента се намираше точно срещу окръжния парк „Смит Пойнт“ на

Файър Айлънд. Той бавно се издигаше на височина три хиляди, три хиляди и петстотин метра, отдалечен на десетина-дванайсет километра от брега. Някъде там самолетът на ТУЕ, извършващ редовен полет от летище „Кенеди“ за Европа, изведнъж беше избухнал във въздуха.

Опитах се да си представя какво са видели ония над двеста души да се издига от водата и да се стрелва към самолета.

Може би ми предстоеше да се срещна с някой от тия хора — или с някой друг.

Върнах се в остъкленото помещение и седнах на един въртящ се стол с лице към стълбището. След няколко минути чух стъпки по скърцащите стъпала. По навик и защото бях сам, извадих личния си „Смит & Уесън“ трийсет и осми калибър от кобура на глезена си и го затъкнах отзад под колана си. По стълбището се появиха глава и рамене на мъж. Той влезе в стаята, огледа се и ме забеляза.

Въпреки слабата светлина видях, че е шейсетинагодишен, висок, хубав мъж, с къса сива коса. Носеше жълто-кафяв спортен панталон и син блейзър. Заприлича ми на военен.

Непознатият се приближи към мен и аз се изправих.

— Господин Кори, аз съм Том Спрък. — Той ми подаде десницата си и се ръкувахме. — Помолиха ме да разговарям с вас.

— Кой?

— Госпожица Мейфилд.

Всъщност беше *госпожа* Мейфилд, специален агент Мейфилд или понякога госпожа Кори, обаче това не бе негов проблем. Във всеки случай човекът определено ми изглеждаше военен. Сигурно офицер. Специален агент Мейфилд я биваше да избира ценни свидетели.

Мълчах, затова той ме осведоми:

— Аз съм свидетел на събитията от седемнайсети юли деветдесет и шеста. Но това ви е известно.

Кимнах.

— Тук ли искате да останем, или да излезем навън? — попита Спрък.

— Тук. Седнете.

Той придърпа един от въртящите се столове към бюрото и седна.

— Откъде искате да започна? Настаних се зад бюрото.

— Разкажете ми малко за себе си, господин Спрък.

— Добре. Аз съм бивш морски офицер, завършил съм академията в Анаполис, уволних се с чин капитан. Някога пилотирах фантоми, базирани на самолетоносачи. Имам сто и петнайсет полета в три последователни мандата в Северен Виетнам от шейсет и девета до седемдесет и втора.

— Значи знаете как изглеждат различните пиротехнически средства по здрач над водата — отбелязах.

— Естествено.

— Добре. Как изглеждаха на седемнайсети юли деветдесет и шеста?

Той се вторачи в океана.

— Бях излязъл с едноместната си платноходка „Сънфиш“ и както всяка сряда вечер, имаме неофициална регата в залива.

— Кой?

— Членувам в Уестхамптънската яхтескадра в залива Моричес. Свършихме регатата към осем часа. Всички поеха обратно към клуба на барбекю, но аз реших да мина през протока Моричес към океана.

— Защо?

— Морето беше необичайно спокойно и скоростта на вятъра беше шест възела. Тук рядко се радваме на такива условия и можех да поплавам със „Сънфиш“ в открито море. — Той продължи: — Към осем и двайсет вече бях излязъл от протока. Плавах на запад покрай брега на Файър Айленд срещу окръжния парк „Смит Пойнт“.

— Прощавайте, че ви прекъсвам, но това, което ми разказвате, обществено достояние ли е?

— Това разказах на ФБР. Не знам дали е обществено достояние.

— Правили ли сте публични изявления, след като разговаряхте с ФБР?

— Не съм. Казаха ми да не го правя.

— Кой?

— Агентът, който пръв ме разпита, после и други агенти от Бюрото в следващи разговори.

— Ясно. Кой ви разпита пръв?

— Жена ви.

Навремето тя не ми беше жена, обаче кимнах.

— Моля, продължете.

Той отново отправи поглед към океана.

— Седях в „Сънфиш“ и зяпах, както човек си прекарва повечето време в платноходка. Беше много тихо и спокойно и се наслаждавах на плаването. Залезът официално трябваше да е в осем двайсет и една, обаче реалният щеше да е в девет без петнайсет. Погледнах си часовника, който е дигитален, осветен и точен, и видях, че е осем и трийсет и петнайсет секунди. Реших да обърна и да вляза в протока, преди да се стъмни.

Капитан Спрък замълча за миг и на лицето му се изписа замислено изражение.

— Погледнах платното и нещо в небето на югозапад привлече вниманието ми. Ярка светлина, която бързо се издигаше. Беше червеникавооранжева и може би идваше от точка отвъд хоризонта.

— Чухте ли нещо?

— Не. Светлината идваше от океана към сушата и общо взето се движеше към мен. Издигаше се под остър ъгъл, може би трийсет и пет, четирийсет градуса, и като че ли ускоряваше, въпреки че това е трудно да се определи заради ъгъла и отсъствието на твърди отправни точки. Но ако трябва да определя скоростта, предполагам, че е била около сто възела.

— И за колко секунди... пресметнахте всичко това? — попитах аз.

— Около три. В кабината на бомбардировач изстребител пилотът разполага с около пет.

Преброих до три наум и разбрах, че това е повече време, отколкото имаш, за да избегнеш куршум.

— Но както казах на ФБР, имаше прекалено много променливи и неизвестни величини, за да съм абсолютно сигурен в изчисленията си — прибави капитан Спрък. — Не знаех изходната точка на обекта, нито точната му големина и разстояние, затова само можех да предполагам каква е скоростта му.

— Значи всъщност не сте сигурен какво сте видели.

— Знам какво съм виждал. — Той погледна през прозореца. — Виждал съм достатъчно вражески противовъздушни ракети, изстреляни срещу мен и другарите от моята ескадрила, за да придобия представа за тези неща. — Спрък напрегнато се усмихна. — Когато летят срещу теб, изглеждат по-големи, по-бързи и по-близо, отколкото са в действителност. — И прибави: — Делиш на две. Усмихнах се.

— Веднъж срещу мен бяха насочили една малка берета. Помислих я за магнум триста петдесет и седем.

Той кимна.

— Но категорично сте видели червена светлина, така ли?

— Сигурен съм. Ярка червеникавооранжева светлина и на върха ѝ имаше бяла точка, което предполага, че съм видял точката на възпламеняване на твърдо гориво и червено-оранжева горяща материя.

— Без майтап?

— Без майтап.

— Но видяхте ли... ракетата?

— Не.

— Дим?

— Валмо бял дим.

— Забелязахте ли самолета, боинга, който по-късно е катастрофирал?

— Забелязах го малко преди да се съсредоточа върху светлината. Виждах отблясъка — последните слънчеви отражения в алуминиевия му корпус, и виждах сигналните му светлини, както и четирите инверсионни следи.

— Добре... да се върнем на ярката светлина.

— Внимателно наблюдавах червено-оранжевата светлина, която продължаваше да се издига в небето...

— Извинявайте. Какво беше *първото* ви впечатление?

— Първото, второто и последното ми впечатление беше, че това е противовъздушна ракета.

— Защо? Защо не падаща звезда? Мълния? Фойерверк?

— Беше противовъздушна ракета.

— Повечето хора са казали, че първото им впечатление било за фойерверк.

— Не само че беше ракета, но беше и самонасочваща се. Движеше се по едва забележим зигзаг, като че ли коригираше курса си, после намали скоростта за половин секунда и отчетливо зави на изток — към мен, — след това сякаш изчезна, навярно зад облак или беше изхабила горивото си и беше станала балистична, а може целта ѝ да я е скрила от погледа ми.

Целта. Един боинг 747 на ТУЕ, обозначен като полет 800 за Париж, с двеста и трийсет души на борда, се беше превърнал в цел.

И двамата замълчахме и през това време обмислих думите на капитан Томас Спрък. И както сме научени да правим, анализирах цялостното му поведение, искрения му вид и интелигентността му. Капитан Спрък получи високи оценки по всички точки на свидетелска благонадеждност. Само че добрите очевидци понякога се прецакват накрая — като един адски интелигентен мъж, който започна като отличен свидетел в случай с изчезнал човек, но след показанията си изложи своята теория, че изчезналият бил отвлечен от извънземни. Надлежно го бях отбелязал в доклада си със звездичка, пояснявайки, че не съм напълно убеден.

Очевидците също започват да се объркват при разпит, затова попитах капитан Спрък:

— Кажете ми пак на какво разстояние от вас беше обектът.

— Както казах, предполагам, но не съм сигурен, че идваше отвъд хоризонта, който в спокойно море е зрителна линия с дължина около десет километра — търпеливо отговори той. — Но може да е идвал от по-далеч естествено.

— Значи не сте видели изходната точка на... да речем, изстрелване?

— Не.

— Как би изглеждала тя? Искам да кажа, колко светлина би се отделила?

— Много. Щях да видя сиянието, осветяващо тъмния хоризонт, даже ракетата да е била изстреляна на двайсет-трийсет километра от мен.

— Обаче не сте го видели?

— Честно казано, не знам какво първо привлече вниманието ми — проблясъкът от изстрелването или червено-оранжевата светлина, издигаща се от хоризонта.

— Чухте ли нещо?

— Не. Изстрелването на ракета не е чак толкова шумно, особено от разстояние, когато вятърът духа към изходната точка.

— Ясно. И на каква височина беше обектът, когато го забелязахте като издигаща се светлина?

— Не мога да определя, освен ако не знам разстоянието. Височината е резултат от разстоянието и ъгъла от хоризонта. Елементарна тригонометрия.

— Ясно. — Тук бях малко извън стихията си, обаче методите за водене на разпит си оставаха същите. — Предположете тогава.

Той се замисли за миг.

— Между четиристотин и петдесет и шестстотин метра над водата. Това първоначално впечатление се затвърди, докато наблюдавах издигането ѝ, и тогава имах възможност да получа представа за скоростта и траекторията ѝ. Издигаше се по права линия, а не по дъга, с дребни зигзаговидни корекции на курса, после прихвана целта и зави.

— Гледали ли сте анимационната възстановка на случилото се, която направиха в ЦРУ?

— Да. Имам копие.

— Хм, и аз трябва да си намеря. Както и да е, според анимацията парите в главния резервоар изведнъж са експлодирали поради късо съединение. Нали така? И светлината, която са видели всички очевидци, е била струя горящо гориво от пробития страничен резервоар, стичаща се *от* самолета, а не *издигаща* се светлина. С други думи, хората мислено са обърнали нещата. Чули взрива преди да го видят, погледнали нагоре и сбъркали струята горящо гориво с издигаща се ракета. Какво мислите?

Спрък ме погледна и вдигна палец.

— Натам е нагоре, нали така?

— Когато проверих за последен път — потвърдих. — Другата възможност, също представена в оная анимация, е самолетът да е продължил да се издига няколко хиляди метра и очевидците да са видели издигащия се самолет, който за хората на земята е приличал на издигаща се светлина от ракета. Какво мислите за това?

— Мисля, че правя разлика между ускоряваща и издигаща се светлина, оставяща дрябъл дим, и горящ самолет в последните мигове преди да се взриви. Виждал съм и двете.

Хрумна ми смущаващата мисъл, че специален агент Мейфилд се е справила по-добре от мен с разпита на капитан Спрък.

— Общо взето същите показания ли дадохте на госпожа Мейфилд?

— Да.

— Тя точни въпроси ли ви задаваше?

Изржението му показваше, че смята въпроса ми за глупав, обаче отговори любезно.

— Да. Повече от час обсъждахме последователността на събитията. Тя каза, че пак ще ме потърси, и ме помоли да обмисля видяното и да й се обадя, ако си спомня нещо.

— И спомнихте ли си нещо?

— Не. На другия ден ме посетиха двама господа, агенти от ФБР, и ми съобщиха, че ще проведат допълнителен разговор с мен и че агент Мейфилд работи с други очевидци. Тя явно провеждаше предварителните разпити... според съобщенията по новините очевидците били между шестстотин и осемстотин и двеста от тях са видели издигащата се светлина. Другите са видели само експлозията.

— И аз четох тия новини. Та значи двамата господа... научихте ли имената им?

— Да. И пазя визитките им. — Спрък извади две визитни картички от джоба си и ми ги подаде. Включих настолната лампа и прочетох първата. „Лайъм Грифит“. Това ме поизненада, обаче не чак толкова много. Виж, втората вече ме смая. Беше на агент от ФБР, но с име на агент от ЦРУ — по-точно господин Тед Наш. С тоя джентълмен се запознахме около случая на Плъм Айлънд, после работихме заедно по случая с Асад Халил. Тед имаше цял куп досадни навици, обаче изпъкваха два от тях. Първо, носеше пълен джоб с визитки и служебни документи, представящи го като служител на съответната държавна институция, която отговаряше на целта или настроението му в момента. Вторият досаден навик бяха нескритите му заплахи да очисти моя милост винаги, щом го вбесях, което се случваше често. Във всеки случай с Тед бяхме оставили всичко това зад нас, главно защото беше мъртъв.

— Може ли да задържа визитките? — попитах капитан Спрък.

— Да. Госпожица Мейфилд каза, че мога да ви ги дам.

— Добре. Пазите ли и визитката на госпожа Мейфилд?

— Не. Господин Наш я взе.

— Нима? Добре, и за какво си приказваха с вас тия двама господа?

— Бяха изслушали записаните показания, които бях дал на госпожица Мейфилд, и казаха, че искат пак да ги обсъдим.

— Дадоха ли ви да подпишете транскрипцията на записаните ви показания?

— Не.

Крайно необичайно.

— Тия двама готини имаха ли касетофон?

— Да. Общо взето, искаха да повторя казаното предишния ден.

— И повторихте ли го?

— Да. Те се опитаха да открият противоречия между показанията ми пред тях и пред госпожица Мейфилд.

— И успяха ли?

— Не.

— Питаха ли ви за зрението ви?

— Няколко пъти. Имам отлично зрение, и тогава, и сега.

— Питаха ли ви дали пиете алкохол или взимате наркотици?

— Да. Отговорих им, че въпросът ме обижда. Не взимам наркотици и не плавам, когато съм пил.

— Аз пък пия само с други хора или когато съм сам — подхвърлих, за да облекча напрежението.

Минаха три секунди, докато загрее майтапа и се подсмихне.

— С други думи, опитали са се да опровергават показанията ви — продължих.

— Предполагам. Казаха, че били длъжни да го направят, в случай че ме призоват като свидетел в съда.

— Така е. И как свърши разпитът?

— Казаха, че пак щели да ме потърсят, и настойчиво ме посъветваха дотогава да не правя никакви публични изявления пред медиите и изобщо пред никого. Съгласих се.

— Срегнахте ли се пак с тях?

— Да. След седмица. Придружаваше ги трети човек, когото представиха като господин Браун от Националната служба за безопасност на транспорта. Той не ми даде визитката си.

— За какво разговаряхте тоя път?

— За същото. Около час обсъждахме показанията ми — доста дълго за събитие, продължило по-малко от две минути. После ми съобщиха, че според тях експлозията била злополука, предизвикана от механична повреда.

— Каква механична повреда?

— Не казаха и аз не попитах.
— Защо?
— Знам какво видях.
— Ясно. Значи твърдите, че нещата, които сте видели — издигащата се светлина и последвалата експлозия — са свързани.
— Никога не съм твърдял такова нещо.
— Оценявам, че се придържате към фактите. В такъв случай е възможно издигащата се светлина и взривът на самолета да са съвпадение.
— Невероятно съвпадение.
— И все пак би могло. Та как свършихте с ония господи?
— По онова време вече имах свои въпроси. Попитах ги за радарни прихващания, други очевидци, военни маневри в океана онази вечер...
— Какви военни маневри?
— Съобщиха всичко по новините. В океана има военна зона от няколко хиляди квадратни километра, в която онази вечер разиграли бойни игри.
— Да, спомням си. И господата отговориха ли на въпросите ви?
— Не. Казаха, че нямали право да обсъждат нищо за случая, докато течало следствието.
— Любезно ли ви отрязаха?
— Любезно, но твърдо. Онзи Наш обаче не беше любезен. Държеше се...
— Снизходително ли? — подсказах му. — Нахакано? Калташки?
— Нещо такова.
Това беше моят Тед. Само Тед Наш можеше да се опита да накара един възпитаник на Анаполис и ветеран изстребител да се почувства некадърник.
— Все пак как свърши разговорът? — пак попитах.
— Отново ме предупредиха да не правя публични изявления и казаха, че щели да поддържат връзка.
— Потърсиха ли ви пак?
— Не.
— Басирам се, че ако бяхте направили публично изявление, тутакси щяха да ви дойдат на гости.

— Те бяха наясно, че в моето положение — като офицер в активен запас — ще изпълня желанието на властите.

Кимнах.

— И с това ли приключихте? — попитах. — Искam да кажа, не си ли задавахте въпроси?

— Ами... реших, че следствието ще продължи и ако имат нужда от мен, ще ме потърсят. Имаше страшно много други очевидци... и после започнаха да вадят частите от самолета и да ги сглобяват в Калвъртън... Мислех, че имат напредък... Агентите от ФБР разпитваха всички наоколо за подозрителни личности, хора, които са излизали в морето онази вечер, проверяваха миналото на жертвите... Следях всичко по новините... беше мащабно следствие... затова чаках. И продължавам да чакам.

— Следствието е приключено — осведомих го. — Повече никой няма да ви потърси.

— Научих от жена ви. А сега и от вас.

— Нищо подобно. Той кимна.

— През годините се изкушавах да се обадя на Наш или Грифит.

— Тед Наш е мъртъв.

Това го изненада, но Спрък не отговори. Прибавих:

— И ако бях на ваше място, нямаше да се обадя на Лайъм Грифит.

Той пак кимна. Изправих се.

— Излизам навън. Можете да си тръгнете или да дойдете с мен. Излязох на балкона и се опрях на парапета с гръб към вратата.

Винаги е полезно да дадеш на добронамерения свидетел кратка почивка и възможност да обмисли в какво се забърква. Това беше възможност и за мен да помисля в какво се забърквам.

Вятърът се беше усилил и температурата спадаше. Чух вратата зад мен да се отваря и без да се обръщам, попитах капитан Спрък:

— Смятате ли, че военните са сгафили нещо по време на ученията?

— Не.

— Навремето това беше една от по-убедителните теории. Той застана до мен.

— Абсолютно невъзможно е да се прикрие гаф от такава величина. Стотици моряци и пилоти би трябвало да са замесени в прикриването на случайно изстреляна или зле насочена ракета.

Не отговорих.

— Средният моряк говори много дори когато е трезвен. А когато е пиян, е готов да изпее на всеки в бара каква заповед е получил, какви са съставът и възможностите на флота и всичко друго, каквото знае.

— Добре тогава, да речем, че са били арабски терористи. Как ви звучи това?

— Щом изобщо не съм видял откъде излита ракетата, откъде да знам какви са по раса или религия хората, които са я изстреляли?

— Основателен въпрос. Ами групировка, която е искала да навреди на Съединените щати?

— Тогава ще кажа, че точно след боинга на ТУЕ е имало боинг на Ел Ал^[1], който закъснявал. Може би той е бил желаната цел.

— Нима? Не си спомням такова нещо.

— Пишеше го във вестниците. Поредната теория.

— Ясно. Имаме много теории.

— Искате ли да ви разкажа за експлозията? — попита капитан Спрък.

— Да. Обаче експлозията не ме интересува толкова, колкото издигащата се светлина. Ще ви задам следния въпрос. От случая са изтекли пет години. През това време вие сте чели и слушали много неща. Нали така? Нещо накара ли ви да преосмислите първоначалните си показания? Нали разбирате, например да си помислите, че сте

допуснали грешка или че може да има друго обяснение за онова, което сте видели, а след като вече сте се чувствали обвързан с първоначалните си показания, не сте искали да се отречете от тях или да ги оттеглите, защото така ще изглеждате неособено интелигентен. Разбирате ли?

— Разбирам. Не съм упорит, нито егоист, господин Кори, но знам какво съм видял. Шестнайсет часа след случая госпожица Мейфилд седеше в дневната ми и ме разпитваше какво съм видял. По онова време не бях слушал никакви свидетелски показания — нищо, което да повлияе на впечатленията ми.

— Обаче по новините вече е имало съобщения за хора, които са видели издигаща се светлина.

— Да, но непосредствено след случая се обадох по мобифона си в тази база на бреговата охрана и описах всичко, каквото бях видял, включително издигащата се светлина. По онова време спокойно можех да съм единственият човек на планетата, който я беше видял.

— Основателен аргумент.

— Изтъкнах го пред агентите от ФБР, които все ме питаха дали впечатленията ми не са повлияни от репортажите по новините. Как може непосредственото ми съобщение до бреговата охрана да е било повлияно от по-късните репортажи, по дяволите? Обаждането ми е Регистрирано, макар че така и не ми позволиха да видя какво е записал дежурният.

„Сигурно е написал «шантава работа»“, помислих си, обаче след това обажданията и събитията го бяха накарали да го изтрие от дневника.

— Освен това, доколкото ми е известно, аз съм един от двамата очевидци — продължи капитан Спрък, — които са виждали противовъздушна ракета на живо, отблизо и лично.

Тоя свидетел беше свършен. Може би прекалено свършен?

— Кой друг е виждал истинска ракета отблизо? — попитах.

— Човекът е военен електронен специалист. Неговите публични изявления съвпадат с моите показания.

— Познавате ли го?

— Не, само съм чел изявленията му във вестниците. Беше вбесен от насоката на следствието и от факта, че не обръщат внимание на показанията му, затова се свързал с медиите.

— Как се казва?

— Жена ви сигурно си спомня. А можете и да проверите.

— Ясно.

— Само това ми трябваше — осведоми ме капитан Спрък. — Нямах изгода да казвам за издигащата се светлина. Можех просто да се обадя в бреговата охрана, да съобщя за самолетната катастрофа и да им дам местонахождението — това беше първото, което направих. После обаче описах издигащата се светлина и дежурният започна да се държи малко странно. Съобщих му името си, адреса и телефонните си номера. Той ми благодари и затвори. На другия ден по обяд жена ви се появи вкъщи. Между другото, тя е много мила. Късметлия сте.

— А, всеки ден благославям Господ.

— Има защо.

— Добре, значи имате някои възражения против това, че не са взели предвид свидетелските ви показания. Смятате, че не са ви повярвали или че според ФБР или грешите, или сте се объркали.

— Всъщност *те* са се объркали. С две думи, господин Кори, видях противовъздушна ракета, която явно унищожи целта си, пътнически боинг седемстотин четирийсет и седем, и нищо случило се впоследствие не може да опровергае онова, което видях, нито да ме накара да съжалявам, че съм съобщил за него.

— Все пак очевидно съжалявате. Току-що казахте „Само това ми трябваше“.

— Хм... беше ми много трудно... Изпълних дълга си и продължавам да го правя винаги когато се наложи. — Той ме погледна. — Щом следствието е приключило, защо сте тук?

— Просто се опитвам да доставя удоволствие на жена си в почивния си ден. — Естествено вече бях наясно, че самият господин Джон Кори не е доволен от официалната версия за събитията благодарение на госпожа Мейфилд и капитан Спрък.

— Другите, с които си бяхме организирали регата — продължи разказа си той, — се върнали в яхтклуба за барбекюто. Бяха петнайсетина и към тях се присъединили жените и децата им. Десетина от тях едновременно видели издигащата се светлина от задната морава и верандата на клуба. Това не е масова халюцинация.

— Знаете ли, господин капитан, струва ми се, никой не се съмнява, че двестата души, които са видели издигащата се светлина, не

са се заблудили. Въпросът е какво е представлявала тя. И има ли нещо общо с експлозията и катастрофата на боинга?

— Казах ви какво представлява.

— Добре тогава, да се върнем на издигащата се светлина. Стигнахме до изчезването ѝ, нали така?

— Да. И това означава, че целта е между наблюдателя и ракетата. Разбирате ли?

— Да. Самолетът е бил пред ракетата.

— Точно така. Или горивото е свършило и ракетата е станала балистична. Но да се върна няколко секунди назад — преди да видя ракетата да променя курса си и преди да изчезне, отново забелязах боинга. Инстинктът... подготовката и опитът ми подсказаха, че тази ракета се движи по курс, който ще я отведе при самолета. — Той дълбоко си пое дъх. — Честно казано, кръвта ми се вледени и сърцето ми се разтуптя.

— И отново се върнахте в Северен Виетнам. Спрък кимна.

— Но само за миг... после пак се съсредоточих върху самолета и разделих вниманието си между него и издигащата се светлина. Както казах, тя изчезна и след две секунди зърнах проблясък от самолета, някъде от средната част до крилата. След това видях много силна експлозия, която разцепи боинга най-малко на две части.

— Как ще обясните последователността на събитията?

— Ами, ако събитията са започнали с взрив в главния резервоар, първата експлозия трябва да е била от удара на ракетата, възпламенил изпаренията в главния резервоар, след което се е възпламенил един от пълните странични резервоари — според следователите левият — и той е станал причина за катастрофалната експлозия.

— Веднага ли стигнахте до това заключение?

— Не. Известно време се бях съсредоточил върху разпадащия се на части самолет... — За миг той като че ли не можеше да намери нужните думи, за да опише случилото се. — Носът се отдели и полетя към морето почти вертикално. После, останала без тежестта на носа и с двигатели, все още работещи с горивото по тръбите, главната част от корпуса наистина продължи да се издига няколко секунди... след това се превъртя странично и бързо започна да пада...

Изчаках няколко секунди и попитах:

— Предполагам, че сте виждали самолети, свалени с противовъздушни ракети.

— Виждал съм. Седем. Но не и толкова голям.

— Това потресе ли ви? Спрък кимна и каза:

— Надявам се никога да не видите падащ самолет, но ако ви се случи, ще го запомните завинаги.

Беше мой ред да кимна.

Погледът му отново се зарея в небето.

— От момента, в който видях експлозията, до момента, в който я чух, изтекоха трийсетина-четирийсет секунди. — Той ме погледна. — Звукът се движи с около километър за три секунди, затова прецених, че съм на около единайсет километра от взрива — височина и разстояние. Почти всички, които са видели издигащата се светлина, са я зърнали *преди* да чуят експлозията, а не обратно, както се опитва да ни убеди официалното заключение.

Опрях задник на парапета. Спрък остана изправен, вперил очи в морето като капитан на кораб, застанал нащрек, зорко бдящ, ала в същото време хипнотизиран от тъмното море и небе. Заговори, сякаш на себе си:

— Горивото пламтеше по водата и небето се освети от огъня... кълбяха се черни и бели облаци дим... Помислих си дали да не се насоча към катастрофата, обаче... това щеше да е дълго плаване за моята платноходка... а и ако стигнех чак дотам, нямаше да мога да я управлявам сред пламтящото гориво. — Погледна ме. — Знаех, че никой няма да се спаси.

Известно време помълчах, после го попитах:

— Имате ли представа какъв *тип* може да е била ракетата? Искам да кажа, ако изобщо е била ракета. Нали разбирате, например самонасочваща се към топлинен източник. Какъв беше другият тип?

— С радарно или инфрачервено насочване. Искате ли една кратка лекция по противовъздушни ракети?

— Да.

— Добре, мога да ви кажа каква *не беше* онази ракета. Не беше изстреляна от рамо, не се насочваше и към топлинен източник.

— Откъде знаете?

— Първо, обсегът им е прекалено малък, за да прихванат цел на четири хиляди метра разстояние. Второ, всяка такава ракета ще търси

най-големия топлинен източник, двигателя, а четирите двигателя на боинга бяха извадени от морето без сериозни повреди. Следователно остава да е ракета с радарно или инфрачервено насочване. Можем да изключим радарното насочване, защото радарно насочващата се ракета праща силен сигнал, който щеше да бъде засечен от друг радар — особено след като онази вечер в района е имало засилено военно присъствие, — а нито един самолетен или наземен радар не е засякъл обект, движещ се към боинга. Наистина, радарът на бостънския въздушен трафик контрол е засякъл странен единичен сигнал, но решили, че е някакъв дефект. Възможно е обаче да са прихванали инфрачервена ракета, чийто радарен профил е почти незабележим, като се имат предвид малките ѝ размери и високата ѝ скорост. С други думи, най-вероятно става въпрос за противовъздушна ракета с инфрачервено насочване от трето поколение, изстреляна от кораб или самолет — въпреки че е по-вероятно да е изстреляна от кораб.

Замислих се.

— Кой разполага с такъв тип ракети и как може човек да се сдобие с тях?

— Само Съединените щати, Русия, Англия и Франция произвеждат такива сложни противовъздушни ракети. Докато на черния пазар има стотици топлинно насочващи се ракети, изстрелвани от рамо, тези инфрачервени ракети с голям радиус на действие се отчитат строго и никога не се дават или продават на други държави. Руската отчетна система обаче не е особено добра и е възможно тази ракета да е попаднала в лоши ръце срещу добри пари.

Смелих първия си курс по ракети и го попитах:

— Споменахте ли тези неща на някой от агентите от ФБР?

— Не. Навремето не знаех нищо за това. Опитът ми с противовъздушни ракети се ограничаваше със старите съветски СА–2 и СА–6, с каквито ни обстрелваха вьетнамците. Бяха средно точни и тъкмо затова съм тук.

— Ясно. Е, кога научихте за ракетите с инфрачервено насочване?

— После. Те не са секретни. „Джейнс“ имат много информация за тях.

— Кой има информация?

— „Джейнс“. Издателство, което публикува книги за оръжията по света.

— Ясно. Какъв е очевидният проблем с тоя сценарий? Какво му е, че не са му обърнали внимание?

— Вие ми кажете, господин Кори.

— Добре, ще ви кажа същото, каквото вече знаете и вие, и всички останали, които са чели новините. Първо, по извадените от океана останки не е имало следи от експлозив. Второ, не е имало характерно разкъсване на метал, седалки и... хора... което предполага взривяване от бойна глава. Трето и най-убедително, водолазите и драгите, които са претърсвали морското дъно, не са открили нито едно парче от ракета. Ако бяха намерили поне едно, сега с вас нямаше да сме тук.

— Вярно е.

— Следователно е възможно тия двеста души, сред които и вие, господин капитан, да са видели издигаща се червена светлина, обаче сред останките не са открити следи от ракета. Защо?

Известно време той само ме наблюдава. После се усмихна.

— Жена ви ми каза, че винаги държите сам да си правите заключенията — че не се поддавате на внушения и сте циничен и скептичен към казаното от другите, освен към собствените си изводи.

— Много е мила. Значи искате да си направя извод за пълното отсъствие на следи от експлозивни и части от ракета, така ли?

— Да. Но не можете да заключите, че не е имало ракета.

— Добре... — Замислих се за миг. — Може ракетата напълно да се е разрушила при експлозията.

Той поклати глава.

— По дяволите, деветдесет процента от самолета са възстановени, открити са почти всички трупове на двеста и трийсетте жертви. Ракетите не се разрушават. Те се взривяват на стотици късове, големи и малки, всеки от които може да бъде разпознат от експертите като част от ракета. Освен това, както казахте, експлозивите оставят специфични следи.

— Може да е бил лазерен лъч. Лъч на смъртта един вид.

— И това не е невъзможно, както сигурно си мислите. Но не беше лъч. Лазерният или плазменият лъч е почти мигновен и не оставя дим.

Спрък продължаваше да ме наблюдава и разбрах, че ми дава право на още един опит. Замислих се.

— Ами... може ракетата да не е избухнала. Може да е пробила самолета и да е продължила полета си извън обсега на останките, които са събрали американските власти. Ударът е взривил горивото. Как ви се струва това?

— Струва ми се, че сте на прав път, господин Кори. Вие описвате кинетична ракета. Като куршум или стрела, преминаваща през нещо по пътя си с такава сила, че го пробива. Без експлозивна бойна глава. Само кинетична енергия и ускорителните сили, разкъсващи всичко по пътя ѝ. Такава ракета може да свали самолет, ако улучи нещо важно за поддържане на полета.

— Нима не всичко в самолета е важно за поддържане на полета?

— Не. По-добре да няма дупки в корпуса, но понякога някоя и друга дупка не вреди.

— Без майтап? Та значи ако резервоарът бъде пробит от кинетична ракета...

— Горивото явно ще изтече и ще отиде на места, където не му е мястото. Само по себе си това може да не предизвика експлозия, защото реактивното гориво не се възпламенява толкова лесно. Парите в резервоара обаче могат да се възпламенят и всички са единодушни, че първо е избухнал празният главен резервоар. Ракетата пробила климатиците, после главния резервоар и там скъсаните електрически кабели се срещнали с парите, което станало причина за така наречената горивно-въздушна експлозия. Това на свой ред взривило един от пълните странични резервоари. Ракетата е пробила самолета и накрая е паднала в океана на километри от останките от катастрофата.

— Смятате ли?

— Това обяснява защо никой не е открил следи от експлозив или части от ракетата.

Не отговорих и капитан Спрък прие мълчанието ми за скептицизъм.

— Вижте, съвсем просто е — нетърпеливо продължи той. — Над Двеста души виждат издигаща се светлина и впоследствие много хора я обявяват за ракета. Не е открита нито следа от ракетата, затова ФБР изключва тази възможност. Само че трябваше да пояснят нещо: няма следи от *експлозивна* ракета. Това не е кой знае колко сложно. Кинетичните ракети не са нова технология. Стрелата е своеобразна

кинетична ракета. Както и куршумът, още от времето на аркебузите. Като преминават през тялото...

Веднъж и през мен бяха минали три куршума, но пък нито един от тях не беше улучил главния ми резервоар.

— Защо са използвали точно такава ракета? — попитах.

— Не знам. Може да не са имали друга. Военните избират боеприпасите съобразно целите. Други не винаги имат такава възможност. А може и да са я избрали нарочно.

Зачудих се кои според него са тия други, за които говори, обаче той не знаеше, аз също, а можеше и да няма никакви „други“.

— Защо изобщо съществуват такива ракети? Какво ѝ е на безпогрешната експлозивна бойна глава?

— Днешните насочващи системи са толкова точни, че не е нужна експлозивна бойна глава, за да свалите самолет или даже друга ракета, а неексплозивните бойни глави са по-евтини, по-безопасни и имат повече място за гориво. Кинетичната ракета е по-подходяща, ако искате да свалите самолет, без да оставите улики. Така действат секретните части.

Замислих се за всичко това и се запитах дали капитан Спрък не е налучкал единствения възможен сценарий, който съответстваше на неговите и на всички други свидетелски показания.

— Защо ФБР поне не е посочило тази възможност?

— Не знам. Питайте тях.

— Да бе, как пък не.

— Значи смятате, че някъде наоколо все пак има ракета, така ли?

— Смятам, че на океанското дъно лежат останки от сравнително невредима кинетична ракета. Тя най-вероятно е около три и половина метра дълга, тънка и сигурно черна на цвят. Намира се на много километри от катастрофирания самолет, където са работили водолазите на военните и ФБР, а също и драгите от флота. И никой не я търси, защото не вярват в съществуването ѝ, и дори да вярват, това е все едно да търсиш пословичната игла в копа сено.

— Колко е голяма копата сено?

— Ако се опитате да изчислите траекторията на ракетата след преминаването ѝ през самолета и падането ѝ във водата, може би става въпрос за около двеста и петдесет квадратни километра от морското дъно. Спокойно може да е стигнала до Файър Айлънд и да се е забила

дълбоко в пясъка. Входният отвор е останал незабелязан и пясъкът отдавна е запълнил дупката.

— Хм... ако това е вярно, никой няма да организира издирване на стойност милиони долари, за да намери ракетата.

Капитан Спрък явно беше мислил по тоя въпрос.

— Според мен властите щяха да го направят, ако бяха убедени, че ракетата съществува.

— Тъкмо това е въпросът, нали? Искам да кажа, минали са пет години, следствието е приключено, Белият дом си има нов обитател и парите са кът. Обаче ще приказвам с моя конгресмен, когато открия кой е.

Събеседникът ми не обърна внимание на майтапа.

— Вярвате ли в този сценарий?

— Хм... да, само че това не е важно. Следствието е приключено и няма да го възобновят даже заради изключително правдоподобна теория. Някой трябва да получи убедителни доказателства, за да прати пак водолазите и драгите в морето.

— Нямам други доказателства освен очите си.

— Ясно. — След като вече беше в запаса, капитан Спрък сигурно имаше прекалено много свободно време на разположение. — Женен ли сте?

— Да.

— Какво мисли жена ви?

— Че съм направил всичко по силите си. Знаете ли колко мъчително е това?

— Не, обяснете ми.

— Щяхте да разберете, ако бяхте видели каквото видях аз.

— Сигурно. Знаете ли, струва ми се, че повечето хора, които са видели каквото сте видели вие, са продължили нормалния си живот.

— Нищо не би ми се искало повече. Обаче това ме измъчва много.

— Мисля, че го взимате лично, господин капитан, и сте бесен, защото сте абсолютно убеден в правотата си, а може би за пръв път в живота ви никой не ви взима на сериозно.

Капитан Спрък не отговори. Погледнах си часовника.

— Е, благодаря, че отделихте време да разговаряте с мен. Може ли да ви се обадя, ако имам нови въпроси или ми хрумне нещо?

— Да.
— Между другото, чували ли сте за организацията ОНРП?
— Разбира се.
— Членувате ли в нея?
— Не.
— Защо?
— Не са ме канили.
— Защо?
— Казах ви — не съм давал публични изявления. Ако го бях направил, нямаше да ме оставят на мира.
— Кои?
— И ОНРП, и ФБР.
— Абсолютно.
— Не търся известност, господин Кори. Търся истината. И справедливостта. Предполагам, че и вие търсите същото.
— Да... хм, истината и справедливостта са хубаво нещо. Обаче е по-трудно да ги намериш, отколкото ракетата на океанското дъно.
Той не отговори и аз го попитах:
— Готов ли сте да дадете официални показания?
— От пет години чакам.
Ръкувахме се и аз тръгнах към вратата на наблюдателницата. По средата на пътя спрях, обърнах се и му напомних:
— Изобщо не сме се срещали.

---

[1] Националният превозвач на Израел. — Б.пр. ↑

Кейт седеше в джипа. Разговаряше по мобифона си. Чух я да казва:

— Трябва да затварям. Утре пак ще се чуем. Качих се.

— Кой беше?

— Дженифър Лупо. От службата. Запалих колата и потеглих към портала.

— Как мина? — попита тя.

— Интересно.

Известно време пътувахме в мълчание по тъмния тесен път.

— Накъде? — наруших тишината.

— Към Калвъртън.

Погледнах часовника на таблото. Наближаваше единайсет.

— Това най-последната спирка ли е?

— Да.

Поехме към Калвъртън, градче на северния бряг на Лонг Айленд, бивша база на военновъздушните и военноморските сили, където през 1996-а бяха сглобили останките от боинга на ТУЕ. Не бях сигурен защо трябва да видя това, обаче реших, че е необходимо.

Включих радиото на канал с ретро музика и чух Джони Матис да пее „Дванайсети от вечността“. Страхотно парче, страхотен глас.

Има моменти, когато искам да водя нормален живот — да не нося патлак, служебна карта и отговорност. След като напуснах нюйоркската полиция при извънредни обстоятелства, можех и трябваше да изляза от сферата на органите на закона. Обаче моят глупав бивш партньор Дом Фанели ме зариби за Контратерористичната специалност.

Отначало го възприемах като преход към цивилния живот. Искam да кажа, от полицията ми липсваха само приятелите ми, бойните другари и така нататък. А в КТС нямаше такива неща. Феберейците са странни хора. Изключвам присъстващите.

И докато съм на тая тема, връзката ми със специален агент Мейфилд се роди и разви в кипежа на безспорно важната работа, която

вършим. Затова се питах дали бракът ни ще просъществува, ако се хвана на работа на рибарски кораб, докато тя продължава да лови терористи.

За тоя месец ми стигаше толкова самоанализа. Превключих мисловните си предавки на по-непосредствени грижи.

И двамата знаехме, че сме прекосили границата между законното следствие и незаконното навирание на носа. Можехме да спрем и сигурно щеше да ни се размине, въпреки онова, което бяхме направили след панихидата. Обаче ако идехме в Калвъртън и намислехме да продължим по тоя път, щяхме да останем безработни и да ни подведат под отговорност.

— Той спомена ли, че Лайъм Грифит и Тед Наш са го разпитвали повторно? — попита Кейт.

Кимнах.

— Показанията му сториха ли ти се убедителни?

— Имал е пет години, за да работи върху тях.

— Имаше само шестнайсет часа да работи върху тях, преди да го разпитам, и още беше потресен. И успя да ме убеди. — Тя помълча и добави: — Разпитах още единайсет очевидци. Всички общо взето потвърждаваха показанията си и нито един от тях не познаваше другите.

— Да. Наясно съм с това.

Ретростанцията въртеше парчета, които ме връщаха към танците в гимназията и горещите летни вечери по нюйоркските улици и тротоари във времето преди детекторите за метал по летищата, във времето преди хора, наречени терористи, да започнат да свалят самолети от небето. Време, когато единствената заплаха за Америка беше адски далечна.

— Може ли да го изключа? — попита Кейт и завъртя бутона на радиото. — На няколко километра отук е Националната лаборатория „Брукхайвън“. Циклотрони, линейни ускорители, лазерни оръжия и елементарни частици.

— От лабораторията нататък ми е като в мъгла.

— Има теория, по-точно подозрение, че онази нощ тази лаборатория е правила експерименти с плазмогенериращо устройство — лъч на смъртта — и че това е била издигащата се светлина, която е свалила боинга на ТУЕ.

— Ами тогава да се отбием и да ги попитаме. В колко затварят? Както обикновено, тя не ми обърна внимание и продължи:

— Има седем основни теории. Искаш ли да чуеш теорията за подводния метанов мехур?

Яви ми се смущаващият образ на китове, които си палят пръдните в подводна съблекалня.

— Може би по-късно.

Кейт ме насочи по път, който водеше до голям портал. Дежурният ни спря и също като в базата на бреговата охрана, без да ми обръща внимание, провери служебната карта на Кейт и ни пусна да минем.

Озовахме се в обширно оградено пространство, почти без дървета, тук-там с няколко големи сгради от промишлен тип, много прожектори и поне две дълги бетонни писти.

В огледалото видях, че дежурният говори по мобифон или уоки-токи. Попитах Кейт:

— Помниш ли оня епизод от „Досиетата Х“, в който Мълдър и Скъли влизат в секретна база и...

— Не искам да слушам за „Досиетата Х“. Животът не е епизод от „Досиетата Х“.

— Моят е.

— Обещай ми поне една година да не правиш аналогии с епизоди от „Досиетата Х“.

— Виж сега, ти повдигна въпроса за плазмения лъч на смъртта и метановия мехур.

— Сега завий надясно. Спри при онзи хангар.

Спрях джипа пред малък вход до огромна плъзгаща се врата на грамаден самолетен хангар и попитах:

— Как влязохме през портала?

— Имахме нужните документи.

— Опитай пак.

Тя помълча, после отвърна:

— Явно всичко е уредено предварително.

— От кого?

— Някои хора... по високите етажи на властта не са доволни от официалната версия за събитията.

— Нещо като нелегално движение ли? Тайна организация?

— Просто хора.

— Имат ли си тайно ръкостискане? Кейт отвори вратата и понечи да слезе.

— Чакай.

Тя се обърна към мен.

— Да не членуваш в оная организация ОНРП?

— Не. Не членувам в никаква друга организация освен Федералното бюро за разследване.

— Преди малко каза нещо друго.

— Това не е организация. Няма име. Но ако имаше, щеше да се казва „Хора, които вярват на двеста очевидци“. — Кейт ме погледна. — Идваш ли?

Угасих мотора, изключих фаровете и я последвах.

Над малкия вход имаше лампа, която осветяваше надписа **ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА**.

Тя натисна бравата, сякаш знаеше, че е отключено, и влязохме в огромния хангар, чийто полиран дъсчен под му придаваше вид на физкултурен салон. Предната половина тънеше в мрак. Отзад обаче имаше редици флуоресцентни лампи. Под тях видях възстановения боинг 747 на Транс Уърлд Еърлайнс.

— Тук Труман е построил изстребителя Еф четиринайсет, затова мястото беше подходящо за възстановяването на боинга.

Мълчаливо стояхме в мрака и се взирахме в самолета. Навярно за пръв път в живота си бях изгубил дар слово.

Белият корпус лъщеше на светлината и по разкъсания алуминий на левия борт се четяха червените букви АНС УЪР.

Предната част и пилотската кабина бяха отделени от основната част на корпуса, крилете лежаха върху полирания дъсчен под на хангара, опашката беше отдясно, също отделно от корпуса. Така се бе разбил самолетът.

По пода бяха опънати огромни брезенти, върху които имаше купчини и плетеници от кабели и други останки, чийто вид не можех да определя.

— Помещението е толкова голямо, че хората се придвижваха с колела, за да не губят време — осведоми ме Кейт.

Бавно тръгнахме към трупа на гигантската машина.

Докато се приближавахме, видях, че стъклата на всички илюминатори са избити. Забелязах също, че отделните части от алуминиевия корпус са надлежно сглобени, някои огромни, колкото врата на плевник, други по-малки от чиния за хранене.

Най-пострадала беше средната част, където бе избухнал главният резервоар. В корпуса зееха големи дупки.

Спряхме на десетина метра от боинга. Макар и без колесниците, той беше висок колкото триетажна сграда.

— Колко време отне? — попитах.

— Около три месеца.

— Защо още е тук след пет години?

— Не съм сигурна... но неофициално чух, че било взето решение да го пратят за рециклиране. Това ще разстрои много хора, които още не са доволни от окончателния доклад — включително роднините на жертвите, които идват тук всяка година преди панихидата. Тази сутрин са били тук.

Кимнах.

Кейт продължаваше да се взира във възстановения самолет.

— Бях тук, когато започнаха да го сглобяват... издигнаха скелета, дъсчени рамки и мрежи, за да поддържат парчетата... Хората, които работеха тук, го нарекоха Самолетус рекс. Свършиха невероятна работа.

Беше трудно за възприемане — първо, защото самолетът бе огромен, нещо, което няма нужда да проучваш, за да разбереш какво е. Обаче той представляваше нещо по-голямо от сбора от частите си. Сега забелязах великанските му овъглени гуми, огънатите колесници, четирите исполински реактивни двигателя, лежащите на пода криле, пръснатите навсякъде пъстри жици, фибростъклената изолация, подредена в някаква система. Всичко беше обозначено с табелки или надписано с цветен тебешир.

— Всяко нещо тук е проучено до най-малки подробности — каза Кейт. — Трийсет тона метал и пластмаса, двеста и четирийсет километра кабели и хидравлични проводници. Вътрешността на корпуса също е възстановена — седалките, кухненските боксове, тоалетните, килимите. Беше сглобено всичко, което е извадено от океана, над един милион части.

— Защо? Нали са решили, че е механична повреда.

— Искаха да проверят всички други теории.

— Обаче не са го направили.

Тя остави забележката ми без отговор и продължи да си спомня.

— Половин година тук миришеше на реактивно гориво, водорасли, умряла риба и... Както и да е.

Бях сигурен, че все още усеща вонята.

Мълчаливо постояхме пред белия, почти призрачен самолет. Взирах се в пустите илюминатори и си мислех за двеста и трийсетимата пътници за Париж. Опитах се да си представя последните няколко секунди преди експлозията, момента на експлозията и последните няколко секунди след експлозията, докато боингът се е разпадал във въздуха. Дали след първото огнено кълбо бяха останали живи хора?

— Понякога ми се струва, че никога няма да узнаем какво се е случило — въздъхна Кейт. — Друг път си мисля, че нещо ще изникне само.

Не отговорих.

— Виждаш ли липсващите части от средата на корпуса? — попита тя. — ФБР, Националната служба за безопасност на транспорта, „Боинг“, ТУЕ и външни експерти се опитваха да открият входен и изходен отвор или свидетелства за друга експлозия, освен горивно-въздушна. Но не успяха. Затова стигнаха до извода, че не е било ракетен удар. Ти можеш ли да направиш такъв извод?

— Не. Липсват прекалено много части. Освен това господинът, с когото приказвах, е направил свое проучване, както, сигурен съм, знаеш, и като изхожда от абсолютното си убеждение, че е видял ракета, е стигнал до заключението, че ракетата не е имала експлозивна бойна глава.

— Не е имало никаква ракета — обади се един глас зад нас. Обърнах се и видях, че от мрака се приближава мъж. Носеше костюм и вратовръзка и крачеше решително към нас.

— *Не* е имало никаква ракета — повтори той.

Погледнах Кейт и казах:

— Май ни пипнаха.

Е, оказа се, че не сме заловени на местопрестъплението от федералната полиция на мисълта.

Господинът се казваше Сидни Р. Сайбън, следовател от Националната служба за безопасност на транспорта, и не приличаше на човек, дето ще ти прочете правата и ще ти закопчае белезниците, ако изобщо носеше белезници.

Всъщност отблизо не беше толкова млад, за какъвто го бях помислил по наперената му походка. Имаше интелигентен вид, носеше хубави дрехи и изглеждаше може би малко арогантен или поне самоуверен. Мой тип.

Кейт ме осведоми, че със Сид се били запознали по време на следствието.

— Може би сте били наблизко и просто сте минали през хангара, а? — попитах го.

Той въпросително погледна Кейт и тя му обясни:

— Ти подрани и нямах възможност да кажа на Джон, че ще дойдеш.

— Нито пък защо — прибавих.

— Искях да чуеш официалната версия от един от авторите на окончателния доклад — отвърна Кейт.

— Искате ли да чуете какво всъщност се е случило? — попита ме Сидни. — Или сте готов да вярвате на теории за заговори?

— Въпросът е подвеждащ.

— Не е.

— От кой отбор е тоя човек? — попитах Кейт.

— Няма *отбори*, Джон — напрегнато отвърна тя. „Какви ги приказваш, скъпи“ — подсказваше интонацията ѝ. — Има само искрени разлики в мненията. Сид се съгласи да поговори с теб за твоите безпокойства и съмнения.

Повечето ми безпокойства и съмнения около тоя случай съвсем наскоро бяха породени в ума ми от самата госпожа Мейфилд, която явно беше казала на господин Сайбън, че имам нужда да си прочистя

мозъка от подозрения и теории за заговори. За съжаление бе забравила да осведоми мен. Обаче реших да играя по нейната свирка.

— Хм, знаете ли, винаги съм си мислил, че в официалната версия нещо не е наред — казах на Сидни. — Нали разбирате, има седем основни теории за причината за експлозията — ракета, метанов мехур, плазмен лъч на смъртта... и... така нататък. Виж, Кейт твърдо вярва в официалната версия и аз...

— Нека ви разкажа нещата по-подробно, господин Кори.

— Добре.

Той посочи нещо в отсрещния ъгъл. Погледнах и видях на пода грамаден жълтеникавозелен предмет.

— Това е главен резервоар на боинг седемстотин четирийсет и седем — информира ме господин Сайбън. — Не резервоарът на този самолет, който закарахме в лабораторията, а друг — взехме го, за да завършим възстановката.

Вторахих се в резервоара. Бях си представял нещо, голямо колкото резервоар на камион, но това нещо имаше размерите на гараж.

— Парчетата от истинския резервоар бяха закарани в лаборатория, където грижливо бяха проучени — продължи господин Сайбън, като ме наблюдаваше втренчено. — Първо, не са открити абсолютно никакви химически следи от друга експлозия, освен горивно-въздушна.

— Не са открити абсолютно никакви химически следи от друга експлозия освен горивно-въздушна — повторих послушно.

— Точно така. Второ, по металната повърхност на резервоара не е имало никакви следи от високоскоростна експлозия — огъване или вдлъбнатини по метала. Следите ли мисълта ми?

— Не е имало следи от...

— Трето, по резервоара не е имало следи от пробив — входен или изходен отвор, който ние наричаме „разцъфване“, от кинетична ракета. — Той ме погледна. — Разбирам, че според вас става въпрос за кинетична ракета.

Преди да разговарям с капитан Спрък изобщо не бях чувал за кинетична ракета, обаче Кейт беше написала тазвечерния сценарий, преди да установя, че играя в представлението.

— Къде е сега истинският резервоар? — попитах господин Сайбън.

— В един склад на лабораторията във Вирджиния.

— Каква част от него е възстановена?

Следователят ме изглежда.

— Деветдесетина процента.

— Възможно ли е, господин Сайбън, входният или изходният отвор да се намира в десетте процента, които не сте възстановили?

— Каква е вероятността за това?

— Десет процента.

— Реално и статистически вероятността два отделни отвора, входен и изходен, разположени един срещу друг, да не присъстват в деветдесетпроцентово възстановения резервоар е много по-малка от десет процента.

— Добре, един процент. Това все пак оставя открита възможност.

— Не и за мен. Добре, търсихме входни и изходни отвори и по корпуса... — той кимна към сглобения самолет — и не установихме специфични дупки с разцъфване навътре или навън.

— Най-важните части на този самолет явно липсват — отбелязах.

— Частта, където е била експлозията.

— Не липсват всички. Вътрешността на корпуса, която по-късно може да разгледате, ако искате, е възстановена. Подът, килимите, седалките, таванът, тоалетните, кухненските боксове и всичко останало. Не можете да ме убедите, че кинетичната ракета ще премине през централната част на самолета и няма да остави входни или изходни следи.

Господин Сайбън сигурно беше прав, естествено. Та значи тук имахме класически случай на безупречен очевидец — капитан Спрък — и безупречни криминалистични доказателства, представени от господин Сайбън. Свидетелствата бяха абсолютно противоречиви и честно казано, аз клонях към Сидни Сайбън.

Погледнах Кейт. Стори ми се замислена или може би също разкъсвана от противоречия. Явно стотици пъти бе обсъждала тия въпроси и кой знае защо, лично клонеше към теорията за кинетичната ракета.

Опитах се да си спомня информацията на Спрък за криминалистичните свидетелства.

— Ами климатиците до главния резервоар? — попитах.

— Какво по-точно?

— Къде са?

Той посочи вдясно от главния резервоар.

— Там. Възстановени са.

— И?

— Няма следи от експлозив, нито пробив от кинетична ракета.

Искате ли да ги разгледате?

— Каква част от тях липсва?

— Пак толкова, десетина процента.

— Е, липсващите части може да съдържат важни следи, господин Сайбън. И ако си падах по теорията за заговорите, може би щях да кажа, че нещо всъщност е било открито и потулено.

— Всички останки от самолета, които бяха открити от водолази от флота и ФБР, местни риболовни кораби и драги, са подробно каталогизирани, фотографирани и доставени тук за проучване — сприхаво възрази той. — В това участваха стотици хора и никой освен идиотите, дето само измислят всевъзможни заговори, не е намеквал, че нещо е потулено. Предметите, които са пратени за лабораторен анализ, се водят на отчет. — Следователят ме погледна и прибави: — Единствените липсващи останки все още са на дъното на океана. Операцията беше удивително успешна, като се има предвид, че дълбочината достигаше трийсет и пет метра. Липсващите части не крият никакви изненади.

— И все пак, ако това беше разследване на убийство, патоанатомът нямаше да направи извода, че се е случила злополука, и да изключи извършването на престъпление — възразих аз.

— Нима?

— Да, точно така.

— Какво повече ви е нужно?

— Да знам *защо* смятате, че е било злополука, а не престъпление. Отсъствието на доказателства за извършване на престъпление не доказва, че е било злополука. Имате ли *доказателство* за това?

— Няма друго доказателство, освен факта, че взривът е избухнал там, където е най-вероятно — в пълния с пари главен резервоар. Ако искате аналогии, представете си горяща къща. Умишлен палеж или злополука? Умишленият палеж се случва рядко, злополуки се случват постоянно. Пожарният инспектор бързо заключава, че пожарът е

започнал в мазето. Той направо отива в сервизното помещение, където започват повечето пожари — пещ, климатична инсталация, елтабло или запалими материали. Не търси коктейл Молотов, хвърлен през прозореца. Следствието му се съсредоточава върху най-вероятната причина въз основа на обстоятелствата, дългогодишния му опит и голямата вероятност злополуката да се случи там, където обикновено се случва.

Погледна ме така, като че ли можех да искам друга аналогия, обаче аз не исках, защото си имах своя.

— Спокойният квартал се промени, господин Сайбън. Кварталът вече е опасен и хвърлените през прозореца коктейли Молотов не са изключение.

— Като криминалист, вие търсите и очаквате да откриете престъпление — отвърна Сайбън. — Като инженер, специалист по безопасността, аз търся и очаквам да открия — и винаги съм откривал, — че причините за самолетните катастрофи са проблеми с техниката или пилотски грешки. Наясно съм с възможността за престъпление. В следствието обаче участваха стотици криминални следователи и нито един от тях не откри нито едно конкретно криминалистично или дори косвено доказателство за каквото и да било престъпление — нито за вражеска, нито за заблудена наша ракета, нито за бомба на борда. Тогава защо хората още вярват, че не е злополука? И кой би могъл да прикрива нещо по-страшно? И защо? Ето какво не разбирам.

— Аз също. — Всъщност в криминалните следствия винаги трябва да питаш защо. В случаите на терористични актове причината е известна — те не ни харесват. Но защо им е на властите да потуляват терористичен акт?

От друга страна, разбирах защо хората, случайно изстреляли ракета срещу американски пътнически самолет, биха могли да искат да потулят истината. Както беше казал капитан Спрък обаче, никой от военната йерархия или властите нито би искал, нито би могъл да се съгласи с измама от такава величина.

— Джон явно иска да знае как може главният резервоар да е избухнал случайно — обади се Кейт, която от известно време мълчеше.

Господин Сайбън кимна и погледна самолета, а после и жълтеникавозеления резервоар.

— Първо, започваме с почти празния главен резервоар, на дъното на който се плискат само двестатина литра гориво, които помпата не може да засмуче. После имаме изпаренията в резервоара...

— Прощавайте. Защо резервоарът е бил празен?

— Защото за полета не е било нужно повече гориво. Този полет до Париж е имал малък пътнически товар и прогнозата за времето и попътните ветрове е била добра. — Той млъкна за момент и продължи: — По ирония на съдбата, ако товарът беше по-голям или времето беше лошо, резервоарът щеше да е пълен с реактивно гориво, което трудно се възпламенява. Обаче *парите* са летливи. Дори само този факт се вписва в сценария с късо съединение, което е възпламенило парите и е предизвикало такава експлозия, каквато убедително предполагат криминалистичните свидетелства.

— За какво късо съединение става дума? Искам да кажа, трябва ли да отменя екскурзията си до Бермудите?

Господин Сайбън не се усмихна на тъпата ми шега.

— Има четири правдоподобни и практически доказани сценария. Първо, късо съединение в електрическите проводници или мотора на помпата, второ, винаги има статично електричество, трето, датчиците за количеството гориво, които са електронни, и четвърто, електрическите проводници на резервоара. С други думи, онзи голям резервоар ей там и отвън, и отвътре е целият в електричество. Ако беше пълен, искрата нямаше да може да възпламени горивото. Обаче парите са съвсем друго нещо.

— Все това повтаряте.

— И ще продължа да го повтарям. Такива са физическите закони, господин Кори, и те не могат да бъдат опровергани от теории.

— Да, но ние не знаем със *сигурност*...

— Да, не знаем със *сигурност*. Но *смятаме*, че се е скъсал елпроводник, че някъде в или извън резервоара е станало късо съединение, че електрическият ток е образувал волтова дъга — искра — и че се е случило нещо изключително малко вероятно, късо съединение и искра на място, където може да доведе до катастрофални последици. Това се е случвало два пъти с боинги — единия път на земята и така успяхме да видим точно какво е станало. В този случай... — той погледна възстановения самолет — парите са се възпламенили във въздуха и са предизвикали експлозия, която сама по

себе си може и да не е била катастрофална, но очевидно се е разпространила настрани с достатъчна мощност и топлина, за да възпламени горивото в левия резервоар и да го взриви, и това на свой ред е направило самолета неуправляем.

— От онова там ли — посочих самолета — извлякохте всички тия заключения?

— Абсолютно. Всички доказателства бяха налице още щом установихме, че първата експлозия е станала в празния главен резервоар. Това донякъде се потвърждава от очевидците, някои от които съобщават за малка експлозия, последвана от грамадно огнено кълбо. Тези експлозивни сили са образували ударна вълна, която е откъснала носа от основната част на корпуса. Това също е наблюдавано от хората на земята.

Интересно, помислих си, очевидците, които бяха видели разпадането на самолета във въздуха, нещо трудно понятно, бяха цитирани в подкрепа на теория А, докато показанията на мнозина от същите тия свидетели, които ясно бяха видели издигаща се светлина, не се взимаха предвид. Обаче господин Сайбън доброволно ми посвещава времето си, затова не исках да му го натяквам.

Погледнах Кейт.

— Ти вярваш ли на всичко това?

Тя се поколеба.

— Да... донякъде. Но както може да ти каже Сид, с един стар боинг бяха проведени изпитания на земята в опит да възпроизведат последователността на събитията в резервоара и не успяха да предизвикат експлозия.

Обърнах се към Сид.

— Какво ще кажете за това?

— Не можете да възпроизведете на земята условия, каквито съществуват на четири хиляди метра височина в движещ се самолет — без колебание заяви господин Сайбън. — Опитът беше глупав.

— Ако бяхте успели да предизвикате експлозия, нямаше да го смятате за глупав.

— Напротив.

Тоя тип беше непоклатим. Щеше ми се да имам такива свидетели на скамейката, когато бях полицаи. Помислих си за капитан Спрък и попитах:

— Ако кинетична ракета беше пробила самолета отдолу и минавайки през климатиците, беше повредила електрическите проводници в и около резервоара, парите в главния резервоар нямаше ли да се възпламенят?

Тоя път отговорът на Сайбън се позабави.

— Възможно е. Обаче няма такива следи.

— Има ли следи от късо съединение?

— Късото съединение ще остави много малко следи след експлозия над водата, за разлика от ракетния удар, следите от който трудно ще останат незабележими.

— Наясно съм с това. Значи, общо взето, единственото доказателство за официалната причина за катастрофата е отсъствието на доказателства за каквото и да било друго.

— Е, може да се каже и така.

— Вече го казах.

— Вижте, господин Кори, за да съм съвсем честен и откровен с вас, ще ми се да бях открил следи от бомба или ракета. Същото се отнася за „Боинг“, ТУЕ и застрахователните компании. Знаете ли защо? Защото механичната повреда предполага, че хората не са си свършили работата. Че Националната служба за безопасност на транспорта не се е справила с този потенциален проблем. Че инженерите по безопасността в „Боинг“ е трябвало да го предвидят. Че ТУЕ е трябвало да обърнат повече внимание на поддръжката с оглед на този потенциален проблем. — Той се взря в очите ми. — В най-тъмните кътчета на душата ни на всички ни се щеше да е ракета, защото никой не може да обвини авиоиндустрията за такова нещо.

Продължихме да се вираме един в друг още няколко секунди и накрая кимнах. Преди пет години си бях мислил за това и си спомнях, че съм стигнал до същия извод. Бих могъл да прибавя, че хората, които летят много, ще предпочетат да заложат на изключително нищожната вероятност да бъдат ударени от ракета, отколкото да се страхуват от присъщи проблеми със самолетната безопасност. Ако трябваше да съм честен, и на мен ми се щеше да е ракета.

— Самолетите не падат от небето просто така — каза господин Сайбън. — Трябва да има причина и за самолетните катастрофи има четири възможни причини. — Той започна да брои на пръсти. — Първо, пилотска грешка, която не обяснява експлозията във въздуха и

за която няма данни в бордовото записващо устройство, нито в запис на разговорите в пилотската кабина. Второ, Божие дело — мълния или буря, които онази вечер не са били действащ фактор — или скоростно проникване на частици, с други думи метеорити, което си остава малко вероятно, наред с космически останки, например парчета от спътник или ракетен ускорител. Това е възможно, но няма веществени доказателства за пробив на самолета. Трето, вражеска атака... — Следователят беше стигнал до средния си пръст и ако бях почувствителен, щях да си помисля, че ми казва: „Майната ти и на теб, и на твоята ракета“. — Четвърто, механична повреда. — Той ме погледна. — Заложих професионалната си репутация на механичната повреда и спечелих. Ако смятате, че е било ракетен удар, искам да видя доказателствата.

— Разговаряли ли сте с някой от очевидците?

— Не.

— А би трябвало.

Господин Сайбън не обърна внимание на предложението ми.

— Ще ви кажа още нещо, което противоречи на теорията за ракетен удар. Щом сме на вълна предположения, защо им е на терористите да свалят самолет толкова далеч от летището? С една елементарна за употреба и лесна за осигуряване топлинно насочваща се ракета, изстрелвана от рамо — военните им викат „стреляш и забравяш“, — човек може да свали този самолет във всяка точка в радиус от осем километра от летището. Но за да го свали от четири хиляди метра височина на тринайсет километра от брега, е нужна изключително модерна, сложна за употреба и почти невъзможна за осигуряване инфрачервена или радарно насочваща се противовъздушна ракета. Нали така?

— Точно така.

— Ами това е.

— Ясно.

— Имам официалния окончателен доклад за следствието, можеш да го прочетеш — осведоми ме Кейт.

— И стойте настрана от идиотите, на които само заговори са им в главата, както и от техните книги, видеозаписи и безумията им в интернет — посъветва ме господин Сайбън.

Беше време да го поохладя.

— Никога не съм чел, нито съм гледал материали за заговори, нямам и намерение. Освен това едва ли ще прочета доклада ви, който, сигурен съм, е отлично обоснован и убедителен. Всъщност аз само изразих известни съмнения — както се оказва, безпочвени — пред госпожа Мейфилд, моята съпруга и началник, които породиха нейната професионална и лична загриженост. Оттук и присъствието ми тук. И вашето присъствие. Е, благодаря ви, че отделихте време да ме осведомите, господин Сайбън, което, убеден съм, вече трябва да ви е омръзнало. Смятам, че вие и всички други, които сте участвали в това следствие, сте се справили блестящо и сте стигнали до вярното заключение.

Той се вгледа в мен за миг. Сигурен съм, че се чудеше дали не го занасям. После погледна към Кейт, която му кимна утвърдително.

Подадох ръка на господин Сайбън и той я пое и здраво я стисна. Ръкува се и с Кейт, която му благодари; след това се отдалечи в мрака.

После се обърна и пак излезе на светло.

— Можете ли да обясните издигащата се светлина, господин Кори?

— Не — отвърнах. — А вие?

— Зрителна измама.

— Точно така.

Той повторно се обърна и потъна в сенките. Когато стигна до вратата, гласът му отекна в тихия хангар.

— Не, не е така. По дяволите.

Двамата с Кейт стояхме в безмълвния хангар и прощалните думи на господин Сайбън продължаваха да отекват в ума ми. Искам да кажа, тоя тип почти ме беше убедил, после на тръгване се изплю на всичко и сега пак бях в изходна позиция.

Кейт тръгна към самолета.

— Хайде да го разгледаме отвътре.

Възстановеният боинг беше подпрян върху дървени магарета и на няколко места имаше стъпала, които водеха към отворените му врати. Качих се в задната част на корпуса.

— Вътрешността беше възстановена като следствен инструмент за сравнение с повредите на корпуса — осведоми ме Кейт.

Отправих поглед към предната част, където трябваше да се намира пилотската кабина, обаче тя се намираше в друг край на хангара и през огромния отвор се виждаше отсрещната стена.

Помислих си, че в момента на откъсването на носа пътниците са видели небето, последвано от виещ вятър, който сигурно беше разпердушил всичко в самолета.

А в пилотската кабина капитанът, щурманът и бордовият инженер бяха продължили да седят на пултовете на самолет, който вече не е бил свързан с кабината им. Какво си бяха мислили? Какво бяха направили? Сърцето ми се разгуптя.

Намирах се в някакво кошмарно подобие на вътрешност на боинг 747 — напукани тавани и лампи, провиснали багажни отделения, зеещи илюминатори, сглобени от отделни парчета вътрешни стени, разбити тоалетни и кухненски боксове, разкъсани и обгорени разделителни завеси, редове от наклонени и раздрани седалки, закърпени килими по пода. Всичко се крепеше благодарение на дъсчените скелета и телените мрежи. Във въздуха все още миришеше на нещо противно.

— Докато вадеха останките от океана, хората от „Боинг“ и Националната служба за безопасност на транспорта ръководеха възстановяването на самолета — тихо каза Кейт. — Сред

доброволците, които пожелаха да вършат самата работа, имаше пилоти, стюарди и механици — хора от авиоиндустрията, които отблизо познават вътрешността на боинг седемстотин четирийсет и седем. Всяко нещо от самолета си има фабричен номер и колкото и трудно да беше, не беше невъзможно.

— Изисквало е много търпение — отбелязах.

— Много всеотдайност и любов. Четирийсетина от пътниците са били служители на ТУЕ.

Кимнах.

— От схемата на местата имаше добра представа къде е седял всеки пътник — продължи тя. — На тази основа патолозите създадоха компютърна база данни с дигитализирани снимки и сравниха получените от всеки пътник травми с повредите на седалките им, за да определят дали се дължат на бомба или ракета.

— Удивително.

— Наистина. Никой не може да обвини нито една от групите, участвали в проекта. Те надхвърлиха всичко известно дотогава и написаха нов учебник за разследване на самолетни катастрофи. Единственото хубаво нещо, което излезе от тази трагедия. Никой не откри димящ пистолет, но доказаха много факти, най-важният от които беше отсъствието на следи от експлозив на борда.

— Струва ми се, че са открили химически следи от експлозивно вещество. Спомням си, че това вдигна голям шум.

— Имаше няколко фалшиви следи като лепилото, използвано в седалките и килимите — химическият му състав беше близък до състава на пластичния експлозив. Освен това откриха някои неща в самолета, но се оказа, че месец преди катастрофата в Сейнт Луис са го използвали за дресировка на кучета за надушване на бомби.

— Сигурни ли сме в това?

— Да. ФБР разпита дресъора и той заяви, че е възможно да са останали следи от СЕМТЕКС.

Тръгнахме по дясната пътека между обгорените и раздрани седалки. По някои от тях имаше петна, за които не попитах. Тук-там бяха оставени карамфили и рози.

— Някои от хората, които видях на панихидата — поясни Кейт, — сутринта са идвали тук, на последното място, където са седели

близките им... Веднъж дойдох и аз... Хората коленичеха до седалките и говореха на...

Поставих ръка на рамото ѝ и известно време двамата помълчахме, после продължихме по пътеката.

Спряхме в средата на пътеката точно над главния резервоар между двете крила. Корпусът около тая централна част под резервоара беше пострадал най-много, обаче всички седалки бяха възстановени, както и по-голямата част от килима.

— Ако оттук беше минала ракета с или без експлозивна бойна глава, би трябвало да има някакви следи, но няма — каза Кейт. — Нито тук, нито по външната страна на корпуса, нито в главния резервоар, нито в климатиците под него.

Погледнах пода, после седалките, тавана и багажните отделения.

— Въпреки това има много липсващи части.

— Има... но е логично ракетата на капитан Спрък да остави някакви следи от влизането и излизането си през всичко това. — Кейт безмълвно обходи с поглед разкривените останки от вътрешността на самолета. — Но все пак е възможно да е минала оттук и всички свидетелства от преминаването ѝ да са унищожени при експлозията и падането от четири хиляди метра височина. — Тя се обърна към мен.

Замислих се за момент.

— Тъкмо затова сме тук.

Запътихме се към предната част на корпуса и влязохме в първа класа, където седалките бяха по-широки. Самолетът се беше разцепил там — през средата на тази предна част и възстановения купол. Нагоре се издигаше разкривено вито стълбище със счупен пластмасов парапет.

— Полет осемстотин на ТУЕ за летище „Шарл дьо Гол“ в Париж, на десет минути от летище „Кенеди“, височина около три хиляди и триста метра, на около тринайсет километра от южния бряг на Лонг Айленд, скорост около шестстотин и петдесет километра в час — след кратко мълчание каза Кейт.

После дълбоко си пое дъх и продължи:

— От пътниците, които все още са били закопчани с коланите си на седалките, ни е известно, че най-малко дванайсет от тях са си сменили местата. Обичайното разбъркване при нощен полет — търсили са свободни централни редове, където да могат да се изтегнат.

Обърнах се и погледнах назад към редовете. Вечерта на 17 юли 1996-а тоя боинг беше лелял наполовина празен — цяло щастие, затова бе имало предостатъчно свободни редове с по три седалки. Днес всички пустееха.

— Пилотът, капитан Ралф Кеворкян, освободил стюардите от местата им точно преди експлозията — продължи Кейт. — Можем да предположим, че всички са подготвяли напитки за пътниците. — Тя погледна близкия бокс. — Там водолазите намериха кафе-машина, която в момента на катастрофата е била включена. Не отговорих.

— В осем и дваисет и осем записващото устройство в пилотската кабина регистрира думите на капитан Кеворкян: „Я гледайте този шантав горивен индикатор на номер четири“, с други думи, на четвъртия двигател. После пак казва: „Видяхте ли този шантав горивен индикатор?“ Не му отговаря нито щурманът, нито бордовият инженер. После, в осем и половина, бостънският въздушен контрол инструктира боинга да се издигне на четири хиляди и петстотин метра и щурманът, капитан Стивън Снайджер, потвърждава заповедта. Капитан Кеворкян казва: „Издигане на четири хиляди метра“. Бордовият инженер Оливър Крик съобщава „Енергията подадена“ и това са последните записани думи. В осем трийсет и една минута и дванайсет секунди самолетът достигнал четири хиляди сто и деветдесет метра височина... и избухнал.

Известно време помълчах, после попитах:

— Какво му е било на шантавия горивен индикатор? Тя сви рамене.

— Не знам. Повечето пилоти твърдят, че е било временно отклонение на бордовия уред. Но може да показва някаква сериозна механична повреда.

Кимнах. Кейт продължи:

— Пилотът на малък пътнически самолет, който лелял на около четири хиляди и деветстотин метра, забелязал боинга да се приближава към него на разстояние четирийсетина километра. Помислил си, че още не е изключил светлините си за излитане, въпреки че трябвало да са изключени на три хиляди метра. Каза, че блясъкът изглеждал по-ярък, отколкото би трябвало, и тогава разбрал, че това не е светлината за излитане — била близо до втория двигател и пилотът решил, че може да се е запалил. Дал сигнал със своите

светлини, за да извести боинга, който обаче в този момент избухнал в огнено кълбо.

Замислих се за миг.

— Като че ли наистина може да е имало механичен проблем. Кейт кимна.

— По същото време един пътник на американски самолет гледал през прозореца си и видял нещо, което му заприличало на сигнална ракета, издигаща се във въздуха. След десетина секунди зърнал малка експлозия горе-долу на мястото, където за последен път видял ракетата, и след още една секунда избухнал мощен взрив.

— Това вече прилича на ракета — отбелязах. Тя отново кимна и каза:

— Този пътник е електронен инженер от военноморския флот. Спомних си, че капитан Спрък беше споменал за военен електронен специалист.

— Има още двама очевидци от въздуха — пилоти на хеликоптер от националната гвардия на рутинен тренировъчен полет. Летели на север над океана, връщали се в базата си на Лонг Айленд. Изглежда, те са били най-близо до експлозията, на единайсет километра и малко под височината на боинга. Били са точно срещу него. Пилотът твърди, че видял червено-оранжева светлина като сигнална ракета, издигаща се от запад на изток, същата посока, в която летял боингът. Вторият пилот потвърждава тази информация и дори попитал бордовия инженер по интеркома: „Ей, какъв е тоя фойерверк?“ След секунда пилотът и вторият пилот видели слаба жълтеникавобяла експлозия, последвана от почти чисто бял взрив... после описват трети — грамадно огнено кълбо... така че сега имаме три, а не две експлозии, както смятат повечето очевидци. Но както казах, те са били най-близо и са опитни военни пилоти, би трябвало да знаят какво виждат.

— Хеликоптерът отлетял ли е на мястото на катастрофата?

— Да. Те стигнали първи. Започнали да кръжат над мястото, но не видели оцелели. — Кейт замълча за миг. — Тези двама пилоти покъсно се отказаха от първите си показания за издигащата се светлина. След като се уволни от националната гвардия обаче, първият пилот се върна към първоначалната си версия.

Кимнах. Май някой беше оказал натиск върху пилотите от националната гвардия да променят първоначалните си показания.

Кейт отново обходи с поглед пъзела, в какъвто се бе превърнал някогашният боинг 747.

— В осем и трийсет и една минута и дванайсет секунди, почти дванайсет минути след излитането, нещо възпламенява парите в главния резервоар. Той избухва и силата на взрива откъсва пилотската кабина и половината от първа класа от корпуса — ето тук, — след което предната част започва да пада в океана.

Вторачих се в зейналия отвор, където трябваше да се намира кабината. Побиха ме тръпки.

— Без носа центърът на тежестта се променя и опашката се накланя надолу — продължи Кейт. — Двигателите продължават да работят и обезглавеният самолет се издига още около хиляда и двеста метра... после започва да се завърта странично и да пада, страничните резервоари се пробиват и горивото се възпламенява. Това е грамадното огнено кълбо, което видели над шестстотин души. — Тя замълча за миг. — Тази последователност на събитията се основава главно на криминалистични свидетелства и някои сателитни и радарни снимки. Тя обаче не съвпада напълно с видяното от очевидците и не отговаря точно на анимацията на ЦРУ.

— Ами бордовото записващо устройство?

— Угаснало е в момента на първата експлозия, когато носът бил откъснат от самолета. Всъщност разполагаме с три групи данни, които не си съвпадат напълно. Анимацията на ЦРУ твърди, че видяното от очевидците — издигащата се светлина — е бил пламтящият корпус, който продължил да се издига след взрива. Само че криминалистичните и сателитните данни предполагат, че самолетът се е запалил едва когато започнал да пада. Що се отнася до струята пламтящо гориво, която според ЦРУ също била взета за издигаща се светлина, това вече е прекалено. Искам да кажа, какво точно са сбъркали с издигаща се светлина очевидците? Издигащия се пламтящ самолет или изтичащата надолу струя гориво? — Кейт ме погледна. — А може би нито едно от двете?

— Понякога очевидците са прекалено много — отвърнах. — Няколко десетки хора са видели публичния разстрел на рави Меир Кахане и след като адвокатите на защитата свършили с тях, нямало двама души, които да са видели едно и също. Обърканите съдебни

заседатели оставили убиеца да се измъкне. — Изхъмках. — Да не говорим за убийството на Кенеди.

Тя се замисли за миг и ми напомни:

— Ти обичаш криминалистичните свидетелства. Сидни ти ги представи. Харесват ли ти?

— Криминалистичните свидетелства са най-добри, но трябва да съвпадат с другите факти.

Тръгнахме обратно към задния край на самолета по лявата пътека и аз се спуснах по дъсчените стъпала. Искях по-скоро да се махна от боинга, който беше не само зловещ, но и невероятно тъжен.

Кейт ме последва. Излязохме в хладната нощ. Моментално се почувствах по-добре. Качих се в джипа и Кейт се настани до мен. Запалих, включих фаровете и потеглих към портала. После попитах:

— Какво общо има ЦРУ с тоя случай?

— Отначало, докато теорията за бомбата или ракетата беше водеща, те се разтичаха навсякъде, търсеха чужди терористи.

— Ако са на територията на Щатите, чуждите терористи попадат под юрисдикцията на ФБР — отбелязах.

— Така е. Но както знаеш, в нашата организация има хора от ЦРУ. Нали си спомняш Тед Наш.

— Помня го Тед. Помня също, че ти няколко пъти ходи на вечеря с него.

— Веднъж.

— Няма значение. Защо е разпитвал капитан Спрък?

— Не знам. Това беше малко необичайно.

— Какво ти каза Тед за това по време на вечерята?

— Джон, не се вманиачавай по единствената ми среща с Тед Наш. Така и не стигнахме до интимности.

— Това не ме интересува. Той е мъртъв.

Кейт се върна на темата.

— След като ФБР и Националната служба за безопасност на транспорта стигнаха до извода, че катастрофата е била злополука, ЦРУ трябваше да изчезне. Само че те така и не се отказаха и тъкмо Управлението направи онази анимация, която показаха по телевизията. Неофициално се говореше, че Бюрото не искало да се свързва с анимацията.

— Защо?

— Предполагам, защото беше прекалено спекулативна. Повдигаше повече въпроси, отколкото решаваше, и вбеси много очевидци, които твърдяха, че анимацията няма нищо общо с видяното от тях. Тази възстановка просто пак раздвижи духовете.

Излязохме през портала и Кейт ме упъти към лонгайландската магистрала.

— След като разговарях със Спрък, пак трябва да изгледам анимацията — казах.

— Имам запис.

— Хубаво. — За миг се замислих. — Всъщност сега търсим двойката от плажа. И се надяваме, че са се записали да вършат нещо неприлично, че записът, ако изобщо е имало запис, все още съществува и че някъде зад голите задници на двамата ще видим какво се е случило с боинга на ТУЕ.

— Само това може да получи повече тежест от противоречивите свидетелства, за да продължат следствието. Освен ако някоя организация не поеме отговорността за свалянето на самолета, естествено.

— Няколко терористични групировки от Близкия изток поеха отговорността, нали?

— Обичайните заподозрени. Но никой от тях нямаше вътрешна информация, която да придаде правдоподобност на твърденията им. И това съответно придава правдоподобност на заключението за механичната повреда. От друга страна, няколко нови терористични групировки не поемат отговорност за атентатите си. Единствената им цел е да всяват смърт и опустошения. Като тоя бин Ладен и неговата Ал Кайда.

— Така е. — Замислих се за двойката на плажа и попитах: — Защо не си успяла да откриеш Ромео и Жулиета?

— Не са ми нареждали да ги търся.

— Нали спомена, че знаеш в кой хотел са отседнали.

— Да. — Кейт замълча за миг. — Честно казано, не участвах пряко в тази линия на разследване. Съвсем случайно видях доклада на онзи местен полицаи и по своя инициатива проверих някои неща по телефона. И тогава бързо ме натириха.

— Ясно... Значи не знаеш докъде са стигнали с тая следа?

— Не знам.

Не вярвам в теории за заговори, особено сред държавни служители и военни, които не са способни да се разберат за нищо, камо ли да пазят тайни или да направят нещо, застрашаващо службата и пенсията им.

Единственото изключение бяха агентите на ЦРУ, които живеят и дишат с измама, заговори и действия, граничещи с престъпления. Тъкмо затова им плащат.

Въпреки всичките си проблеми с ФБР трябваше да призная, че те са честни, почтени граждани и хора, спазващи буквата на закона — като моята любяща жена, която още малко и щеше да получи нервна криза, защото беше прекрачила границата.

— Ако ще продължаваме по тази следа, нямаме много време, докато ни надушат — каза тя, сякаш на себе си.

Оставих думите ѝ без отговор.

— Вкъщи ли?

— Вкъщи.

Отбих по западната рампа на лонгайландската магистрала и потеглих обратно към Манхатън. В тоя късен час нямаше много коли и напредвахме бързо. Престроих се в лявата лента и вдигнах над ограничението на скоростта.

Аз съм оня, дето е свикнал да следи хора, обаче моят свят се беше променил, затова се вторачих в огледалата, после рязко прекосих две ленти и завих по следващия изход.

Никой не ме последва.

Известно време карах по локалното, после пак се върнах на магистралата.

Кейт не коментира пряко маневрите ми, обаче заяви:

— Може би трябва да се откажем. Не отговорих.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Какво ще спечеля.

— Нищо, освен проблеми.

— Адски убедителен аргумент.

Известно време пътувахме в мълчание. — Що се отнася до Сидни Сайбън, реших, че трябва да чуеш официалната версия от извора — каза накрая Кейт.

— Оценявам чувството ти за справедливост. Какво искаш да направя сега?

— Да помислиш върху всичко това. Аз ще поспя. — Тя отпусна облегалката си назад, изу си обувките и затвори очи. Жените винаги могат да заспят за по-малко от десет секунди и Кейт моментално се унесе.

След няколко минути подминах изхода за Националната лаборатория „Брукхейвън“ и високо попитах:

— Ей, какви са седемте теории?

— А?...

— Събуди се. Прави ми компания. Какви са седемте теории?

Тя се прозя.

— Първата теория... заблуден изстрел... военноморски и въздушни учения онази вечер... Трябвало да има мишена... ракетата не я улучила и случайно прихванала боинга... или пък самата мишена е ударила самолета — малко вероятно. Има прекалено много свидетели на корабите.

— Добре. Втората теория.

— Втората теория. Електромагнитен импулс... при военните учения се образуват мощни електромагнитни полета, които теоретично могат да обгърнат самолет... това не обяснява издигащата се светлина.

— Третата.

— Третата. Теорията за чуждата подводница, противовъздушна ракета, изстреляна под водата.

— Какво не ѝ е наред на тая теория?

— Да се върнем на първата. Военни учения в морето с участието на подводници... ето защо чуждата подводница е щяла да бъде засечена.

— Ами ако е била някоя от *нашите* подводници?

— Това е част от първата теория. Сега четвъртата. Метеорит или космически отпадък. Възможно, но не и вероятно. Докъде стигнахме?

— До петата.

— Петата. Метановият мехур. Естествен невидим газ, който се образува на океанското дъно, издига се и се възпламенява от двигателите на боинга. Много съмнително. Не съответства на свидетелствата. И после шестата теория, за плазменния лъч на смъртта. Националната лаборатория „Брукхайвън“. Толкова е глупаво, че може да има нещо вярно. Обаче от „Брукхайвън“ отричат.

— Седмата.

— Седмата. Товарният люк на боинга... някои свидетелства показват, че е бил разбит *преди* експлозията и може да е предизвикал бърза декомпресия, поставила началото на върволица събития, довели до взрива. Но най-вероятно първо е бил взривът. Лека нощ.

— Чакай. Ами ракетата на терористите?

— Това е самостоятелна категория.

— Ясно. Обаче все си мисля за думите на твоя приятел Сидни. Защо да свалят самолет толкова далече от летището? И защо им е на властите да прикрият терористичния удар? Терористичният удар от открито море онеправдава всички, спестява милиони долари за застраховки, да не споменавам милиони за преустройство на главните резервоари. По дяволите, ако беше заговор, би трябвало да е свързан с *инсцениране* на терористичен удар, а не да ни карат да повярваме, че е било механична повреда. Естествено, освен ако властите не са искали да всеят паника и да признаят такъв сериозен провал на разузнаването, където се намесва ЦРУ и... — Хвърлих поглед към Кейт. — Ей!

Тя похъркваше.

И така останах сам с мислите си, които започваха да прегряват.

Натиснах мисловна пауза, после върнах лентата на панихидата и намерих колегата Лайъм Грифит. Не можех да отхвърля възможността Кейт да е подготвила срещата с Грифит, който ме беше вбесил достатъчно, за да се заинтригувам от случая. От друга страна, той наистина можеше сериозно да ме е предупреждавал да не си навирам носа, където не ми е работа.

Пак погледнах Кейт. Спеше като ангелче. Моята благоверна нямаше да манипулира любимия си съпруг. Нали?

Втора сцена. Окръжният парк „Къпсог Бийч“, здрачаване. Двойка на плажа.

Дали наистина бяха видели и записали оная издигаща се светлина и експлозията? Питам се и защо така и не са ги открили.

А може и да ги бяха открили.

Трета сцена. Базата на бреговата охрана „Моричес“. Капитан Том Спрък, надежден и уверен очевидец.

Ей това не можех да го изхвърля от ума си. Той беше само един от двестатината мъже, жени и деца, които поотделно или на групи от различни места бяха видели едно и също. „Натам е нагоре, нали?“

И накрая, четвърта сцена. Хангарът в Калвъртън. Господин Сидни Р. Сайбън, следовател от Националната служба за безопасност на транспорта. Честният и непоклатим специалист. Дали наистина беше такъв? Преди да напусне сцената господин Сидни Сайбън бе изразил известни съмнения. „Зрителна измама. Точно така. Не, *не* е така. По дяволите“.

Каква беше цялата тая работа?

В главата ми се появи неканеният образ на възстановения боинг 747. Мислено закрачих в разбития корпус, обиколих пътеките по закърпения килим, минах между пустите седалки. Както обичат да казват патолозите, „мъртвите ни говорят“.

И в известен смисъл те наистина дори дават показания по време на следствие или съдебен процес.

Боингът беше разкрил повечето си тайни. Както и извадените от океана трупове. Очевидците и специалистите бяха дали показания. Проблемът беше, че не всички казваха едно и също.

Спомнях си, че тоя случай бе провалил или навредил на не една кариера и репутация, и не исках да прибавя кариерата на Кейт или своята към списъка.

Погледнах Кейт. Бяхме женени от година и досега не беше ставало дума за този случай, макар че предишния юли тя бе отишла на панихидата без мен. Зачудих се защо е изчакала точно тая годишнина, за да ме включи в играта. Може да бях на изпитателен срок, а може да беше изникнало нещо ново. Във всеки случай бях допуснат в нещо като група, която не се отказваше от работата по случая.

За всеки, който се беше докосвал до него, винаги бе съществувала опасност. Той представляваше плазмен лъч на смъртта,

експлозивен газов мехур, призрачна ракета, заблуден изстрел, електромагнитен импулс, летлива смес от гориво и въздух и зрителна измама.

Инстинктът ми подсказваше да забравя всичко, което съм видял и чул тая вечер — за мое добро и заради Кейт. Обаче не ставаше дума за нас с нея, нито за никой жив, от или извън властите.

Ставаше дума за тях. За ония двеста и трийсетима. И за техните роднини и близки, хората, които бяха оставили рози по седалките в самолета, които бяха запалили свещички и бяха нагазили в океана, бяха хвърлили цветя във водата. И за хората, които не бяха дошли на панихидата, а си бяха останали вкъщи и бяха плакали.

Вкъщи. Живея в скъп небостъргач на източна Седемдесет и втора улица между Второ и Трето авеню. Апартаментът ми е на трийсет и четвъртия етаж и от балкона, където стоях в момента — два през нощта — с чаша скоч в ръка, се разкриваше изглед на юг по дължината на Манхатън.

Между небостъргачите в центъра виждах Бауъри и част от Долен Истсайд, където бях израснал — на Хенри Стрийт близо до новите комплекси.

Зад китайския квартал различавах силуетите на съдилищата и затворите, Полис Плаза 1, където бях работил, и Федерал Плаза, където работех сега.

Всъщност пред мен се разкриваше по-голямата част от моето минало — Джон Кори като дете по опасните улици в Долен Истсайд, Джон Кори като ченге новобранец на Бауъри, Джон Кори като детектив от „Убийства“ и накрая Джон Кори, нещатен агент във федералната Контратерористична спецчаст.

А сега, една година след втория си брак, Джон Кори живееше в апартамент на първата си жена Робин, която живееше с шефа си, пълен нещастник, който печелеше прекалено много пари, като защитаваше финансово преуспяващи отрепки.

В долния край на Манхатън като сталагмити в пещерен вир се издигаха небостъргачите по Уолстрийт. А надясно се извисяваха почти на половин километър височина близнаците на Световния търговски център.

По обяд на 26 февруари 1993-та терористи от Средна Азия бяха влезли в подземния гараж на Северния небостъргач с взет под наем бус, натъпкан с експлозиви, бяха го паркирали и бяха изчезнали. В 12:18 бусът беше избухнал. Шестима убити и хиляди ранени. Ако сградата се бе срутила, жертвите щяха да са хиляди. Това беше първият удар на чужди терористи, проникнали на американска територия. Освен това бе предупреждение, обаче никой не искаше да го чуе.

Влязох в дневната.

Апартаментът малко прилича на хотелско фоайе в Палм Бийч — има прекалено много розово, зелено, мотиви с миди и бодливи черги.

Кейт казва, че при първа възможност щяла да изхвърли всичко. Освен единствената мебел, която съм купил аз — моя кафяв кожен фотьойл. Разкошен е.

Налях си още скоч и включих видеото.

Седнах на фотьойла и се вторачих в екрана.

Появи се колаж от образи с неподходяща музика. Според Кейт едновременният запис бил дело на група хора, които били убедени в теорията за ракетния удар. Касетата включвала и анимацията на ЦРУ.

В откъс от телевизионно интервю един бивш шеф на Националната служба за безопасност на транспорта казваше, че следствието на ФБР било безпрецедентен случай. Според него Конгресът изрично бил упълномощил НСБТ да разследва самолетните злополуки.

Ключовата дума, която, изглежда, беше убягнала на тъповатия репортер, бе „злополука“. Някои хора във властта явно смятаха, че е престъпление, и тъкмо затова със следствието и възстановката на самолета се беше заело ФБР, а не НСБТ.

После някакъв експерт каза, че празният главен резервоар не можел да предизвика толкова мощна експлозия, защото съдържал съвсем „мъничко гориво“.

Обаче от господин Сайбън знаех, че може би е имало двеста литра гориво, които не били изпомпани. Във всеки случай летливите пари, а не самото гориво, бяха предизвикали първата експлозия.

Ето че още през първите няколко минути на записа имахме някои грешки или навярно изопачени факти.

Неколцина души, които не бяха представени ясно, мъгляво приказваха за изчезването на самолетни части от хангара в Калвъртън, за липсващи седалки, които били извадени от океанските бездни и никога повече не ги видели, за алуминиеви листове, с които корпусът бил закърпен при реконструкцията, което променило особеностите на експлозията.

Говореше се за боинга на Ел Ал, който трябвало да излети веднага след самолета на ТУЕ, и за лабораторните данни за следи от експлозивна бойна глава и ракетно гориво, за „заблудени“ военни

ракети. Някой спомена за неясно заплашително писмо, получено от блискоизточна терористична групировка часове преди падането на самолета. Имаше много догадки за други променени или пренебрегнати свидетелства.

Тоя така наречен документален филм имаше попадения по някои точки, обаче не всички образуваха права линия. Просто бяха заобиколени много неща, за да останат само ония, които си пасваха. Или, за да съм по-безпристрастен, материалът придаваше еднаква тежест на всички теории, освен на официалното заключение за механична повреда.

Записът навлезе в подробности за учението, проведено вечерта на 17 юли 1996-а в района край брега на Лонг Айлънд и носещо кодовото наименование У-105. Помислих си, че авторите на филма са стигнали до заключението за „заблудена“ американска ракета, свалила боинга на ТУЕ, обаче един бивш морски, който много приличаше на капитан Спрък, заяви: *„Не е възможно злополука от такава величина да бъде скрита с участието на стотици и даже хиляди военни“* и аз се зачудих защо тия маневри играят толкова важна роля в теориите за заговора. Предполагам, че такива тайни винаги са по-интересни от глупостта на властите.

Филмът обаче повдигаше един провокативен въпрос. Радарите идентифицирали всички кораби в района на катастрофата и следствието ги оневинило — освен един. Бързоходен съд напуснал зоната веднага след експлозията и никой — нито флотът, нито ФБР, бреговата охрана или ЦРУ — не успял да го открие. Ако това беше вярно, ракетата — ако наистина имаше ракета — бе изстреляна от него.

После показаха три цветни снимки, заснети от хора, които оная вечер фотографирали нещо друго, но случайно заснели проблясък в привечерното небе. Говорителят заяви, че това можело да са пламъци на издигаща се ракета.

Проблемът със статичните снимки, особено направени случайно, е, че не доказват нищо.

Видеозаписите обаче са друг въпрос и аз пак си спомних за двойката на плажа.

Най-важната част от филма бяха оригиналните записи на шестима очевидци.

Някои от тях бяха интервюирани на същото място, на което твърдяха, че са се намирали, когато видели издигащата се светлина. Сочеха и показваха с ръце. Всички изглеждаха надеждни и последователни. Неколцина се разстроиха и една жена се разплака.

Всички описваха почти едно и също нещо със съвсем незначителни разлики: случайно гледали морето, когато видели светлина, която се издигнала от океана, набрала скорост и завършила със слаба експлозия, последвана от грамадно огнено кълбо, което паднало в морето.

После дойде ред на анимацията на ЦРУ. Оставих скоча и внимателно проследих анимационната възстановка, придружена с обяснения на говорител, чийто глас беше също толкова дразнещ, колкото педантичният текст.

Първо показаха вътрешността на празния главен резервоар с остатъци от гориво между регулационните пластини на дъното. Говорителят спомена за летливи пари. От някакъв източник в резервоара изскочи искра. И после експлозията.

Горивно-въздушната експлозия разкъса лявата стена на главния резервоар и възпламени горивото в левия, предизвиквайки мощен взрив.

Говорителят поясни, че в резултат от разтърсващите сили на взрива носът на самолета се „откачил“ и паднал.

Само че после се опита да обясни какво всъщност са видели очевидците, макар да не спомена, че броят им е над двеста.

Ако схващам анимацията и обяснението вярно, ЦРУ твърдеше, че двестата очевидци не са забелязали самолета в момента на експлозията. Вниманието им към боинга било привлечено от звука на взривовите, който стигнал до тях трийсет-четирийсет секунди по-късно. Когато погледнали натам, те видели две неща: пламтящият самолет, издигащ се нагоре, преди да падне в морето, и/или горящите струи гориво, които може би се отразявали в спокойната вода. С други думи, всички очевидци обърнали хода на събитието наопаки.

Пак показаха неколцина свидетели и първият попита:

Как е възможно самолет, който се издига от четири хиляди и триста до пет хиляди и двеста метра височина, да

прилича на скоростна ракета, излетяла от водата?

„Светлината, която видях, се издигна на четири хиляди и триста метра височина, за четири-пет секунди — каза бивш пилот от националната гвардия. — Движеше се със свръхзвукова скорост“.

Един очевидец, когото познах от пресконференцията на ОНРП по телевизията преди три дни, беше интервюиран пред дома си на Лонг Айленд, където стоял по време на катастрофата.

„Онова, което видях, не приличаше на анимацията — заяви той. — Изобщо“.

„Наистина видях да тече пламтящо гориво, обаче това беше след издигащата се светлина“

— отсече свидетелка, интервюирана на моста, където стояла оная вечер.

Пак си спомних думите на капитан Спрък:

„Натам е нагоре, нали?“

Спрях записа, отпуснах се на фотьойла и се замислих.

Анимацията на ЦРУ повдигаше повече въпроси, отколкото решаваше, противоречеше на логиката и на онова, което хората се кълнях, че са видели. Понякога е по-добре да се говори и показва по-малко. Може би щях да повярвам във версията за механичния проблем — въпреки очевидците, — ако не беше това необосновано творение на ЦРУ.

Включих видеото и записът продължи.

Кейт влезе в дневната по оскъдно боди.

— Ела да си легнеш, Джон.

— Не съм уморен.

Тя си придърпа табуретка, седна до мен и ме хвана за ръката. Заедно догледахме последните няколко минути от записа.

Заклучението на псевдодокументалния филм не беше съвсем ясно, свършваше с въпроси и оставяше открита възможността за продължение.

Изключих видеото и останахме в тъмната тиха стая, високо над улиците на Ню Йорк.

— Какво мислиш? — попита ме Кейт.

— Тоя запис е четирийсетина процента неточен и също толкова манипулативен. Като филм на Оливър Стоун.

— Ами останалата част?

— Само колкото да те накара да се замислиш. Какъв е онзи изчезнал бързоходен съд?

— Това е самата истина — потвърди Кейт. — Засечен е от няколко радара да напуска с висока скорост — трийсет взела — района на катастрофата веднага след експлозията. — И прибави: — Повечето частни яхти наоколо са се насочвали към мястото на катастрофата, за да видят дали могат да помогнат. Военните съдове са останали на мястото си до получаването на заповед да се приближат. Бреговата охрана и ФБР призоваха всички собственици на яхти, които онази вечер са се намирали в района, да съобщят точното си местонахождение и да опишат какво са видели. Всички се отзоваха, освен въпросния съд.

— Значи се предполага, че това е съдът, от който е била изстреляна ракетата — заключих аз.

— Да.

— Може хората на тоя съд да са били в същото положение като двойката на плажа и затова да са духнали — отбелязах. — Сигурен съм, че в оная лятна вечер там е имало много мъже и жени, които не е трябвало да са заедно.

— Значи искаш да кажеш, че единствената топлинно насочваща се ракета на изчезналата яхта е била между нечий крака, така ли?

— Така ми се струва.

Тя се усмихна.

— Всъщност ти не си първият, на когото му хрумва тази мисъл. Какво смяташ за анимацията на ЦРУ?

— Като че ли има противоречия.

Кейт кимна.

— Нали разбираш, не всички очевидци описват едно и също. Едни са видели две издигащи се светлини. Мнозина са видели светлината да се издига по-високо от самолета и после да се спуска параболично, преди да улучи боинга отгоре. Едни твърдят, че светлината се издигнала от водата и улучила самолета отдолу. Повечето описват две експлозии — първата по-слаба, последвана от грамадното огнено кълбо. Обаче някои описват три експлозии. Едни казват, че видели носа да пада, но повечето не споменават за такова нещо. Едни казват, че самолетът сякаш спрял във въздуха след първата експлозия, други 7 не. Едни видели горящия боинг да се издига след експлозията, както показват и радарите, обаче според повечето направо паднал в океана, докато трети описват странично премтане. С други думи, не всички очевидци са единомисленици за всички детайли.

— Тъкмо затова не разбирам как може в ЦРУ да направят спекулативна анимация въз основа на толкова противоречиви свидетелства — казах. — Нужни са най-малко десетина различни възстановки, които да обяснят различните показания.

— Според мен ЦРУ са изхождали от една предпоставка — официалното заключение, което не предполага ракета — каза Кейт. — После са онагледили това заключение така, както някои авиоексперти предполагат, че би трябвало или може да се е случило. Свидетелските описания не са имали значение за тях. Те просто казват: „Ето какво сте видели“.

— Да. Във филма някой спомена, че на официалните и публичните заседания изобщо не са изслушвани очевидци. Вярно ли е?

— Вярно е. Ще ти кажа още нещо. ФБР не разпита допълнително много очевидци. Десетки свидетели многократно ни се обаждат с искането да ги разпитаме повторно. Мнозина се ядосаха и дадоха публични изявления, но установиха, че медиите не се интересуват от тях, след като властите започнаха да твърдят, че е механична повреда. — Знаеш ли, през всичките си години в Бюрото не съм виждала да обръщат толкова малко внимание на толкова много надеждни свидетели.

Замислих се за това и ѝ напомних:

— Колкото повече свидетели имаш, толкова повече са вариантите. Накрая те взаимно се опровергават. Предпочитам един-двама достоверни свидетели, отколкото двеста.

— Нали ти дадох един.

— Да. Обаче хората виждат онова, което психически са подготвени да видят. Ще ти кажа какво се е случило през лятото на деветдесет и шеста. Три седмици преди боинга на ТУЕ имаше атентат срещу Кобар Тауърс, американския военен комплекс в Саудитска Арабия. ФБР беше на бойна нога за летните олимпийски игри в Атланта и новините изобилстваха на потенциални удари от страна на Иран и десетки различни терористични групировки. И когато боингът на ТУЕ падна, каква беше първата ти мисъл? Сигурно като моята — терористичен удар. А ние още не се познавахме.

— Първата ни мисъл е била резултат от онова, което казаха, че са видели над двеста души — отвърна Кейт. — Това не е било масова халюцинация.

— Да, но може да е било зрителна измама.

— Разпитах десетки очевидци, Джон, моите колеги разпитаха още двеста. Не може толкова много хора да са видели една и съща зрителна измама.

Прозях се.

— Благодаря ти за интересния ден. Късно е и съм уморен.

Тя се изправи и прокара пръсти през косата ми.

— Потърпи още малко.

Изведнъж намерих неочакван източник на енергия и се метнах от кожения фотьойл право в спалнята.

Скочихме в леглото и се любихме бясно, като превъзбудени хора, които се опитват да освободят енергията от напрегнатия и мъчителен ден. Поне върху това имахме власт — нещо, което можехме да доведем до щастлив завършек.

На сутринта — аз по овехтелия си халат, Кейт още по онова секси боди — седнахме в кухнята да пием кафе и да прочетем вестниците. През прозорците нахлуваше ярка слънчева светлина.

Когато Робин се изнесе, прекратих абонамента за „Таймс“ и се абонирах за „Поуст“, който ме снабдява с всички нужни новини, обаче откакто се нанесе Кейт, „Таймс“ се завърна.

Отпихах от кафето си и четях в „Таймс“ за панихидата, на която бяхме присъствали предишния ден. Статията започваше по следния начин:

„Пет години след като самолетът на ТУЕ падна на огнени късове в океана, роднините на някои от двеста и трийсетте жертви на катастрофата се отправиха на ежегодното си поклонение до източния край на Лонг Айлънд за молитва и помен.

Те ходят там, за да са близо до последното място, където са били живи техните приятели и близки. Ходят там, за да слушат зелените вълни, плискащи се в пясъка. Ходят там, за да видят червено-бялата база на бреговата охрана по пътя за Моричес, където са били пренесени труповете на жертвите“.

Продължих да чета изопачено приповдигнатия текст:

„На първата панихида, броени дни след смайващата катастрофа и сред смута, породен от съмнението дали причината е повреда или бомба, цареше вцепенено мълчание... Мнозина можеха само да нагазят във водата и да хвърлят цветете, нищо повече“.

По-нататък в статията прочетох:

„Те дори трябвало да се справят със смахнати, заяви Франк Ломбарди, който помага на роднините. Напоследък, казва той, им се обаждал човек, който твърдял, че познава терориста, свалил самолета. *«И ако му дадели триста хиляди долара в брой, щял да им го предаде —* добавя г-н Ломбарди. *— И това ако не е гадно, не знам какво е. Отвратително е да си играят така с чувствата на хората».* (Националната служба за безопасност на транспорта е стигнала до заключението, че причина за катастрофата е експлозия в един от резервоарите, най-вероятно предизвикана от късо съединение.)“

Дочетох статията и дадох вестника на Кейт; тя мълчаливо я прегледа.

— Понякога ми се струва, че и аз съм от добронамерените смахнати — каза накрая.

— Между другото, как се казва хотелът, в който може да е отседнала оная двойка? — попитах.

— Всичко, което видя и чу снощи, или е обществено достояние, или, в случая с показанията на капитан Спрък, е достъпно по закона за правото на информация. Името на онзи хотел официално не съществува.

— Но ако съществуваше, как щеше да се казва?

— Щеше да се казва хотел „Бейвю“ в Уестхамптън Бийч.

— И какво откри в тоя хотел?

— Както казах, така и не отидох там. Това не ми влизаше в работата.

— Тогава как научи името му?

— Обадох се в местните хотели и мотели, за да потърся липсващото одеяло. Много хора отговаряха, че от ФБР вече били ходили там и им показвали одеяло. Управителят на „Бейвю“ ме осведоми, че съобщил на хората от Бюрото за липсващо одеяло и че одеялото, което му показали, можело да е тяхно, обаче не бил сигурен.

Кимнах.

— И после?

— Човекът от „Бейвю“ каза, че от ФБР прегледали регистрационните му талони, квитанциите от кредитни карти и компютъра му и разпитали служителите. Увери ме, че нямало да спомене за това на никого, както му наредили. И ме попита дали сме открили хората, които са изстреляли ракетата.

— Още не. Как се казваше управителят?

— Лесли Роузънтал.

— Защо не тръгна по тази следа?

— Защото господин Роузънтал или може би някой друг от хотела, в който се обадох, се е свързал с агенти от ФБР или пък те са отишли за допълнителни разпити, обаче както и да се е случило, на другия ден ме повикаха в един кабинет на дваисет и осмия етаж на Федерал Плаза, в който никога не бях стъпвала. Двама от ОСО, които никога по-рано не бях виждала, ми казаха, че съм престъпила задълженията си по този случай.

Кимнах. ОСО е Отделът за служебна отговорност във ФБР, което звучи адски мило, обаче всъщност си е чиста проба оруелско име. ОСО е точно като Вътрешния отдел в Нюйоркското полицейско управление. Не се съмнявах например, че господин Лайъм Грифит е от ОСО.

— Ония двамата предложиха ли ти да те прехвърлят в Северна Дакота? — попитах.

— Убедена съм, че е имало такава възможност. Но те се държаха любезно и се опитаха да представят случая като дребна грешка в преценката от моя страна. Даже ми направиха комплимент за инициативата.

— Получи ли повишение?

— Получих учтив, но твърд съвет да играя според екипните правила. Казаха ми, че по тази следа работели други агенти, докато аз трябвало да се огранича с разпитите на очевидци.

— Лесно ти се е разминало. Един от моите началници веднъж ме замери с преспапие.

— Ние сме малко по-фини. Във всеки случай схванах предупреждението и освен това разбрах, че съм се натъкнала на нещо.

— Тогава защо не тръгна по следата?

— Защото изпълних заповедта. Не чу ли какво ти казах?

— А, те само са те изпитвали, за да те видят каква си. Искали са да им заявиш, че няма да се откажеш.

— Да бе, как пък не! — Тя се замисли за миг. — По онова време само направих логичното предположение, че ако от това излезе нещо, резултатът ще е във формата на докладна записка, последвана от пресконференция. Преди пет години не мислех за заговори или засекретявания.

— Обаче сега мислиш.

Кейт остави забележката ми без отговор.

— Този случай дълбоко въздейства на всички участници в следствието, но знам, че агентите, които разпитваха очевидците, преживяха още нещо — продължи тя. — Ние разговаряхме с хората, които са видели катастрофата, и над двеста от тях описаха нещо, което смятаха за ракета. Никой от нас не можеше да съгласува чутото от очевидците с окончателното заключение или анимацията на ЦРУ. — Кейт прибави: — Шефовете на КТС имаха проблеми с хората, които провеждаха разпитите, и аз не бях единствената привикана в онзи кабинет.

— Интересно. Как провеждахте разпитите? — попитах аз.

— Отначало беше пълен хаос. За двацет и четири часа стотици служители от Нюйоркското полицейско управление и ФБР бяха закарани от Манхатън в източния край на Лонг Айленд. В тамошните хотели нямаше достатъчно места, затова някои агенти спяха в колите си, базите на бреговата охрана се използваха като общежития. Две нощи спях в един от кабинетите в базата „Моричес“ с още четири жени, после ми намериха хотелска стая с друга агентка от Бюрото.

— Коя?

— Не ме разпитвай за имената на хората, с които съм работила. Всъщност не ме интересуваха имената на агенти, които и без това нямаше да разговарят с мен, обаче ченгетата от полицията щяха да се отнесат с разбиране.

— Работила ли си лично с някой от полицията?

— Отначало с неколцина. Имаше над седемстотин надеждни свидетели и стотина, от които едва ли щяхме да измъкнем нещо. И отначало не можехме да определим кои са видели издигаща се светлина и кои — само експлозията. Впоследствие групирахме свидетелите по надеждност и съответния аспект на катастрофата,

който са видели. След няколко дни имахме над двеста очевидци, които твърдяха, че са наблюдавали издигаща се светлина.

— Това ли бяха свидетелите, които разпита ФБР?

— Да. Но в първоначалната суматоха Нюйоркското полицейско управление работи с много от надеждните свидетели, а ФБР — с много от другите.

— Ужасно разпределение.

Тя не обърна внимание на забележката ми и продължи:

— Решихме този проблем и свидетелите, които бяха видели издигащата се светлина, бяха разпитвани само от ФБР. После избрани свидетели, двайсетина души, които категорично заявяваха, че светлината се е издигнала от океана, като капитан Спрък, бяха предадени на по-висш ешелон от Бюрото.

— И от ЦРУ. Като Тед Наш.

— Очевидно.

— Някой от тия свидетели беше ли сполетян от злополука?

Кейт се усмихна.

— Нито един.

— Е, край на теорията ми.

Замислих се и проумях нещо, което бях установил от личен опит и наблюдения: детективите от полицейското управление, които работеха в Контратерористичната спецчаст, получаваха голяма част от подготвителната работа. И винаги щом се натъкнеха на нещо, го предаваха на агент от ФБР. Така беше богоугодно.

— Басирам се, че хората, които са провеждали разпитите, и от полицията, и от Бюрото, които лично са разговаряли с хората, видели издигащата се светлина, са в ядрото на групата на невярващите, че е било злополука.

— Не съществува такава група — възрази Кейт, стана и отиде в спалнята да се облече за работа.

Допих кафето си и я последвах.

Сложих си деветмилиметровия глок, който си е лично мой и е копие на стария ми полицейски патлак. Кейт закопча кобура на своя глок, който е четирийсеткалибров феберейски модел. Нейният е по-голям от моя, обаче аз съм адски точен пич и това не ме смущава особено.

Облякохме си саката, тя си взе куфарчето, аз измъкнах спортните страници на „Поуст“ и излязохме от апартамента.

Представих си как шестима от ОСО на Федерал Плаза кършат пръсти в очакване на появата ни.

Нашият портиер Алфред ни повика такси и се отправихме на половинчасово пътуване до работното ни място на Федерал Плаза в южен Манхатън. Беше девет сутринта и часът пик в тоя топъл слънчев юлски ден започваше да отминава.

Не биваше да разговаряме по деликатни въпроси в такси, особено ако шофьорът се казва Абдул, както предполагаше името в разрешителното му за работа, затова реших да убия времето и го попитах:

— Откога си в тая страна?

Той ми хвърли кос поглед.

— А, от десетина години, господине.

— Според теб какво се е случило с полет осемстотин на ТУЕ?

— Джон — обади се Кейт.

Не й обърнах внимание и повторих въпроса.

— О, това беше ужасна трагедия — колебливо отвърна Абдул.

— Да. Смяташ ли, че го е свалила ракета?

— Не знам, господине.

— Аз смятам, че израелците са го свалили и са се опитали да прехвърлят вината на арабите. Ти как смяташ?

— Ами, възможно е.

— Също като атентата срещу Световния търговски център.

— Възможно е.

— Джон!

— Значи смяташ, че е било ракета — казах на Абдул.

— Ами... много хора са видели ракетата.

— И кой може да е имал толкова мощна ракета?

— Не знам, господине.

— Израелците. Кой друг.

— Ами, възможно е.

— Какво пише в твоя арабски вестник на предната седалка?

— Хм... Да, споменават за годишнината от трагедията.

— Какво пише? Че е било американска военна злополука ли? Или че са евреите?

— Не са сигурни. Скърбят за жертвите и очакват отговори.

— Аз също.

— Стига, Джон — намеси се Кейт.

— Просто се опитвам да загрея малко.

— Защо не се опиташ за малко да млъкнеш? Продължихме в мълчание към Федерал Плаза и аз се зачетох в спортните страници.

Федералните власти и техните служители са адски деликатни към правата и чувствата на всички малцинства, скорошни имигранти, индианци, кутрета, гори и застрашени отвратителни видове. Аз, от друга страна, съм лишен от тая деликатност и равнището на прогресивното ми мислене е заседнало някъде около времето, когато преработвах полицейския правилник, за да забранят изтръгването на признания от заподозрени с бой.

Във всеки случай, въпреки че не бяхме на една и съща дължина на вълните, през изтеклата година двамата със специален агент Мейфилд бяхме забелязали, че се учим един от друг. Тя по-често псуваше и наричаше хората „задници“, докато аз ставах по-чувствителен към сърдечните болки на хора, които бяха скапаняци и задници.

Стигнахме на Федерал Плаза и аз платих на Абдул и му дадох бакшиш — петачка, — задето му бях причинил известно безпокойство.

Влязохме в голямото фоайе на четирийсет и един етажната сграда през входа откъм Бродуей и тръгнахме към служебните асансьори.

Федерал Плаза подслонява цял куп държавни институции, половината от които събират данъци, за да ги харчи другата половина. На етажите от дваисет и втори до дваисет и осми се намират кабинетите на различни органи на реда и разузнавателни управления, които са достъпни само със специални асансьори, отделени от фоайето с дебел плексиглас, зад който има охрана. Както винаги, аз си показах служебната карта прекалено бързо, за да я видят дежурните, после въведох електронния код и плексигласовата врата се отвори.

Двамата с Кейт влязохме и се насочихме към седемте асансьора, които обслужват етажи от дваисет и втори до дваисет и осми. Дежурните не поискаха да видят документите ни по-внимателно.

Качихме се на един свободен асансьор, натиснах бутона на двайсет и шестия етаж и предупредих Кейт.

— Бъди готова да ни привикат поотделно в нечий кабинет.

— Защо? Смяташ ли, че снощи са ни следили?

— Ще разберем.

Асансьорната врата се отвори на двайсет и шестия етаж. В малкото фоайе нямаше дежурни — може би не се и налагаше, щом вече си стигнал дотам.

Затова пък на тавана имаше охранителни камери. Обаче ония, които наблюдаваха мониторите, сигурно получаваха по шест кинта на час и нямаха представа нито за какво, нито за кого да внимават. Стига да бяха будни, естествено.

От друга страна, с Кейт пак трябваше да въведем електронен код, за да влезем в нашия коридор.

За да съм честен, охраната на етажи от двайсет и втори до двайсет и осми на Федерал Плаза си я биваше, но не беше отлична. Искам да кажа, че можех да съм терорист, опрял пистолет в гърба на Кейт, и без много зор щях да стигна до тоя коридор.

Всъщност охраната не се бе подобрила нито тук, нито където и да било другаде през последните двайсет години, въпреки явните свидетелства, че се води война.

Обществеността съвсем смътно съзнаваше тоя факт и никой от Вашингтон не беше казвал, нито официално, нито неофициално, на държавните институции, които водеха войната, че събитията в света всъщност са война срещу Съединените щати и техните съюзници.

Вашингтон и средствата за масова информация предпочитаха да разглеждат всеки терористичен удар като отделно събитие почти или без никаква връзка помежду им, докато дори малоумен или политик, ако се замислеше достатъчно дълго за това, можеше да открие връзката. Някой трябваше да събере силите или някое събитие трябваше да има достатъчно силен отзвук, за да разбуди всички.

Поне такава беше моето мнение, формирано през кратката година, откакто бях там, с предимството да съм външен наблюдател. Ченгетата търсят връзки, които предполагат серийни убийства или организирана престъпност. Феберейците явно разглеждаха терористичните удари като дело на неорганизирани групировки от бунтари или психопати.

Обаче те не бяха такива — всъщност бяха много по-зловещи и по-добре подготвени и организирани от хора, които до късно вечер работеха над списъци с различни начини да ни прекарат.

Моето мнение обаче не беше популярно и не се споделяше от много хора, които работеха на етажи от двайсет и втори до двайсет и осми, а даже да се споделяше, никой не излагаше гледището си в докладни записки, нито го разкриваше на съвещания.

Спрях при един автомат за вода и докато пиех, посъветвах Кейт:

— Ако някой шеф или от ОСО те разпитат, най-добре им кажи истината и само истината.

Тя не отговори.

— Ако излъжеш, лъжата ти няма да съответства на моята. Само спонтанната истина ще ни спаси от правни усложнения.

— Знам. Аз съм правист. Но...

— Вода? — предложих й. — Да натисна сифона?

— Не, благодаря. Виж...

— Няма да ти натисна лицето във водата. Обещавам.

— Майната ти, Джон, вземи да пораснеш. Слушай, всъщност не сме извършили нищо лошо.

— Така твърдим ние и се придържаме към тая версия. Снощните ни действия се обясняват с това, че сме всеотдайни и ентусиазирани агенти. Ако те разпитат, внимавай да не изглеждаш, да не се държиш или чувстваш гузна. Дръж се гордо със своята всеотдайност към дълга ти. Това ги смущава.

— Говориш като истински социопат.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Не е смешно. — И прибави: — Преди пет години изрично ми наредиха да не се занимавам с този случай.

— Трябваше да ги послушаш.

Продължихме по коридора.

— Предполагам, че ако ни наблюдават, няма да ни привикат веднага — казах аз. — Ще продължат да ни следят, за да видят какво правим и с кого разговаряме.

— Караш ме да се чувствам като престъпница.

— Просто ти обяснявам как да приемеш това, което сама започна.

— Нищо не съм започнала. — Кейт ме погледна. — Джон, съжалявам, ако съм те...

— Не мисли за това. За Джон Кори ден без проблеми е като ден без кислород.

Тя се усмихна и ме целуна по бузата, после се запъти към своето работно място в голямата зала, като по пътя поздравяваше колегите си.

Моето работно място се намираше в отсрещния край на залата — далеч от феберейците — сред колеги детективи от Нюйоркското полицейско управление, и редовни и пенсионирани нещатни агенти като мен.

Макар да се радвах на компанията на моите хора, това физическо разделение между ФБР и НЙПУ говореше за културно разделение, много по-широко от трите метра килим.

Дже когато няха жена в скъпарската част на залата и се нуждаех от повод за напускане, не исках просто така да си подам оставката. Ровичкането в случая с полет 800 на ТУЕ можеше да ми уреди изхвърлянето, което напълно ме устройваше, и Кейт нямаше да си помисли, че се измъквам от нашия спретнат трудов договор, който, кой знае защо, ѝ харесваше. Искам да кажа, аз съм позор за всичките си познати, даже понякога за други ченгета, обаче Кейт явно се гордееше с това, че е омъжена за едно от проблемните ченгета на дваисет и шести етаж.

Това може би беше проява на бунт от нейна страна, начин да заяви на Джак Кьоних, главен специален агент от ФБР, и на другите шефове, че специален агент Мейфилд още не е съвсем дресирана.

Е, това беше дълбоката ми мисъл за деня, а още нямаше десет сутринта.

Оправих вратовръзката си и се замислих за физиономия. Я да видим... Имаше голяма вероятност да съм затънал до ушите в лайна, затова реших да изглеждам весел и доволен, че съм там.

Възприех съответното изражение и тръгнах към бюрото си.

Поздравих колегите си, закачих си сакото на закачалката и заех работното си място.

Включих компютъра, въведох паролата си и си прочетох имейла, който се състоеше главно от служебни докладни. Понякога на екрана се появяваше оруелско съобщение, предупреждаващо за ново държавно престъпление на мисълта.

Изслушах телефонния си секретар. Беше се обаждал един мой информатор от палестински произход с псевдоним Джербил, който имал важни сведения за мен и не можел да ги предаде по телефона.

Господин Емад Саламех всъщност беше почти безполезен източник на информация и никога не *можех* да отгатна дали просто иска да се чувства важен, дали е двоен агент, или само има нужда от някоя и друга двайсетачка отгоре. Може пък просто да ме харесваше. Знам, че харесваше италианската храна, защото винаги избираше италиански ресторант да го черпя обяд или вечеря.

Последните двама души, които се бяха обаждали, бяха затворили и телефоните им не се появиха на идентифициращото устройство — нещо, което винаги ме интригува.

Прегледах документите върху бюрото.

Най-голямото ми предизвикателство в тая работа беше да измислям какво да върша. Както веднъж е казал един мъдрец (аз), „Проблемът с това да не вършиш нищо е, че не знаеш кога си приключил“.

В детективската работа винаги има за разследване стари и нови убийства, докато с терористичните удари се опитваш да изпревариш престъплението.

След случая с Асад Халил преди година бях придаден към специална група, в която участваше Кейт и чиято единствена задача беше да работим по въпросния случай.

Обаче след изтичането на годината уликите и следите бяха изстинали. Тъй като не искаше да пилее държавни пари, нашият шеф

Джак Кьоних беше започнал да възлага различни задачи и на нас с Кейт, и на другите агенти от групата.

КТС ме бе назначила като специалист по убийствата в случай, че бъде извършено убийство, свързано с терористичен акт, само че след историята с Халил нямаше нищо ново и сега задълженията ми се свеждаха главно до наблюдение, с каквото се занимавах повечето ченгета от НЙПУ във ФБР. Кейт участваше в анализа на заплахите, каквото и да означаваше това.

По-рано специалната група си имаше собствено местенце до командния и контролен център на тоя етаж и работехме съвсем близо един до друг. Аз седях точно срещу Кейт и всеки ден можех да зяпам красивите ѝ сини очи. Обаче сега бяхме разделени и трябваше да гледам Хари Мълър, бивш полицай от разузнавателната група в НЙПУ.

— Хари, какво означава „умерен арабин“? — попитах го.

Той ме погледна.

— Какво?

— Арабин, който е останал без боеприпаси.

Хари се захапи.

— Казвал си ми го. — После ме посъветва: — Трябва да внимаваш какво приказваш. Каква е разликата между арабски терорист и жена в мензис?

— Каква?

— С арабския терорист можеш да се разбереш.

Захилих се.

— И ти си ми го казвал. Две слабости. И расова, и полова обида. Трябва да отбележа, че арабската и мюсюлманската общност в Ню Йорк сигурно се състои от деветдесет и осем процента честни и почтени граждани и един процент полезни идиоти, които вършат работа на другия един процент кофти копелета.

Общо взето, аз наблюдавам и разпитвам полезните идиоти и когато попадна по дирите на кофти копелета, трябва да ги предавам на ФБР, което понякога осведомява ЦРУ, което също би трябвало да осведомява ФБР за интересни открития. Обаче в действителност те не се държат взаимно в течение и определено не държат в течение мен. Това е адски досадно и беше една от причините да не си падам по тая работа, след като Кьоних разтури специалната група. И може би беше

една от причините Кейт да ме зариби със самолетната катастрофа. И една от причините да налапам стръвта.

Що се отнася до ЦРУ, те имат агенти, придадени към КТС, като покойния Тед Наш, обаче те не се мяркат много насам, защото кабинетите им са на друг етаж и отатък улицата, на Бродуей 290, и идват в спецчастта само при нужда. Най-доволен съм, когато ги няма, и в момента не виждах никой от тях.

— Какво прави вчера? — попита ме Хари.

— Ходих на панихидата на жертвите от катастрофата на боинга на ТУЕ на Лонг Айленд.

— Защо?

— Кейт е участвала в следствието. Ходи всяка година. Ти работил ли си по този случай?

— Не.

— Петстотин души си скъсват задника от бачкане и накрая се оказва, че било механична повреда.

Хари не отговори.

— Понякога тая работа ни прави параноици — прибавих.

— Не достатъчно.

— Така е. По какво работиш?

— Някакво глупаво ислямско благотворително дружество в Астория — отвърна Хари. — Изглежда, източват пари към някаква терористична групировка в чужбина.

— Това незаконно ли е?

Той се засмя.

— Откъде да знам, по дяволите? Предполагам, че е незаконно да се събират пари за едно и с тях да се върши нещо друго. Това все нарушава някой федерален закон. Проблемът е, че парите отиват за привидно законна благотворителна организация в чужбина и после ги прехвърлят там, където не трябва. Все едно да се опиташ да разбереш чековата книжка на жена ми. Обаче счетоводните спецове от ФБР си падат по този случай. А ти какво правиш?

— Ходя на курс по деликатност към ислямската култура. Хари пак се засмя.

Отново насочих вниманието си към купчината хартии върху бюрото ми. Имаше много докладни за четене и препращане и се заех с тях.

Интересните папки, на които феберейците им викат „досиета“, бяха заключени в архива и ако ми се налагаше да ги използвам, трябваше да попълвам заявки, които се обработваха от неизвестни на мен личности. Имам право на достъп до секретна информация, обаче доста ограничен, затова се налагаше да се задоволявам със случая на Халил и другите задачи, които ми възлагаха. Така е много трудно да се установи дали даден случай е свързан с друг. Всичко беше разпределено от съображения за сигурност, което по моето скромно мнение е сериозна слабост в играта на разузнаване. В полицейската работа почти всички дела са достъпни на всеки детектив с нюх и достатъчно дълга памет за стари следствия или престъпници.

Обаче не бива да правя негативни сравнения. Нищо не е толкова успешно, колкото успеха и засега, да чукам на дърво, феберейците съвсем успешно пазят Америка от предните линии на глобалния тероризъм.

Освен веднъж. Или два пъти. А може би три пъти.

Първият път, атентатът срещу Световния търговски център, беше голяма изненада, но почти всички извършители бяха арестувани, осъдени и пратени в затвора до живот.

Точно над подземния гараж между двата небостъргача, в който стана експлозията, бяха вдигнали хубав гранитен паметник на шестте жертви.

После идваше полет 800 на ТУЕ, който можеше и да е обикновена злополука.

И накрая, случаят с Асад Халил, който от моя гледна точка си беше терористичен удар, но който властите бяха определили като убийства, извършени от престъпник от либийски произход с лична омраза към неколцина американски граждани.

Това не беше съвсем вярно, както лично мога да потвърдя, обаче ако го кажа, ще наруша закона, според някои обещания, които съм дал, и клетвени декларации, които съм подписал, свързани с националната сигурност и така нататък.

Тоя свят на национална сигурност и контратероризъм коренно се различаваше от света, с който бях свикнал, и трябваше ежедневно да се убеждавам, че тия хора знаят какво вършат. Само че някъде дълбоко в своя елементарен ум хранех известни съмнения.

Изправих се, облякох си сакото и помолих Хари:

— Звънни ми, ако някой свика съвещание.

— Къде отиваш?

— На опасна операция. Може да не се върна.

— Ако се върнеш, ще ми донесеш ли един сандвич с полска наденичка? Без горчица.

— Ще направя всичко възможно.

Бързо излязох, като хвърлих поглед към Кейт, която съсредоточено се взираше в компютърния си екран. Качих се на асансьора във фоайето и слязох долу.

В епохата на мобифоните тук-там все още има улични телефони и аз се запътих към един от тях на Бродуей. Ставаше топло и се събираха облаци.

Открих номера на мобилния телефон на Дик Карнс в паметта на моя мобифон и му се обадох от уличния телефон.

Стар колега от отдел „Убийства“ в НЙПУ, преди няколко месеца Дик беше напуснал КТС и сега правеше проверки на миналото на хора като цивилен на граждански договор с ФБР.

— Ало?

— Карнс Инвестигейтив Сървисиз ли е?

— Да.

— Мисля, че жена ми си има любовник. Можете ли да я проследите?

— Кой се обажда? Кори? Задник такъв.

— Реших, че се занимаваш с такива неща.

— Не, но за теб ще направя изключение.

— Какво ще правиш на обяд? — попитах.

— Зает съм. Какво има?

— Какво правиш в момента?

— Приказвам с теб. Къде си?

— На Федерал Плаза.

— Веднага ли ти трябва?

— Да.

Последва пауза, после той каза:

— Вкъщи съм. В Куинс. — И прибави: — Работя си вкъщи. Страхотно е. Трябва да помислиш по този въпрос.

— Дик, нямам време да дрънкам глупости цяла сутрин. Колкото можеш по-бързо ела в онова заведение в китайския квартал. Нали се

сещаш?

— В „Дим Сум Го“ ли?

— Да. До виетнамския ресторант. — Затворих и пътьом купих два сандвича с полска наденичка, единия без горчица.

Върнах се в службата, дадох на Хари неговия сандвич, отидох до кафенето и си взех чаша черно кафе. На стената висяха феберейски плакати с издирвани личности на английски и арабски, включително два за господин Осама бин Ладен — единият заради атентата срещу бойния кораб „Коул“, а другият заради атентатите срещу посолствата в Кения и Танзания. За главата му даваха пет милиона долара награда, обаче до тоя момент нямаше желаещи, което ми се струваше странно. За пет милиона повечето хора са готови да предадат най-добрия си приятел и родната си майка.

Другото странно нещо беше, че бин Ладен никога не поемаше отговорността за атентатите, които се предполагаше, че е организирал. ЦРУ сочеше него за извършител, обаче се питах защо са толкова сигурни. Както предишния ден бяхме обсъждали с Кейт, терористичните групировки и отделните терористи явно бяха престанали да се хвалят с делата си и случаят с полет 800 на ТУЕ можеше да е точно такъв.

Вгледах се в лицето на Осама бин Ладен. Странен тип. Всъщност всички тия господа от Средна Азия на десетината плаката изглеждаха страшно, обаче в такъв контекст може би всеки прилича на престъпник.

Вторачих се в плаката на моя стар противник Асад Халил, наричан също Лъва. Само той изглеждаше сравнително нормално — хубав мъж с добре подстригана и вчесана коса — но ако човек се втренчеше в очите му, виждаше страшни неща.

Текстът под снимката на господин Халил беше неясен, споменавахе се само за множество убийства на американци и европейци в различни страни. Министерството на правосъдието даваше мизерна награда от един милион долара, което лично аз намирах за обидно, като се имаше предвид, че оная отрепка се опита да ме убие и още беше на свобода.

Всъщност, ако Тед Наш още бе жив, щеше да се обиди още повече, защото тъкмо Асад Халил беше пронизал черепа му със снайперистката си пушка.

Върнах се на бюрото си, седнах и включих компютъра. Влязох в интернет и написах „полет 800 на ТУЕ“.

Хората от отдела за вътрешна безопасност понякога проверяват къде влизаш, естествено, обаче ако ме наблюдаваха, и без това знаеха с какво се занимавам.

Видях, че ще ми трябва седмица, за да прегледам резултатите, затова първо влязох в уебсайта на ОНРП и половин час четох за заговори и засекретявания.

Минах през още няколко сайта и прочетох отделни статии в някои вестници и списания. По-ранните, забелязах, които бяха написани най-късно половин година след катастрофата, повдигаха много въпроси, които не получаваха отговор в статиите, написани по-късно, даже от репортерите, които първоначално бяха поставили тия въпроси.

Усетих, че Хари ме наблюдава, и вдигнах поглед към него.

— Ще си ядеш ли сандвича? — попита той.

Подадох му го над ниската стена, която ни разделяше, излязох от интернет и изключих компютъра. Облякох си сакото.

— Закъснявам за курса по деликатност.

Той се захили.

Отидох при Кейт и тя вдигна поглед от компютъра, после излезе от онова, което четеше, явно беше нещо забранено за мен или пък имейл от гаджето ѝ.

— Отивам на среща с един човек — осведомих я.

Повечето съпруги биха попитали „с кого“, но в тоя занаят не си задаваме такива въпроси.

— Колко ще се бавиш? — попита Кейт.

— По-малко от час. Ако си свободна, ще те чакам на обяд в „Еко“. В един.

Тя се усмихна.

— Значи ме каниш на среща. Ще се обадя да резервирам маса. Публичните прояви на обич не се насърчават тук, в Министерството на любовта, затова ѝ отдадох чест и си тръгнах.

Излязох от сградата, купих „Дейли Нюз“ от една будка и извървах пеш няколкото преки на север до китайския квартал.

Много ченгета и агенти на ФБР си уговарят срещи в китайския квартал. Защо ли? Защото е по-лесно да забележиш хора, които те

следят, освен ако тия хора не са китайци естествено. Освен това е по-евтино. Нямах представа къде си провеждат срещите ЦРУ, обаче подозирах, че го правят в клуба на възпитаниците на Иейл. Във всеки случай, от Федерал Плаза като че ли никой не ме проследи.

Подминах, после се върнах и влязох в китайското ресторантче „Дим Сум Го“. Седнах в едно свободно сепаре в дъното с лице към входа.

Ресторантът се помещаваше в някогашното фоайе на сградата. Това си беше чисто местно заведение, в което не се отбиваха даже най-заблудените туристи, нито сноби, търсещи кулинарни приключения. По-важното обаче беше, че в цял Ню Йорк сигурно нямаше друг китайски ресторант, в който да сервират кафе, благодарение на полицейската клиентела. После идваха поничките.

Още нямаше обяд и заведението бе сравнително празно, освен неколцина местни, които пиеха чай и си приказваха на кантонски диалект, докато двойката в съседното сепаре разговаряше на книжовен китайски.

Измислям си.

Сервираше една невероятно красива китайка, която се движеше така, сякаш плуваше във въздуха.

Тя мина покрай мен, усмихнахме се един на друг и на нейно място се появи дърта вещица по домашни пантофи. Бог, помислих си, си играе жестоки шеги с женените мъже. Поръчах си кафе.

Старицата с тътрене се отдалечи и аз се зачетох в спортните страници на „Дейли Нюз“.

В кухнята готвеха специалитетите за деня и ми се стори, че чувам котка, куче и патица, после звуци от кълцане и след това тишина. Обаче ухаеше апетитно.

Зачетох се във вестника и като отпивах от кафето, зачаках Дик Карнс.

Дик Карнс влезе в ресторанта, забеляза ме и докато седнах срещу мен, се ръкувахме. — Благодаря, че дойде — казах.

— Няма защо. Обаче в един трябва да съм в центъра.

Шейсетинагодишният Дик беше запазил цялата си коса и всичките си зъби. Беше винаги елегантен и днес не правеше изключение.

— Гледа ли снощи мача? — попитах го.

— Да — потвърди той. — Страхотен мач. Ти гледа ли го?

— Имах работа. Как е Мо?

— Добре е. По-рано мърмореше за работното ми време в полицията, после в КТС. Сега съм си вкъщи и има нова тема за мърморене. Вика ми: „Заклела съм се да съм с теб в добро и лошо, Дик, обаче не съм казвала нищо за обяд“.

Усмихнах се.

— Как ти понася семейният живот? — попита той.

— Страхотно. От полза е, че сме в един и същи занаят. Освен това получавам безплатни правни съвети.

Беше негов ред да се усмихне.

— Можеше да е и по-зле. Тя е истинска кукличка.

— Всеки ден благославям Господ.

— Като стана дума за правни съвети, чуваш ли се с Робин?

— От време на време. Прелита покрай балкона ми на метлата си и ми маха с ръка.

Дик се засмя.

След като приключихме с встъплението, смених темата и го попитах:

— Харесва ли ти работата?

Той се замисли за миг.

— Липсват ми хората, с които работех, но общо взето, сам си определям работното време и хонорарите си ги бива. Понякога обаче е доста трудно. Нали разбираш, трябва да правим повече проверки за повече хора. Например ония идиоти от охраната на летищата —

тяхната работа е важна, ама им плащат кофти и половината са потенциален риск за сигурността.

— Говориш като истински граждански договор, който се стреми да таксува повече часове — отбелязах.

Дик се усмихна.

— Плащат ми на случай, а не на час. Сериозно, нещата в тая страна трябва да се постегнат.

— Живеем в държава, която е благословена с много късмет и два океана — осведомих го.

— Ще ти съобщя една новина. Късметът е на изтичане, а океаните вече не значат абсолютно нищо.

— Може и да си прав.

Дребната старица се дотътри и Дик си поръча кафе и пепелник. После запали цигара.

— Е, с какво мога да ти помогна? С такава работа ли искаш да се заемеш? Мога да те свържа с когото трябва.

И двамата знаехме, че не го моля за спешна среща, за да говорим за работа, обаче ако по-късно се наложеше, можеше да използваме тая версия за прикритие.

— Да — отвърнах. — Струва ми се, че с удоволствие ще се занимавам с такова нещо.

Кафето пристигна. Той отпи, смукна от цигарата си и накратко ми описа работата си, за да имам убедителен вид, ако някой ме разпитва за нея, докато ме проверяват с детектор на лъжата.

После превключих на категорията „Още за какво приказвахте?“.

— Да минем на въпроса. Имам нужда от сведения за полет осемстотин на ТУЕ.

Дик не отговори.

— Не участвам в следствието и както знаеш, никога не съм участвал — продължих аз. — Както знаеш, Кейт участва, обаче не иска да ми каже нищо. Никой от КТС не иска да ми каже нищо и аз не искам да приказвам с тях. Ти си ми старо приятелче и си граждански, затова искам да си поприказваме.

— Хлябът ми зависи от федералните власти — след кратко мълчание отвърна той.

— И моят. Затова хайде да си поприказваме като бивши ченгета.

— Не ми докарвай беля, Джон. Нито на себе си.

— Аз сам мисля за себе си, Дик. Що се отнася до теб, знаеш, че никога няма да те издъня.

— Знам. Обаче... Подписал съм клетвена декларация...

— Майната ѝ на декларацията. Делото е приключено. Можеш да говориш.

Дик мълчеше.

— Виж, Дик, познаваме се отдавна. Хайде да се престорим, че никога не сме чували за ФБР и Контратерористичната спецчаст. Аз работя по един случай в свободното си време и имам нужда от помощта ти. — Всъщност този ден бях на работа, обаче всичко се балансира.

Той дълго се взира в кафето си, после попита:

— Защо се интересуваш от този случай?

— Вчера ходих на панихидата. Трогнах се. Освен това ми се представи един човек, Лайъм Грифит. Познаваш ли го?

Дик кимна.

— Прекалено настойчиво ме разпитва какво правя там. Затова ме обзе любопитство.

— Това не е основание да си вреш носа в тия работи. Виж, този случай провали повече хора от повече държавни институции, отколкото знаеш. Ветераните, които се измъкнаха живи, не искат да се връщат там. На някои младоци като теб им се струва, че искат да видят каква е цялата тая история. Не бива. Остави я на мира.

— Вече съм решил да не я оставям на мира. Намирам се на следващия етап, когато задавам въпроси.

— Е, да, имаш около седмица, докато ония от двайсет и осми етаж започнат да задават въпроси на теб.

— Наясно съм. Няма проблем. Но ти благодаря за загрижеността. Добре, просто си помислих, че ще ми дадеш едно рамо. Разбирам. — Погледнах си часовника. — Имам среща с Кейт за обяд.

Той също си погледна часовника и запали нова цигара.

В продължение на минута и двамата мълчахме, после Дик каза:

— Първо, нека се разберем — аз не вярвам, че по самолета е била изстреляна ракета, нито че е имало официално засекретяване или заговор. Обаче делото тръгна в погрешна посока. Още отначало беше политически натоварено. Хора, които мразеха Клинтън, искаха да представят случая като терористичен удар, все едно че правителството

го крие, защото не му стиска да признае пропуските в сигурността или няма кураж да отговори на удара.

— Ясно. Не съм участвал в следствието, обаче съм чел „Поуст“.

Той се усмихна принудено.

— Иначе феберейците бяха адски арогантни — заобикаляха хората от Националната служба за безопасност на транспорта и даже флота, бреговата охрана и местната полиция, което доведе до много дразги и наранено самолюбие, а това от своя страна стана причина за разпространение на слухове за засекретяване, изчезнали веществени доказателства, некадърни следствени методи и какво ли не още. После се намеси ЦРУ и е излишно да ти обяснявам колко червени флагчета бяха вдигнати. Общо взето, следствието си беше чисто състезание на всички равнища. Прибави към това роднините на жертвите и средствата за масова информация и получаваш ситуация с оскъrbени и ядосани хора. В края на краищата обаче всички се осъзнаха и следствието стигна до вярното заключение. — Дик замълча и прибави: — Наистина е било злополука.

— Смяташ ли?

— Категорично.

— Тогава защо пет години след приключването му делото още е толкова деликатно, дори само да го обсъждаме?

— Току-що ти казах — всички бяха бесни на всички останали. Всеки защитава методите, които е използвал, за да стигне до заключението. Просто хората си пазеха гърбовете и се пазеха от многобройните грешки, които са допуснали.

— Значи, с други думи, никой не е имал какво да крие — само им е трябвало време, за да си изяснят нещата.

Той се усмихна.

— Да, нещо такова.

— Защо в следствието са участвали толкова много хора от ЦРУ?

Дик сви рамене.

— Сигурно защото отначало приличаше на удар от чуждестранен противник. Това е в ресора на ЦРУ. Нали така?

— Да. Защо са направили оня тъп филм?

— Не знам. Така и не разбрах. Не отдавай прекалено голямо значение на това.

— Добре. Освен всички гореспоменати териториални борби между държавни инстанции и гафове, проблемът, както го виждам аз, са очевидците. Искам да кажа, без очевидците възстановката в калвъртънския хангар и лабораторните изпитания щяха да имат окончателната дума за експлодирането и катастрофата на самолета. Нали?

Дик известно време си игра с лъжичката, после потвърди:

— Да.

— Ти си разпитвал очевидци. Нали?

— Да.

— Колко?

— Десет.

— Колко бяха видели издигащата се светлина?

— Шестима.

— И ти стигна до заключението...

Той ме погледна.

— Шестимата бяха убедени, че са видели нещо да се издига от водата — някаква светлина — и че тя е стигнала близо до самолета, който впоследствие избухнал.

— Това съответства ли на извода за случайното взривяване на главния резервоар?

— Виж, Джон, десетки пъти сме го обсъждали с хора от ФБР и ЦРУ, стотици пъти съм го превъртал в главата си и... — Дик се усмихна — десетина пъти с жена си. Какво да ти кажа? Че случайната експлозия е измислица ли? Няма да ти го кажа. Наистина смятам, че са налице доказателства за късо съединение, което е взривило горивните пари.

— Ясно. Обаче каква ще да е причината за късото съединение?

— Оголена жица.

— Или може би кинетична ракета, пробила климатиците.

— Изобщо нямам намерение да обсъждам тая възможност.

— Добре, тогава да се върнем на свидетелите. Какво са видели?

— Не знам. Те също не знаят. Обаче въз основа на стотици години детективска работа съдя, че са видели нещо. Някакво светлинно явление в небето. Какво е било ли? Проклет да съм, ако знам. Може да е било падаща звезда или фойерверки, които някой идиот е изстрелял от яхтата си. А случилото се после си е чисто

съвпадение. Както се казва във филма на ЦРУ, може да са видели пламтящо гориво или самия горящ самолет.

— Повечето, ако не и всички свидетели са единодушни за едно — анимацията на ЦРУ не прилича на онова, което са видели — възразих аз.

— Виждам, че от вчера си свършил доста работа. — Дик се наведе към мен. — Виж, смятам, че моите методи за водене на разпит ги бива... въпреки че ЦРУ и ФБР изтъкнаха някакви глупости за некадърните методи за водене на разпит като причина очевидците да опишат издигащата се светлина. И нямаха предвид себе си. Все едно полицията е виновна, че двеста души са видели едно и също. Можеш ли да повярваш?

— Да.

Той се усмихна.

— Така или иначе, още първия път измъкнах всичко, каквото можех, от очевидците. До следващия разпит те вече щяха да са прочели вестниците и да са гледали новините и версиите им щяха да се променят от „Божичко, случи се толкова бързо, че не съм сигурен какво видях“ в „Ей, казах ви, че беше самонасочваща се ракета“ и после подробно описание на издигаща се червеникавооранжева светлина, бял дим и всичко друго, освен цвета на ракетата, преди да улучи самолета. — Дик ме погледна. — Били сме в играта, Джон. Правили сме го. Колко очевидци сме имали, които се изправят на скамейката и забравят абсолютно всичко и нещо повече, спомнят си всевъзможни глупости, дето изобщо не са се случили?

— Прав си. — Обаче това ме накара да се сетя за нещо друго. Най-често се вираме в онова, което е пред нас, и го анализираме до дупка. Само че понякога тъкмо липсващата част може да ти каже нещо. — Винаги съм се питал защо не е било проведено някакво съдебно дознание. Нали разбираш, съд с право да издава призовки, в който всички очевидци, следователи и криминални експерти да дадат показания под клетва и в който безпристрастни съдии да задават въпроси в открит процес. Защо не са го направили? Дик сви рамене.

— Откъде да знам, по дяволите? Питай Джанет Рино. Не отговорих.

— Имаше няколко публични изслушвания — каза той. — И много пресконференции.

— Обаче не и съдебни дела. Нито конгресни комисии.

Той се подсмихна.

— Като комисията „Уорън“ ли искаш да кажеш? По дяволите, аз все още не знам кой е убил Кенеди.

— Бившата ми жена. Тя говори насън.

— Да бе, знам. Захилихме се.

Дик запали трета цигара от втория фас и отбеляза:

— Трябва да замина за Лос Анджелис по работа. Там не се пуши по ресторантите и баровете. Можеш ли да повярваш? Искам да кажа, накъде върви тая страна? Задници правят законите, хората им се подчиняват. Всички се превръщаме в овце. Остава да гласуват закон против пърденето. Нали се сещаш, „В това заведение пърденето е забранено. Пърденето предизвиква сериозни заболявания на носоглътката“. Направо си представям кръгъл забранителен знак с наведено напред човече, пресечено с наклонена черта. Ами после?

Известно време го оставих да дрънка, след това попитах:

— Викали ли са те да дадеш показания на някое от ония публични изслушвания?

— Не. Но...

— Някой от другите, които са разпитвали, или от очевидците, бил ли е викан да даде показания на публично изслушване?

— Не, но...

— От ЦРУ разпитали ли са очевидци, докато са работели по оня филм?

— Не... но казаха, че са разпитвали. После им се обаждаха много свидетели и от ЦРУ признаха, че са използвали само писмени показания на очевидци.

— Това смущава ли те?

— От професионална гледна точка... виж, бяха допуснати много грешки и тъкмо затова хора като теб още душат по случая и причиняват неприятности. Ето моето заключение и наистина го вярвам: било е злополука, мама му стара. А ето и моя съвет: откажи се.

— Добре.

— Аз не участвам в никакъв заговор, Джон. Моля те да се откажеш поради две адски основателни причини. Първо, няма престъпление, заговор, засекретяване, няма нищо, което да разкриеш, освен глупост. И второ, ние сме стари дружки и не искам да загазиш.

Искаш ли да си докараш проблеми? Направи нещо, което да си струва. Изритай Кьоних в ташаците.

— Сутринта вече го направих.

Дик се засмя и пак си погледна часовника.

— Трябва да тръгвам. Поздрави Кейт.

— Добре. И ти поздрави Мо.

Той понечи да се измъкне от сепарето, но аз го спрях.

— А, още нещо. Хотел „Бейвю“. Мадамата с одеялото на плажа. Това говори ли ти нещо?

Дик ме погледна.

— Чувал съм нещо такова. Обаче трябва да ти кажа нещо — носеха се толкова много слухове, че даже пресата не можеше да се справи с тях. Сигурно си чул същия слух като мен.

— По-точно?

— Някаква двойка се чукала на плажа и се записвала на видео. Възможно е да са снимали експлозията. Местни ченгета съобщили на нашите. Това е всичко.

— Да си чул, че двойката е била отседнала в хотел „Бейвю“?

— Звучи ми познато. Трябва да тръгвам.

Той се изправи.

— Трябва ми име — настоях аз.

— Какво име?

— Каквото и да е. Някой като теб, който да е работил по случая и да е извън лапите на феберейците. Някой, който има полезни сведения за мен. Например за тоя слух. Не си забравил как става, нали. Ти ми даваш име, аз приказвам с човека, той ми дава друго име. И така нататък.

Дик помълча, после каза:

— Никога не се вслушваш в добрите съвети. Хубаво, ето ти име. Мари Губитози. Познаваш ли я?

— Да... Работеше в участъка в Южен Манхатън.

— Същата. Та тя дойде и напусна спецчастта преди теб. Щастливо омъжена, с две деца, и не е в органите. Няма какво да изгуби, като приказва с теб, обаче няма и какво да спечели.

— Къде мога да я открия?

— Не знам. Нали си детектив, намери я.

— Непременно. Мерси за името.

— Само не използвай моето.

— Излишно е да го споменаваш.

Той тръгна към вратата, после се върна при мен.

— Разговаряли сме за интереса ти към проучването на надеждността на кандидати за постъпване на работа. Ще се обадя на някои хора за теб, за да осигуря алиби. Прати ми биографията си или нещо такова. Може да те повикат на интервю.

— Ами ако ми предложат твоята работа?

— Приеми я.

Отидох пеш до „Еко“ на Чеймбърс Стрийт. Метрдотелът ме позна.

— Добър ден, господин Мейфилд. Жена ви пристигна.

— Коя?

— Насам, господине. — Той ме придружи до масата на Кейт, която пиеше газирана вода и четеше „Таймс“.

Целунах я и се настаних срещу нея.

— Поръчах ти бира — осведоми ме тя.

— Хубаво. — Всъщност не е зле да си женен. Удобно е. Донесоха бирата ми и се чукнахме.

„Еко“ е приятно старо заведение, посещавано от хора, които работят в градския съвет или съдилищата, включително съдебни заседатели и също включително, за съжаление, от адвокати като бившата ми жена. Още не се бях натъквал на нея или нейната нищожна половинка там, обаче някой ден и това щеше да се случи.

Сервитьорът ни донесе менюта, но ние си поръчахме, без да ги преглеждаме. Салата и риба тон на скара за Кейт, а за мен — пържени калмари и спагети с доматиен сос, водка и сметана.

Аз съм на диетата на доктор Аткинсън. Харви Аткинсън е дебел зъболекар в Бруклин, чиято философия гласи: „Яж каквото ти е вкусно и омитай чинията“.

— Малко си напълнял — отбеляза Кейт.

— Така ти се струва заради хоризонталните райета на вратовръзката ми. — Какво ви казах за брака?

— Трябва да се храниш здравословно и да правиш повече упражнения. — Тя смени темата. — Как мина срещата ти?

— Добре.

— С вчера ли беше свързана?

— Възможно е. — После я попитах: — Знаеш ли кой е разпитвал Лесли Роузънтал, управителя на хотел „Бейвю“?

— Преди пет години зададох същия въпрос на господин Роузънтал. Първо го разпитал детектив от спецчаст на НЙПУ, който не

се представил. Детективът разбрал, че може би е открил откъде е одеялото на плажа, и повикал ФБР. Пристигнали трима души, които се представили като агенти от Бюрото. Разпитвал го само единият, но Роузънтал не чул името му.

— Не са ли му оставили визитки?

— Така твърди той. Според господин Роузънтал онези тримата и още неколцина разпитали персонала, прегледали писмените и компютърните документи на хотела и копирали всички регистрационни талони и сметки на гостите от последните дни. Предполагам, че са се опитвали да открият двамата, които са занесли одеялото на плажа и може да са се снимали и неволно да са записали катастрофата.

— Обаче не знаем дали ония трима са успели да намерят двойката — казах. — Инстинктът ми подсказва, че са успели. И даже да ги открием, те вече или са очистени, или са се изпарили.

Кейт не отговори.

— Както и записът, ако изобщо е съществувал — продължих.

— Хм... в такъв случай поне трябва да го потвърдим. Виж, Джон, никога не съм мислила, че ще разкрием загадката на катастрофата. Просто искам... да намерим тези двамата и да поговорим с тях...

— Защо?

— Не знам, още не съм разговаряла с тях.

— Това прозвуча като моя реплика.

Тя се усмихна.

— Оказваш огромно влияние върху начина ми на мислене.

— И ти.

— Не съм забелязала.

Донесоха мезетата.

— Смяташ ли, че господин Роузънтал още е в хотел „Бейвю“? — попитах я.

— Там е. Проверявам всяка година. Знам също къде живее и така нататък. — Кейт ме погледна. — Не че *работя* по случая. Просто *актуализирам* данните.

— Какви данни?

Тя се почука с показалец по челото.

— Тези тук.

— Разкажи ми още какво има там.

— Вчера ти разказах. По-добре питай, когато ти трябва нещо. — Кейт прибави: — Преди да стигнеш до отговорите, трябва да стигнеш до въпросите.

— Добре, разбрах, че искаш да работя по случая като детектив, който е чул писъка — с други думи, който току-що е научил за извършено престъпление. Обаче това е стар случай, а аз никога не съм работил в групата за разследване на стари случаи. Винаги съм започвал следствията още преди кръвта на трупа да се съсипи.

— Моля те, ям. — Тя протегна вилицата си към мен. — Опитай тази салата.

Широко отворих уста.

— Задай ми друг въпрос — каза Кейт, след като преглътна.

— Добре. Обсъждала ли си случая с Тед Наш?

— Нито веднъж.

— Даже по време на вечеря или на чашка ли?

— Не бих го обсъждала даже да бях в леглото с него.

Оставих думите ѝ без отговор.

— Ще му се обадя — заявих.

— Той е мъртъв, Джон.

— Знам. Просто ми харесва да го чувам.

— Не е смешно — скара ми се тя. — Може да не ти е харесвал, но Тед Наш беше добър и всеотдаен агент. Изключително умен и ефикасен.

— Хубаво. Ще му се обадя.

Донесоха главното блюдо. Поръчах си втора бира и се заех със спагетите.

— Вземи си от моите зеленчуци — предложи Кейт.

— Та значи, Джефри Дамър^[1] кани майка си на обяд и докато са на масата, тя казва: „Джефри, приятелите ти не ми харесват“. „Ами тогава си изяж само зеленчуците“ — отвърща той.

— Отвратително.

— Хората обикновено се смеят на тоя виц. — Станах сериозен. — Предполагам, че не си разговаряла за това и с Лайъм Грифит.

— Не съм разговаряла с никого. Освен с хората на двайсет и осми етаж, които ми заявиха, че това не е моя работа.

— Добре. И затова ти го направи моя работа.

— Само ако искаш. Всичко се свежда до намирането на онази двойка. Ако са ги открили и се е оказало, че нито са видели, нито са записали нещо, с това се е приключило. Останалите неща, очевидците и криминалистичните свидетелства, са анализирани милиони пъти. Но онази двойка... двамата, които онази вечер са оставили на плажа капачката от видео обектив върху одеялото... — Тя ме погледна. — Смяташ ли, че са направили запис и че на него се вижда същото, каквото твърдят, че са видели очевидците?

— Явно зависи от това накъде е била насочена камерата и дали е била включена. После идва проблемът с качеството на филма и така нататък. Обаче да речем, че всичко случайно е наред и последните секунди на боинга са били записани. Да речем даже, че записът все още съществува. И какво от това?

— Какво искаш да кажеш? Двеста очевидци ще гледат този запис и...

— Както и ФБР, ЦРУ и техните видео експерти. Някой трябва да разтълкува тоя запис.

— Няма нужда от тълкувания. Той сам ще говори за себе си.

— Нима? Любителски запис, заснет по здрач в нощно небе, сигурно от статична тринога — ако допуснем, че двойката е била заета с други неща — може да не покаже толкова много, колкото си мислиш. Виж, Кейт, ти пет години си търсила Светия Граал и той наистина може да съществува, обаче може и никога да не го откриеш, а ако успееш, може да не притежава никакви магически свойства.

Тя не отговори.

— Чувала ли си за записа на Запрудър? — продължих аз.

Кейт кимна.

— Някой си Запрудър снимал шествието на Кенеди край Тексаското книгохранилище. Използвал осеммилиметрова ръчна кинокамера „Бел енд Хауъл“. Продължителността на записа била дваисет и шест секунди. Гледала ли си го?

Тя отново кимна.

— И аз. Гледал съм дигитализираната версия. В забавен кадър. Колко куршума са били изстреляни? И откъде са дошли? Зависи кого питаш.

— И все пак не можем да разтълкуваме записа, ако не го открием — след кратко мълчание заяви Кейт. — Всяко нещо с времето си.

Сервитърът разчисти масата преди да успее да налапам последния спагет. Допих си бирата, а Кейт изпи газираната си вода. Виждах, че е потънала в дълбок размисъл.

Подозирах, че не е споделяла тия неща с много хора и че малцината, на които се е доверила, са били склонни да се съгласят с нея, че ако бъде открит, записът ще промени всичко.

И ето че на сцената излиза Джон Кори — скептик, циник и реалист, който само разочарова хората. Бях на тоя свят четиринайсет години повече от Кейт Мейфилд и бях видял много — може би прекалено много. И прекалено много пъти се бях разочаровал, и като полицаи, и като човек. Бях виждал убийци да излизат на свобода, стотици други престъпници бяха останали неразкрити или безнаказани. Бях виждал лъжесвидетели, немарливи полицаи, глупави прокурори, некадърни криминалисти, възмутителни адвокати, малоумни съдии и безмозъчни съдебни заседатели.

Бях виждал и хубави неща — светли моменти, в които системата работеше като смазан часовник, когато истината и справедливостта възтържествуваха в съда. Обаче такива дни не бяха много.

Поръчахме си кафе.

— Наистина ли е вярно за синята стена на мълчанието? — попита Кейт.

— Никога не съм чувал за такова нещо.

— Може ли един полицаи да има пълно доверие на друг, винаги и за всичко?

— В деветдесет и девет процента от случаите, въпреки че съотношението пада до петдесет процента, когато е свързано с жени, но стига до сто процента, когато е свързано с ФБР.

Тя се усмихна, после се наведе към мен.

— След като онзи самолет падна, на Лонг Айленд имаше стотина ченгета и поне още толкова работеха тук. Все някой от тях знае нещо.

— Ясно.

Кейт ме хвана за ръката.

— Но ако стане напечено, зарежи всичко. И ако загазиш, аз ще поема вината.

Не знаех дали да премълча, или да ѝ припомня, че не бих загазил без нейната помощ и съвети.

— Ще те попитам нещо — казах. — Освен истината и справедливостта, какви са мотивите ти да човъркаш тоя случай?

— Защо са ми други мотиви? Всичко е заради истината и справедливостта, Джон. Справедливост за жертвите и техните роднини. А ако е било терористичен удар, тогава е и въпрос на патриотизъм. Това не е ли достатъчно основателна причина?

Верният отговор беше „да“ и преди двайсетина години Джон Кори щеше да отговори така. Обаче днес само измърморих:

— Хм, да де. Това не й хареса.

— Трябва да вярваш в това, което правиш, и да знаеш защо го правиш.

— Добре, тогава и аз ще ти кажа нещо. Аз съм детектив, защото ми харесва. Работата е интересна, поддържа ума ми остър и ме кара да се чувствам по-умен от идиотите, при които работя. Дотам стига моята ангажираност към истината, справедливостта и страната. Правя каквото трябва, само че не защото така трябва, но в крайна сметка истината и справедливостта тържествуват. Ако искаш да правиш каквото трябва, защото така трябва, давай, но не очаквай да споделям твоя идеализъм.

Кейт известно време мълча, после отвърна:

— Ще приема помощта ти при твоите условия. Можем да поработим върху цинизма ти някой друг път.

Не обичам, когато хората, особено жените, посягат на извоювания ми с пот на челото цинизъм. Знам какво ме стимулира. И през следващите дни и седмици ме очакваха предостатъчно стимули.

---

[1] Сериен убиец канибал от близкото минало. — Б.пр. ↑

Върнах се с Кейт до фоайето на Федерал Плаза и ѝ казах:

— Трябва да се обадя от уличен телефон.

Тя ме погледна.

— Имаш онзи отнесен вид, като че ли си попаднал на нещо.

— Просто малко ме домързя след яденето. Моля те, не се опитвай да ми четеш мислите. Това ме плаши.

Кейт се усмихна, целуна ме и тръгна към асансьорите.

Отидох в една телефонна кабина на Бродуей и извадих малко дребни от джоба си. Помня онова време, когато човек трябваше да чака за уличен телефон, обаче сега всички си имат мобифони, даже скитниците — бездомните граждани — и телефонните кабинки са празни като изповедалните в „Сейнт Патрик“.

Пуснах монета от двацет и пет цента и набрах мобилния номер на бившия ми партньор Дом Фанели, който работеше в участъка в Южен Манхатън.

— Ало?

— Здравсти, Дом.

— Ей, готин! Отдавна не сме се чували. Къде си? Хайде довечера да му ударим по бира.

— В службата ли си?

— Да, какво има? Всички много ще се радват да те видят. Адски липсваш на лейтенант Волф. Взел си е ново преспание.

— Имам нужда от услуга.

— Ще я получиш. Идвай.

— Не мога. Услугата е от такъв характер, че...

— Довечера свободен ли си? Намерих едно ново заведение в Челси — „Тоник“. Там е страхотно.

— Аз съм женен мъж.

— Без майтап? Откога?

— Че ти беше на сватбата.

— Да бе. Как е Кейт?

— Добре е. Праща ти поздрави.

- Тя ме мрази.
- Обожава те.
- Щом казваш.

Трудно можеше да се повярва, че когато става въпрос за детективска работа, тоя човек има блестящ ум. Обаче си беше самата истина. Всъщност бях научил много неща от него. Например как да се правя на кретен.

— Как е Мери? — попитах го.

— Не знам. Ти какво си чул? — Дом сам се засмя на шегата си, както често прави. — Майтапът настрана, през целия си семеен живот никога не съм й изневерявал.

— Ти си кавалер. Добре, какво...

— Как я караш на Федерал Плаза?

— Страхотно. Това ми напомня, че оня ден видях капитан Стийн и той още те чака да си подадеш документите и да дойдеш в спецчастта. Мястото е твое, стига да искаш.

— Ама аз ги пратих по пощата. Господи! Надявам се, че не съм изпуснал възможността да работя във ФБР.

— Работата е супер. Изобищо ли не ти писва хората да се избиват едни други?

— Ще ми писне, когато им писне на тях.

— Ясно. Спомняш ли си...

— А, преди да забравя. Ония двама латиноамерикански господа, дето те надупчиха. Като че ли им надуших следите.

— Накъде водят?

— Аз ще се оправя с тях. Ти си имаш достатъчно работа. Ще ти се обадя, когато сме готови.

— Ако се сетиш.

Той се засмя, после каза сериозно:

— Винаги, щом си те спомня проснат на улицата, окървавен...

— Пак ти благодаря, че ми спаси живота. Благодаря ти, че ме насочи към контратерористичната спецчаст, където се запознах с Кейт. Забравям ли нещо?

— Едва ли. Ние не си броим услугите, Джон. Знаеш го. Когато ти трябва услуга, аз съм тук и когато на мен ми трябва услуга, ти ще си на мое разположение. Е, с какво мога да ти помогна?

— Забравих.

Дом се засмя.

— Нещо ново със случая Халил?

— Не.

— Тоя нещастник ще се появи, когато най-малко го очакваш.

— Благодаря. Виж... — Телефонът изщрака и пуснах нова монета. — Спомняш ли си Мари Губитози?

— Да. Защо? Разкошен задник. Оня Куловски или Кулаковски я тъпчеше. Помниш ли? Той беше женен и жена му научи, и...

— Да. Виж, трябва да я намеря. Сега е омъжена...

— Знам. Омъжи се за човек, който не е от службата. Живее на... Струва ми се, на Стейтън Айлънд. Защо ти е?

— Не знам, докато не я намеря.

— Нима? И защо искаш аз да я намеря? Можеш да я намериш за по-малко от час. И защо се обаждаш от уличен телефон? Какво има, Джон? Загазил ли си?

— Не. Върша нещо странично.

— А стига бе! И от чия страна?

Погледнах си часовника. Ако исках да хвана ферибота в три часа за Стейтън Айлънд, трябваше да прекъсна Фанели, обаче това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Не мога да говоря по телефона, Дом. Другата седмица ще му ударим по няколко бири. Дотогава се свържи с Мари и ми се обади по мобифона.

— Чакай малко. Имам известно влияние в Колелото.

Той ме включи на изчакване. Колелото е отдел „Личен състав“ на Полис Плаза 1 и не съм сигурен защо му викат така, а след двайсет години в управлението няма да се правя на новобранец и да питам. Трябваше да попитам навремето. Във всеки случай, ако познаваш някого там — а Дом Фанели познаваше по някого навсякъде, — можеш да прескочиш червената лента и моментално да получиш нужния отговор.

Фанели се върна на телефона.

— Мари Губитози всъщност не е напуснала работа, а от януари деветдесет и седма е в отпуск по майчинство. Новото ѝ име е Лентини. Омъжила се е за италиански емигрант. Мама е доволна. Опитвам се да си спомня какво стана с Ковалски и жена му, когато тя научи...

— По дяволите, дай ми телефонния ѝ номер, Дом.

— Дадоха ми само номера на мобифона й. Без адрес. Готов ли си? И ми го продиктува.

— Благодаря — казах. — Ще ти се обадя другата седмица.

— Хубаво. Или още по-скоро, ако успееш да нагазиш в дълбоките лайна. Трябва да ми обясниш за какво става дума.

— Непременно.

— Пази се.

— Винаги се пазя. — Затворих, пъхнах нова монета и набрах номера. След три извънмявания отговори женски глас.

— Ало?

— Мари Губитози?

— На телефона. Кой се обажда?

— Джон Кори. Работили сме заедно в участъка в Южен Манхатън.

— А... да. Какво има?

Чувах да пицят поне две деца.

— Трябва да поговоря с теб за един стар случай. Може ли да се срещнем някъде?

— Да бе, веднага. Намери ми детегледачка и цяла нощ ще пия с теб.

Засмях се.

— Всъщност жена ми може да гледа децата.

— Искаш да кажеш, че жена ти адвокатката ще ми гледа децата?! Колко взима?

— Разведох се с нея. Имам си нова.

— Без майтап? Знаеш ли какво ще ти кажа — първата беше надута. Помниш ли купона по случай пенсионирането на Чарли Крибс?

— Да. Оная вечер тя не беше съвсем на себе си. Виж, защо просто не дойда у вас, ако е удобно? На Стейтън Айлънд, нали?

— Да... Обаче децата са диви...

— Обичам деца.

— Не и тия двете. Не мога ли да ти помогна по телефона?

— Предпочитам да поговорим на четири очи.

— Ами... Джо... мъжът ми не иска да върша полицейска работа.

— Ти си в отпуската по майчинство, Мари. Не си напуснала службата. Хайде да не усложняваме нещата.

— Да... добре... Ей, ти не се ли пенсионира?

— Пенсионирах се.

— И защо се върна?

Не исках да й отговарям, обаче се налагаше.

— Сега съм в КТС. Нещатен агент. Последва кратко мълчание.

— Работих в спецчастта за по-малко от година, при това само по два случая — отвърна накрая тя. — Кой от тях те интересува?

— Другият. Пак мълчание.

— Имам чувството, че не си официално по служба.

— Не съм. Следствието е приключено. Знаеш го. Получих името ти от друг колега. Трябва да поговоря с теб. Неофициално.

— От кой колега?

— Не мога да ти кажа. Няма да издам и твоето име. Обаждам се от уличен телефон и монетите ми свършват. Ще ти отнема само половин час.

— Мъжът ми е доставчик. Прибира се вкъщи по всяко време. И е як и ревнив.

— Няма проблем. Мога да му обясня. Пък и да не мога, имам патлак.

Тя се засмя.

— Добре. Малко компания на възрастен човек няма да ми е излишна.

И ми даде адреса си на Стейтън Айлънд.

— Благодаря — казах аз. — Ще се опитам да хвана ферибота в три. Дотогава може би ще успееш да се поровиш в бележника си. Юли деветдесет и шеста.

Мари остави това без отговор. Каза само:

— Аз съм на двацет минути път с такси от пристанището. Спри и ми вземи пакет памперси.

— Хм...

— Четвърти размер. По пътя има аптека. Чакам те. Затворих и излязох от кабината.

Спрях такси на Бродуей, показах си фалшивата полицейска карта, която се запомня много по-трудно от феберейските, и съобщих на господина, който носеше чалма:

— Трябва да взема ферибота за Стейтън Айлънд в три часа. Настъпи газта.

Шофьорът сигурно не беше гледал много американски филми, защото попита:

— Какво настъпва?

— Бързо. Полиция.

— Аха.

Това е мокрият сън на манхатънския таксиметров шофьор. Почти без да спира на светофарите по Бродуей, той стигна на кея „Уайтхол“ в три без пет. Отказа да вземе пари, обаче аз му дадох петачка.

Кой знае защо, фериботът — собственост на градските власти — беше безплатен за пешеходци. Сигурно в обратната посока струваше сто долара.

Тъй като корабът надуваше сирената, изтичах по кея и се качих. Взех едно разписание на фериботите и минах през долната палуба. В тоя час имаше много свободни места, обаче аз се качих на горната палуба. Слънце, синя вода, ярко небе, влекачи, чайки, хоризонт, солена вятър — супер.

Като малък през лятото обичах да се возя на ферибота с приятели. Струваше пет цента. Отивахме на другия бряг, купувахме си сладолед и се връщахме в Манхатън. Общо двайсет и пет цента, нищожна цена за върховно приключение.

Години по-късно ходех на срещи нощем на ферибота и зяпахме Статуята на свободата, цялата осветена, невероятния хоризонт на Южен Манхатън с двата небостъргача на Световния търговски център, които се издигаха етаж след етаж, година след година, и Бруклинския мост със сияещата му огърлица от светлини. Много романтични и евтини срещи.

Оттогава градът се бе променил, главно за добро според мен. Не мога да кажа същото за останалата част от света.

Известно време зяпах Статуята на свободата и се опитвах да разпаля отдавна забравения си детски патриотизъм.

Е, може би не съвсем забравен, обаче в момента определено не съвсем буден, както осъзнах по време на обяда с Кейт.

Насочих вниманието си към приближаващия се бряг на Стейтън Айлънд и се замислих за краткия си разговор с Мари Губитози. Тя можеше да ме отреже с думите: „Не знам нищо и нищо няма да ти кажа“.

Но не ме отряза, значи знаеше нещо и може би щеше да го сподели с мен. А може би просто искаше компания и пакет памперси. А може би в момента се обаждаше на ОСО, които щяха да запишат разговора ни и да ме отведат. Във всеки случай съвсем скоро щях да разбера.

Слязох от ферибота на кея „Сейнт Джордж“, отидох на таксиметровата стоянка и дадох на шофьора адреса в Ню Спрингвил.

Не познавам този квартал много добре, обаче когато бях новобранец, обикновено заточавах провинилите се ченгета на Стейтън Айленд. Често сънувах кошмари как обикалям из гори и гъмжащи от комари тресавища, въртя полицейската си палка и си свирукам в мрака.

Но подобно на повечето места, чието споменаване смразява кръвта ти, като Сибир, Долината на смъртта или Ню Джързи, Стейтън Айленд не отговаряше на страховитата си репутация.

Всъщност този квартал на Ню Йорк си го бива, смес от град, предградие и провинция, обитаван главно от средна класа хора с републиканско мнозинство, което правеше безплатното пътуване с ферибот още по-необяснимо.

Там също има много градски ченгета, които някога може да са били пратени за наказание, но после им беше харесало и бяха останали — нещо като заселването на Австралия.

Във всеки случай там живееше и Мари Губитози-Лентини, бивш детектив от Контратерористичната спецчаст, в момента съпруга и майка, която мислеше за моето посещение и която, надявах се, беше намерила детективския си бележник за въпросния период. Не познавам детектив, който да изхвърля старите си бележници, включително аз, обаче понякога ги губиш или просто не можеш да ги откриеш. Надявах се и че Мари си спомня на кого дължи вярност.

Шофьорът се казваше Слободан Милкович — сигурно военнопръстъпник — и четеше картата, вместо да си гледа пътя.

— По пътя има аптека — казах. — Carisce? Трябва да се отбия в нея. Той кимна и даде газ, като че ли му бях възложил неотложна задача.

Продължихме по Виктъри Булевард и господин Милкович рязко отби, за да спре пред аптеката.

Няма да описвам пълното унижение на Джон Кори, който купува памперси, обаче това не беше сред най-приятните ми преживявания.

След десет минути отново бях в таксито и след още десет стоях пред дома на Лентини.

Кварталът беше сравнително нов, с редици къщи близнаци от червени тухли, обрамчени с бяла пластмаса. Улицата продължаваше докъдето ти стигат очите, нещо като огледало на вечността. Зад телените огради лаеха кучета, на тротоара играеха дечурлига. Ако оставех манхатънския си снобизъм настрана, кварталът изглеждаше много уютен и приятен и ако живеех там, щях да се гръмна.

Не бях сигурен колко време ще остана и дали на Стейтън Айлънд има други таксита, затова казах на шофьора да остави брояча включен, слязох, отворих портичката, минах по късата бетонна алея и позвъних на вратата.

Вътре не залаяха кучета и не запищяха деца, което ме зарадва. След няколко секунди Мари Губитози отвори. Носеше черен панталон и червена блуза без ръкави. Поздравихме се.

— Благодаря, че не си забравил за памперсите — каза тя. — Влизай.

Последвах я през дневна с климатик — приличаше на място, където Кармела Сопрано^[1] щеше да се чувства добре — до кухнята. Мари наистина имаше готин задник. Фанели имаше добра памет за важните подробности.

Докато в дневната цареше идеален ред, в кухнята всичко беше надолу с главата. В тъгла имаше детска кошарка, в която се бе изтегнало дете на неопределена възраст и смучеше биберон, докато си играеше с пръстите на краката си. Аз го правя и досега — може би тъкмо оттам идва.

Масата, плотовете и подът бяха осеяни с всевъзможни неща, които умът ми не можеше да класифицира. Приличаше на местопрестъпление на обир и двойно убийство, чиито жертви са се съпротивлявали с всички сили.

— Сядай — каза Мари. — Направих кафе.

— Благодаря. — Седнах на малка кухненска маса и оставих найлоновия пакет с памперсите отгоре. До мен имаше детско столче за хранене, чиято масичка изглеждаше лепкава.

— Съжалявам — извини се домакинята. — Адски е разхвърляно.

— Приятна къща имаш.

Тя напълни две чаши кафе.

— Опитвам се да разтребвам преди негово величество да се прибере. Сметана? Захар?

— Не, благодаря.

Мари донесе чашите на масата и чак сега забелязах, че е боса и бременна.

— Добре изглеждаш — направих й комплимент.

— Заради слепота ли те пенсионираха?

Усмигнах се.

— Не, говоря сериозно.

— Мерси.

После погледна памперсите.

— Четвърти размер са — уверих я аз.

Тя се усмихна.

— Колко ти дължа?

— Николко. — Отпих глътка кафе. Мари Губитози наистина още беше привлекателна жена и предположих, че се е издокарала, преди да пристигна. Освен миризмата на бебешка пудра и топло мляко усетих ухание на парфюм.

Тя кимна към кошарката.

— Това е Джо. На единайсет месеца е. Мелиса е на две годинки и половина и слава Богу, в момента спи. Скоро ще родя още едно.

— Кога ти е терминът? — сетих се да попитам.

— След шестнайсет седмици и три дни.

— Браво.

— Никога няма да се върна на работа.

Държеше да продължи, обаче аз заявих:

— Ще свърши преди да се усетиш.

— Да. Е, и ти изглеждаш добре. Малко си понапълнял. И си се развел, и пак си се оженил. Не съм чула нищо за това. Вече не чувам никакви новини. Коя е щастливката?

— Кейт Мейфилд. От спецчастта на ФБР.

— Май не я познавам.

— Постъпила е точно преди катастрофата на полет осемстотин. Участвала е в следствието.

Мари не реагира на забележката ми за катастрофата.

— Значи си се оженил за агентка от Бюрото? Божичко, Джон, първо адвокатка, после агентка. Какво ти става бе?

— Обичам да чукам правистки.

Тя се захили толкова диво, че за малко да се задави с кафето. Известно време поприказвахме на общи теми и наистина ми беше приятно да си разменяме клюки и да си спомняме смешни случки.

— Помниш ли, когато с Дом отидохте в оная къща в Грамърси Парк, където жената беше застреляла мъжа си и твърдеше, че той я заплашил с пистолет, сборичкали се и оръжието гръмнало? — попита Мари. — После Дом се качва в спалнята, където се вкочанява трупът, връща се и вика: „Той е жив! Повикайте линейка! — После поглежда съпругата и заявява: — Той казва, че сте го застреляли хладнокръвно!“ И жената припада.

Посмяхме се на тая история и започна да ме обзема носталгия за едно време.

Мари пак наля кафе, погледна ме и попита:

— Е, с какво мога да ти помогна?

Вперих очи в нея и инстинктът ми подсказа, че нито се е обадила, нито ще се обади на хората от вътрешния отдел. Оставих кафето си на масата.

— Виж сега. Вчера ходих на панихидата на жертвите от полет осемстотин и...

— Да. Гледах я по новините. Не те видях. Можеш ли да повярваш, че вече са минали пет години?

— Времето лети. Та след панихидата един от спецчастта, фебереец, идва при мен и започва да ме разпитва какво правя там.

Описах й случая, като пропуснах името на Кейт, обаче Мари, която беше опитен детектив, ме попита:

— А ти какво правеше там?

— Както казах, Кейт е участвала в следствието и ходи на панихидите почти всяка година. Просто се направих на добър съпруг.

Тя ме изгледа така, като че ли не ми вярва напълно. Имах чувството, че ѝ е приятно да се прави на детектив, вместо да си играе с гумени патета.

— Значи работиш в КТС, а? — попита Мари.

— Да. Като нещатен агент.

— По телефона каза, че не си тук по служба. Тогава защо си дошъл?

— Ами, ще стигна и до това. — Продължих разказа си: — Та на оня идиот, който знае защо, му хрумна, че се интересувам от случая и ми вика да стоя настрани. Искам да кажа, яко ме вбеси, затова...

— За кого говориш?

— Не мога да ти кажа.

— Добре, значи някакъв фебереец те е сдъвкал, ти си се ядосал и... какво?

— И ме обзе любопитство.

— Толкова ли нямате работа в КТС?

— Всъщност наистина нямаме. Виж, Мари, не е само това, обаче колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Трябва да ми кажеш каквото знаеш, обаче си нямам и представа какви въпроси да ти задавам.

Тя помълча, после каза:

— Не се ядосвай, обаче откъде да знам, че не си от вътрешния отдел?

— Нима ти приличам на човек от вътрешния отдел?

— Не ми приличаше, поне когато те познавах едно време. Обаче оттогава си се женил за две правистки.

Усмихнах се.

— Аз ти имам доверие, че няма да докладваш за мен. Имай ми доверие и *ти*.

Мари се замисли и накрая отстъпи.

— Добре. — Работих по случая два месеца. Главно обикалях кейовете и разпитвах хората за странни яхти и странни личности. Нали разбираш. В случай, че някой терорист или побъркан е наел яхта и е изстрелял ракета по самолета. Прекарах цялото лято по обществените пристанища и частните яхтклубове. Господи, знаеш ли колко пристанища и яхти има там? Обаче не беше кофти. В свободните си дни ходех на риба... — Мари замълча за миг. — Но не и за раци... никой не искаше да яде раци, защото... нали се сещаш.

Тя се умълча и виждах, че въпреки безгрижния ѝ вид не ѝ е приятно да си спомня за онова време.

— С кого работеше? — попитах я.

— Няма да ти дам имена, Джон. Ще разговарям с теб, обаче без имена.

— Права си. Разказвай.

— Трябва да ми зададеш насочващ въпрос.

— Хотел „Бейвю“.

— Да... Почти се бях досетила. Дори прегледах бележника си, за да си освежа паметта, но там няма нищо особено. Искам да кажа, феберейците ни инструктираха да сведем воденето на бележки до минимум, защото никога нямало да ни карат да даваме показания за това. Обясниха ни, че следствието било тяхно и ние само сме им помагали.

Кимнах и прибавих:

— И също са казвали, че не искат прекалено много писмени показания.

Мари сви рамене.

— Те си играят своята игра.

— Определено. Ходила ли си в хотел „Бейвю“?

— Да. Два дни след катастрофата ми се обадиха да отида. Феберейците разпитвали персонала и имали нужда от хора, за да установят кой може да разполага с интересувашите ги сведения. Отидох и се включих към другите три ченгета от спецчастта. Тримата феберейци, които вече бяха там, ни инструктираха и...

Малкият запищя и Мари отиде при кошарата.

— Какво му е на мъничето ми? — изгука тя и пхна биберона в устата му.

Детето се разпищя още по-силно и тя го гушна.

— О, бебенцето се е наакало.

Нима това е причина да пищииш? Искам да кажа, ако аз си бях оцапал гащите, щях да гледам никой да не разбере за това.

Мари взе памперсите и отнесе бебето някъде, за да го освободи от акото.

Обадох се по мобифона си да проверя гласовата си поща, обаче никой не ме беше търсил. Набрах номера на колегата си Хари Мълър и той отговори.

— В службата ли си? — попитах го.

— Да. Защо?

— Някой търси ли ме?

— Не. Да не си се изгубил? Ще пратя спасителен отряд. Дай ми някакъв ориентир.

Ще ми се прави на смешник.

— Някой питал ли е къде съм, Хари?

— Да. Преди час се отби Кьоних и ме пита дали знам къде се криеш. Отговорих му, че си отишъл на обяд.

— Добре. — Стори ми се странно, че Кьоних не се е обадил по мобифона ми, ако е искал да разговаря с мен, но може просто да бе искал да разкаже нов виц на своя любим детектив. Във всеки случай днес нямах желание нито да видя, нито да чуя Джак Кьоних. — Кейт наблизил ли е?

— Да... Виждам я на бюрото й. Защо?

— Кажи й да ме чака... — Погледнах си часовника и разписанието на фериботите. Можех да успея за пет и половина, ако Джо-старши не се прибереше неочаквано. — Кажи й, че в шест ще я чакам в „Делмонико“ за по чашка.

— Защо не й се обадиш?

— Защо просто не идеш да й предадеш?

— Позволено ли ми е да ходя там?

— Да. Престори се, че изхвърляш боклука.

Той се засмя.

— Добре. В шест в „Делмонико“.

— И нека това си остане между вас с нея.

— Нима?

— Мерси. — Затворих.

Мари се върна в кухнята, остави малкия в кошарката и му натика биберона в устата. После нави някаква висяща зальгалка с усмихнати лица, която се въртеше и свиреше „Светът е малък“. Мразя я тая песен.

След като пак наля кафе, Мари седна.

— Адски мило дете — отбелязах.

— Искаш ли го?

Усмихнах се.

— Е, значи са ви инструктирали.

— Да. Значи оня фебереец ни събира четиримата в кабинета на управителя и казва, че търсим двама души, които може да са свидетели на катастрофата и да са отседнали в хотела — в „Бейвю“. Откъде знаем ли? Защото местните ченгета намерили одеяло, навярно от тоя

хотел, на някакъв плаж, от който се виждала злополуката. Одеялото привлякло вниманието на ФБР рано сутринта и им дошла идеята да проверят в местните хотели и мотели, за да видят откъде е взето. Накрая стигнали до „Бейвю“. Разбираш ли?

— Дотук.

— Добре. И какво й е на тая история, дето ни я разправя фебереецът?

— Човек не бива да вярва на нищо, което идва от ФБР. Мари се усмихна.

— Стига, Джон. Помисли малко.

— Добре де, проблемът е защо ги е грижа за още двама очевидци.

— Точно така. Защо да си губим времето и средствата за двама души, които може да са видели злополуката от плажа, след като пред вратата на базата на бреговата охрана се е струпала цяла опашка от очевидци и сме обявили горещ телефон, който се скъсва да звъни? Какво им е особеното на тия свидетели? Знаеш ли?

— Не. А ти?

— Не. Обаче там ставаше още нещо.

Ставало е това, че върху одеялото са намерили капачка от видео обектив, обаче оня фебереец явно не го е споменал на хората си. Дик Карнс знаеше за нея от местните ченгета, но Мари очевидно не беше чула слуха. Както във всяко следствие, ако разговаряш с достатъчно хора и сравниш информацията, нещата постепенно започват да изплуват. Тъй като бе умна, Мари беше разбрала, че става още нещо.

— Кой фебереец ви инструктира? — попитах.

— Казах ти, без имена.

— Познаваше ли го?

— Малко. Куродръв, дето се мислеше за много печен.

— Като Лайъм Грифит, а?

Тя се усмихна.

— Ами да го наричаме Лайъм Грифит тогава.

— Кой беше с него?

— Както казах, още двама души. Феберейци, обаче не ги познавах, и те така и не се представиха официално. Просто седяха там, докато Грифит ни инструктиреше.

Описах й господин Тед Наш, като неохотно използвах думата „хубавец“.

— Да... — замислено потвърди Мари. — Искам да кажа, минаха пет години, обаче прилича на единия от двамата. Кой е той?

Не биваше да го правя, обаче за да я зарадвам и заинтригувам отговорих:

— От ЦРУ.

— Без майтап? — Тя ме погледна. — В какво се забъркваш?

— Не ти трябва да знаеш.

— Прав си. Обаче... може би вече ти казах достатъчно.

Погледнах детето в кошарката, после нея.

— Страх ли те е от тях?

Тя не отговори.

Беше време за кратко слово.

— Виж, тук сме в Съединените американски щати и всеки гражданин има правото и задължението да...

— Запази си речта за вътрешното разследване.

— Непременно. Какво ще кажеш за това: доволна ли си от следственото заключение?

— Няма да отговоря на този въпрос. Но ще ти кажа какво се случи оня ден в хотел „Бейвю“, ако си откровен с мен.

— Напълно съм откровен. Няма нужда да знаеш.

Мари се замисли за миг, после кимна.

— Добре... единият от нашите полицаи попита Грифит защо е толкова важно и оня се ядоса, че го разпитва ченге. „Не е ваша работа да знаете защо търсим тези хора — сопна се той. — Вашата работа е да разпитате персонала и гостите“. И ни обясни, че една от камериерките съобщила за изчезнало одеяло от стая двеста и три. Показали одеялото на камериерката и управителя и те потвърдили, че може да е от стаята, обаче също казали, че имат шест вида одеяла и не са сигурни дали е тъкмо това.

— Добре. И кой беше регистриран в стая двеста и три? Или не знаем?

— Явно още не знаем, иначе нямаше да сме там. Затова пък ни е известно, че към четири и петнайсет в деня на катастрофата, сряда, седемнайсети юли деветдесет и шеста, някой пристига в хотел „Бейвю“ без резервация и пита за стая. Служителят казва, че има

свободни стаи, и човекът попълва регистрационен талон и плаща двеста долара в брой. Служителят иска кредитна карта в случай, че има нанесени щети, за минибара и така нататък, обаче гостът отвръща, че не вярвал в кредитните карти и предлага депозит от пет стотака, които служителят приема. Според Грифит служителят иска и ксерокс от шофьорската книжка на госта, но оня казва, че останала в другия му панталон или нещо подобно и му дава визитката си. Служителят му връчва квитанция за петстотинте долара и ключа за стая двеста и три, която е в модерното крило на хотела, далеч от главната сграда. Гостът изрично помолил за това и по тая причина служителят не го е видял да се връща във фоайето, нито е забелязал колата му и дали е с някого. Разбираш ли?

— Да. И очевидно има проблем с идентифицирането му.

— Точно така. Но когато пристигнал в петък сутринта, Грифит сигурно си е мислел, че е попаднал на златна жила. Проверява информацията за колата от регистрационния талон, марка, модел и номер, и данните се оказват измислени. Според моите записки Грифит също ни е съобщил, че визитката е на Самюъл Рейнолдс, адвокат с манхатънски адрес и телефонен номер, обаче и тя е фалшива, естествено.

Мари ме погледна.

— Изглежда, си имаме работа с типичен донжуан. Явно го е правил и преди и е с дама, с която не би трябвало да е. Нали така?

— Нямам представа.

Тя се усмихна.

— Аз също. Както и да е, служителят знае, че го будалкат, обаче има пет стотака гаранция и сигурно и още за него. Така че нашият дон Жуан не е оставил документни следи и хотел „Бейвю“ няма да му прати благодарствено писмо, нито специални оферти на домашния му адрес.

— Женените мъже бързо усвояват тия неща.

— Според мен е инстинктивно.

— Сигурно. Кога е напуснал нашият дон Жуан?

— Изчезнал някъде преди единайсет на другата сутрин. Според Грифит камериерката почукала на вратата към единайсет и петнайсет, обаче никой не отговорил. После към обяд служителят от рецепцията — друг служител — се обадил в стаята, със същия резултат. Тогава

камериерката отключила вратата и съобщила, че от госта няма и следа, нито от багажа му, и че като че ли липсва одеялото от леглото. Човекът явно си тръгнал и зарязал петстотинте долара. Грифит ни заявява, че това е подозрително. — Мари се засмя. — Как разбра, че е Лайъм?

Усмигнах се.

— Е, той не е детектив.

— Да де. Така или иначе, историята може да е започнала като тривиална изневяра, но заприличва на нещо друго. На всяко ченге ще му дойде наум, че в стаята е извършено престъпление. Изнасилване, телесни повреди, убийство. Нали така? Само че там няма следи от нищо подобно. Макар това да не означава, че тоя човек не е убил жената, която е била с него, и не я е натикал в багажника на колата си, преди да духне. Обаче трябва да имаме предвид още нещо — одеялото на плажа, което може да е взето от неговата стая. Както виждам нещата аз, тоя човек и неговата мадама са правили нещо, което не би трябвало да правят, и са били на плажа, видели са катастрофата и не са искали да ги привлекат за свидетели. Затова са се върнали в стаята веднага след катастрофата, събрали са си багажа и са си плюли на петите. Нали така?

— Звучи правдоподобно. — От Кейт знаех, че на одеялото е имало двама души, обаче още нямах представа откъде Мари и Лайъм Грифит са били сигурни, че в стаята е имало и жена. — Откъде си сигурна, че е имало жена? — попитах.

— Камериерката каза, че в стаята определено имало следи от двама души. Мъж и жена. Първо, червило по една от чашите. От ФБР взеха всички отпечатъци от стаята и събраха косми и други проби. Обаче камериерката беше почистила след заминаването на двойката и единствените отпечатъци, останали от оня човек, са били по задника на мадамата му, а нея също я нямаше. — Мари се замисли за миг. — Та Грифит ни казва, че трябвало да разпитаме персонала и всички гости, които са били там в деня на катастрофата, и да видим дали са забелязали тоя човек и мадамата му. Имахме описанието му, направено от служителя на рецепцията — бял, метър и осемдесет, кестенява коса, кафяви очи, светла кожа, без брада, без очила, без видими белези и татуировки, без явни недъзи. Служителят го описал като добре облечен с жълто-кафяви панталони и син блейзър... пропускам ли нещо?

— Издутината на панталона му.

Тя се засмя.

— Да. Имал е джобна ракета. Така или иначе, когато отидохме там, един художник от Бюрото правеше портрет по описанието и после го използвахме при разпитите. Наистина хубавец.

— Пазиш ли портрета?

Играчката се беше развила и малкият започваше да хленчи, все едно така щеше да я накара да тръгне пак.

Мари се изправи, нави играчката и изгука, или на мен, или на бебето:

— Момченцето обича веселите личица.

Пак се разнесе „Светът е малък“. След двацет години това мъниче май щеше да стане сериен убиец и да си тананика същата песничка, докато души жертвите си.

Мари си погледна часовника.

— Трябва да погледна Мелиса. Веднага се връщам.

Излезе от кухнята и чух, че се качва по стълбището.

Замислих се за нейния разказ и за оная двойка. Бяха пристигнали заедно или поотделно и се бяха настанили в хотел „Бейвю“ случайно или нарочно. Това не беше мотел със стаи на по час, където не задават много въпроси на гостите — стаята струваше два стотака на нощ — и останах с впечатлението за богат човек с мадама, която държи на чистите чаршафи. Виното на плажа също беше скъпо. Такива граждани обикновено лесно се откриват, обаче когато се бе нанесъл, човекът беше скрил следите си. Всичко е инстинкт.

После, ако се допуснеше, че са станали очевидци на катастрофата и че единият или и двамата са били семейни, се бяха паникьосали, бяха оставили разни неща на плажа и бяха духнали в хотела. Сигурно си бяха мислили, че някой може да ги е видял, че полицията може да души наоколо, или че съпрузите им може да им се обаждат по мобифона за катастрофата — и бяха напуснали хотела, без да съобщят, което вдигаше червено флагче.

Представих си двама души, които имат много за губене, ако ги разкрият. Искам да кажа, почти всички семейни попадат в тая категория, от президента на Съединените щати до съпруга на Мари.

Опитах се да определя какво бих направил аз в тая ситуация. Щях ли да отида при властите като почтен гражданин? Или щях да укривя свидетелствата за евентуално престъпление, за да спася и

задника си, и брака си? И ако властите ме разкриеха, щях ли още повече да утежня положението си, като излъжа?

Всъщност веднъж бях имал такъв случай. Жената искаше да съобщи за убийство, на което беше станала свидетелка, а мъжът не искаше да обясни какво са правили заедно.

Зачудих се дали двойката от хотел „Бейвю“ е имала подобен спор. И в такъв случай как беше завършил. Мирно? Или не?

Мари се върна в кухнята, преди да стигна до някакво решение.

---

[1] Героиня от телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

Седна срещу мен и ме попита:

— Искаш ли да имаш деца?

— А?

— Деца. С жена ти планирате ли да имате семейство?

— Аз си имам семейство. Всички са откачалки.

Тя се засмя.

— Докъде бяхме стигнали?

— До портрета на дон Жуан — напомних й. — Пазиш ли го?

— Не. Грифит ни раздаде четири ксерокопия и после си ги взе.

— Знаеш ли как се казва служителят от рецепцията?

— Не. Нито съм разговаряла с него, нито съм го виждала. С него се занимаваха феберейците.

— Ясно. Значи си започнала да разпитваш гостите и персонала.

— Да. Трябваше да видим дали някой друг освен служителя на рецепцията е видял оня човек, колата му или жената с него. Освен това трябваше да проверим дали са ходили в бара или ресторанта на хотела, дали са използвали кредитни карти и така нататък. Искам да кажа, Грифит ни казваше какво да правим, като че ли сме вчерашни.

— Това им е в кръвта.

— Да де. Обаче аз си казах: „Какъв смисъл има? На кой му пука? Изневяра ли разследваме, или самолетна катастрофа?“ И го питам: „Очевидци ли търсим, или заподозрени?“ Искам да кажа, че тая работа имаше смисъл само ако търсехме заподозрени с ракета в колата. Нали така?

Не беше съвсем така, но отвърнах:

— Нещо такова.

— Та задавам му аз тоя въпрос и това явно го наведе на адски интелигентна идея. „Всеки свидетел е потенциален заподозрян“, вика той или нещо от тоя род. И ни дават на всички списък на камериерките, кухненския и ресторантския персонал, служителите и така нататък. Общо петдесетина души, които трябваше да са били на работа през въпросния период — от четири и петнайсет в сряда,

седемнайсети юли, до обяд на другия ден. На мен ми се паднаха десетина души.

— Що за хотел е това?

— Голяма стара сграда, а бе хан с трийсетина стаи и няколко бунгала на плажа. Бар, ресторант и даже библиотека. Хубав хотел. — Тя ме погледна. — Сам ще видиш, когато отидеш там.

Не отговорих.

— Останахме в „Бейвю“ цял ден, чак до късно вечерта, за да хванем някои хора от следващата смяна — продължи Мари. — Освен това имах списък с четиринайсет гости, които бяха там от седемнайсети юли и още не си бяха заминали. Имаше и списък с гостите, които са били там на седемнайсети, обаче вече си бяха тръгнали. Трябваше да ги потърсим на другия ден, но така и не се стигна до това.

— Защо?

— Не знам. Може да са ги поели други хора. А може Грифит и приятелчетата му да са улучили десетката още същата вечер. Тия типове някога казват ли нещо?

— Колкото може по-малко.

— Точно така. Пълни скапанияци. Например Грифит казва, че всички трябвало да се срещнем към единайсет вечерта, по-късно щял да ни съобщи къде. Обаче заедно с другите двама феберейци цял ден обикаляха, разговаряха с нас и присъстваха на някои разпити. Накрая Грифит един по един ни благодари, освободи ни и срещата така и не се състоя, затова не успях да сравня записките си с бележките на другите трима детективи. Съмнявам се, че изобщо е имало среща.

Оставах с ясното впечатление, че Мари Губитози не е доволна от отношението към нея и нейните колеги от НЙПУ. И тъкмо затова разговаряше с мен, въпреки че преди пет години ѝ бяха наредили да не приказва с никого. Искях да стигна до края на това разследване, обаче тя имаше нужда от отдушник — и най-вероятно краят щеше да се свежда само до това.

— Искаш ли бира? — попита тя.

— Не, мерси. Не съм на служба.

Мари се засмя.

— Господи, толкова отдавна или съм бременна, или кърмя, че не си спомням вкуса на бирата.

— Ще те черпя бира, когато кажеш.

— Разбрахме се. Добре — значи започнах по списъка. Предварителни разпити. И им показвам портрета. Сведох бройката до четирима служители и двама гости и ги помолих да ме чакат по различно време в един хотелски офис. Та разпитвам аз една камериерка, Лусита, тъкмо беше застъпила и сигурно си мислеше, че съм от имиграционните власти. Показвам ѝ портрета на дон Жуан и тя вика, че не го познавала, обаче нещо на лицето ѝ ми направи впечатление. Затова ѝ поисках зелената карта или документ за гражданство и тя се разплака. Наложих се малко да наруша правомощията си и ѝ обещах, че ще ѝ помогна да получи работна виза, ако ми съдейства. Супер сделка за всички и тя вика, да, видяла оня човек и една жена да напускат стая двеста и три към седем вечерта.

— Това не са ли показания, дадени под принуда?

— Не. Е, да де, обаче са верни. Познавам, когато ме будалкат.

— Добре. Тя описа ли жената?

— Не много добре. Била на десетина метра, когато ги видяла да излизат от двеста и трета стая, стояла на терасата на втория етаж, която опасва стаите. Те били с гръб и слезли по стълбището. Но определено излизали от стая двеста и три. Жената била малко по-млада от дон Жуан, малко по-ниска от него, стройна, носела светлокафяви шорти, синя блуза и сандали. Била с очила и широкопола шапка, все едно че не искала да я познаят.

— Накъде са отишли?

— Към паркинга. Мъжът носел одеяло, което според Лусита приличало на хотелските, и тя тъкмо затова ги гледала, обаче клиентите често го правели и връщали одеялата, затова не си помислила кой знае какво. Та това е нашата двойка. Нали така?

— Да — съгласих се. — Носели ли са нещо друго?

— Какво например?

— Ами... нещо.

Мари ме погледна.

— Лайъм Грифит три пъти зададе същия въпрос на камериерката. Какво търсим, Джон?

— Хладилна чанта.

— Не. Само одеяло.

Замислих се и заключих, че ако това е въпросната двойка, както ми се струваше най-вероятно, хладилната чанта и камерата вече са били в колата.

— Надявам се, че Лусита е забелязала също марката, модела, годината, цвета и номера на колата, на която са се качили — казах.

Тя се усмихна.

— Не винаги вадим такъв късмет. Но беше мернала колата, въпреки че не можеше да я опише, освен че двамата са отворили багажника. Та значи, водя я аз на паркинга и ѝ показвам бусове, комбита и ванове. Сведохме възможностите до двайсетина марки и модели. Тя не разбираше от коли, каза само, че била светла. Жълто-кафява.

Кимнах и се замислих за светлия форд „Иксплорър“, който полицаят от Уестхамптън бе видял да идва от плажа точно след катастрофата. Всичко си пасваше като пъзел, подреден наопаки. Някой трябваше да го обърне, за да види картинката.

— После двамата се качили в колата и потеглили — продължи Мари. — Край на следата.

— Направихте ли портрет на жената въз основа на описанието на Лусита?

— Не. Нали казах, че жената носела очила и широкопола шапка. — Мари се усмихна. — Лусита ми сподели, че може да е била кинозвезда.

И аз се усмихнах.

— Е, в известен смисъл е била права.

— С други думи?

— По-късно ще ти кажа. Как е цялото име на тая Лусита?

— Лусита Гонзалес Перес.

Запомних го.

— Някой не предположи ли, че жената от стая двеста и трета също е оставила колата си на паркинга?

— Да. И това още повече наклони везните в полза на вероятността да са били семейни любовници. Обаче никой не я беше видял в друга кола. Проверихме номерата на колите, които бяха на паркинга, за да видим дали няма да излезе нещо. Някои все още смятаха, че жената е станала жертва на престъпление и че мъжът я е

очистил на плажа или в стаята и я е метнал в багажника на колата, увита в одеяло. Но от това не излезе нищо — поне доколкото знам.

— Някой видял ли ги е да се връщат в хотела оная вечер?

— Не. За пръв и последен път ги е забелязала Лусита, на излизане от стаята им. Изчезнали са някъде между седем и по обяд на другия ден, когато друга камериерка влязла в двеста и трета да почисти, и заедно с тях изчезнало одеялото, явно същото, което е било зарязано на плажа.

— Успя ли да разговаряш с другата камериерка?

— Не. Грифит и неговите дружки вече я бяха изстискали и тя изобщо не фигурираше в нашия списък. Обаче Грифит каза, че жената си спомнила следи от червило по една от чашите. Душът бил използван и леглото било оправено, липсвало само одеялото. В стаята не било оставено нищо, което да ни насочи нанякъде, защото камериерката почистила и изнесла всичко, което можело да помогне за идентифициране на двойката. — Мари замълча за миг. — Поне така каза Грифит.

— Трябва да се научиш да вярваш на федералните агенти — посъветвах я.

Тя се засмя.

Замислих се за всичко това. Въпреки че имах по-ясна представа за случилото се преди пет години в хотел „Бейвю“, не бях по-близо до оная двойка от вчера. Искам да кажа, ако Грифит, Наш и другият фебереец наистина бяха стигнали до задънена улица, след като всички ресурси на света бяха на тяхно разположение, аз бях стигнал до тухлена стена.

От друга страна, може да бяха напипали златна жила.

И без това е трудно да се разследва случай отпреди пет години — още по-трудно е да се разследва случай, вече разследван от някой друг, който е скрил всички улики и свидетели.

Е, сега ми оставаше само да се върна в службата и да поискам папките с надпис: „Полет 800“ на ТУЕ — хотел „Бейвю“ или нещо от тоя род. Нали така?

— Сещаш ли се нещо друго? — попитах Мари.

— Не, но ще помисля.

Дадох ѝ визитката си.

— Ако се сетиш за нещо, обади се на мобифона ми. Не звъни в службата.

Тя кимна.

— Ще ми дадеш ли име?

— Не мога. Но ще се обадя тук-там и ще видя дали някой от другите три ченгета иска да разговаря с теб. Какво става, Джон?

— Ами, ще ти кажа какво не ти е съобщил Грифит — на онова одеяло на плажа са намерили капачка от видео обектив.

Трябваха й две секунди, за да ахне.

— Мамка му! И смяташ...

— Кой знае? — Станах. — Трай си. Междувременно помисли за деня в „Бейвю“ и какво може да си чула после. Благодаря ти за отделеното време и помощта, Мари.

Приблжих се до кошарката и навих залъгалката.

— Не ме изпращай.

Тя ме прегърна и каза:

— Пази се.

Слободан седеше в таксито и разговаряше по мобифона си.

— На пристанището „Сейнт Джордж“ — наредих, щом се качих.
— Бързо.

Той потегли, като продължаваше да плямпа по телефона на език, който звучеше като прахосмукачка.

Стигнахме на пристанището десет минути преди ферибота в пет и половина и аз му платих, колкото показваше броячът, плюс петачка отгоре. Мислено си отбелязах да ги пиша на сметката на госпожа Мейфилд.

Пред пристанището имаше количка със сладолед и в проява на чиста носталгия си купих фунийка с две топки.

Качих се на ферибота, който още беше празен, отидох на горната палуба и след няколко минути отплавахме за Манхатън.

Пътят е двайсет и пет минути и през това време мислех за някои неща, които не се връзваха. Неща, които ми беше казала или не ми беше казала Кейт. Тоя занаят е петдесет процента информация и петдесет процента интуиция и моята интуиция ми подсказваше, че не разполагам с цялата информация.

Пътюм погледнах Статуята на свободата и да, изпитвах малко патриотизъм, вярвах в дълга си да защитавам конституцията на Съединените щати и така нататък, обаче още не бях убеден, че случилото се с боинга на ТУЕ е удар срещу моята родина.

После идваха жертвите и техните роднини. Като детектив от отдел „Убийства“, винаги съм се опитвал да не се сближавам със семейството на убития, обаче много пъти съм го правил. Това те мотивира, но не винаги по начин, който е от полза за теб или за жертвите.

Представих си момента, в който разрешавам този случай — както се казва, представи си успеха и ще успееш. Представих си Кьоних, Грифит и моя пряк началник от НЙПУ капитан Дейвид Стийн, които ми стискат ръката, докато колегите ми ръкопляскаат и викат ура, и как ме канят на вечеря в Белия дом.

Само че, ако успеех да изискам преразглеждане на случая, нямаше да се случи точно така. И дори не ми се мислеше какво ще се случи всъщност. Нямаше никакви положителни страни, а само една абсолютно отрицателна, освен че щях да задоволя самолюбието си и да затвърдя репутацията си на адски противна личност.

После естествено идваше Кейт, която разчиташе на мен. Колко мъже са се прекарвали в опит да направят впечатление на жени? Поне шест милиарда. Може би и повече.

Фериботът пристана. Слязох и взех такси до „Делмонико“ на Бийвър Стрийт, съвсем близо до пристанището.

„Делмонико“ съществува от сто и петдесетина години, затова предполагах, че заведението не е било закрито наскоро и не е оставило госпожа Мейфилд на улицата. Тъй като се намираше във финансовия квартал, то гъмжеше от уолстрийтски типове и не се посещаваше често от представители на Федерал Плаза, което всъщност се искаше.

Отидох на бара, където госпожа Мейфилд си приказваше с двама надървени уолстрийтски пичове, вмъкнах се помежду им и я попитах:

— Болеше ли?

— *Кое!*

— Когато падахте от рая.

Тя се усмихна.

— Надявам се, че не използвате този цитат често.

— Това не е цитат. — Поръчах си джърс и сода. — Изглеждате ми позната.

Кейт пак се усмихна.

— Отскоро съм в града.

— И аз. Корабът ми току-що пристигна. Всъщност дойдох с ферибота от Стейтън Айлънд.

Донесоха ми скоча и се чукнахме.

— Къде беше? — попита тя.

— Току-що ти казах. На Стейтън Айлънд.

— Помислих, че се шегуваш.

— Не се шегувам. Наистина бях на Стейтън Айлънд.

— Защо?

— Търсих къща за нас двамата. Някога мислила ли си да имаме деца?

— Ами... да, мислила съм. Защо питаш?

— Бременен съм.

Кейт ме потупа по корема.

— Личи си. Какви са тия работи с къщата и децата?

— Преди малко разговарях с една полицайка на Стейтън Айлънд — в отпуска по майчинство. През деветдесет и шеста е била в КТС. Разпитвала е свидетели в хотел „Бейвю“.

— Наистина ли? Как я намери?

— Мога да намеря всеки.

— Ти не можеш да намериш и два чорапа от един и същи чифт. Какво ти каза тя?

— Разпитвала е камериерката, която видяла оня човек, дето явно е занесъл хотелското одеяло на плажа. Камериерката видяла и неговата мадама.

Кейт се замисли.

— Твоята приятелка знае ли дали от ФБР са разпознали двойката?

— Доколкото ѝ е известно, не са. Човекът се регистрирал под измислено име. — Отпих от скоча си.

— Още какво научи от тази жена? — попита Кейт.

— Научих, че тримата федерални агенти, които командвали парада, не споделили нищо с четиримата детективи от НЙПУ, които вършили черната работа. Обаче това вече го знаех.

Тя не отговори. Погледнах я.

— Между другото, я ми кажи как оня уестхамптънски полицейски доклад за одеялото на плажа се е озовал при теб?

— Съвсем случайно — след няколко секунди мълчание отвърна Кейт. — Една вечер преглеждах много доклади в мотелската си стая и този привлече вниманието ми.

— Опитай пак.

— Добре де... Една вечер с Тед бяхме на по чашка и той ми го спомена. Струва ми се, че беше прекалил с алкохола.

Побърках се от яд, обаче се овладях и адски любезно отбелязах:

— Нали ми каза, че изобщо не си обсъждала тоя случай с него.

— Извинявай.

— Още за какво си ме излъгала?

— За нищо, заклевам се.

— Защо ме излъга?

— Ами... просто не смятах, че е важно да знаеш откъде имам тази информация. Знам какъв ставаш, когато спомена за Тед Наш.

— Нима? И какъв ставам?

— Психопат.

— Глупости.

Привличахме известно внимание, защото май бях повишил глас над глъчката около бара.

— Всичко наред ли е? — поинтересува се барманът.

— Да — успокой го Кейт и се обърна към мен. — Да вървим.

— Не. Тук ми харесва. Кажи ми още какво си забравила да ми споменеш. Тутакси.

Тя запази самообладание, обаче виждах, че е разстроена. За разлика от мен — аз кипях.

— Изплюй камъчето.

— Не ме принуждавай. Ти не си...

— Хайде. И без будалкане.

Кейт дълбоко си пое дъх.

— Добре... но не е каквото си мислиш...

— Няма значение какво си мисля.

— Хм... Тед също работеше по случая с боинга на ТУЕ, както може би вече знаеш... и аз го познавах от службата... но никога не сме имали връзка, както десетки пъти съм ти повтаряла и което си е самата истина.

— Тогава защо ти е казал за одеялото на плажа и за капачката от видео обектива, щом не е трябвало да го знаеш?

— Не съм сигурна... но една вечер отидохме на по чашка в местния бар... около седмица след катастрофата, и той пи прекалено много... и спомена за доклада на местната полиция. Каза нещо от рода на „Двамата сигурно са се записвали как правят секс на плажа и може да са заснели експлозията“. Зададох му няколко въпроса и той млъкна. На другия ден ми се обади и ми каза, че намерили двамата — оказали се възрастна семейна двойка и капачката била от обикновен фотоапарат, а не от видеокамера, и двамата нито видели, нито снимали нещо, свързано с взрива. — Тя разклати чашата си.

— Карай нататък.

— Ами, съвсем ясно ми беше, че съжалява, задето предишната вечер се е разприказвал, затова отговорих: „Е, жалко“ или нещо от този род, и приключихме темата. Но после отидох в уестхамптънската полиция и там ми съобщиха, че от ФБР вече били взели писмения доклад и още чакали да им върнат копие. — Кейт се усмихна криво: — Сигурно още чакат. Но научих как се казва полицаят, който е бил на плажа и е написал доклада. Свързах се с него. Той не беше сигурен, че трябва да разговаря с мен, но ми описа случилото се и спомена, че казал на ФБР, че одеялото може да е от хотел или мотел. Бях затънала до гуша в разпити на очевидци, затова не тръгнах по тази следа и честно казано, не виждах защо да го правя. С това се занимаваха Тед и други. Обаче след седмица или малко по-късно се върнах в службата за няколко дни и както ти казах, започнах да се обаждам в местните мотели и хотели, и разговарях с управителя на „Бейвью“ Лесли Роузънтал, който ме информира, че от ФБР вече ходили там с одеялото и разпитали персонала и гостите. Главният агент не му казал нищо, освен че не бивало да разговаря с никого за това. — Тя ме погледна. — Няма нищо повече.

— Кой беше главният агент?

— Лайъм Грифит. Сигурна съм, че вече го знаеш от твоята позната на Стейтън Айлънд.

— Да, обаче защо не ми го каза по-рано?

— Защото още отначало те предупредих, без имена. Тъкмо затова не ти казах и за Тед.

— И какво направи с информацията от господин Роузънтал?

— Нищо. Какво трябваше да направя? Мислих по този въпрос, наистина, но преди да потъна в прекалено дълбоки размисли, ме привикаха в кабинета на ОСО, както ти казах. — Кейт допи чашата си. — Тед е знаел, че душа наоколо и че съм получила предупреждение, сигурна съм, обаче не ми се извини, че ми го е споменал, а просто започна да се държи хладно с мен.

— О, бедничката тя.

— Разкарай се, Джон. Нямам какво да крия и от какво да се срамувам. Просто престани.

— Ти ме излъга.

— Да. Излъгах те, за да избегна кофти сцени като тази. Има ли значение откъде съм получила информацията? Деветдесет и девет процента от това, което ти казах, е истина, а онова, което не съм ти казала, не се е отразило на действията ти. Сега просто научи още нещо: когато е пьян, Тед Наш е също толкова глупав, колкото теб и всички останали. Доволен ли си?

Не отговорих, просто седях до нея, все още доста разгорещен от тоя словесен двубой.

Тя постави длан върху ръката ми и принудено се усмихна.

— Да те черпя едно?

Ако изпиех още две, сигурно щях да се успокоя, обаче в кръвта ми имаше само едно малко и не можех да се примиря с факта, че жена ми ме е излъгала. Освен това не бях съвсем убеден, че ми казва цялата истина за това къде, как и защо Тед Наш е споделил с нея — като го знаех какъв темерут е Тед, не можех да си представя, че ще се разприказва в бара, но можех да си го представя как дрънка в спалнята.

— Хайде, Джон — каза Кейт. — Да пийнем по още едно.

Обърнах се и си тръгнах.

Събудих се на кушетката с адски кофти махмурлук.

От „Делмонико“ бях взел такси до „Дреснърс“, спомних си аз, едно от кварталните ми заведения, където барманът Аден ме обсипа с внимание. Следващото, което си спомнях, беше, че се опитвах да махна нещо от лицето си и това нещо бе подът.

Надигнах се и забелязах, че съм по бельо. Зачудих се дали съм се прибрал вкъщи в този вид. После видях дрехите си на пода, което ме зарадва.

Бавно се изправих. Утринното слънце нахлуваше през балконската врата, проникваше през очните ми кълба и пронизваше мозъка ми.

Запътих се към кухнята, откъдето усетих аромат на кафе. До кафе-машината имаше бележка: „Джон, отивам на работа. Кейт“. Дигиталният часовник на кафе-машината показваше 09:17. После 09:18. Супер.

На кухненската маса лежаха „Таймс“ и „Поуст“. Непрочетени.

Налях си чаша горещо черно кафе и разсеяно прегледах „Поуст“, най-добрият начин да четеш този вестник. Опитвах се да отлагам случката в „Делмонико“, докато мозъкът ми влезе в кондиция и покаже основателна причина за гневния ми изблик.

Обаче когато започнах да идвам на себе си, установих, че може да съм преиграл. Обзеха ме угризения и разбрах, че трябва да загладя нещата с Кейт, въпреки че не можеше да става и дума за извинение.

Допих си кафето, отидох в банята, изпих два аспирина, обръснах се и взех душ.

Почувствах се малко по-добре, реших да си взема болничен и го направих.

Облякох се небрежно — жълто-кафяв панталон, спортна риза, син блейзър и мокасини — и си сложих кобура на глезена.

Обадих се в гаража за колата си, намерих пакет чипс за из път и слязох долу.

Портиерът бодро ме поздрави, което ме ядоса. Качих се на джипа си и потеглих по Второ авеню към тунела в центъра, който ме изведе на изток по лонгайландската магистрала.

Тоя ден имаше разкъсана облачност, беше влажно и термометърът в колата вече показваше седемдесет и осем градуса по Фаренхайт. Превключих компютъра на метрична система и термометърът спадна на двацет и шест градуса по Целзий, което беше студено за това време на годината.

В тоя юлски четвъртък нямаше много трафик. В петък Манхатън щеше да е фрашкан с коли, пътуващи от лонгайландския Истенд. Беше подходящ ден да посетя хотел „Бейвю“.

Настроих радиото на кънтри енд уестърн, подходяща музика за махмурлук. Тим Макгроу пееше „Моля те, запомни ме“. Хапнах малко чипс.

Та значи Кейт ме беше поизлъгала, за да не спомене името на Тед Наш, защото смяташе, че това име може да ме разстрои. Струва ми се, че бе използвала думата „психопат“. Във всеки случай, оценявах и разбирах защо ме е излъгала. От друга страна, както знае всяко ченге, лъжите са като хлебарки — ако видиш една, значи има още.

Иначе това малко спречкване си имаше положителната страна, защото поставяше известна дистанция между нас с Кейт, което беше полезно за случая. По-късно можех да ѝ го обясня.

Мислех, че ще ми се обади, след като не ме види на работа, обаче мобифонът ми мълчеше.

Някои органи на реда, включително ФБР, си съдействат с мобилните оператори, за да проследяват местонахождението на даден мобифон или пейджър, ако знаят номера, даже човек да не използва телефона. Устройството само трябва да е включено и излъчва сигнал до най-близката кула, по който може да се определи къде се намира.

Не съм параноик — някои хора наистина се опитват да ме спипат. Затова си изключих мобифона и пейджъра, за да предотвратя петдесетпроцентната вероятност момчетата от ОСО да решат да проверят къде отивам, докато съм в болнични. Едновременно изключване на мобифона и пейджъра напълно противоречи на правилника, обаче това можеше да е най-малкият ми проблем.

Напуснах Куинс и навлязох в окръг Насау. Певецът по радиото си изплакваше очите за невярната си булка, най-добрия си приятел,

нейното измамно сърце и самотните нощи. Бих му препоръчал психоаналитик, обаче и скочът помага. Превключих на друга станция.

Радиоводещ се пеняваше за нещо, докато някакъв друг, сигурно по телефона, се опитваше да вметне една-две думи.

Отне ми известно време, докато схвана проблема — нещо, свързано с Аден, и отначало си помислих, че приказват за Аден Конуей, моя барман от „Дреснърс“, обаче това ми се стори абсурдно. После някой спомена „Йемен“ и най-после загреях.

Изглежда, че нашият йеменски посланик, някоя си Барбара Бодин, беше забранила на Джон О’Нийл да се върне в Йемен. Колоритният и нахакан Джон О’Нийл, когото няколко пъти бях срещал, ръководеше от името на ФБР следствието на атентата срещу бойния кораб „Коул“ в пристанището на Аден, който се намира в Йемен. Ясно.

Доколкото успях да разбера от водещия и неговия злополучен събеседник — и от собствените си спомени от „Ню Йорк Поуст“ и клюките в КТС — като дипломат, посланик Бодин не одобрявала агресивните следствени методи на О’Нийл, докато той бил в Йемен. Затова, когато фебереецът се върнал във Вашингтон за инструктаж — което можеше и да е инсценирано, — тя му забранила достъп до страната.

Така или иначе, радиоводещият направо се дереше от викане, наричаше Държавния департамент шайка мухльовци, мамини синчета и даже използваше думата „предатели“.

Събеседникът му, явно говорител на Държавния департамент, се опитваше да каже нещо, обаче имаше такъв един блудкав глас, дето е адски досаден, докато водещият, истински бас профундо, не му оставяше никакви шансове.

— Имаме седемнайсет загинали моряци от „Коул“ — казваше водещият, — а вие спъвате следствието, като се огъвате пред тая никаква страна и тая малодушна посланичка... На коя страна е тя? На коя страна сте *вие*?

— Държавният секретар заключи, че посланик Бодин е постъпила обосновано и разумно, като е забранила на господин О’Нийл да се върне в Йемен — отвърна говорителят на Държавния департамент. — Това решение се основава на по-важни неща, като

поддържането на добри отношения с йеменското правителство, което съдейства на...

— Съдейства ли?! — извика водещият. — Майтапите ли се, или сте ненормален? Та тия хора стоят зад атентата срещу „Коул“!

И така нататък. Пак превключих на предишната станция, където поне *пееха* за проблемите си.

Както казах, изводът за международния тероризъм е, че никой не иска да му даде статут на война. В сравнение със Студената война и ядрения Армагедон, тероризмът беше комар върху слонски задник. Или поне така смятаха във Вашингтон. А щом така смятаха във Вашингтон, на Федерал Плаза смятаха същото — макар да знаеха, че не е така.

Бях си мислил, че новото правителство ще проумее всичко това, обаче нямаше такива признаци. Което си беше страшно, ако човек вярваше, че радиоводещите са го проумели.

Напуснах окръг Насау и навлязох в Съфък, в края на който се намираше Хамптън.

Продължих на изток и подминах изхода за Уилям Флойд Паркуей, по който преди два дни бяхме отбили с Кейт, за да отидем на панихидата. „Уилям Флойд е рок звезда, нали?“ Усмихнах се.

Навлязох в местност, уместно наречена Боровия пущинак, и започнах да се озъртам за изход за Уестхамптън. Имаше изходи за Националната лаборатория „Брукхайвън“ и Калвъртън, което ми напомни защо тоя ден съм се чупил от работа, защо съм се скарал с жена си и защо се готвя да си навлека неприятности.

Излязох от магистралата при знак, който обещавахе да ме отведе в Уестхамптън.

Поех на юг към залива и океана и след двацет минути влязох в старомодното градче Уестхамптън Бийч. Минаваше един часът.

Известно време обикалях из града в опит да си представя, че преди пет години нашият дон Жуан е правил същото. Дали мадамата е била с него? Сигурно не, ако са били семейни. Искам да кажа, че не е било добра идея да я взема от вкъщи. Затова бяха отишли поотделно и се бяха срещнали някъде там.

Не бяха отседнали в някой от многобройните почасови мотели по магистралата, понякога наричана „магистрала чук-чук“, и сигурно бяха възнамерявали да пренощуват, откъдето и скъпият хотел. Ако това

беше вярно и допуснех, че са семейни, или бяха имали непохватимо алиби, или съпрузите им бяха идиоти.

Почти си представях двамата да обядват в някой от ресторантите, които се низеха пред погледа ми по главната улица. Или бяха знаели за хотел „Бейвю“, или го бяха избрали, обикаляйки из района. Хладилната чанта ми подсказваше, че сигурно са се готвели да отидат на плажа, и не бяха взели камерата, за да правят домашно видео за децата.

Не знаех къде се намира хотел „Бейвю“, обаче имах чувството, че е близо до залива, затова се насочих на юг по улица, наречена Бийч Лейн. Тия неща не се учат в полицейската академия.

Истинските мъже не питат за пътя и тъкмо затова е измислена системата за глобално позициониране, обаче аз нямах такава и бензинът ми свършваше. Спрях до една млада двойка на колела и попитах как да стигна до хотел „Бейвю“. Те бяха много любезни и след пет минути влязох в двора на хотела, където пишеше, че има свободни стаи.

Спрях на малък паркинг за регистрация на гостите и слязох.

Облечен в същите дрехи, в каквито Мари Губитози ми беше описала дон Жуан, влязох в „Бейвю“.

Хотелът щеше да се окаже или тухлена стена, или вълшебен прозорец, през който щях да надникна пет години в миналото.

Хотел „Бейвю“ изглеждаше точно така, както ми го беше описала Мари: голяма стара сграда във викториански стил и някога можеше да е бил частно имение. Отзад имаше модерна двуетажна постройка, която приличаше на мотел, разположена сред стари дървета, а зад нея забелязах няколко малки бунгала. Теренът се спускаше надолу към залива и в далечината видях бариерния остров, по който минаваше Дюн Роуд. Обстановката бе много приятна и разбихах защо двама богаташи на средна възраст са избрали мястото за любовна среща. От друга страна, на такова място можеха да се натъкнат на познати. Единият или и двамата, помислих си аз, бяха малко безразсъдни. Зачудих се дали още са женени за съпрузите си. Всъщност се питах дали жената още е жива. Обаче тук може би се намесваше моето детективско подсъзнание.

Изкачих няколкото стъпала на просторната дъсчена веранда и влязох в малко, добре обзаведено и климатизирано фоайе.

Обърнах се назад през стъклени врати и забелязах, че не виждам джипа си от фоайето.

— Добре дошли в хотел „Бейвю“, господине — поздрави ме служителят на рецепцията, елегантен младеж. — Какво обичате?

— Видях, че имате свободни стаи — отвърнах. — Искам стая в новата сграда.

Той затропа по компютъра си.

— Имаме свободна стая в крилото „Мънибог Бей“. Оттам се разкрива прекрасен изглед към залива за двеста и петдесет долара на нощ.

Икономиката отиваше на зле, обаче цените на „Бейвю“ се вдигаха.

— Ще я взема — казах аз.

— Отлично. Колко време ще останете при нас?

— Имате ли полудневни такси?

— Не, господине. Не и през лятото. — И прибави: — Елате наесен, ако искате набързо да се потъркаляте в чаршафите на половин

цена.

Не каза точно тия думи, но смисълът беше същият.

— За една нощ — отвърнах аз.

— Ясно. — Служителят плъзна регистрационен талон и химикалка по плота и видях, че има маникюр. Заех се да попълня талона — хартията имаше твърда гланцова повърхност, по която оставаха отпечатыци, ако някой си направеше труда да ги снее.

— Как ще уредите сметката си, господине? — попита ме служителят, който според месинговата табелка се казваше Питър.

— В брой.

— Отлично. Ще ми дадете ли кредитна карта, за да направя ксерокопие?

Побутнах талона към него.

— Не вярвам в кредитните карти. Обаче мога да ви дам петстотин долара в брой като депозит.

Той хвърли поглед към талона, после към мен.

— Отлично, господин Кори. Може ли да снимам шофьорската ви книжка?

— Не я нося. — Поставих визитката си върху плота. — Ето картичката ми.

Младежът погледна визитката, която носеше логото на ФБР, и се поколеба.

— Имате ли някакъв друг документ за самоличност?

Носех служебната си карта естествено, обаче исках да видя дали ще успея да наема стая като дон Жуан.

— Името ми е избродирано на бельото ми. Искате ли да го видите?

— Господине?

— Това е, Питър. В брой за стаята, депозит и визитката ми. Трябва ми стая. — Пъхнах две двайсетачки в дланта му. — Това е за труда ти.

— Добре, господине... — Той прибра парите, извади изпод плота кочан квитанции, започна да попълва нещо, после пак погледна визитката ми, за да препише името. — От... ФБР ли сте?

— Да. Всъщност не ми трябва стая. Искам да разговарям с господин Роузънтал. — Показах му служебната си карта, колкото да види снимката. — Тук съм по служба.

— Добре, господине... може ли да...

— Господин Роузънтал. Благодаря. Питър набра трицифрен номер и каза:

— Сюзан, един господин от ФБР иска да види господин Роузънтал. — Замълча и изслуша отговора. — Не... Аз не... Добре. — Младежът затвори. — Госпожица Корва, помощничката на господин Роузънтал, ще слезе всеки момент.

— Страхотно. — Взех си визитката и регистрационния талон от плота и ги прибрах в джоба си, ама какъвто съм си добряк, му оставих четирийсетачката за следващия маникюр. Огледах се — във фоайето имаше много тъмен махагон, саксии с растения, тежки мебели и дантелени завеси.

Отворената двукрила врата наляво водеше към бар-ресторанта, в който обядваха гости. Замириса ми на храна и коремът ми изкурка.

Надясно имаше друга двукрила врата, която водеше до дневна и библиотека, както беше споменала Мари. В дъното видях голямо стълбище, по което слизаше млада привлекателна жена по тъмна пола, бяла блуза и практични обувки. Тя се приближи до мен.

— Аз съм Сюзан Корва, помощничка на господин Роузънтал. Какво обичате?

В изпълнение на процедурата пак си показах служебната карта и учтиво се представих:

— Аз съм детектив Кори от Федералното бюро за разследване, госпожо. Дойдох да се срещна с господин Лесли Роузънтал.

— Може ли да попитам за какво се отнася?

— Въпросът е служебен, госпожице Корва, и нямам право да го обсъждам с вас.

— Ами... в момента той е доста зает, но...

— И аз съм доста зает — както обикновено, прибавих аз. — Няма да му отнема много време. Ще ви последвам.

Тя кимна, обърна се и заедно се заизкачвахме по стълбището.

— Хубав хотел — казах аз.

— Благодаря.

— Откога работите тук?

— Вече второ лято.

— Затваряте ли през зимата?

— Не, но наесен става доста тихо.

— Какво правите с персонала?

— Ами... освобождаваме повечето. Те знаят какво ги очаква. Имаме много местни и приходящи, които работят само през лятото. Учители, студенти. И професионални хотелиери, които следват сезоните и наесен се преместват на юг.

— Ясно. Едни и същи служители ли назначавате всяко лято? Изкачихме стълбището.

— Много от тях, да — отвърна тя. — Заплатата е добра и тук им харесва в свободните им дни. — Младата жена ме погледна. — Проблем ли има?

— Не. Чисто рутинна проверка. — За ваше сведение, когато ченге ви каже „рутинна проверка“, значи има проблем.

По широкия коридор имаше номерирани стаи. Завихме в странично крило, чиято врата носеше надпис САМО ЗА ПЕРСОНАЛА. Озовахме се във външен офис с компютърни монитори, пред които седяха четири жени и отговаряха на телефони.

Госпожица Корва ме заведе до друга врата, почука, отвори я и ми даде знак да вляза.

Зад голямо бюро седеше мъж в напреднала средна възраст. Носеше официална риза с разкопчана яка и разхлабена пъстра вратовръзка. Той се изправи и излезе иззад бюрото. Видях, че е висок и слаб. Лицето му изглеждаше интелигентно, въпреки че изглеждаше малко обезпокоен.

— Господин Роузънтал, това е господин Кори от ФБР — представи ме госпожица Корва.

Ръкувахме се.

— Благодаря, че ме приехте толкова бързо — казах аз.

— Няма проблем. — Той се обърна към помощничката си. — Благодаря, Сюзан. — Тя излезе и затвори вратата. — Седнете, господин?...

— Кори. Джон Кори. — Не му дадох визитката си, обаче му показах служебната си карта, за да постигна нужната ми психическа нагласа.

Седнах срещу бюрото му и той отново се настани на големия си мек стол.

— С какво мога да ви помогна, господин Кори?

Във ФБР те подготвят да си извънредно учтив с гражданите, което е хубаво. Освен това искат да си учтив със заподозрени престъпници, шпиони, незаконно пребиваващи чужденци и чуждестранни терористи, което е цяло предизвикателство за мен. Обаче Бюрото трябва да пази имиджа си. Господин Роузънтал беше гражданин и не го подозирах в нищо друго, освен че има безвкусна вратовръзка — по нея плуваха китчета.

— Правя допълнително разследване за катастрофата на полет осемстотин — осведомих го.

Той изглеждаше облекчен, че не е нещо друго, например че взима на работа незаконно пребиваващи чужденци, и кимна.

— Както знаете, господине — продължих аз, — от тая трагедия изтекоха пет години и годишнината беше достойно отразена от медиите, което в известен смисъл възкреси обществената загриженост от случилото се.

Управителят пак кимна.

— През последните няколко дни и аз много мислих за това.

— Добре. — Огледах се наоколо. На стената висеше диплома от Корнелския университет, плюс десетки граждански и професионални награди, плакети и грамоти. През големия прозорец зад бюрото виждах залива и новото двуетажно крило „Мънибог Бей“, което приличаше на мотел. Надясно по пътя, който се спускаше към плажа, забелязах паркинга за мотелското крило, почти пуст по това време на деня в разгара на плажния сезон.

Отново насочих вниманието си към господин Роузънтал.

— В отговор на тази загриженост ние преразглеждаме някои въпроси. — Прозвуча ми тъпо, обаче той кимна. — Както си спомняте, двама евентуални очевидци на катастрофата са отседнали във вашия хотел на седемнайсети юли хиляда деветстотин деветдесет и шеста, деня на трагедията.

— Как бих могъл да забравя? Успяхте ли да ги откриете?

— Не, господине.

— Е, те повече не са идвали тук. Поне доколкото знам. Щях да ви се обадя.

— Да, господине. Имате ли номер и име за свързка?

— Не... но знам как да се свържа с ФБР.

— Добре. Прочетох доклада на агентите, които навремето са били тук, и искам да ми изясните някои неща.

— Разбира се.

Господин Роузънтал изглеждаше свестен, откровен и готов да съдейства.

— Тук ли е още служителят, който е регистрирал евентуалния очевидец? — попитах го.

— Не. Напусна скоро след катастрофата.

— Ясно. Как се казваше?

— Кристофър Брок.

— Знаете ли къде мога да го открия?

— Не, но мога да ви дам служебното му досие.

— Това ще ми е от полза. Имали сте и една камериерка, латиноамериканка на име Лусита Гонзалес Перес, която е видяла евентуалния свидетел и една жена да излизат от стаята си. Стая двеста и три. Камериерката още ли работи при вас?

— Едва ли. Не съм я виждал от онова лято. Но ще проверя.

— Дали имате и нейно досие?

На лицето му се изписа малко неловко изражение.

— Пазим ксерокопия на зелените им карти, ако имат разрешително за работа. Всичките ни служители от чужд произход или са американски граждани, или са с работна виза — иначе не ги взимаме на работа.

— Убеден съм в това, господине. Въпросът не е положението на тази жена в страната. Тя е свидетел и бихме искали отново да разговаряме с нея.

— Ще проверя.

— Добре. Имали сте още една чистачка. Която е влязла в стая двеста и три по обяд на другия ден и съобщила, че гостите са заминали и липсва одеяло. Тя още ли е тук?

— Не, не съм я виждал от онова лято. Започвах да виждам някаква закономерност.

— Но си я спомняте, нали? — попитах го.

— Да.

— Имате ли нейно досие?

— Сигурен съм, че имаме. Тя беше студентка, идваше всяко лято да работи в хотела. Работеше здраво и здраво купонясваше. — Той се

усмихна и прибави: — Мисля, че последното лято, когато беше тук, пишеше дипломната си работа.

— Как се казваше?

— Роксан Скаранджело.

— Местна ли е?

— Не. Живееше във Филадельфия. Учеше в щатския университет. Или в Пенсилванския. Пише го в заявлението й.

— Пазите ли го?

— Да. Заради данъчните. Освен това винаги назначаваме повторно добрите служители и понякога им се обаждаме по телефона през май.

— Ясно. — Студентката Роксан не беше важна свидетелка, нито Кристофър от рецепцията, нито Лусита. Тогава какво правех тук, по дяволите? Понякога просто трябва да започнеш работа, да излезеш на терен и да задаваш въпроси на хора, които на пръв поглед не знаят нищо. Това е нещо като лабиринт, в който ставаш спец по лъжливи пътеки и задънени коридори — първата крачка към откриването на изход от лабиринта.

— Спомняте ли си имената на федералните агенти, които са дошли в хотела ви, за да търсят госта от стая двеста и три? — попитах аз.

— Не. Изобщо не научих имената им. Рано сутринта се появи някакъв човек... беше петъкът след катастрофата и той питаше дали някой от персонала е съобщил за изчезнало одеяло. Повикаха главната домакинка и тя потвърди, че липсвало одеяло от стая двеста и три. После агентът се срещна с мен и поиска разрешение да разговаря с персонала. Естествено, дадох му го, но попитах за какво става въпрос? И той отговори, че щял да ми обясни по-късно. Междувременно се появиха тези трима агенти от ФБР и единият каза, че било свързано с катастрофата. Носеше одеялото в найлонов чувал с надпис „Веществено доказателство“ и го показва, първо на мен, после на домакинката и няколко камериерки. Ние потвърдихме, че може да е липсващото одеяло. Тогава те настояха да прегледат регистрационните талони и компютърните данни и да разговарят със служителя, който е бил дежурен на рецепцията предишния ден. — Господин Роузънтал прибави: — Но всичко това ви е известно.

— Да. Спомняте ли си името на тоя агент, който първо е дошъл да пита за липсващо одеяло?

— Не. Даде ми визитката си, но после си я взе.

— Ясно. Продължете, моля.

Управителят разказа събитията отпреди пет години с яснотата на човек, който стотици пъти ги е излагал на приятели и роднини, да не споменавам за паметта на човек, който по необходимост си е имал работа с федерални агенти, обсебили целия му хубав и спокоен хотел.

В разказа му нямаше нищо ново, обаче аз го изслушах внимателно за всеки случай.

— Та се оказа, че гостът се е регистрирал под измислено име... тук имаме принцип да не подпомагаме такива неща...

— Освен през зимния сезон.

— Моля?

— Продължавайте.

— Държим да знаем кои са гостите ни. И Кристофър, служителят на рецепцията, точно е изпълнил задълженията си... но вече изискваме кредитна карта, шофьорска книжка или друг документ за самоличност със снимка.

Имах новина за господин Роузънтал, обаче сега не беше моментът да му я съобщавам и попитах:

— Защо е напуснал Кристофър?

— Ами... имахме известни разногласия по начина, по който е регистрирал госта. Не го обвинявах, но настоях пак да си припомни правилата. Това като че ли не го смути особено много, но след ден-два напусна. — Управителят прибави: — Хотелският персонал, особено мъжете, са малко чувствителни.

Замислих се за това.

— Какво стана с петстотинте долара депозит?

— Още ги пазим за госта. — Той се усмихна. — Без трийсет и шест долара за две половинки вино от минибара и липсващото одеяло.

Отвърнах на усмивката му.

— Съобщете ми, ако тоя господин се появи за депозита си.

— Непременно.

Значи дон Жуан и неговата мадама бяха пили вино преди или след плажа.

— Имате ли големи бутилки в стаите?

— Не. — Господин Роузънтал замълча за миг. — Един от федералните агенти също ми зададе този въпрос. Защо е толкова важно?

— Не е важно. И какво пишеше на визитката на госта?

— Не помня името. Мисля, че беше адвокатска визитка.

— Служителят на рецепцията, Кристофър, споменавал ли е, че човекът му е приличал на адвокат?

Въпросът, изглежда, смути господин Роузънтал.

— Ами... как изглеждат адвокатите?

Едва успях да устоя на изкушението да му обясня. Вместо това казах:

— Моля, продължете.

Той продължи за другите четирима агенти, които се присъединили към първите трима — трима мъже и жена, която трябваше да е Мари Губитози.

— Те разпитаха всички, персонала и гостите, и това малко наруши реда в хотела, но всички искаха да са максимално полезни, защото беше свързано с катастрофата. Всички бяха много разстроени от случилото се и говореха само за това. — И управителят се отнесе със спомените си за оня ден.

Махмурлукът ми вече изчезваше и успях да кимна, без да ме заболи главата. Извадих мобифона и пейджъра от джоба си и ги включих в очакване на съобщения. Имаш десетина минути преди да прихванат сигнала, обикновено повече, но понякога вадят късмет и те спипват за толкова. Изчаках около пет минути, докато господин Роузънтал говореше, след това изключих устройствата. Първоначалният ми яд, че Кейт ме е излъгала, се превръщаше в яд, че не ми се е обадила. Как да вдигнеш приличен скандал, като не си говориш?

Хрумна ми, че може да са я привикали в кабинета на някой шеф или в ОСО и че в момента отговаря на някои мъчни въпроси. Хрумна ми също, че макар да не й бях споменавал за това пътуване — а бях сигурен, че не са ме проследили до хотела — хората от ОСО може да са се сетили къде си прекарвам болничния. Почти очаквах Лайъм Грифит и трима главорези да нахлуят в стаята и да ме отведат. Това щеше да изненада господин Роузънтал. Но не и мен. Той продължаваше разказа си.

— Много гости си заминаха преждевременно, защото не искаха да ходят на плажа... защото... защото... водата изхвърляше... нали разбирате... — Управителят дълбоко си пое дъх. — Но после започнаха да прииждат любопитни и адски много журналисти, а също неколцина политици. ФБР ми предложи гарантиран едномесечен престой, ако им направя отстъпка. Приех и се радвам, че го направих, защото те удължиха престоя и някои останаха до късно есента.

— Доста сте спечелили.

Той ме погледна.

— Всички тук спечелиха. Но знаете ли какво? Щях да дам стаите безплатно, ако с това щях да помогна на следствието. — И прибави: — Отпуснах безплатна закуска на всички участници в разследването.

— Много щедро от ваша страна. Някой от ония агенти, които ви разпитваха, отседна ли тук?

— Струва ми се, че отседнаха поне двама. Но след пет години вече не си спомням. Нямах почти никакъв контакт с тях. Всичко това няма ли го във вашите архиви?

— Има го. Това се нарича „документална проверка“. — Измислих си го, обаче той като че ли ми повярва. Стигах до всички очаквани задънени улици, обаче имах две нови имена, Кристофър Брок, служителя на рецепцията, и студентката Роксан Скаранджело. Трябваше ми поне още едно, в случай че се появише полицията на мисълта. — Как се казваше главната домакинка?

— Анита Моралес.

— Още ли работи при вас?

— Да. Тя е от постоянния персонал. Много добър ръководител.

— Чудесно. — Щеше ми се да мога да кажа същото за моя началник. — Да се върнем на Роксан — разговаряхте ли с нея, след като от ФБР я разпитаха?

— Да... но ѝ бяха наредили да не обсъжда показанията си с никого, включително с мен.

— Но ви е казала, че е видяла следи от червило по чаша за вино в стаята, че душът е бил използван и е липсвало одеяло.

— Не е обсъждала тези неща с мен — отвърна управителят.

— Добре. Агентите взеха ли пръстови отпечатыци на някого от вашия персонал?

— Да. На служителя на рецепцията, Кристофър, и камериерката, Роксан. Казаха, че им трябвали, за да ги изключат от отпечатъците, открити на рецепцията и в стаята.

Да не споменавам за регистрационния талон. Предполагах, че дон Жуан е оставил доста ясни отпечатъци по талона, които бяха съответствали на отпечатъците по чашата за вино и бутилката на плажа, което го свързваше с двете места. Неговата мадама също беше оставила отпечатъци по чашата и бутилката, но навярно не и в стаята, щом я бяха почистили. Обаче ако на никого от двамата никога не бяха взимали отпечатъци за нищо, това си оставаше задънена улица, докато не ги откриеха по друг начин.

Господин Роузънтал прекъсна мислите ми.

— Трябва ли да подпиша показанията си?

— Не. Искате ли?

— Не... но се питах... не си водите записки...

— Не се налага. Разговорът ни е неофициален. — Ако си водех записки и ме арестуваха, щях още повече да загазя. — Преди пет години не подписахте ли показанията си?

— Подписах ги. Виждали ли сте ги?

— Да. — Беше време да сменя темата и посоката на разговора. — Искам да видя досиетата на вашите служители.

— Разбира се. — Той се изправи. — Лично ще ви ги покажа.

— Благодаря ви.

Излязохме от кабинета му и се спуснахме по стълбището към фойето. Пак включих мобифона и пейджъра си, за да видя дали имам съобщения. Както ще ви уверят хората от вътрешния отдел в НЙПУ, ФБР и ЦРУ, най-трудно се следи свой човек. Няма хитри престъпници — всички са тъпи и оставят повече улики от Дядо Коледа на Бъдни вечер. Обаче ченгетата и агентите от ФБР и ЦРУ са друго нещо — те трудно се разкриват, когато вършат нещо престъпно.

След като си помислих това, изпитах натрапчивото усещане, че ме наблюдават, както казват ченгетата. Имах около двайсет и четири часа, докато надушат какво върша. Или пък двайсет и четири секунди.

Господин Роузънтал ме заведе при една врата под главното стълбище и я отключи. Слязохме в мазето, където беше тъмно и влажно.

— Тук е винарската изба и архивът — осведоми ме той.

— Първо да видим винарската изба.

Управителят се захили на първата ми шега за този следобед, което затвърди благоприятното ми впечатление от него.

После отключи втора врата и влезе вътре. Флуоресцентните лампи осветиха просторно помещение с висок таван, пълно с лавици и кантонерки.

— Досието на Кристофър Брок ли искате?

— Да, моля.

Моят домакин отиде при една от редиците кантонерки и извади чекмеджето за букви от А до Г, после затършува из папките.

— Това са личните досиета на бившите служители от администрацията... да видим... Държа да ги пазим в строг азбучен ред... Б-Р-О... може би...

В чекмеджето имаше само двайсетина папки и щом още не беше открил Кристофър Брок, никога нямаше да успее. Господин Роузънтал ме изгледа и каза:

— Странно!

Всъщност нямаше нищо странно. Добрата новина бе, че досието на Кристофър Брок се намира на Федерал Плаза. А лошата — че никога няма да го видя.

— Ами Роксан Скаранджело?

Управителят все още изглеждаше озадачен от изчезването на досието и не отговори.

— Образованата камериерка? — подсетих го.

— А... да. Елате с мен.

Последвах го при редица кантонерки с надпис „Бивши временни и сезонни служители“. Той изтегли чекмеджето за съответната буква.

— Роксан Скаранджело... би трябвало да е тук...

Помогнах му да прегледа здраво натъпканото чекмедже. Два пъти. После попитах:

— Сигурен ли сте, че се казва така?

— Да. Тя работи при нас две-три лета. Добро момиче. Умно и хубаво.

— И работливо.

— Да. Хм... Като че ли не мога да намеря досието й. По дяволите. Много държа на документацията. Ако не го свърша сам, никой друг няма да го свърши.

— Възможно ли е от ФБР да са взели досиетата и да са забравили да ги върнат?

— Ами, те наистина ги взеха, обаче снимаха всичко и ги върнаха.

— На кого?

— Ами... Не съм сигурен. Струва ми се, че ги върнаха направо тук. Останаха много време в мазето. Вие би трябвало да имате ксероксите на тези досиета в службата си.

— Убеден съм в това.

— Може ли да ми пратите копия?

— Естествено. Пазите ли някакви сведения за персонала в компютъра си?

— Сега, да, но навремето не пазехме — отвърна той. — Тъкмо затова е този архив. Пък и аз вярвам в книжните досиета, не в компютърните.

— И аз. Добре, ами досието на Лусита Гонзалес Перес? Господин Роузънтал отиде при кантонерката за букви от Г до Е и двамата я претърсихме, обаче Лусита я нямаше. Опитахме на П, но и там постигнахме същия успех.

— Вашите колеги явно или са сбъркали местата на тези досиета, или са забравили да ги върнат — заяви управителят.

— Явно. Ще проверя в службата. Госпожа Моралес на работа ли е днес?

— Да.

— Може ли да я повикате?

— Да. — Той извади малка радиостанция от джоба си и се обади на помощничката си. — Сюзан, моля те, прати госпожа Моралес в архива. Благодаря.

После ме попита:

— Искате ли да видите винарската изба?

— Не, само се майтапех. Всъщност не пия.

— Искате ли да видите други досиета?

— Естествено. — Господин Роузънтал беше маниак на тема архив, нещо много полезно за органите на реда. И се държеше страшно учтиво с мен, въпреки че преди пет години моите колеги му бяха отмъкнали досиетата.

Издърпах наслуки едно чекмедже, намерих няколко папки с латиноамерикански имена и ги прелистих. Нямах много информация, освен сведения за заплата и качеството на работата. Нямах номера на социални осигуровки, нито копия на зелените им карти, ако се допуснеше, че са временно пребиваващи. Посочих това на господин Роузънтал, който отвърна:

— Сигурен съм, че в счетоводството имат цялата информация.

— Ясно. — Не бях дошъл да го тормозя, задето взима на работа незаконно пребиваващи чужденци, обаче сега го държах натясно, в случай, че се наложеше да се възползвам от това.

По-голямата част от работата ми в Контратерористичната спецчаст и по-рано в отдел „Убийства“ в НЙПУ се свеждаше до яко бачкане и процедури — но пък това не позволява на ума да върти на празни обороти. Има достатъчно „откривателски“ моменти, които възнаграждават усилията. И от време на време даже става вълнуващо, когато започнат да стрелят по теб или се надбягваш с престъпник, който обикновено е въоръжен, опасен и отчаян. Откакто за последен път се бяха опитали да ме убият, беше изтекла година и въпреки че тоя стимул не ми липсваше, започваше да ми доскучава. Случаят с полет 800 бе тъкмо онова, от което се нуждаех, за да вляза във форма. За съжаление, тоя път не бях на една и съща страна със закона, но поне се надявах, че съм на една и съща страна с ангелите.

В помещението на архива влезе грамадна латиноамериканка на средна възраст.

— Викали сте ме, господин Роузънтал — с известен акцент, но на правилен английски каза тя.

— Да, госпожо Моралес. — Той ме погледна. — Този господин ще ви зададе няколко въпроса. Моля, опитайте се да му съдействате.

Домакинката кимна.

— Помните ли една жена, която преди пет години е работила при вас, Лусита Гонзалес Перес? — без да се представям, попитах аз. — Камериерката, която случайно видяла гостите от стая двеста и три, мъжа и жената, към които са проявили интерес от ФБР.

— Спомням си — потвърди тя.

— Добре. Разговаряхте ли с Лусита, след като я разпитаха агентите?

— Да.

Обърнах се към господин Роузънтал.

— Бих искал да остана насаме с госпожа Моралес за няколко минути.

Той излезе и затвори вратата.

— Какъв беше имиграционният статут на Лусита? — попитах госпожа Моралес.

Тя се поколеба.

— Беше пресрочила работната си виза.

— И полицията е обещала да ѝ помогне да уреди проблема си, така ли?

— Да.

— Помогнаха ли ѝ?

— Не знам. Лусита не дойде на работа на другия ден и повече не я видях.

„И никога няма да я видите, госпожо Моралес. Нито пък аз“.

— Спомняте ли си чистачката Роксан Скаранджело? — продължих разпита. — Била е студентка.

Домакинката кимна.

— Да, тя работи при нас няколко лета.

— Разговаряхте ли с нея след полицейския разпит?

— Не.

— Тя върна ли се на работа на другия ден?

— Не.

— *Изобщо* върна ли се на работа?

— Не.

Бедната госпожа Моралес сигурно се чудеше дали и тя няма да изчезне. Започвах да се чудя дали и аз няма да изчезна. Това започваше да прилича на епизод от Досиетата „Х“. Реших да не го споменавам пред Кейт.

— Знаете ли къде мога да намеря Лусита?

— Не — отвърна домакинката. — Както казах, повече нито я видях, нито я чух.

— На каква възраст беше тя? Госпожа Моралес сви рамене.

— Младо момиче. Сигурно осемнайсет-деветнайсетгодишна.

— Откъде беше?

— От Салвадор.

— Къде живееше в Америка?

— При семейството си.

— Къде?

— Не съм сигурна.

Опитах още няколко въпроса, обаче госпожа Моралес се изчерпваше.

— Благодаря ви, госпожо Моралес — приключих аз. — Моля, не споменавайте за този разговор на никого. — „Иначе ще изчезнете“. — Бихте ли помолили господин Роузънтал да дойде тук?

Тя кимна и излезе.

Разбрах как и защо Лусита е изчезнала от хотел „Бейвю“, обаче Роксан Скаранджело беше съвсем друго нещо. И после служителят от рецепцията, Кристофър Брок, който неочаквано бе напуснал или го бяха уволнили. Преди пет години бяха прочистили този хотел, освен господин Роузънтал и госпожа Моралес, от които по-трудно можеха да се отърват — ако се разчуеше, нямаше да могат да обяснят прекалено многото съвпадения.

Управителят се върна в стаята.

— Госпожа Моралес помогна ли ви?

— Всъщност не си спомня почти нищо.

— Оттогава минаха пет години.

— Така е. Между другото, помните ли дали Роксан Скаранджело остана до края на онова лято?

Господин Роузънтал се замисли за миг.

— Обикновено остават... но много студенти напускат през последните две седмици на август, за да си починат преди семестъра.

— Ами Роксан?

— След като го споменавате, наистина се сещам, че тя напусна по-рано. Няколко дни по-късно я потърсих и някой ми каза, че си е

заминала. — Той се позамисли. — Всъщност неколцина от персонала напуснаха след злополуката. Бяха разстроени.

— На каква възраст беше Кристофър Брок? Управителят отново се замисли.

— Най-много трийсетгодишен.

— Казахте, че сте запазили трийсет стаи за ФБР.

— Да.

— Колко стаи имате тук?

— Дванайсет в старото крило и двапет и четири в „Мънибог Бей“, плюс четири бунгала.

— Наложил ли се да разместите гости, за да направите място за агентите?

— Няколко. Но иначе отменихме някои резервации и връщахме хората, които идваха в хотела. За една седмица почти всички стаи бяха заети от ФБР.

— Ясно. Водихте ли отчет за агентите, които бяха отседнали тук?

— Само временен.

— Какво значи това?

— Ами, имаме само компютърна документация, за да насочваме телефонните разговори и да следим за извънредни сметки. Те постоянно идваха и си отиваха, понякога си сменяха стаите и без наше знание. Защо питате?

Не ми харесваше господин Роузънтал да ми задава такива въпроси, обаче каквото съм си лъжливо копеле, отвърнах:

— Главното счетоводство оспорва някои такси.

— Разбирам... е, направихме каквото можехме. С тях не се работеше лесно. Не се обиждайте.

— Не се обиждам. Та значи те са обсебили хотела.

— Да.

— Поискаха ли например да изхвърлите журналистите, които бяха отседнали тук?

— Да, след като го споменавате, се сещам, че поискаха. — И усмихнато прибави: — Не знам кои са по-лоши гости, агентите от ФБР или журналистите. Не се обиждайте.

— Не се обиждам.

— Репортерите вдигнаха голям шум, но тъй като беше въпрос на национална сигурност, трябваше да напуснат.

— Несъмнено. Мислите ли, че бихте могли да намерите имената на агентите от ФБР, които са били отседнали тук от юли деветдесет и шеста до... да речем, октомври?

— Едва ли. Накрая дойде друг агент от Бюрото и изчисти компютъра. Национална сигурност. Ето защо обичам книжната документация.

— И аз. — Тухлената стена все се изпречваше пред лицето ми.

Обаче се бях натъкнал на някои интересни и странни съвпадения, за които не ми бяха споменали нито Кейт, нито Дик Карнс, нито Мари Губитози. Сигурно защото и те не знаеха. Е, поне Дик и Мари нямаше откъде да знаят за изчезналите хора, досиета и компютърни данни. Но госпожа Мейфилд може и да знаеше. Даже можеше да е била отседнала в хотела.

— Да надникнем в стая двеста и три — помолих господин Роузънтал.

Той въпросително повдигна вежди.

— Защо? Минаха пет години.

— Стаите ми говорят.

Управителят ме изглежда странно, нещо напълно разбираемо след такова изявление. Струва ми се, че започваше да става малко подозрителен.

— В стаята може да има гости. — После колебливо прибави: — Бихте ли повторили целта на посещението си?

Когато работя с партньор, обикновено играя лошото ченге, обаче когато съм сам, трябва да играя и двете роли и това понякога е объркващо за събеседника ми.

— Целта на моето посещение не е правният статут на вашите служители — отвърнах аз. — Но може да стане. Междувременно, аз водя това следствие, господин Роузънтал, не вие. Заведете ме в стая двеста и три.

Минахме през рецепцията и господин Роузънтал попита Питър:

— Има ли някой в стая двеста и три? Младежът провери в компютъра.

— Да, господине. Господин и госпожа Шулц, двудневен престой, пристигнали са...

— Виж дали са си в стаята — прекъснах го аз.

— Веднага, господине. — Той набра телефонния номер и някой му отговори.

Питър ме погледна.

— Кажи им да напуснат стаята. Излъжи ги, че е избягала змия или нещо подобно. Могат да се върнат след дваайсет минути.

Той се прокашля.

— Извинявайте, госпожо Шулц, с господин Шулц ще трябва да напуснете стаята за дваайсет минути... има... електрически проблем. Да. Благодаря ви.

Управителят изглеждаше недоволен, но нареди на Питър:

— Дай ключа от стая двеста и три на господин Кори. Младежът изтегли едно чекмедже, извади метален ключ и ми го подаде.

— Предполагам, че нямате нужда от мен — каза ми господин Роузънтал. — Ще съм в кабинета си, ако ви потрябва още нещо.

Не исках да го изпускам от поглед, за да не му хрумне да се обади във ФБР.

— Предпочитам да дойдете с мен. Заведете ме там.

Той малко неохотно ме поведе през вратата на фойето по алеята към крилото „Мънибог Бей“.

Както казах, това беше продълговата двуетажна сграда, без особено обаяние, въпреки че покривът представляваше купол с ветропоказател, по който установих, че вятърът духа откъм залива.

Качихме се по вътрешно стълбище на втория етаж и минахме по терасата, покрита от стрехата на покрива. Възрастна двойка бързо напускаше една от стаите и предположих, че това е стая 203 с електрическата змия.

След като ни подминаха, отключих и влязох в стаята.

Семейство Шулц бяха прибрали хора и като че ли там не живееше никой.

Стаята беше просторна, декорирана в свежия стил на Марта Стюарт^[1], който преобладава из тия краища.

Проверих в банята, в която имаше душ кабина, достатъчно голяма, за да побере спокойно двама души или четирима близки приятели.

Върнах се в стаята, където имаше телевизор и лавици с чаши, салфетки, шейкъри и тирбушон. Под лавиците беше минибарът.

Знаех, че от ФБР са взели отпечатъци от цялата стая, от пода до тавана, и че са събрали с прахосмукачка органичната материя от килима, столовете и леглото. Обаче Роксан Скаранджелo ги бе изпреварила и ако се допуснеше, че я е бивало в работата, сигурно не бяха останали пръстови отпечатъци, влакна или косми, нито пък в тоалетната чиния беше плавал презерватив, годен за ДНК анализ. Обаче човек никога не е сигурен.

Върнах се при минибара. Телевизорът бе поставен върху въртяща се стойка и аз я завъртях и погледнах гърба на уреда с аудио и видео жаковете, плюс кабелния вход.

Ако се оставех да разсъждавам извън установените факти, можех да си представя как дон Жуан и неговата мадама дотърчават в тая стая след срещата си на плажа.

На връщане от там оня, който не беше шофирал, може да бе прегледал записа, за да види дали са снимали катастрофата в небето. Ако бяха видели експлозията през визьора, сигурно бяха поискали да я видят по-ясно на телевизионния екран.

Затова бяха включили адаптора във видеокамерата и после в стенния контакт отдясно на телевизора, после бяха свързали камерата с телевизора и бяха изгледали записа от плажа.

Беше естествено да носят адаптор и свързващ кабел, ако се допуснеше, че първоначалното им намерение е било да се върнат в хотела и да пуснат неприличния си запис от плажа на телевизора, докато пак загреват на по чашка.

Естествено имаше вероятност двамата да не са правили секс на плажа, а само да са искали да снимат залеза, за да си създадат

романтично настроение за по-късно, и неволно да са записали последните мигове на полет 800.

Всъщност нямаше значение какво са искали да заснемат, как се чукаят или как се държат за ръце, по-важен беше фонът.

Във всеки случай те не бяха женени един за друг, иначе щяха да предадат видеозаписа на ФБР.

Вместо това бяха духнали от Уестхамптън толкова бързо, че бяха зарязали улики на плажа и петстотиндоларов депозит в хотел „Бейвю“.

Големият въпрос бе дали са унищожили записа.

На тяхно място аз щях да го унищожа. Или пък нямаше. Веднъж унищожен, той не можеше да се възстанови, а хората рядко предприемат невъзвратимата крачка — от собствен опит знам, че обикновено крият уликите. Познавам най-малко десет души в затвора, които нямаше да са там, ако бяха унищожили, а не скрили уликите за своето престъпление. Нарцистичната личност върши глупости.

Господин Роузънтал стоеше мълчаливо и сигурно чакаше стаята да ми проговори. Помислих си дали да не долепя шепа към ухото си, обаче допреди десет минути той напълно ми беше съдействал и не виждах основание да го разстройвам повече.

— Ключът в стаята ли беше оставен? — попитах го.

— Да. Спомням си, защото агентите го взеха, за да го проверят за отпечатыци. Но Роксан го беше пипала, когато го беше намерила в стаята, после го беше пипал Кристофър, а сигурно и други. Въпреки това го взеха и ми дадоха разписка.

— Пазите ли я?

— Не. След няколко дни те върнаха ключа и им върнах разписката.

— Добре. На каква възраст беше Роксан Скаранджело?

— Някъде към двајсет и две.

— Спомняте ли си кога е рожденият ѝ ден?

— Хм... струва ми се, че беше през юни. Не си спомням датата, но помня, че персоналът всеки юни ѝ организираше скромно тържество в салона. Харесвано момиче.

— Ясно. — За последен път огледах наоколо и излязох на терасата. Господин Роузънтал ме последва.

Преди пет години някъде оттук Лусита беше видяла мъжа с одеялото и неговата мадама да излизат от тая стая — точно както аз

бях видял семейство Шулц припряно да напуска крилото. Нямаше значение, че бе разпознала дон Жуан по полицейския портрет или че не беше успяла да види добре жената — важното бе, че ги е видяла да излизат от стая 203 и че определено е имало жена и одеяло.

Виждах паркинга на петдесетина метра. Лусита ясно трябваше да е видяла двамата да се качват в колата — жълто-кафява, с пет врати.

Реших да оставя господин Роузънтал с добър спомен от моето посещение.

— Свърших тук — осведомих го. — Благодаря ви за съдействието и се надявам, че не съм ви отнел прекалено много време.

— Винаги съм готов да помогна — отвърна управителят и прибави: — Нали няма да забравите да ми пратите копия от липсващите досиета?

— Веднага ще се заема с това. Междувременно, моля, не споменавайте на никого за идването ми.

— Има ли вероятност скоро да установите какво се е случило със самолета? — попита той.

— Ние знаем какво се е случило с него. Случайна експлозия на резервоара.

— Не е вярно.

— Напротив, вярно е. Следствието е приключено, господин Роузънтал. Дойдох във вашия хотел, за да проверя процедурите и докладите на агентите, които са работили тук. Документална проверка.

— Щом казвате.

Започваше да става малко сприхав, затова му напомних:

— Трябва да правите ксерокопия на зелените карти и да взимате номерата на социалните осигуровки на всичките си служители.

Управителят не отговори. Подадох му ключа от стая 203.

— Вратовръзката ви ми харесва.

Оставих господин Роузънтал на терасата, слязох по стълбището и отидох при джипа си на малкия паркинг.

Запалих мотора и потеглих на юг към залива. Минах по мостчето и завих по Дюн Роуд. След десет минути влязох в паркинга на окръжния парк „Къпсог Бийч“. Показах служебната си карта на пазача в кабинката.

— Трябва да стигна до просеката.

— Забранено е.

— Благодаря.

Прекосих паркинга, който беше почти пълен в тоя час на ясения слънчев ден, и продължих по просеката. По нея вървяха хора и общуваха с природата, но услужливо отскачаха, за да пуснат джипа ми.

Просеката се стесни и завих между две пясъчни дюни, откъдето преди пет години дон Жуан и неговата мадама се бяха спуснали на плажа.

Спрях горе-долу на същото място, където преди два дни бяхме застанали с Кейт, и слязох от колата. Пътят от хотел „Бейвю“ ми бе отнел общо по-малко от двацет минути. Това означаваше, че двойката е стигнала там към седем и двацет, ако Лусита беше посочила вярно времето, когато ги бе видяла.

После бяха намерили уединено място между дюните, бяха постлали одеялото, бяха извадили хладилната чанта и бяха нагласили видеокамерата или поне бяха свалили капачката, бяха отворили виното и така нататък, което означаваше някъде към осем без петнайсет.

Следваше малко вино, малко това-онова на одеялото и разходка по плажа, облечени или голи.

Събух си мокасините и закрачих по пясъка, където стотина души лежах, разхождаха се, тичаха, играеха фрисби и плуваха в спокойното море.

Зачудих се дали дон Жуан и неговата мадама биха отишли до морето голи, макар и вечер. Може би. Хората, които въртят тайно любов, по природа са безразсъдни. Спрях при водата и погледнах назад към пясъчната дюна.

Ако се допуснеше, че са слезли до брега, може да бяха решили да заснемат романтичния залез, което означаваше, че камерата е била насочена точно към мястото на експлозията.

Загледах се в океана и се замислих за всичко това.

Включих мобифона си и зачаках да получа съобщение, обаче нямаше нищо. Съвсем малко хора имат номера ми и още по-малко от тях си падат по мен. Обаче обикновено ми се обаждат по два-три пъти дневно.

Включих пейджъра. Много хора имаха номера на пейджъра ми, сред които информатори, заподозрени, свидетели, колеги и обслужващият персонал на блока ми. Но и тук нямаше нищо.

Това мълчание или не означаваше нищо, или вещаеше нещо лошо. Ако съдех по собствения си опит, мълчанието обикновено не означава нищо, освен когато предвещава лоши неща. Стига дзен за този ден.

Замислих се дали да рискувам и да се обадя на мобифона на Кейт, обаче пак от собствен опит знаех, че адски много бегълци са залавяни при опит да се свържат с жени. Изключих и мобифона, и пейджъра.

Погледнах си часовника. Наближаваше четири и хората започнаха да си тръгват от плажа.

Поех обратно към джипа, като си мислех за посещението си в хотел „Бейвю“. Бях сигурен, че съм направил всичко, каквото трябваше да свърша в него, но човек винаги го гризе съмнението, че е пропуснал нещо, че не е задал някакъв въпрос, че не е забелязал някаква следа.

Всъщност бях убеден, че съм пропуснал нещо — нещо беше изскочило в главата ми и бе изчезнало, преди да го осъзная.

Дупките във времето винаги са важни, защото тогава се случват разни неща. Регистриране в хотела в четири и половина, в седем вечерта на плажа. Това бяха два и половина часа, които дон Жуан и неговата мадама бяха прекарвали или в стаята, или извън нея.

Ако бяха прекарвали времето в стаята, може да бяха правили секс, но не го бяха снимали, защото камерата е била в колата им. После бяха слезли на плажа с хотелското одеяло, сигурно пак да правят секс и да го заснемат. Какъв мъжага. След това бяха възнамерявали да се върнат в стаята със своя порно запис и отново да правят секс, докато го гледат. Супермен.

Струваше ми се абсурдно. Следователно може да не бяха правили секс, след като се бяха регистрирали в четири и половина. Тогава какво бяха правили през тия два и половина часа? Бяха разговаряли. Или спали. Бяха гледали телевизия или бяха чели. А може да бяха напуснали стаята и да бяха правили нещо друго, което да остави документна следа.

Обаче това се беше случило преди пет години. Следата не само че бе изстинала, но Тед Наш и Лайъм Грифит явно бяха изтрили отпечатъците им.

Това щеше да е цяло предизвикателство.

---

[1] Съвременна американска медийна звезда, автор на популярни предавания и статии за мода и стил. — Б.пр. ↑

Върнах се вкъщи малко след седем. Кейт беше в кухнята по оскъдно боди — готвеше любимата ми пържола с истински пържени картопки и чеснови хлебчета. Дрехите, които бях зарязал на пода в дневната, бяха прибрани и в кофичка с лед ме очакваше бутилка бира.

Това изобщо не беше вярно естествено, освен часа и че Кейт бе там. Седеше на фотьойла и четеше „Таймс“.

— Здравей — казах аз.

Кейт ме погледна.

— Здравей.

Хвърлих блейзъра на кушетката в знак, че имам намерение да остана.

— Е, как мина денят ти?

— Добре. — Тя продължи да чете вестника.

— Днес ходих на лекар — продължих аз. — Остава ми по-малко от месец живот.

— Откога го броиш?

— От около обяд.

— Ще си го отбележа в календара.

— Добре, виж какво ще ти кажа. Няма да се извинявам за поведението си снощи...

— По-добре се извини.

— Добре де, извинявай. Обаче и ти трябва да се извиниш, че ме излъга.

— Извиних ти се. Най-малко три пъти.

— Приемам извинението ти. Разбирам защо си го направила. И освен това смятам, че това е благотворно преживяване и за двама ни и заздравява и разкрепостява връзката ни.

— Ти си пълна откачалка.

— Какво искаш да кажеш?

— По-добре да прекратим този разговор — отвърна Кейт.

— Добре. Обаче искам да знаеш, че те обичам — точно затова се разстроих за теб и Тед Наш.

— Джон, мисля, че повече мразиш Тед Наш, отколкото обичаш мен.

— Не е вярно. Както и да е, какво ново в света на тероризма?

— Почти нищо. Ти какво прави днес?

— Поразходих се на изток.

Тя не отговори.

— Не ме проследиха и изключих мобифона и пейджъра си, за да не ме открият, затова не си успяла да се свържеш с мен.

— Не съм и се опитвала. Но имам съобщение за теб.

— От кого?

— От капитан Стийн. Исква да те види утре в девет сутринта в кабинета си.

— Каза ли защо?

— Не.

Както споменах, капитан Стийн е висш представител на НЙПУ във федералната Контратерористична спецчаст. Под негова опека са всички действащи ченгета, докато Джек Кьоних, агентът от ФБР, който командва целия парад, отговаря за феберейците като Кейт. Като нещатен агент, аз съм в сивата зона и понякога се отчитам на Стийн, друг път на Кьоних или и на двамата. Най-съм доволен, когато не се налага да ги виждам.

— Защо Стийн ми праща съобщение по жена ми?

— Не знам. Може да се е опитвал да ти се обади.

— Можеше да ми прати имейл или факс вкъщи, даже да остави съобщение на телефонния секретар или мобифона ми. Освен това имам пейджър.

— Ами, може би иска да те види тъкмо защото мобифонът и пейджърът ти са били изключени. Както може би си спомняш, това е в нарушение на правилника.

— Спомням си. Обаче се съмнявам, че това е причината да ме вика.

— И аз.

— Смяташ ли, че е надушил какво правя?

— *Те са надушили какво правим* — коригира ме Кейт. — Джек ме вика утре в девет часа.

Не ми се щеше излишно да се стряскам от тая новина, но не можех да повярвам, че с Кейт случайно ни викат по едно и също време

в кабинетите на шефовете ни.

— Какво има за вечеря? — попитах.

— Хляб и вода. Свиквай с тази диета.

— Ще те заведе на вечеря.

— Прекалено съм разстроена, за да ям.

— Може би трябва да си поръчаме вечеря — предложих аз. — Китайска манджа? Пица?

— Нито едното, нито другото.

— Какво ти се пие?

— Отворих бутилка бяло вино.

— Добре. — Отидох в кухнята. В хладилника имаше половин бутилка бяло вино и сода. Налях вино на Кейт и си направих скок със сода.

Играта беше започнала сериозно. По-малко от две денонощия след панихидата. Трябваше да се сетя да поздравя Лайъм Грифит и да му стисна ръката, когато го изритам в ташаците.

Върнах се в дневната, дадох чашата на Кейт и се чукнахме.

— За нас — вдигнах тост аз. — Направихме всичко възможно.

Тя замислено отпи глътка вино.

— Трябва да съгласуваме версиите си.

— Лесна работа. Кажи истината. — Седнах на кожения си фотьойл и се завъртях към нея. — Прецакването не е престъпление, за разлика от лъжесвидетелството. Федералните затвори са фрашкани с хора, излъгали за нещо, което даже не е престъпление или най-много е дребна простъпка. Спомни си девиза на ЦРУ: „Истината ще те направи свободен“.

— Може да си изгубя работата.

— Не си направила нищо лошо.

— Преди пет години ми казаха да не върша нищо по този случай, освен каквото ми е наредено.

— Е, забравила си. На мен пък преди два дни Грифит ми каза да не се занимавам със случая.

— Той не ти е шеф.

— Права си. Виж, утре най-много да ни посдъвчат, може би ще ни накажат с официално мъмрене и пряко нареждане да престанем да се занимаваме с това. Няма да вдигнат голям шум, защото така ще

привлекат вниманието към проблема. Знам ги как стават тия неща. Само гледай да не те хванат в лъжа и всичко ще е наред.

Кейт кимна.

— Имаш право... но това няма да е от полза за кариерата ми.

— Е, това ще се компенсира от факта, че си омъжена за мен.

— Не се шегувам. За мен е важно. Баща ми работеше във ФБР, правеше всичко възможно за...

— Чакай малко. Какво стана с истината, справедливостта и патриотизма? Когато направи първата крачка в тая насока, склонът бързо стана стръмен и хлъзгав. Ти какво си мислеше, че ще се случи?

Тя си допи виното.

— Извинявай. Извинявай, че те замесих в тази история.

— Последните два дни бяха забавни. Погледни ме. Утре няма да се случи нищо лошо. Знаеш ли защо? Защото *те* имат какво да крият. *Те* са уплашени. И затова *ти* не бива да се страхуваш и да криеш нищо.

Кейт бавно кимна, после за пръв път се усмихна.

— По-възрастните мъже разбират как действия светът.

— Мерси за комплимента.

— Чувствам се много по-добре. Утре няма да се случи нищо лошо.

— Даже може да се случи нещо хубаво.

— Какво например?

— Не знам. Но каквото и да се случи, време е да си вземем годишен отпуск. Имаме нужда да се откъснем оттук. Пътуването в чужбина ще ни е от полза.

— Страхотна идея. Аз искам да видя Париж. Ти къде ще отидеш? Госпожа Кори придобиваше чувство за хумор.

— Аз искам да видя къде е произведен тоя скок. Ще ти пратя картичка.

Тя се изправи, дойде при мен и седна в скута ми. Прегърна ме и отпусна глава на рамото ми.

— Каквото и да се случи утре, ние ще се справим, защото сме заедно. Вече не се чувствам сама.

— Не си сама. — Обаче още щом го казах, ми хрумна смущаващата мисъл, че ако съм на мястото на Джак Кьоних, знам как да се справя с господин и госпожа Кори.

Капитан Дейвид Стийн не ме накара да чакам и точно в девет сутринта влязох в ъгловия му кабинет. Той не се изправи, но и без това никога не го прави, освен ако гостът му не е с ранг на полицейски комисар и нагоре, и ми посочи да седна на стола срещу бюрото му. После пръв заговори с резкия си, сърдит глас.

— Добро утро.

— Добро утро. — Не можех да прочета нищо по лицето му. Искam да кажа, изглеждаше ядосан, обаче той винаги си изглежда така.

Трябва да спомена, че капитан Дейвид Стийн от НЙПУ има трудна работа, защото му се налага да играе втора цигулка на главен специален агент от ФБР Джак Кьоних. Обаче Стийн е корав стар евреин и не се дава на никого, даже на мен и особено на Джак Кьоних.

На стената висеше диплома от правен факултет и той наистина можеше да разговаря с феберейците на техния език, когато трябва. Беше дошъл в спецчастта от разузнавателния отдел на полицейското управление, по-рано наричан Червения отряд, обаче напоследък нямаше много червени, затова в РО на НЙПУ бяха насочили вниманието си към тероризма в Средна Азия. Веднъж Стийн ми бе казал: „Повече ми харесваха комунягите. Те все пак спазваха някои правила“.

Носталгията не е каквато беше.

Така или иначе, на Стийн сигурно му липсваше НЙПУ, също като на мен, обаче полицейският комисар го искаше тук и той беше тук и се канеше да ме насмотае за нещо. Неговият проблем, също като моя, бе раздвояването на лоялността. Ние работехме при феберейците, обаче си бяхме ченгета. Бях сигурен, че няма да е много суров с мен.

Той ме погледна.

— Адски си загазил, приятел. Виждате ли?

— Да не чукаш жената на някое голямо началство?

— В последно време не.

Стийн не ми обърна внимание.

— Нямах ли поне малко представа как си се прецакал?

— Не, господин капитан. А вие?

Той запали недопушена пура.

— Джак Кьоних иска ташаците ти на билиардната си маса. Наистина ли не знаеш защо?

— Ами... Може да е всичко. Знаете ги какви са.

Не ги знаеше и нямаше да отговори на подмятането ми, обаче това му напомни, че сме братя.

Стийн запафка пурата си. От около пет години пушенето във федерални сгради беше забранено, но сега не бе моментът да повдигам този въпрос. Всъщност пепелникът му беше поставен върху надпис ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО.

Той погледна някаква бележка върху бюрото.

— Докладвах ми, че вчера никой не е можел да се свърже с теб, нито по телефона, нито по пейджъра. Защо?

— Изключих мобифона и пейджъра си.

— Не трябва да изключваш пейджъра. *Никога*. Ами ако обявят бойна тревога? Няма ли да искаш да научиш?

— Да, естествено.

— Е? Защо тогава си изключил телефона и пейджъра си?

— Нямам извинение, господин капитан.

— Измисли си.

— Ще направя нещо по-добро. Истината е, че не исках да ме проследят.

— Защо? Някоя мадама ли чукаше?

— Не.

— Какво прави вчера?

— Ходих в Хамптън.

— Нали си бил болен?

— Не бях болен. Взех си свободен ден.

— Защо?

Спомних си собствения си съвет към Кейт.

— Поработвам по случая с полет осемстотин. В свободното си време.

Той мълча няколко секунди, после попита:

— Какво значи това „в свободното си време“?

— Случаят ме заинтригува.

— Нима? И какво ти е толкова интересно?

— Будалкането. Интересува ме будалкането.

— Да, мен също. Та значи, искаш да кажеш, че никой не ти е нареждал да се занимаваш с тоя случай, така ли? Това ли е идеята ти?

— В четвъртък бях на панихидата по случай пет години от катастрофата. И се замислих.

— С жена си ли беше?

— Да.

— И това ли те накара да се замислиш за полет осемстотин?

— Точно така. — Прибавих: — Струва ми се, че в следствието са пропуснати някои неща.

— Нима? И ти ще поправиш грешката, така ли?

— Опитвам се. В свободното си време. Стийн известно време мисли за това.

— Кьоних не искаше да ми съобщи защо си загазил. Каза аз да те питам. Май че тая работа с ТУЕ е причината. Как смяташ?

— Сигурно е така, господин капитан. Държат се адски странно за всичко, свързано с тоя случай.

— Кори, защо си навираш носа там, където не ти е работа?

— Аз съм детектив.

— И аз съм детектив, приятел. Обаче изпълнявам заповедите.

— Ами ако тия заповеди не са законни?

— Не ми излизай с тия университетски глупости. Аз съм правист. Повече ме бива да ръся глупости от теб.

— Искам да кажа, че...

— Някой казвал ли ти е в прав текст да не се занимаваш със случая?

— Да, господин капитан. Лайъм Грифит. На панихидата. Той беше там, кой знае защо. Обаче аз не съм на служба при Лайъм Грифит. Следователно неговото нареждане...

— Да, добре. Хубаво, слушай сега. Ти ми харесваш, Кори. Наистина. Обаче през кратката година, откакто си тук, ми докара страшно много проблеми. Някои изцепки ти се разминаха, първо, защото си нещатен агент, второ, защото си раняван при изпълнение на служебните си задължения, при това два пъти. Трето, защото свърши добра работа по случая с Халил. И четвърто, съвсем сериозно, бива те в това, което вършиш. Даже Кьоних те харесва. Е, не те харесва, но те

уважава. Ти си полезен за службата. Както и жена ти. Хората я харесват, даже да не харесват теб.

— Благодаря.

— Само че ти не си от полза за кариерата й. Трябва да започнеш да спазваш правилника. Иначе ще се наложи да напуснеш.

Като че ли щеше да ми се размине леко, обаче надушвах нещо кофти и това не беше само пурата на Стийн.

— Ами, щом ми искате оставката...

— Да съм казвал такова нещо? Можеш да избираш — или се стегни, или напусни. Толкова ли е трудно? Просто ми кажи, че ще бъдеш послушно момче. Хайде. Казвай.

— Добре... Ще бъда... — Смяна на темата. — Господин капитан, не мога да повярвам, че не са ви казали каква е цялата тая история. Дали не си признавам нещо друго?

— Къде другаде си сгафил?

— Играя видео покер на служебния си компютър.

— И аз. Познаваш ли капелан Майк Халоран? Познаваш го, нали? Свещеника.

— Да, той...

— Той ме научи на нещо. Виж. — Стийн вдигна ръката си с пурата и леко махна във въздуха. — Всичките ти грехове са опростени. Върви си и повече не греш.

Пък си мислех, че аз съм откачалка.

— Страхотно — отговорих. — Е, тогава ще...

— Има още няколко неща. — Капитанът започна да рови из хаоса върху бюрото. — Имам задача за теб. Направо от Кьоних.

— Като става дума за това, в момента Кейт разговаря с него.

— Да. Знам.

— Той иска ли да ме види?

— Нямам представа. — Стийн измъкна една папка и я разтвори. Мразя, когато хората правят така.

— Спомняш ли си „Мисията невъзможна“?

— Хм... не много добре. Падам си по „Досиетата Х“.

— Аха. Ами, това е невъзможна мисия. Какво ще кажеш? И тази мисия ще е твоя, ако приемеш... нещо такова. Загриваш ли?

Не отговорих.

Той заби поглед в папката.

— Следиш ли тая история с Аден?

Надявах се, че има предвид бармана в „Дреснърс“.

— Запознат ли си с нея?

— Всъщност да. Посланик Бодин забранила на Джон О’Нийл да се върне в Аден, защото се държал зле. Лично аз смятам...

— Тя е пълен боклук. Това смятам аз. Обаче това да не излиза извън тия стени. Както и да е, та както сигурно знаеш, ние имаме някои хора там, хора от спецчастта на ФБР и НЙПУ. Е, те поискаха подкрепление.

— Сигурно и без това вече са предостатъчно.

— Така твърди и Бодин. Обаче О’Нийл получи разрешение да прати още неколцина в замяна на това, че го изритват от Аден и той не вдига шум.

— Кофти сделка. Би трябвало да вдигне шум.

— Професионалните феберейци правят каквото им наредят. Така или иначе, Кьоних ти препоръчва да се включиш в групата.

— Коя група?

— В Аден. Пристанищен град в Йемен.

— Това сериозно ли е?

— Напълно. Пише го тук. Задачата се смята за опасна и най-хубавото е, че ще подпомогне кариерата ти.

— Това наистина е чудесно. Обаче не съм сигурен, че го заслужавам.

— Естествено, че го заслужаваш.

— Колко време ще продължи тая синекурна мисия?

— Два месеца. Искам да кажа, оная страна е адски гадна. Разговарял ли си с някой от хората, които са били там?

— Не.

— Аз съм разговарял. Температурата била петдесетина градуса на сянка, само дето нямало сянка. Хубавото било, че зад всяко дърво стояла жена. Само дето нямало дървета. Хотела обаче си го бивало. Резервирали сме цял етаж в хубав хотел. Според тия хора и барът не бил за изхвърляне. И не можеш да водиш жени в стаите. Обаче ти си женен мъж, така че това не е проблем. Освен това извънбрачният секс е тежко престъпление и се наказва с обезглавяване. Или те убиваха с камъни? Струва ми се, че убиват жената с камъни, а мъжа го

обезглавяват. Както и да е, там ще те осветлят по тия въпроси. Трябва много да внимаваш. — И прибави: — Това е полезно за кариерата.

— Чия?

— Твоята.

— Колкото и съблазнително да изглежда, боя се, че трябва да отклоня предложението — отвърнах.

Капитан Стийн се вторачи в мен през дима от пурата си.

— Не можем да те принудим да приемеш това назначение.

— Точно така.

— Трябва да го приемеш доброволно.

— Чудесен принцип.

— Обаче имам чувството, че ако не приемеш, може да не подновят договора ти. Е, не мога да го кажа така, защото звучи като принуда.

— Не бих го изтълкувал като принуда. По-скоро звучи като заплаха.

— Както и да е. Знаеш ли, може да се окаже забавно. Приеми.

— Имам лекции в „Джон Джей“. В четвъртък след Деня на труда^[1] трябва да съм в университета. Пише го в договора ми.

— Ще се опитаме да те върнем навреме. Обсъди го с жена си.

— Още сега ви казвам, господин капитан, че няма да замина за тъпия Йемен.

— Споменах ли за извънредното заплащане? И десет дни отпуска, когато се върнеш? Плюс годишната отпуска, която ти се събере там, получава се цяла ваканция.

— Звучи страхотно. Сещам се за няколко семейни мъже с деца, които имат нужда от тия пари. Ако няма нищо друго...

— Чакай. Трябва да ти кажа още някои неща, които ще ти помогнат да вземеш решение.

— Вижте, господин капитан, ако ще ми кажете, че отказът ми да приема това назначение ще провали кариерата на жена ми, това е неетично, а сигурно и незаконно.

— Нима? Ами тогава няма да ти го кажа. Обаче си е така. Не отговорих. Известно време двамата само се зяпахме.

— Защо Кьоних ме разкарва от Ню Йорк? — попитах накрая.

— Не те разкарва от Ню Йорк. Ще му се изобщо да те разкара от Земята. И това не е заради пейджъра, приятел. Ето какво ще ти кажа —

предложението му за теб е страхотно. И предложението му за жена ти е още по-страхотно. Негово величество ви е сърдит и иска да ви прати някъде, където ще имате много време да си мислите как сте го разсърдили.

— Ами тогава да върви на майната си.

— Не, Кори, той няма да върви на майната си. По-скоро, струва ми се, ти ще вървиш на майната си.

Изправих се, без да ме е освободил.

— До един час ще получите оставката ми на бюрото си.

— Ти решаваш. Обаче първо поговори с жена си. Не можеш да подадеш оставка без бележка от жена си.

Понечих да си тръгна, обаче капитан Стийн стана и излезе иззад бюрото си. Погледна ме и тихо каза:

— Държат те под око, малкия. Пази се. Това е приятелски съвет. Обърнах се и излязох.

---

[1] Първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

Госпожа Мейфилд я нямаше на бюрото ѝ.

— Къде е Кейт? — попитах Дженифър Лупо, която седеше срещу нея.

— Отиде на среща с Джак в кабинета му — отвърна тя. — Оттогава не съм я виждала.

Явно Джак Кьоних и Кейт Мейфилд имаха да си приказват повече, отколкото Дейвид Стийн и Джон Кори. Надушвах нещо лошо.

Отидох на работното си място, което не бях направил преди срещата си със Стийн. На бюрото ми нямаше нищо ново, на телефонния ми секретар нямаше нищо спешно. Отворих имейла си. Обичайният боклук, освен съобщение от пътническата служба на ФБР във Вашингтон, което гласеше:

„Незабавно се свържете със службата. Относно: Йемен“.

— Какво е това, по дяволите?...

Хари Мълър откъсна поглед от компютъра си.

— Какво има?

— Лош хороскоп.

— Опитай моя. Аз съм кози́рог. Ей, къде беше вчера?

— Бях болен.

— Търси те Стийн.

— Намери ме.

Мълър се наведе към мен.

— Загазил ли си нещо?

— Аз вечно съм си загазил. Направи ми една услуга. Кейт е при Кьоних. Когато излезе, предай ѝ, че я чакам в онова гръцко кафене малко по-нататък по улицата. „Партенон“, „Акропол“, „Спарта“ — нещо от този род.

— Защо не ѝ оставиш бележка на бюрото ѝ?

— Защо просто не ми направиш услуга?

— Всеки път, щом ти направя услуга, се чувствам като съучастник в престъпление.

— Ще ти донеса баклава.

— Нека е царевична кифличка.

Изправих се.

— И не го споменавай на друг.

— Препечена, с масло — отвърна той.

Бързо тръгнах към асансьора. По пътя си мислех какво ми подсказва да направя инстинктът ми. Първо, да се махна от сградата в случай, че Кьоних пожелае да разговаря с мен, след като подложи на разпит Кейт. Второ, следващият човек, с когото трябваше да говоря, беше тя, насаме и далеч от Министерството на любовта. Инстинктът ми подсказваше верни неща.

Излязох от асансьора и се запътих на юг по Бродуей към Световния търговски център.

Предимството на това кафене — „Акропол“ — бяха сепаретата с високи облегалки, които скриваха клиентите от улицата. Освен това ужасяващата тенекиена гръцка музика заглушаваше разговорите и през пет минути се разнасяше отвратителното дрънчене от строшени съдове. Това също беше на запис и се предполагаше, че е забавно. Сигурно човек трябва да е грък, за да схване смешката.

Седнах в едно свободно сепаре в дъното.

Имах чувството, че хватката около мен се стяга — че не бива да използвам мобифона и служебния си телефон, имейла и даже домашния си телефон. Когато феберейците те вземат на мушка, можеш да се отпишеш.

Сервитьорката дойде и си поръчах кафе.

Пиех третото си кафе, когато се наведох към пътеката и видях, че в заведението влиза Кейт. Тя ме забеляза, бързо се приближи и се настани срещу мен.

— Защо си тук? — попита ме госпожа Мейфилд.

— Трябва да поговорим. Насаме.

— Джак те търси.

— Тъкмо затова съм тук. За какво си приказвахте?

— Той ме попита дали съм се ровила в случая с боинга на ТУЕ. Потвърдих. След като ми благодари за откровеността, Джак ме попита

дали и ти си се ровил в случая. — Кейт се поколеба. — Казах му истината. Той ме разпита за някои подробности и му отговорих, че сигурно вече знае всичко, случило се от панихидата досега. — Тя замълча за миг и прибави: — Нали ти така предложи?

— Да. Как понесе истината Кьоних?

— Не много добре.

Сервитьорката дойде и Кейт си поръча чай от лайка, каквото и да е това.

— Каза ли му къде съм ходил вчера?

— Казах му, че си ходил на изток и че не знам нищо повече. Съвсем честно му обясних, че не споделяш много с мен, за да не се налага да лъжа. Той оцени стратегията от професионална гледна точка, но беше много ядосан.

— Ядосва го дори само споменаването на името ми. Донесоха чая на Кейт. В същия момент издрънчаха строшените чинии и тя се сепна. Виждах, че е малко нервна след едночасовия разговор с Кьоних.

— Това беше запис — успокоих я. — Стресна ли се?

— Нищо ми няма. — Кейт отпи глътка чай и се наведе към мен. — Пределно ясно му заявих, че аз съм те помолила да се заемеш с този случай и че ти неохотно, само заради мен си се съгласил да провериш някои неща. Казах му, че поемам цялата отговорност за всяко нарушение на принципите, правилниците, текущите заповеди и така нататък.

— Лицето му зачерви ли се? Обожавам, когато лицето му се зачерви. Някога виждала ли си го да троши молив с пръсти?

— Това не е шега. Но да, намираше се в състояние на овладян бяс.

— Е, това подсказва нещо, нали? Някой — правителството, ФБР, ЦРУ — крие нещо.

— Не непременно. Той бил бесен, защото за втори път ми се обяснявало, че този случай не е моя работа. Те не обичали да повтарят два пъти нещо, даже да е незначително. В спецчастта нямало място за изменници и умници. Гневът на Джак нямал нищо общо със самия случай, а с по-важните проблеми около подпомагането и поощряването на привържениците на теориите за заговорите и скандализирането на масмедията.

— Защо ли не сме се сетили за това?

— Защото са алабализми.

— Надявам се, че си му го казала.

— Не му го казах. Отговорих, че напълно го разбирам.

Не бях съвсем сигурен каква е позицията на госпожа Мейфилд по този въпрос, затова се поинтересувах:

— И какво стана в крайна сметка?

— Пряко ми нареди да не се замесвам в това и обеща, че ако му дам дума, служебното ми досие няма да пострада.

— Ето, виждаш ли, не е голяма работа. Къде искаш да се срещнем за обяд?

Без да обръща внимание на въпроса ми, тя попита:

— Какво ти каза капитан Стийн?

— А, да бе. Стийн. Кьоних не му е съобщил нищо, освен че едно от проблемните ченгета, с други думи аз, трябва да бъде напляскано за нещо си. Даже се наложи да му обяснявам какъв според мен е проблемът, за да може да ме съдъче за провинението. Получи се малко странно.

— Това ли е всичко?

— Общо взето. — Реших още да не споменавам за йеменската история, ако изобщо се наложеше да ѝ кажа.

— Тогава защо Джак иска да те види?

— Не знам. А ти?

— И аз... Сигурно иска лично да те смъмри.

— Абсурд. Той ме обича.

— Всъщност не. Но те уважава.

— И аз го уважавам.

— Но... смята, че не ставаш за екипна игра. Сам го каза. Бои се, че може да дискредитираш спецчастта.

— Нима? Майната му. Той не може да търпи никое ченге в службата. Изнервяме го.

Кейт не отговори.

— Няма нужда да се срещам с Джак Кьоних — осведомих я. — Напуснах.

Тя ме погледна.

— Какво?!

— Стийн ме накара да избирам: или да не си вра носа в случая с полет осемстотин, или да напусна. Реших да напусна.

— Защо? Просто остави този случай, Джон. Не си струва да провалим кариерите си заради него.

— Може и да си струва. А може би не. Подадох оставка заради принципа. С други думи, писна ми тая работа. — Освен това не исках някой да може да ме прати в Йемен и да се ебава с живота ми. Обаче не го казах на Кейт.

— По-късно ще поговорим за това... — Тя замълча за миг. — И Джак ме накара да избирам между някои неща.

Знаех си, че не сме се отървали толкова леко.

— Първо, постоянно преместване някъде във вътрешността на Съединените щати. Второ, временно назначение в помощ на правния аташе на ФБР в разследването на атентата срещу американското посолство в столицата на Танзания, Дар ес Салам.

Изчаках, докато смеля тая информация, като избягвах погледа на Кейт.

— Ти си наясно естествено, че това е наказание, а не награда за добрата инициатива — заявих накрая.

— Той не ми представи нещата така.

— Какво ще правиш?

— Ти какво искаш да направя?

— Ами... Ню Йорк не ти харесва, затова приеми преместването в Дъбюк^[1] или някое друго затънтено място.

— Всъщност Ню Йорк ми харесва.

— Откога?

— Откакто ми предложиха да го напусна. Виж, Джон, ако приема временното назначение в Танзания, ще ми гарантират поне още две години в Ню Йорк. От друга страна, преместването във вътрешността на Щатите е постоянно. Ти ще трябва да подадеш молба за преместване там, където ме пратят, и може да минат години, докато се озовем в един и същи град. Ако изобщо се получи.

— Казах ти, аз ще подам оставка.

— Няма. И даже да подадеш оставка, ще напуснеш ли Ню Йорк, за да дойдеш с мен в Далас, Кливланд или Уичита?

— Ще те следвам навсякъде. Никога не съм ходил на запад от Единайсето авеню. Може да се окаже забавно.

Тя ме погледна, сякаш за да види дали съм сериозен. Не бях естествено.

— Ще си намеря работа като охранител в универсален магазин — прибавих. — Има и друга възможност — да кажа на Кьоних да върви на майната си.

— Това не е от полза за кариерата. Виж, мога да подам жалба, обаче е по-лесно да приема временното назначение в чужбина. Няма да е за повече от три месеца. После се връщам, проблемът е решен и ще можем да продължим нормалния си живот и работа. Накарах Джек Кьоних да обещае, че ще продължат договора ти за още две години в Ню Йорк.

— Моля те, недей да водиш преговори за моя договор вместо мен. Имам си адвокат за тая работа.

— Аз съм ти адвокат.

— Тогава аз ще ти казвам какво да правиш. А не обратно.

Кейт ме хвана за ръка.

— Джон, нека приема назначението в чужбина. Само така ще решим проблема.

Стиснах пръстите й.

— А аз какво ще правя сам в Ню Йорк? Тя принудено се усмихна.

— Прави каквото искаш. Обаче имай предвид, че ще пратя десет агенти денонощно да те наблюдават. По седем дни в седмицата.

Отвърнах на усмивката й и се замислих за тия интересни събития. По същество Кейт Мейфилд и Джон Кори, двама обикновени смъртни, бяха оскърбили боговете, които сега бяха решили да ни прогонят от „Акропола“ в Африка и Средна Азия. Другата възможност беше да легнем пред ваяк.

— Защо и ти не подадеш оставка? — попитах я.

— Няма да подам оставка. Ти също.

— Ами тогава ще подам заявление да ме пратят в Танзания с теб.

— Забрави. Вече питах. Няма да ти разрешат. — Кейт ме погледна. — Моля те, Джон. Нека замина и моля те, не подавай оставка. Поне докато се върна.

Щракнах с пръсти и взех поредното си глупаво решение.

— Ще ме мъчат угризения, че ти си в Африка, докато аз живея тук в разкош. Затова ще подам заявление да ме пратят в Аден. Това е в Йемен.

Тя дълго се визира в мен.

— Много мило... много... — Виждах, че започва да се разстройва. Пусна ръката ми и избърса очите си с книжна салфетка. — Не мога да ти позволя да го направиш. Няма причини да... Искам да кажа, аз съм виновна за всичко.

— Вярно е. Обаче аз знаех в какво се забърквам. Просто си мислех, че няма да ни спрат толкова скоро. Трябва да реагират толкова бързо и с терористите.

Тя не отговори.

— Е, ще заминем поотделно в командировка, ще се приберем вкъщи почернели и във форма и ще продължим откъдето сме прекъснали.

Кейт бавно кимна.

— Откъде знаеш, че ще приемат предложението ти да заминеш за Йемен?

— Имат нужда от хора там и не могат да намерят доброволци.

— Откъде знаеш?

— Стийн ми го спомена.

— Той... Защо?... Поиска ли да заминеш?...

— Само ми предложи. Което е страхотно съвпадение.

— Кретен такъв! — Тя силно ме ритна по пищяла под масата. — Защо не ми каза?...

— Чакай малко. Предложението на Стийн да ме прати в Йемен няма значение. Аз отказах и заявих, че напускам. Обаче след като ти възнамеряваш да запазиш работата си, ще замина за Йемен, а ти ще заминеш за Танзания.

Струваше ми се логично, обаче виждах, че тя кипи. Посегнах пак да хвана ръката ѝ, но Кейт я отдръпна и скръсти ръце на гърдите си. Обикновено това не беше добър признак.

Съдовете пак издрънчаха и двама възрастни клиенти, които току-що бяха седнали в съседното сепаре, се стреснаха. Надявах се, че в „Акропол“ имат дефибрилатор.

Кейт известно време бесня вътрешно, после се овладя.

— Добре тогава, всичко е уредено — студено заяви тя. — Приемаме временните назначения, което всъщност може да ни е от полза, и оставяме този проблем в миналото.

— Приеми го като положителен ход за кариерата и на двамата — вметнах аз. — И имаш право, два-три месеца раздяла сигурно ще ни

дойдат добре.

— Нямах това предвид.

— Аз също.

Хванахме се за ръце и Кейт ми напомни:

— Трябва да се срещнеш с Джак.

— С нетърпение го очаквам.

— Имам време до вторник да приведа делата си в ред. Колко време ще ти отнеме това?

— Докато приведа делата си в ред, ще минат десетина години. Обаче ще съм готов до вторник.

— Трябва да ми направят различни ваксини. И днес трябва да се обадя в пътническата служба.

— И аз.

— Преди да се оженим, не ме интересувахе къде ме пращат.

— И мен.

— Ти беше нюйоркско ченге.

— Да бе, обаче веднъж трябваше да дежуря две седмици в Бронкс.

— Бъди сериозен, Джон.

— Добре. Сериозно съм бесен. Използват всеки от нас двамата, за да се избавят от другия и да го накарат да млъкне. Това е предупреждение. Следващия път няма да се отървем толкова леко.

— Няма да има следващ път. Случаят е приключен. Приключен.

— Съгласен съм.

— Повтори го.

Ако го повторех, трябваше да съм откровен. Най-много ме вбесяваше това, че Джак Кьоних използва брачния възел, за да ми завърже ръцете. Това беше ново преживяване за мен.

— Не ме бива да губя — казах.

— Престани с това мъжкарско перчене. Случаят е приключен. Аз го отворих и аз ще го затворя.

— Добре. Повече никога няма да спомена за това. Тя смени темата.

— Смяташ ли, че има нещо ново по случая с „Коул“?

— Поне на мен не ми е известно. Ще ме осведомят на място.

— Имали някои нови улики за атентатите срещу посолствата в Танзания и Кения. Няма съмнение, че зад атентатите стои тази

организация, Ал Кайда. Заловили двама важни заподозрени, които се съгласили да говорят. Както знаеш, Ал Кайда е замесена и в атентата срещу „Коул“.

— Да. — Повиках сервитьорката, поръчах царевична кифличка с масло и поисках сметката.

— Тези назначения може и да са наказание, но междувременно ние може да свършим нещо полезно — отбеляза Кейт.

— Да. Ще приключим следствията и ще се приберем преждевременно. Искаш ли още чай?

— Не. Слушаш ли ме?

— Да.

— Трябва да внимаваш. Йемен е вражеска страна.

— Ще се чувствам точно като у дома си. И ти внимавай.

— Танзания е приятелска държава. При атентата срещу посолството загинаха стотици танзанийци.

— Да. Добре, ти тръгни първа. Аз ще дойда след десет минути.

Кейт се изправи и ме целуна.

— Недей да се дърлиш с Джак.

— Не бих си го и помислил.

Тя си тръгна, аз допих кафето си, донесоха ми царевичната кифличка, платих сметката и получих ресто.

Вече трудно можеха да ме ядосат — бях спокоен, хладнокръвен, съсредоточен и готов за реванш.

---

[1] Град в Източна Айова, на Мисисипи. — Б.пр. ↑

Когато излязох на Бродуей, намерих уличен телефон и набрах мобифона на Дом Фанели.

— Можеш ли да говориш? — попитах, когато бившият ми партньор вдигна.

— Отивам да поема едно двойно убийство на западна Двайсет и трета, обаче за теб винаги имам време. Какво има?

Никога не мога да разбера кога ме занася, обаче той се оплаква от същото.

— Трябва да намеря трима души — отвърнах аз.

— За теб ще намеря и четирима.

— Първата е жена, фамилията ѝ е Скаранджело, малкото ѝ име е Роксан.

— Ей, имам четири братовчедки на име Роксан Скаранджело. За какво ти е?

— Студентка от Университета на Пенсилвания или Пенсилванския щатски университет...

— Каква е разликата?

— Откъде да знам, по дяволите? Просто слушай. Между дваайсет и пет и трийсетгодишна, живяла е в района на Филадельфия и може още да е там. Родена през юни, без дата и година.

— Това ли е всичко?

Нямаше причина да му казвам за лятната ѝ работа, което щеше да го насочи към хотел „Бейвю“, а аз не исках.

— Да. Първо провери в университетите. Вторият е мъж, фамилията му е Брок, малкото му име е Кристофър. На около трийсет и пет години. Работи или е работил в хотелиерската промишленост. Последният му известен адрес отпреди пет години е на Лонг Айлънд.

— Не ми даваш почти никаква информация.

— Има татуировка на мишка, надничаща от гъза му.

— А, оня Кристофър Брок ли!

— Третата е жена, фамилията ѝ е Гонзалес Перес, малкото ѝ име е Лусита. Латиноамериканка естествено, родена в Салвадор,

имиграционният ѝ статут е неизвестен, около двайсет и пет годишна, работила в хотелиерската промишленост. — И прибавих: — С нея няма да имаш късмет. Съсредоточи се върху първите двама.

— Добре. За какво става дума?

— Не мога да ти кажа, Дом.

— Да позная ли?

Не отговорих.

— Обадох се на Хари Мълър, просто да го чуя и да видя харесва ли му работата при феберейците — продължи Фанели. — Стигнахме до Джон Кори и той каза, че се държиш странно. „Какво му е странното на това, че Кори се държи странно?“ — питам го. И той вика, че последните няколко дни те нямало и си разменял словесни съобщения с жена си. Още по-странно било това, че си купил два сандвича с наденица и изобщо не си опитал своя. После тая сутрин Мълър ми се обаждат и казва, че Стийн разговарял с теб в кабинета си и че сега пак те нямало, само че тоя път чакал да му донесеш печена кифличка. Та...

— Нали трябваше да поемеш двойно убийство?

— Жертвите няма да избягат. Та от всичко това си направих извода, че си вреш носа в катастрофата на полет осемстотин.

— И как стигна до тоя извод? — спокойно попитах аз, въпреки че бях малко изненадан.

— Лесно. Просто събрах две и две.

— Какво си събрал?

— Ами, ти си питал Мълър дали е участвал в разследването на катастрофата, казал си му, че си ходил на панихидата, освен това знам, че Кейт е работила по случая, както и Мари Губитози. А сега търсиш някакъв тип на име Брок, дето преди пет години живял на Лонг Айленд. Съвпадение ли? Едва ли. Виждам връзка между всичко това, Джон.

Понякога забравям, че синята мрежа работи двупосочно, забравям и че Дом Фанели е умно ченге.

— Трябваше да станеш детектив — отвърнах. — Добре, хайде да видим дали ще успееш да ми намериш тия имена.

— За кога ти трябва?

— След около два месеца.

— Би трябвало да съм готов след около две седмици. Или след два дни. Ще ти се обадя.

— Не бързай. Заминавам за два месеца за Йемен.

— Къде е тоя Йемен, по дяволите?

— Има го на картата. Пращат ме там, за да ме научат как се изпълняват заповеди.

— Отврат. Може би ще е по-добре да изпълняваш заповедите.

— Точно това правя. Заминавам за Йемен.

— Там като на Стейтън Айлънд ли е?

— Да, обаче феберейците имат по-голяма власт. Освен това Кейт заминава за Африка, за да научи същия урок.

— Мама мия. Преобали са ви. Ей, ще наглеждам апартамента ти, докато те няма.

— Ще ти дам ключ. Обаче не го превръщай в любовно гнездо.

— В какво? Ей, приятел, какво ще се случи с мен, ако феберейците загреят, че търся ония хора? Ще получа ли безплатен билет за Йемен?

— Няма да загреят. Ти няма да разпитваш ония хора, нито ще влизаш в контакт с тях. Интересува ме само къде са. По-нататък аз ще се погрижа, когато се върна.

— Дадено. Хайде да пием по бира, преди да заминеш.

— По-добре не. В момента ме държат под око. Ще оставя ключа от апартамента в офиса на домоуправителя.

— Добре. Ей, струва ли си?

Разбрах въпроса му.

— Отначало не бях сигурен. Обаче системата току-що ме срита в ташаците. Затова сега трябва да й го върна.

Фанели замълча за миг, нещо напълно несвойствено за него.

— Да — накрая отвърна той. — Ясно. Само че понякога просто трябва да изтърпиш удара.

— Понякога. Но не и тоя път.

— Имаш ли нещо ново по случая?

— Кой случай?

— Добре. Кога заминаваш?

— Сигурно във вторник.

— Обади ми се, преди да заминеш.

— Не. Ще ти се обадя, когато се върна. Не ме търси, докато съм там.

— Даже не знам къде е това място, по дяволите. Предай добър път на Кейт. Ще се видим, като се върнеш.

— Благодаря, Дом. — Затворих и се запътих обратно към Федерал Плаза.

Както веднъж беше казал някой, дефиницията на лудост е всеки път да правиш едно и също и да очакваш различни резултати. Според тая дефиниция определено бях луд.

Влязох в кабинета на господин Кьоних, внушителна ъглова стая с чудесен изглед към Световния търговски център, Статуята на свободата, Стейтън Айлънд и пристанището.

Бях влизал там няколко пъти и нито един от поводите не беше особено радостен. Тоя ден нямаше да е по-различен.

Джак Кьоних стоеше до един от прозорците с гръб към мен и гледаше пристанището.

Така демонстрираше силата си — чакаше да види как ще обявиш присъствието си. Помислих си дали да не извикам на арабски „Аллах акбар!“ и да се втурна към него, обаче предпочетох да се прокашлям.

Той се обърна и кимна.

Джак Кьоних е висок слаб мъж с късо подстригана сива коса, сиви очи и носи сиви костюми. Струва ми се, че би трябвало да оставят впечатление за стомана, обаче на мен ми напомнят за графит. Може би за бетон.

Той ми стисна ръката и посочи една кръгла маса.

— Сядай.

Седнах и Кьоних се настани срещу мен.

— Кейт ли ти каза, че искам да те видя?

— Да.

— Къде беше?

— В кабинета на капитан Стийн.

— После.

— А, разходих се, за да си проясня главата. Пурата му ме довърши. Искам да кажа, не се оплаквам, че пуши въпреки забраната, обаче...

— Дейвид ми каза, че искаш да напуснеш.

— Промених решението си. Освен ако вие не искате да напусна.

— Не. Искам да останеш тук.

Само дето не прибави „Където мога да те държа под око и да ти прееба живота“, обаче и двамата го разбяхме.

— Оценявам доверието ви — отвърнах.

— Не съм казвал подобно нещо. Всъщност изобщо не вярвам на твоята преценка. Но искам да ти дам още един шанс да си от полза за екипа и родината си.

— Отлично.

— Не се ебавай с мен, Джон. Не съм в настроение.

— Аз също.

— Добре. Тогава да минем на въпроса. Занимавал си се със случая с полет осемстотин в служебно време, въпреки изричните инструкции да не го правиш.

— Не изпълнявам заповедите на Лайъм Грифит.

— Не, ти изпълняваш моите заповеди и аз ти казвам, както казах на Кейт, че няма да се бъркаш в този случай. Защо ли? Защото е засекретен? Защото има някакъв заговор? Ако смяташ така, наистина трябва да си подадеш оставката и да проучиш този въпрос. И може би ще го направиш. Но засега искам да заминеш за Йемен и да се запознаеш с това какво се опитваме да постигнем по отношение на американската безопасност по света.

— И какво се опитваме да постигнем?

— Сам ще установиш.

— Защо точно в Йемен? Защо не там, където отива Кейт?

— Това не е наказание, ако си го мислиш. Почетно е да служиш в чужбина.

Ние дори не бяхме на една и съща планета, затова нямаше смисъл да споря с него.

— Благодарен съм ви за тази възможност — отвърнах. — Знам.

— И какво ще правя там?

— Подробно ще те осведомят в Аден.

— Добре. Не искам да съм прекалено усърден и посланичката да ме изгони.

Той ме изгледа ледено.

— Това е важно назначение. Загинаха седемнайсет американски моряци и ние непременно ще заловим виновниците.

— Нямам нужда от агитация. Върша си работата.

— Да. Обаче ще я вършиш по правилата.

— Чудесно. Това ли е всичко?

— Това е за Йемен. Кажи ми какво прави вчера.

— Разходих се на изток.

— Къде?

— На плаж.

— Не си почернял.

— Седях на сянка.

— Защо мобифонът и пейджърът ти бяха изключени?

— Имах нужда от психическо възстановяване.

— Добре, че го осъзнаваш.

Това наистина беше смешно и аз се усмихнах.

— Но никога повече не изключвай пейджъра си — прибави Кьоних.

— Слушам. Пейджърът и мобифонът ми ще работят ли в Йемен?

— Ще се погрижим да работят. Ще те попитам нещо: смяташ ли, че имаш някаква нова информация за полет осемстотин?

Е, това вече беше подвеждащ въпрос.

— Ако имам, вие пръв щяхте да научите.

— Това се разбира от само себе си. Сигурно си чул слуха за някакъв запис — равнодушно прибави той.

— Да.

— Много хора са го чули. Но подобно на всички слухове, митове и градски легенди, в него няма нищо повече — просто мит. Знаеш ли как се зараждат тези неща? Ще ти кажа. Хората изпитват непреодолима потребност да обяснят необяснимото. Имат нужда да вярват в съществуването на нещо — обикновено нещо неодушевено, например в Светия Граал или някакъв таен сборник с ръкописи — или, ако е извършено престъпление, някаква взривоопасна улика, която крие ключа за невъобразима загадка. Животът е по-елементарен.

— Понякога наистина е така.

— Затова хората с развитено въображение си измислят, да речем, поразителна улика, която е била изгубена или скрита, но която, ако бъде намерена, ще разкрие абсолютната истина. Много хора започват да вярват в това нещо, каквото и да е то, защото им носи утеха и надежда. И скоро слухът за него се превръща в легенда и мит.

— Нещо не схващам. Кьоних се наведе към мен.

— Няма никакъв видеозапис, на който двама души се чукат на плажа, а зад тях експлодира самолетът.

— Нито ракета ли?

— Нито ракета, по дяволите.

— От плещите ми се смъкна страхотен товар. Защо не отменим тая работа с Йемен и Танзания?

— В никакъв случай.

— Добре тогава, ако няма нищо друго, трябва да се обадя в пътническата служба.

Господин Кьоних остана седнал, затова и аз не се изправих.

— Знам, че си адски разочарован от случая с Халил, и всички споделяме твоето разочарование — заяви той.

— Добре. Обаче въпреки това разочарованието си е мое.

— И естествено, ти лично си ангажиран със случая. Искаш да го приключиш.

— Искам отмъщение.

— Както и да е. Знам, че гибелта на хората, които работиха по случая, дълбоко те е наранила. Кейт твърди, че като че ли не можеш да приемеш смъртта на Тед Наш.

— Хм... моля?

— Тя казва, че не можеш да повярваш в смъртта му. Това често се случва, когато умре близък колега — като отхвърля смъртта му, човек отхвърля възможността същото да се случи с него. По този начин преодолява случилото се.

— Да... ами... на мен... — Всъщност изобщо не ми пукаше.

— Както сигурно знаеш, Кейт и Тед много се бяха сприятелили, но тя успя да преодолее скръбта.

Това започваше да ми писва и тъй като не ми се струваше важно, разбирах, че Кьоних нарочно ме ядосва, защото аз го бях ядосал. Малка отплата от готиния Джак.

— Честно казано, хич не си падах по Тед Наш и преодолях скръбта около две секунди след като научих, че е убит. Какво се опитвате да постигнете?

На тънките му устни плъзна едва забележима усмивка, която моментално изчезна.

— Предполагам, че съм се отклонил. Въпросът е, че когато се върнеш, ще сформирам специална група и ще удвоя усилията по случая с Халил.

— Добре. Това е захарното петле, което ми подхвърляте. Нали така?

— Това е захарното петле. Пращам те в Йемен, за да се стегнеш. Ако останеш в отбора, ще получиш топката и ще вкараш нов гол. Ако го напуснеш, никога няма да имаш такъв шанс.

— Точна аналогия. И имате право. Случаят с Халил е по-важен за мен от търсенето на някаква призрачна улика, свързана с катастрофата на полет осемстотин. — И прибавих, защото беше вярно: — Разбирам защо сте главен тук. Много ви бива.

— Знам. Обаче ми е приятно да го чуя.

Зачаках да ми каже колко велик съм и аз, обаче той не го направи.

— Не се ли смущавате, че пренебрегвате вероятността да съществува такъв видеозапис?

Кьоних дълго ме наблюдава.

— Не я пренебрегвам. Казвам ти, че записът не съществува, обаче даже да съществуваше, това не е твоя работа. Надявам се, че ти е ясно.

— Напълно.

Той се изправи и ме изпрати до вратата.

— Ще ти е приятно да работиш с агентите в Йемен. Те са първокласен отбор.

— Нямам търпение да допринеса за успеха на мисията. Бих искал да се върна до Деня на труда.

— На първо място е мисията. Но е възможно.

— Добре. Имам лекции в „Джон Джей“.

— Това ми е известно. Не искаме да ти създаваме излишни трудности.

— А само необходими трудности.

— Всички сме воини в борбата срещу глобалния тероризъм.

— Както и във войната срещу ислямския джихад.

Той продължи, без да обръща внимание на моя англо-арабски.

— Йемен се смята за вражеска страна. Трябва много да внимаваш. Тук те очаква голямо бъдеще и не искаме да ти се случи нещо. Кейт също не би искала, сигурен съм. Преди да заминеш, трябва да се отбиеш в правния отдел, за да се погрижиш за завещанието си. И да упълномощиш изпълнението му в случай, че изчезнеш или бъдеш отвлечен.

Гледахме се в продължение на няколко безкрайни секунди.

— Нямах намерение да ми се случват такива неща — наруших мълчанието накрая.

— Не се заблуждавай, това е опасно място — осведоми ме той.
— През декември деветдесет и осма например четирима отвлечени западни туристи бяха убити от религиозни екстремисти.

— Будисти ли?

— Не, мюсюлмани.

— Аха. Значи това е мюсюлманска страна.

Господин Кьоних явно губеше търпение към моята престорена тъпота, обаче продължи:

— През последните десетина години в Йемен са отвлечени над сто западници.

— Без майтап? Какво са правили там, по дяволите?

— Не знам... бизнесмени, учени, туристи.

— Ясно. Но след изчезването на първите четирийсет-петдесет, останалите не са ли си казали: „Може би трябва да отида в Италия или някъде другаде?“ Нали разбирате?

Той продължително ме измери с поглед и отвърна с принудено търпение:

— Не е важно защо са били в Йемен. Но за твоє сведение сред отвлечените и изчезналите няма американци. Главно европейци. Те имат склонност към авантюристични пътешествия. Твоята задача отчасти ще е да събереш информация за изчезналите западници — и да внимаваш да не станеш един от тях.

Спогледахме се и може да си въобразявах, обаче ми се стори, че на устните му пак плъзва усмивка.

— Разбирам — отвърнах.

— Убеден съм.

Ръкувахме се и си тръгнах.

С Кейт прекарахме остатъка от деня на Федерал Плаза — трябваше да привършим с текущата работа и да се сбогуваме. Отидохме в амбулаторията, където ни направиха ваксини за болести, за които никога не бях чувал, и получихме по шишенце хапчета против малария. Сестрите ни пожелаха лек и безопасен път, при това без капчица ирония.

Докато разчиствах бюрото си, Хари Мълър ми каза:

— Не знаех, че си подал заявление за Йемен.

— Аз също.

— Ядосал ли си някого?

— Кьоних си мисли, че имам връзка с жена му.

— Без майтап?

— Тя е въртиопашка, обаче не го казвай на никого.

— Да... Кейт за Африка ли заминава?

— За Танзания. Заради атентата срещу посолството.

— Тя пък кого е ядосала?

— Кьоних. Той я свалял и тя заплашила, че ще подаде жалба за сексуален тормоз.

— Будалкаш ме, нали?

— Не пускай никакви слухове. Джак не обича слуховете. Стиснахме си ръцете.

— Открий копелетата, които са взривили „Коул“ — каза той.

— Ще направя всичко възможно.

Последната ми спирка, без Кейт, беше правният отдел на горния етаж, където една млада правистка — шестнайсетинагодишна — ми даде да попълня и подпиша разни документи, сред които пълномощно в случай, че бъда отвлечен или изчезна.

— Ако сте мъртъв, изпълнителите, посочени във вашето завещание, имат право да уредят имуществените въпроси — поясни тя. — Но ако само изчезнете, положението става адски досадно. Нали разбирате? Искам да кажа, мъртъв ли сте, или сте жив? Кой ще ви плаща наема и всичко останало?

— Джак Кьоних.

— На кого ще оставите пълномощно? Не е задължително да е правист. Просто човек, на когото имате доверие да подписва чековете ви и да ви представлява, докато ви открият.

— Кого е упълномощил Елвис Пресли?

— Какво ще кажете за жена ви?

— Тя сигурно ще е в Африка.

— Убедена съм, че ще ѝ позволят да се прибере. Жена ви. Става ли?

— Искате да кажете, че ако изчезна или ме отвлекат, жена ми ще получи достъп до чековата ми книжка, спестовните ми сметки, кредитните ми карти и заплатата ми, така ли?

— Точно така.

— Ами ако след година се появя и установя, че съм разорен?

Момичето се засмя.

Не бях чак толкова свикнал да съм женен и това беше мигът на истината.

— Кого упълномощи жена ми? — попитах невръстната правистка.

— Тя още не е идвала тук.

— Ясно... добре де, нека е жена ми.

Тя вписа името на Кейт в документа, аз го подписах и момичето го завери нотариално на място.

Свършихме още някои неща и тя накрая ме осведоми:

— Това е всичко. Желая ви приятно пътуване. Ще се видим, когато се върнете.

— Ако ме отвлекат, ще ви пратя картичка.

С Кейт бяхме решили да не си тръгваме заедно, затова си уговорихме среща в шест часа в „Еко“. Аз отидох там пръв и както винаги, вътре гъмжеше от прависти, главно адвокати, които можеха да се търпят един друг само в нетрезво състояние.

Поръчах си двоен дюърс. В края на бара зърнах хубава жена и мина известно време, докато разбера, че това е бившата ми с нова прическа и цвят на косата. Погледите ни се срещнаха, Робин се усмихна, вдигна чаша и пихме наздравица отдалече. Факт е, че в

редките случаи, когато разговаряме или се срещаме, все още се разбираме. Тя ми даде знак да отида при нея, обаче аз поклатих глава ѝ си поръчах още един двоен скоч.

Появиха се неколцина мъже и жени от полицейската страна на двајсет и шестия етаж, сред които Хари Мълър, и аз се присъединих към тях. После пристигнаха неколцина приятелчета на Кейт и беше логично да предположа, че това е малко изпращане.

Кейт дойде със свои колеги и към шест и половина в заведението се събрахме петнайсетина души от КТС, включително Джак Кьоних, който никога не пропуска възможността да покаже, че е обикновен човек.

Кьоних произнесе кратко слово, което едва се чуваше сред всеобщата глъчка, обаче до мен стигнаха думите „дълг“, „всеотдайност“ и „саможертва“. Може да се упражняваше за надгробната ми реч.

Робин, на която ѝ стиска повече, отколкото на мнозина мъже, дойде и се представи на някои мои колеги, после се приближи до мен и си разменихме въздушна целувка.

— Някой спомена, че заминаваш за Йемен — каза тя.

— Сигурна ли си? На мен ми казаха Париж.

Робин се засмя.

— Все същият си.

— Защо да развалям съвършенството?

Кейт си проправи път към мен.

— Робин, това е жена ми Кейт — представих я аз.

Двете се ръкуваха.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза Кейт.

— И на мен ми е приятно да се запозная с теб — искрено отвърна Робин. — Чух, че заминаваш за Танзания. Имате интересна работа.

После се заприказваха и ми се прищя да съм някъде другаде.

— Ремонтира ли апартамента? — попита Робин.

— Още не — информира я Кейт. — В момента работя върху Джон.

Двете се заляха в смях. Защо ли не се смеех и аз?

— Къде е шефът ти? — попитах Робин.

Тя хвърли поглед към мен.

— Работи до късно. Имаме среща тук за вечеря. Искате ли да вечеряте с нас?

— Когато двамата работехте до късно и още бяхме женени, никога не ме канеше да вечерям с вас. Какъв е поводът?

— Ти също работеше до късно — студено отговори Робин. — Е, приятен път. — Тя се обърна и тръгна към отсрещния край на бара.

— Нямаше нужда да се държиш грубо — смъмри ме Кейт.

— Не съм много изтънчен. Добре, да вървим.

— Още петнайсет минути. Трябва да сме любезни с хората. — Тя се отдалечи, за да се смеси с навалицата.

Кьоних си тръгна пръв, както винаги, последван от повечето феберейци, които бяха дошли заради Кейт и не искаха да се мотаят много с ченгетата.

Към мен се приближи Дейвид Стийн.

— Взе правилното решение.

— Като се имат предвид възможностите, нямах друг избор.

— Напротив, имаше. Ще се върнеш на чисто и даже ще имаш известно влияние. Трябва да продължиш да работиш по случая с Халил и да забравиш оная история. Нали така?

— Да.

— Сериозно.

— Напълно сериозно.

— Познавам те. Не са те прецакали — осведоми ме той. — Просто ти се дава втори шанс. Кейт го разбира.

— И аз разбирам, че тая фирма обикновено не дава втори шансове. Как така извадих такъв късмет?

Капитанът се наведе към мен.

— Адски си ги уплашил. — После се обърна и се отдалечи.

Тая вечер като че ли ми беше писано да се натъквам на най-омразните си хора — видях Лайъм Грифит да влиза и да се насочва към бара. Поръча си пиене, след което дойде при мен и вдигна чаша.

— Лек път.

Искаше ми се да го пратя на майната му, обаче го попитах:

— Забравили ли са чадърчето в чашата ти?

Той се усмихна. Защо не?

— Бил съм в Йемен няколко седмици. Също в Танзания и Кения. В Йемен е малко опасно.

Не отговорих.

— Освен това съм бил в Судан, Сомалия и на още някои горещи места — продължи Грифит.

— Трябва сериозно да си сгафил.

Той ме гледа дълго, после произнесе кратка реч.

— В процеса на разширяване на глобалните мащаби на контратерористичните операции ние разбираме, че отговорът на въпроса кой ни е нападнал в точка А често се открива в точка Б. И е възможно да реагираме на това нападение в точка В. Схващаш ли?

— Престанах да схващам още след като ми пожела лек път.

— Не си. Искам да ти кажа, че контратероризмът е огромна сложна операция срещу също огромна глобална терористична мрежа. Ключът за успеха е в координацията и сътрудничеството. И това изключва самотници, които често повече вредят, отколкото помагат.

— Мен ли имаш предвид?

— Ами, не говоря за себе си. Ако още не си забелязал, контратероризмът не е като разследване на убийство.

— Напротив.

Той се приближи към мен.

— Знаеш ли защо разговарям с теб?

— Защото никой друг не иска да си приказва с теб ли?

— Разговарям с теб, защото Джак ми каза да го направя и да те накарам да проумееш, че не е задължително отговорът на въпроса какво може да се е случило с полет осемстотин да се открие на Лонг Айленд. Той може да се открие в Йемен. Или в Сомалия. В Кения или Танзания.

— Или в Париж.

— Или в Париж. Обаче ти можеш да започнеш в Йемен. Точно в тоя момент трябваше да го сритам в ташаците, обаче запазих спокойствие.

— Разбирам защо се имахте с Тед Наш. И двамата сте задници. Господин Грифит дълбоко си пое дъх.

— Тед Наш беше добър човек.

— Всъщност беше задник.

— Жена ти не смяташе така, когато прекараха един месец заедно в хотел „Бейвю“.

Разбрах, че ми мятат въдицата, за да му посегна и да ме уволнят, а и да ме обвинят в хулиганство. Склонен съм да налапвам такива въдици, което е забавно, но не и разумно.

Поставих ръка на рамото му, което го сепна, и наврях лице в неговото.

— Разкарай ми се от очите.

Той се освободи, обърна се и си тръгна.

Изглежда, никой не забеляза това дребно спречкване. Отново се смесих с тълпата.

С Кейт останахме още петнайсет минути, после още толкова. Към седем и половина вече бях мотан, затова дадох знак на Кейт и се запътих към изхода.

На улицата хванахме такси.

— Джак ми каза, че когато се върнем, щял да възстанови специалната група — осведомих я. — Спомена ли ти такова нещо?

— Не. Сигурно е искал да ти го каже лично. Чудесна новина.

— Вярваш ли му?

— Защо да не му вярвам? Не бъди толкова циничен.

— Аз съм нюйоркчанин.

— От другата седмица си от Йемен.

— Не е смешно.

— За какво си приказвахте с Лайъм Грифит?

— За същото като предишния път.

— Много мило от негова страна да дойде да ни изпрати.

— Не би го пропуснал за нищо на света.

Реших да не й споменавам за тях с Тед Наш в хотел „Бейвю“, защото нямаше значение — това беше минало и Тед бе мъртъв, помежду им не се беше случило нищо, не исках да правя скандал, преди да се разделим, а Лайъм Грифит беше агент провокатор и сигурно лъжеше, за да ме ядоса. Обаче се зачудих откъде двамата с Джак Кьоних знаят, че съм малко чувствителен на тая тема.

Продължихме до вкъщи в мълчание, тъй като не искахме да говорим повече за днешния ден.

Прекарахме съботата в привеждане на личните си дела в ред, което се оказа по-сложно, отколкото си бях мислил, обаче Кейт знаеше

какво трябва да се свърши.

В неделя се обаждахме на разни хора по телефона, писахме имейли, главно на роднини и приятели, съобщавахме им за командировките си в чужбина и обещавахме да им пратим адресите си, когато пристигнем.

В понеделник Кейт промени съобщението в телефонния секретар и каза, че временно сме извън страната.

По съображения за сигурност пощата на агентите не може да се препраща до някои чужди държави — Танзания и Йемен бяха сред тях, — затова се погрижихме да ни я пазят и тогава на Кейт ѝ хрумна, че дълго време няма да види каталог за поръчки.

В резултат на модерните технологии съвременният живот едновременно е удобен и сложен. Кейт има огромна вяра в интернет за решаването на повечето си логистични проблеми, финансите си, пазаруването, общуването и деловите въпроси. Аз, от друга страна, използвам интернет главно за да си чета имейла, и имам нужда от около шест обяснения, за да разгадая следписмените безмозъчни съобщения.

Уверени, че сме свършили всичко необходимо, за да се откъснем от живота, какъвто го познавахме, отидохме да напазаруваме за пътуванията си.

По настояване на Кейт отидохме в „Истърн Маунтин Спортс“ на западна Шейсет и първа улица, любима дестинация на хора със странни дестинации.

— Заминавам за гъза на географията и търся нещо, в което, ако ме отвлекат, да изглеждам добре на снимките, разпространени от терористите — осведомих продавача в ИМС.

— Моля?

— Търсим дрехи за пустинни и тропически условия и здрави обувки — каза Кейт на младежа.

След пазаруването с Кейт се разделихме за известно време и последната ми спирка за деня беше барът „Прозорците“ в Северния небостъргач на Световния търговски център, известен — с прочутата нюйоркиска скромност — като най-великия бар на света.

Беше към шест и половина и барът, който се намираше на сто и седмия етаж, на ужасяващите четиристотин метра над морското равнище, гъмжеше от всевъзможни посетители като мен, които изпитваха потребност да обърнат по чаша за десетина-петнайсет долара, докато се наслаждават на най-страхотната гледка в Ню Йорк, ако не и на света.

Не бях ходил в това заведение от миналия септември, когато Кейт ме замъкна там на купона на Контратерористичната спецчаст по случай двайсетата годишнина от нейното основаване.

Един от шефовете на ФБР, който държа реч оная вечер, каза: „Поздравявам всички ви за прекрасната работа през годините и особено за арестите и присъдите на всички виновници за трагедията, която се разигра тук на двайсет и шести февруари хиляда деветстотин деветдесет и трета. Всички ще се видим пак тук на двайсет и петата годишнина на този превъзходен екип и ще имаме още поводи за празнуване“.

Не бях сигурен, че ще изкарам до тоя купон, обаче се надявах да няма повече поводи за празнуване.

Кейт се обади, за да ме осведоми, че скоро ще дойде при мен, което означаваше след около час. Поръчах си джърс със сода, облегнах се с гръб на бара и се зазяпах през френските прозорци. Даже петролните рафинерии в Ню Джързи изглеждаха красиви оттам.

Около мен имаше много туристи, наред с уолстрийтски типове, юпита, курвета и двойки от предградията, дошли в града по специални поводи, а сигурно и неколцина от моя занаят, които имаха кабинети в Северния небостъргач и използваха заведението за срещи на високо равнище и официални вечери.

Не си падах точно по такива места, обаче Кейт искаше да дойде там, за да видела Ню Йорк от върха на света в последната ни вечер заедно, каза тя, спомен, който щял да ни топли, докато се върнем.

Не се измъчвах особено, задето напускам дома, родното огнище и жена си, както войниците, заминаващи на фронта. Щях да отсъствам за кратко, можех да напусна, когато си поискам, и макар и реална, опасността не беше чак толкова голяма, колкото за фронтоваците.

И все пак изпитвах известна нервност, може би заради искрената загриженост на Джак да не ми се случи нещо лошо покрай подписването на документите, предвиждащи моето изчезване,

отвлечане или смърт. И естествено, боях се за това, че Кейт отива на място, където ислямските екстремисти вече са нарочили американците. Искам да кажа, нашата работа беше да се борим с тероризма, обаче до тоя момент го бяхме правили в Америка, където бе нанесен само един сигурен терористичен удар — всъщност точно в тая сграда.

Кейт пристигна необичайно рано и се прегърнахме и се целунахме, като че ли се срещяхме след дълга раздяла.

— Опаковах няколко кашона, които утре ще пратим в посолствата с дипломатическата поща — каза тя.

— Имам всичко, каквото ми трябва.

— Сложих ти и шест бири.

— Обичам те.

Поръчах ѝ водка с лед и заедно се облегнахме на бара, хванати за ръце, загледани в слънцето, което залязваше зад пуцинаците на Ню Джързи.

Заведението беше поутихнало — хората се наслаждаваха на залеза с чаши в ръце на четиристотин метра над земята, отделени от реалния свят със сантиметър и половина прозрачно стъкло.

— Когато се върнем, пак ще дойдем тук — каза Кейт.

— Звучи добре.

— Ще ми липсваш.

— Ти вече ми липсваш.

— Как се чувстваш в момента?

— Мисля, че на тая височина алкохолът по-бързо стига до мозъка. Барът сякаш се люлее.

— Той наистина се люлее.

— Какво облекчение.

— Ще ми липсва чувството ти за хумор.

— А на мен ще ми липсва публиката.

Тя ме стисна за ръката.

— Хайде да си обещаем, че ще дойдем тук, когато се върнем. Разбираш ли?

— Да.

Тая вечер имаше диско и оркестърът засвири в девет. Изведох Кейт на малкия дансинг и ѝ показах някои стъпки от седемдесетте, които ѝ се сториха забавни.

Оркестърът свиреше „Ментоловият туист“, който аз прекръстих на „Йеменски туист“ и направих няколко стъпки, наречени „камилски тръс“ и „избягване на куршуми“. Явно бях пиан.

Върнахме се на бара и си поръчахме специалитета на заведението, наречен „Леден чай Елис Айлънд“. За шестнайсет долара чашата можеше да му измислят по-скъпарско име.

Кейт поръча суши и сашими на бара и въпреки че обикновено не ям сурова риба и водорасли, когато съм поркан, се тъпча с неща, които не би трябвало изобщо да вкусвам.

Тръгнахме си от най-великия бар на света към полунощ. Главата ми отдавна не се беше пръскала така.

На улицата се качихме на такси и Кейт заспа с глава на рамото ми. Докато се прибирахме, зяпах през страничния прозорец.

Ню Йорк след мръкване. Щях да си го спомням през следващите месеци.

От пътническата служба на ФБР предвидливо бяха уредили да излетим от „Кенеди“ с два часа разлика, Кейт с полет на „Делта“ за Кайро, аз с „Американ Еърлайнс“ за Лондон. Щях да продължа за йорданската столица Аман и оттам за Аден, а Кейт — директно за Дар ес Салам в Танзания. Надявах се, че оръжието ни ще пристигне с дипломатическата поща преди нас.

Портиерът ни пожела добър път и отидохме до летището с лимузина. Спряхме на терминала на „Делта“. Разделихме се на тротоара, без сантименталности и сълзи.

— Пази се — казах аз. — Обичам те. До скоро.

— И ти се пази. — И добави: — За да компенсираме нереализираната ваканция, хайде да се опитаме на връщане да се срещнем в Париж.

— Уговорихме се.

Един носач вкара багажа й в терминала и тя го последва. Махнахме си през стъклото.

Качих се на лимузината и продължих за „Американ Еърлайнс“.

И двамата имахме дипломатически паспорти, които са нещо обичайно в нашия занаят, затова се настаних в бизнес класата

сравнително безболезнено. Охраната беше майтап. Сигурно можех да пусна глока си през рентгена и да си го взема от другата страна.

Имах два часа за убиване, затова прекарах времето в чакалнята на бизнес класата в четене на вестници и пиене на безплатни коктейли блъди мери.

Мобифонът ми иззвъня. Беше Кейт.

— Скоро се качвам на самолета. Просто исках пак да ти кажа чао и че те обичам.

— И аз те обичам.

— Нали не ме мразиш, задето те въвлякох в тая история?

— Каква история? А, тая ли. Няма проблем. Това само развива легендата за Кори.

Кейт замълча за миг, после попита:

— Приключихме ли с полет осемстотин?

— Абсолютно. И, Джак, ако ни слушаш, било е механична повреда в главния резервоар.

— Не забравяй да ми пратиш имейл, когато пристигнеш — напомни ми тя.

— И ти.

Разменихме по още едно „обичам те“ и затворихме.

След няколко часа, докато Кейт вече летеше над Атлантическия океан, на видео стената обявиха моя полет за Лондон и тръгнах към изхода.

Беше изтекла точно седмица от панихидата за жертвите от полет осемстотин и през това време бях научил много нови неща, нито едно от които не ми вършеше работа в момента.

Обаче в тая игра човек трябва да мисли мащабно. Разговаряй. Души. Напрягай си мозъка. После пак го прави.

На тоя свят няма нито една загадка без решение, ако останеш жив достатъчно дълго, за да го намериш.

КНИГА III СЕПТЕМВРИ У ДОМА

*Заклучения: специалистите от ЦРУ не
вярват, че полет 800 на ТУЕ е свален с ракета...
Няма абсолютно никакви доказателства,
веществени или други, че е използвана ракета.*

*„Аналитична
оценка“, ЦРУ,*

28 март 1997 г.

У дома.

След като не се заразих с малария, нито ме отвякоха или убиха, в 16:05, петък след Деня на труда, пристигнах на летище „Кенеди“ с полет на „Делта“. Бях прекарал четирийсетина дни и нощи в йеменските пуцинаци.

За протокола, оная страна смърди.

Кейт още беше в Дар ес Салам, обаче щеше да се прибере след седмица. Танзания, изглежда, й харесваше, защото ми пишеше по имейла за дружелюбни хора, вкусна храна, интересни местности и прочее.

Въпросът защо се отърваваме с по-кратък престой представляваше по-голяма загадка, отколкото защо всъщност са ни натирили там — което изобщо не беше загадка. Джак Кьоних и неговите колеги може би вярваха, че подобно на присъда в затвора, краткото заточение научава човек на нещо, а дългото го изпълва с негодувание и желание за мъст.

Грешка. Още бях бесен и изобщо не бях признателен за предсрочното си освобождаване.

Бързо минах през паспортна и митническа проверка, тъй като не бях взел със себе си нищо друго освен сака си, дипломатическия паспорт и скритата си злоба. Бях оставил дрехите си за сафари в Йемен, където им бе мястото, а глокът ми пътуваше с дипломатическата поща на посолството. Носех светлокафяв панталон, син блейзър и спортна риза, които изглеждаха добре при обличането им преди около ден.

Струваше ми се странно да се завърна в цивилизацията, ако международното летище „Кенеди“ можеше да се нарече така. Гледките, звуците и миризмите, които по-рано не бях забелязвал, сега ме шокираха.

Оказа се, че Аден всъщност не е столица на Йемен — столицата беше някаква дупка на име Сана. Няколко пъти ми се наложи да ходя там по работа и имах удоволствието да се запозная с посланик Бодин.

Представих ѝ се като близък приятел на О'Нийл, въпреки че с тоя господин се бяхме срещали само мимоходом. Не ме изритаха, каквато беше целта ми, обаче не ме и поканиха на вечеря в резиденцията на посланика.

Аден бе пристанищният град, където бяха взривили „Коул“, и също смърдеше. Добре че в хотел „Шератон“, където бяхме настанени, имаше фитнес клуб (морските пехотинци трябваше да покажат на персонала как се сглобяват уредите) и плувен басейн (който трябваше да научим персонала да чисти) и сега бях почернял и във форма, както не ми се беше случвало, след като ме надупчиха с три куршума в Уошингтън Хайтс преди четири години. Сведох пиенето до минимум, научих се да обичам риба, вместо да пия като такава, и се наслаждавах на удоволствията на целомъдрието. Чувствах се нов човек, обаче старият се нуждаеше от пиене, хамбургер и секс.

Отбих се в чакалнята и си поръчах бира и хамбургер на бара.

Носех мобифона си, но батерията беше паднала като оная ми работа в момента и помолих бармана да включи зарядното ми устройство, което той направи с удоволствие.

— Бях в арабската пустиня — поясних.

— Добре сте почернели.

— На едно място, дето се казва Йемен. Адски е евтино. Трябва да идеш там. Хората са страхотни.

— Е, добре дошли у дома.

— Добре заварил.

В Аден дори имаше имейл, кой знае защо през яху, и така с Кейт поддържахме връзка, освен по някой международен телефонен разговор от време на време. Изобщо не споменавахме за полет осемстотин, обаче имах много време да мисля за него.

Бях пратил имейл в колежа по криминалистика „Джон Джей“, за да им обясня, че правителството ме е пратило на секретна и опасна мисия и може да закъснея няколко дни или години за лекции. Посъветвах ги да започнат без мен.

Телевизорът на бара предаваше новини и ми се стори, че в мое отсъствие не се е случило нищо. Метеорологът съобщи, че в Ню Йорк е поредният прекрасен късен летен ден и че се очаква хубавото време да се задържи. Добре. В Аден беше като в пещ. Вътрешността на Йемен бе като в ада. Защо на такива места изобщо живеят хора?

Поръчах си още една бира и прегледах „Дейли Нюз“ на бара. Нямаше много новини и аз прочетох спортните страници, после си проверих хороскопа: „Не се изненадвайте, ако едновременно изпитате екстаз, ревност, страдание и блаженство“. Изобщо нямаше да се изненадам.

Така или иначе, в Аден работих с шестима агенти от ФБР, сред които две жени, и четири ченгета от нийоркската полиция на договор с Контратерористичната спецчаст, двама от които познавах, така че нямаше проблеми. Освен следователите имахме двайсетина морски пехотинци, въоръжени до зъби, и осемчленна спецгрупа от ФБР, които се редуваха да дежурят като снайперисти на покрива на „Шератон“ и които, струва ми се, хотелът използваше в маркетинговата си стратегия за малцината други гости.

Мисията също се състоеше от десетина души от дипломатическата Служба за сигурност и няколко служители от военното и военноморското разузнаване, както и от ЦРУ естествено, чиято самоличност и брой бяха голяма тайна, обаче аз преброих четирима. Всички американци се разбирахме горе-долу добре, защото на онова затънтено място нямаше с кого друго да си приказваме.

Задълженията ми в Аден се изразяваха в работа с техните корумпирани и изумително тъпи разузнавачи с цел откриване следите на извършителите на атентата срещу „Коул“. Повечето от тях поназнайваха някакъв английски, изостанал от британските колониални дни, обаче щом с колегите станехме прекалено любопитни или агресивни, го забравяха.

Сегиз-тогиз йеменското разузнаване арестуваше обичайните заподозрени и ги замъкваше в полицията, за да видим, че следствието има известен напредък. Около веднъж седмично викаха петима-шестима души от спецчастта в полицейския участък, за да разпитат тия нещастни отрепки с помощта на некадърни и лъжливи преводачи в смрадлива стая без прозорци. Хората от разузнаването шибваха по някой и друг шамар на заподозрените за наше успокоение и ни съобщаваха, че били по дирите на „чуждестранните терористи“, които взривили „Коул“.

Аз лично смятах, че тия заподозрени са специално наети за целта, обаче оценявах методите за водене на полицейски разпит. Майтап де.

После идваха „информаторите“, които ни продаваха безполезни сведения „евтино“. Кълна се, че мярках някои от тях в полицейска униформа из града в дните, когато не бяха информатори.

Общо взето, пикаехме срещу вятъра и нашето присъствие там беше чисто символично — бяха загинали седемнайсет американски моряци, бе унищожен американски боен кораб и правителството трябваше да покаже, че върши нещо. Обаче когато Джон О'Нийл се беше опитал да направи нещо, моментално го бяха изритали.

Преди седмица до Йемен бе стигнала вестта, че той е напуснал ФБР и в момента работи като консултант по сигурността на Световния търговски център. Трябваше да го потърся, за да го разпитам за работа. В зависимост как се развиеше историята с ТУЕ или щях да съм адски търсена личност, или завинаги щях да си остана безработен.

В имейлите си Кейт ми съобщаваше, че има много повече късмет в Танзания, където властите били услужливи, отчасти защото изгубили стотици граждани при атентата срещу посолството на САЩ.

Йеменските власти, от друга страна, не само че не бяха услужливи, но също бяха коварни и враждебно настроени и в сравнение с шефа на тяхното разузнаване, една лоена топка на име полковник Анзи, Джак Кьоних приличаше на майка Тереза.

В Йемен имаше елемент на опасност и винаги пътувахме с бронирани жилетки и въоръжени морски пехотинци. Не се вряхме сред местните и аз всяка нощ спях с госпожа Глок.

Преди няколко години някаква бунтовническа групировка беше обстрелвала хотела ни с мини и ракети, обаче сега всички те бяха мъртви и трябваше да мислим само за терористите, които бяха взривили „Коул“ и които несъмнено искаха да вдигнат във въздуха „Шератон“ при първа възможност.

Междувременно моята любима Кейт си купонясваше в Дар ес Салам. Поръчах си нова бира, дадох воля на въображението си и започнах да си измислям истории как диви племенни конници атакуват джиба ми на път за Сана, как убийци ми се нахвърлят в арабските квартали и едва избягвам смъртоносното ухапване на кобра, пусната в леглото ми от йеменското разузнаване.

Искам да кажа, че всичко това можеше да се случи. Помислих си дали да не изпробвам някоя от тия истории пред бармана, обаче той си имаше работа, затова само го помолих за мобифона си.

Набрах номера на Дом Фанели и той отговори.
 — Върнах се — осведомих го.
 — Ей! Безпокоях се за теб. Всеки ден следях новините за Кувейт.
 — Аз бях в Йемен.
 — А стига бе! Все тая. Нали така?
 — Сигурно. В момента съм на „Кенеди“. Не мога да говоря дълго, може още да ме следят. Къде си?
 — В службата. Обаче мога да говоря.
 — Хубаво. Как е апартаментът ми?
 — Страхотен е... Щях да го почистя, ако знаех... както и да е, как беше в Йемен?
 — Това е строго пазена тайна.
 — Нима? Как са мацките?
 — Едно ще ти кажа — беше като Скандинавия, само че със слънце.
 — Без майтап? Имат ли нудистки плажове?
 — Там на жените изобщо е забранено да носят бански на плажа.
 — Кое то си беше вярно.
 — Мама мия! Дали да не подам заявление за постъпване в КТС?
 — Побързай, преди да се е разчуло.
 — Да бе, да, банамбиш ме. Как е Кейт?
 — Връща се след няколко дни.
 — Страхотно. Хайде да излезем заедно някоя вечер.
 — Ще опитам. Имам десет дни отпуска и с Кейт заминаваме за Париж.
 — Супер. Заслужили сте си го. Какво ще правиш довечера?
 — Ти ми кажи.
 — А, да бе. Ония имена.
 — След няколко минути трябва да изключа телефона, Дом.
 Казвай.
 — Добре. Забрави за Гонзалес Перес. Брок, Кристофър, две възможности, едната в Дейтона Бийч, другата в Сан Франциско. Искаш ли подробности?
 — Давай.
 Той ми даде адресите и телефонните номера и аз ги записах на една салфетка.

— Роксан Скаранджело — продължи Дом. — Мисля, че я открих. Готов ли си да записваш?

— Да.

— Добре... къде го сложих?...

— На дъската за обяви?

— Не... а, ето го. Добре, Скаранджело, Роксан, възраст дваайсет и седем години, трета година докторантка в Пенсилванския университет, Филадельфия. Има бакалавърска и магистърска степен от същия университет — ала-бала и още глупости, струпани нависоко и дълбоко.

— Явила ли се е в университета?

— Да. Е, поне се е регистрирала. Всъщност трябва да са започнали днес.

— Адрес?

— Живее на Честнът Стрийт с гаджето си, някой си Сам Карлсън. Мама не е доволна. — Той ми продиктува адреса и номера на мобифона ѝ. — Пуснах стандартна проверка на кредитните ѝ карти — тия копелета от финансовите компании имат повече сведения за хората и от ФБР — и установих, че е работила в хотел „Бейвю“ в Уестхамптън Бийч. Това е твоята мадама, нали?

— Да.

— Даже имам нейна снимка от годишника в колежа. Готина е. Трябва ли ти?

— Може би. Нещо друго? Престъпления? Граждански провинения?

— Не, досието ѝ е чисто. Обаче няма очевидни приходи, освен може би гаджето, но той е студент и кредитната му сметка е празна. Проверих и родителите ѝ, хич не са богати.

— Стипендия?

— Да, получава някаква стипендия. И понеже знам откъде идваш, проверих и открих, че стипендията ѝ е отпусната от американското правителство, обаче може да е чисто съвпадение.

— Възможно е. Браво.

— Лесна работа. Хайде да се срещнем на по бира. Дължиш ми едно черпене.

— Така е, обаче съм скапан от пътуването.

— Глупости. Заминаваш за Филаделфия. Отпусни се, Джон. Хайде да се срещнем в „Джъдсън Грил“. След Деня на труда там е пълно с хамптънски мацки. Може пък да се натъкнеш на някоя гола улика.

Усмихнах се.

— Месец и половина не съм си вадил оная работа от гащите, Дом. Не ме изкушавай.

— Месец и половина ли? Откъде знаеш, че още работи?

— Върви да ми изчистиш апартамента. Ще се прибера късно вечерта или утре рано сутринта. Чао.

— Чао, малкият. Добре дошъл у дома. Мисли какво правиш, за да не се върнеш в Йемен.

— Мерси. — Изключих мобифона, платих на бармана и му дадох петарка бакшиш за електричеството.

Влязох в терминала. Дигиталният часовник показваше 17:01, така че настроих своя на земно време.

Наистина бях скапан от пътуването. Освен това повече от един ден не се бях преобличал и честно казано, смърдых така, че даже на някой йеменски камилар щеше да му се доповръща от мен.

Трябваше да се прибера вкъщи, обаче аз заминавах за Филаделфия.

Отидох на гишето на „Херц“, наех средно голям форд „Таурус“ и след трийсет минути пътувах по Шор Паркуей към моста Веразано; радиото свиреше и мобифонът ми беше включен в запалката на колата.

Обадих се на телефонния си секретар и прослушах няколко десетки съобщения от хора, които изглеждаха изненадани или смутени, че сме извън страната. Имаше около шест съобщения от Дом Фанели: „Кейт, Джон, прибрахте ли се вече? Мислех да видя как е апартаментът ви. Добре, само проверявам“.

И това е човекът, който ме предупреждава да внимавам.

Изключих мобифона и го оставих да се зарежда. Пейджърът ми не беше работил в Йемен, но в изпълнение на заповедта на Джак го бях оставил включен през цялото време и сега батерията бе паднала. Обаче си беше включен.

Освен това си спомнях, че господин Кьоних пряко ми е наредил да не се занимавам с полет 800. Трябваше да го помоля да ми разясни тая си заповед. Щях да го направя при следващата ни среща.

Минах по Веразано, прекосих Стейтън Айлънд и моста Гоутълс, после по шосе 95 навлязох в Ню Джързи и потеглих на юг към Филадельфия. Щях да стигна за по-малко от два часа.

Роксан Скаранджело. Може и да не знаеше нищо, обаче щом Грифит и Наш бяха разговаряли с нея, и аз трябваше да я видя.

Бях изостанал с пет години и два месеца, но никога не е късно да преразгледаш стар случай.

За нюйоркчанина Филадельфия, която се намира на сто и шейсетина километра южно от центъра, е като Статуята на свободата: историческа, близка и лесна за избягване.

В парафраза на У. К. Фийлдс^[1], общо взето, предпочитам Йемен. Майтапя се де.

Към седем и половина спрях при една пететажна сграда на Честнът Стрийт 2201, недалеч от Ритънхауз Скуеър.

Намерих място за паркиране на улицата, слях от колата и се протегнах. Обадих се в апартамента на Роксан Скаранджело и ми отговори женски глас.

— Ало?

— Роксан Скаранджело, моля.

— На телефона.

— Госпожице Скаранджело, аз съм детектив Джон Кори от ФБР. Бих искал да поговоря с вас няколко минути.

Последва дълго мълчание.

— За какво?

— За полет осемстотин на ТУЕ, госпожице.

— Преди пет години ви казах всичко, което знам. И вие казахте, че повече няма да ме търсите.

— Появи се нещо ново. Намирам се пред вашия блок. Може ли да се кача?

— Не. Не... съм облечена.

— Защо не се облечете?

— Ами... Всъщност закъснявам за вечеря.

— Ще ви закарам.

— Мога да отида пеш.

— Ще ви придружа.

Чух нещо, което прозвуча като тежка въздишка.

— Добре. След малко слизам.

Изключих мобифона си и зачаках пред блока, който правеше добро впечатление и се намираше съвсем близо до Университета на

Пенсилвания, скъпо заведение, едно от най-престижните в страната.

Смрачаваше се и вечерта беше ясна. Ветрецът носеше слаб дъх на есен.

Човек не цени тия неща, докато не бъде лишен от тях, и ако има късмет, започва да ги възприема с нови очи и уши.

Америка.

Това беше нещо като забавена реакция. Искаше ми се да целуна земята и да запея „Бог да благослови Америка“.

От входа на блока излезе висока привлекателна млада жена с дълга тъмна коса, облечена с черни джинси и черен пуловер.

— Госпожице Скаранджело? — повиках я. — Аз съм Джон Кори, спецчаст на ФБР. — Показах си служебната карта. — Благодаря, че се съгласихте да се срещнем.

— Наистина ви казах всичко, каквото знам, с други думи, почти нищо — отвърна тя.

„Така си мислиш ти, Роксан“.

— Ще повървя с вас.

Тя сви рамене и двамата се запътихме към Ритънхауз Скуеър.

— Имам среща с приятеля си за вечеря.

— И аз имам среща за вечеря. Няма да ви забавя.

Докато вървахме, ѝ зададох няколко незначителни въпроса за университета, за първия ѝ учебен ден, за Филадельфия и докторантурата ѝ. Била по английска литература, осведоми ме Роксан.

Прозях се и тя ме попита:

— Отегчавам ли ви?

— Ни най-малко. Току-що пристигам от Средна Азия. Виждате ли колко съм почернял? Искате ли да видите билета ми?

Момичето се засмя.

— Не, вярвам ви. Какво правихте там?

— Защищавах световната демокрация.

— Би трябвало да започнете оттук. Спомних си, че разговарям с докторантка.

— Абсолютно сте права.

Тя се впусна в приказки за последните президентски избори, а аз кимах и отговарях утвърдително.

Стигнахме до ресторант на име „Алма де Куба“ близо до Ритънхауз Скуеър и влязохме. Беше скъпо, модерно заведение и се

зачудих колко ли е голяма стипендията ѝ.

Госпожица Скаранджело предложи да пийнем по нещо, докато чакаме гаджето ѝ.

В дъното имаше коктейлна, декорирана с плантационни кепенци и черно-бели фотографии от някогашна Куба, прожектирани върху белите стени. Намерихме маса и поръчахме гарафа бяло вино за нея и за да продължа темата, куба либре за мен.

— Хайде да минем направо на въпроса — започнах аз. — Вие сте чистачката, която е влязла в стая двеста и три в хотел „Бейвю“ по обяд на осемнайсети юли хиляда деветстотин деветдесет и шеста година, деня след катастрофата на полет осемстотин на ТУЕ. Нали така?

— Точно така.

— Преди вас не е влизала друга чистачка. Нали?

— Доколкото знам. Гостите не бяха съобщили, че си заминават, не отговаряха на телефона и не отваряха вратата. Освен това имаше табелка „Не влизай“.

За пръв път чувах за това. Обаче ми се струваше логично, ако дон Жуан и неговата мадама бяха искали максимално да се отдалечат от хотела.

— И сте влезли с вашия ключ, така ли?

— Да, такава беше процедурата след единайсет сутринта. Донесоха напитките. Налях ѝ и се чукнахме.

— Спомняте ли си имената на агентите от ФБР, които първо ви разпитаха?

— Не, все пак минаха пет години. Те се обръщаха помежду си само на малко име.

— Ами, опитайте се да си ги спомните.

— Струва ми се, че единият имаше ирландско име.

— Шон? Джузепе?

Тя се засмя.

— Това не е ирландско име.

Усмихнах се.

— Може би Лайъм?

— Да, точно така. Другият се казваше... не се сещам. Вие не знаете ли?

— Да. Сигурно Тед.

— Струва ми се, че е така. Хубавец. И задник.

— Още ли търсите онази двойка? — попита Роксан.

— Да.

— Защо са толкова важни?

— Ще разберем, когато ги открием.

— Сигурно не са били женени един за друг — осведоми ме тя. — Не искат да бъдат открити.

— Е, да, обаче имат нужда от брачна консултация. Момичето се усмихна.

— Да бе, да.

— Агентите показаха ли ви портрета на мъжа?

— Да. Но не го познах.

— Ами жената, с която е бил?

— Не. Не съм виждала неин портрет.

— Добре, влезли сте в стаята — и после?

— Ами... Извиках, в случай че са там, да речем, в банята, нали разбирате? Обаче виждах, че са си заминали. В стаята нямаше нищо. Затова вкарах количката си и започнах да събирам чаршафите от леглото.

— Бяха ли спали на леглото?

— Ами... сигурно не. Завивката беше смъкната на пода, одеялото го нямаше и сигурно бяха лежали върху чаршафа, може да са подремнали, да са гледали телевизия или... няма значение. Но не бяха спали цяла нощ. — Тя се засмя. — Станах истински спец по нюансите на употребата на хотелските стаи.

— Не съм следвал филология. Какво е „нюанс“?

Роксан пак се засмя.

— Забавен сте. — Изненада ме, като запали цигара. — Пуша само когато пия. Искате ли?

— Да. — Взех си цигара и момичето ми я запали. Пушил съм, затова не се задавих.

— Значи липсваше одеялото, така ли? — продължих аз.

— Да. И си отбелязах да съобща на главната домакинка.

— Госпожа Моралес.

— Точно така. Чудя се какво се е случило с нея.

— Още си е там.

— Невероятна жена.

— Така е. Познавате ли Лусита? Чистачката?

— Не.

— Ами Кристофър Брок, служителя на рецепцията?

— Да, но не много добре.

— Разговаряли ли сте с него след като агентите ви разпитаха?

— Не, казаха ни да не разговаряме с никого. И бяха абсолютно сериозни.

— Ами управителят, господин Роузънтал? Разговаряхте ли с него?

— Той започна да ме разпитва, обаче аз му казах, че не бива.

— Добре. И сте напуснали хотела скоро след това.

Тя не отговори веднага.

— Да.

— Защо?

— Не знаете ли?

— Не.

— Ами... агентите казаха, че ще е най-добре да напусна. Защото можело да се изкуша да разговарям с журналисти или пък медиите да ме тормозят и така нататък. Отговорих, че не мога да си позволя да напусна работа, и те казаха, че ще компенсират заплатата ми, ако им помогна, напусна и... си държа устата затворена.

— Доста добра сделка.

— Така е. Искам да кажа, за федералните власти това е нищо. Те плащат на фермерите да не произвеждат селскостопанска продукция. Нали така?

— Да. И ми плащат да не се грижа за цветята в офиса.

Роксан се усмихна.

— Какво не са искали да издадете агентите?

— Тъкмо това е въпросът. Аз всъщност не знаех нищо. Обаче те направиха голям въпрос от онази двойка в стая двеста и три и това, че са ходили на плажа и са видели катастрофата. На мен не ми се струваше важно, обаче журналистите надушиха, че става нещо. И аз напуснах хотела.

Кимнах. Феберейците са пълни дърводелци — оплескват всичко и после се опитват да оправят нещата с пари.

— Помогнаха ли ви да спечелите стипендията?

— Нещо такова. Така ми се струва. Вие не знаете ли?

— Това не е в моя отдел.

Мобифонът на госпожица Скаранджело иззвъня и тя отговори. Разбрах, че приказва с гаджето си.

— Да, тук съм. Но не бързай. На бара съм и се натъкнах на един стар мой преподавател. Добре съм. До скоро. — Роксан затвори. — Беше Сам, приятелят ми. В момента е в апартамента. — После прибави: — Не бива изобщо да споменавам за полет осемстотин, нали?

— Точно така.

— Бива си ме, нали?

— Да. Приличам ли на преподавател?

Момичето се засмя.

— Не. Обаче ще бъдете такъв, когато се появи Сам.

Втора гарафа, втора куба либре.

— Разкажете ми всичко, което сте направили и видели в оная стая — казах аз. — Опишете ми миризми и неща, които са ви се сторили необичайни, а даже и съвсем обикновени.

— Уф, божичко... оттогава минаха пет години.

— Знам. Но ако започнете да говорите, ще си спомните всичко.

— Съмнявам се. Но добре... после влязох в банята, понеже това е най-неприятната част от работата и исках да приключа с нея. Започнах с душа...

— Беше ли използван?

— Да, но не същата сутрин. Виждах, че е използван, може би предишната вечер. Сапунът и кабината бяха сухи, както и използваните хавлиени кърпи. Спомням си, казах на един от агентите, че банята почти не е била използвана. Само един бърз душ.

— Имаше ли пясък по пода? И в леглото?

— В банята имаше пясък от плажа. Казах го на агента от ФБР.

— Добре, после сте се върнали в спалнята.

— Да. Първо изпразних кошчетата за боклук, после пепелниците...

— Бяха ли пушили?

— Не... Едва ли. Обаче обикновено правя така.

— Опитайте се да отделите оная стая във въпросния ден от стотиците други стаи, които сте чистили.

Роксан се засмя.

— Естествено. По-скоро две хиляди през трите лета, които работих там.

— Знам, но за оная стая са ви разпитвали дълго. Затова можете да си спомните какво сте казали на агентите. Нали?

— Всъщност не ме разпитваха толкова дълго. Просто ме попитаха какво съм направила и видяла в стаята и после ми благодариха.

Кимнах. Нито Лайъм Грифит, който сигурно беше от ОСО, нито Тед Наш от ЦРУ бяха знаели как се изглежда свидетел. Те не бяха детективи. За разлика от мен.

— Гостите бяха ли ви оставили бакшиш?

— Не.

— Виждате ли, че си спомняте?

Момичето се усмихна.

— Скъперници.

— Тая вечер черпя аз.

— Чудесно.

— Добре, какво имаше в кошчетата за боклук?

— Наистина не си спомням. Обичайните неща. Кърпички. Такива неща.

— Ами кутия от видеокасата?

— Не... Смятате, че са заснели... хм, как го правят, така ли?

— Не знам. Ами целофан, опаковки от дъвки, етикети с цени, квитанции?

— Не... обаче в пепелника имаше опаковка от лейкопласт. — Роксан сви рамене.

— Следи от кръв?

— Не.

— Добре, разкажете ми как почиствахте стаите. Всички стаи.

— Понякога променях последователността, защото беше досадно, но си имах „задължителна програма“. — Тя ми предаде урок по чистене на стаи, който можеше да ми бъде полезен, ако чистачката ми умреше.

— Наистина ли е имало червило по една от чашите за вино?

— Да. Струва ми се, това първо ме накара да осъзная, че в стаята е имало жена.

— Други следи от жена? Пудра? Грим? Дълги косми?

— Не. Но се виждаше, че е имало двама души. Двете възглавници бяха смачкани. Бяха използвани много хавлиени кърпи. — Тя се усмихна. — Мъжете използват една кърпа, а жените използват всичките и искат още.

— Няма да обръщам внимание на тая сексистка забележка.

Роксан пак се усмихна и лекичко се плесна по устата. Или тя беше много готина, или аз бях останал прекалено дълго в пустинята. После продължи разказа си и паметта ѝ се избистряше с всяка следваща цигара и глътка вино.

— Горещо-долу това ли разказахте на агентите от ФБР? — попитах я, когато свърши.

— Разказах им доста по-малко. Защо е толкова важно?

— Няма откъде да знаем, докато не попитаме.

Тя запали нова цигара и ми предложи пакета, но аз отказах.

Разбрах, че времето ми с Роксан изтича, като се имаше предвид, че пътят от апартамента е петнайсетина минути. Ако бях на мястото на гаджето ѝ, щях да го взема даже за десет.

Тя усети, че се готвя да приключи.

— Останете да се запознаете със Сам.

— Защо?

— Той ще ви хареса.

— А аз ще му харесам ли?

— Не. Точно това е целта.

— Не се дръжте гадно.

Роксан се засмя.

— Наистина, не си тръгвайте.

— Ами... имам нужда от чаша кафе преди да потегля обратно за Ню Йорк.

— В Ню Йорк ли живеете?

— Да. В Манхатън.

— Бих искала да живея там, когато завърша.

— Правилен избор. — Махнах на сервитьорката и поръчах кафе.

С Роксан поведохме общ разговор, нещо, което мога да правя, докато мислите ми са някъде другаде. Не бях дошъл чак от Йемен само за да флиртувам с някаква си докторантка. Или пък бях?

[\[1\]](#) Уилям Клод Фийлдс (1880–1946) — американски актьор и комик. — Б.пр. [↑](#)

Гаджето закъсняваше, Роксан се напиваше. Половината ми мозък още се намираше на деветстотин метра височина, докато другата половина беше пропита от ром.

Искаше ми се да си тръгна, но нещо ме задържаше там. Сигурно умората или пък Роксан, а може би инстинктивното усещане, че ако остана достатъчно дълго, задам правилния въпрос или слушам внимателно, ще изскочи нещо.

Донесоха ми голяма чаша кафе и след като я изгълтах, си поръчах още една. Побъбрих си с момичето, докато мислех какво може да съм пропуснал.

— Телевизорът беше ли включен, когато влезе в стаята? — попитах. — Понякога хората го оставят, когато искат да изглежда все едно, че са вътре.

Тя смукна от цигарата си.

— Пак ли се върнахме в онази стая?

— Само за мъничко.

— Не, не беше включен. Всъщност аз го включих.

— Защо?

— Ами, не бива да гледаме телевизия, докато работим, но исках да гледам новините за полет осемстотин.

— Няма да те издам. Е, и какво давах по новините?

— Не си спомням точно. — Тя поклати глава. — Беше ужасно.

— Така е. Навярно ще можеш да ми помогнеш с нещо — продължих аз. — Въпросните гости са се настанили към четири и половина. Нали? Мъжът се е регистрирал сам. После са ги видели в седем, когато камериерката Лусита ги забелязала с одеялото от леглото да отиват към колата си. Явно никой не ги е виждал през тия два и половина часа. Затова се питам какво са правили през това време. Искам да кажа, какво правят там хората привечер?

— Мен ли питате? Не знам. Предполагам, че ходят на пазар, пият по чаша. Разхождат се... Може да са останали в стаята си. Затова никой не ги е видял.

— Да... обаче това е доста време да седиш затворен в хотелска стая в такъв хубав ден.

Роксан ми се усмихна.

— Може да ги е обзело романтично настроение. Нали затова са били там. Правили са секс, подремнали са, гледали са телевизия или са пуснали романтична касета.

— Да. — Проблемът беше, че всъщност ми се искаше да са ходили в хотелския бар и да са платили с кредитна карта или да са оставили квитанция от местен магазин в кошчето за боклук. Само че те не го бяха направили.

Отпуснах се назад и се прозях. Тия липсващи два и половина часа в края на краищата може да не бяха толкова важни. Може да бяха спали или бяха гледали телевизия, а може да бяха правили секс, преди да отидат на плажа, и всичко това не беше оставило документални следи...

— Каква касета имаш предвид? — попитах.

— Видеокасета.

— В стаята нямаше видео.

— По-рано имаше.

Кимнах. Преди в повечето хотелски стаи имаше видео, но днес ги бяха заменили със сателит и кабел, порно по поръчка и така нататък. В стая 203 например вече нямаше видео, но по-рано явно беше имало.

— Спомняш ли си дали видеото беше включено?

— Струва ми се, че беше. Да... аз го изключих.

— Провери ли дали вътре има касета?

— Да. Натиснах бутона за изваждане на касетата, но нямаше нищо. Това е част от задължителната програма. Касетите, които гостите са забравили, трябва да се предават на рецепцията в случай, че хората си ги потърсят. Касетите от видеотека се връщат направо там или на рецепцията.

— В коя видеотека?

— Хотелската.

— Къде?

— В хотел „Бейвю“. Май не ме слушате внимателно.

Наведох се напред.

— Разкажи ми за видеотека.

— Ходили ли сте в хотела?

— Да.

— Ами, когато влезете, там има библиотека. Продават списания и вестници, дават книги и касети.

— Значи човек може да вземе касета, така ли?

— Нали това ви разправям.

— Спомена ли за това, когато разговаря с агентите от ФБР?

— Не.

Облегнах се назад и се зазяпах в пространството. Не бе възможно Лайъм Грифит и Тед Наш да са го пропуснали. Или пък беше? Искам да кажа, даже аз, Джон Кори, не бях обърнал внимание на тая библиотека, когато я бях видял, а пък аз съм детектив.

Но вълнението и оптимизмът ми можеше да се окажат преждевременни.

— Плащаше ли се за касетите? Или се оставяше депозит?

— Не. Гостите само се подписваха. Също като за книгите. — Тя се замисли. — Ей, да не мислите, че онзи човек е взел касета... и е оставил името си?

— Я стани детективка.

— Ето какво са правили следобед в стаята — почна Роксан. — Гледали са филм. Затова видеото беше включено. — Замълча за миг. — Всъщност двете възглавници бяха облежнати на таблата на леглото, като че ли бяха гледали телевизора.

Кимнах. Ако наистина беше взел касета, дон Жуан нямаше да е оставил истинското си име. Обаче ако я бе взела *жената*, можеше да имам късмет.

— Гостите трябваше ли да показват документ за самоличност, за да взимат книги и касети?

— Едва ли. Струва ми се, че даваха само името и номера на стаята си. Трябва да проверите в хотела.

Отново кимнах.

— Къде се разписваха гостите? В книга ли? Или на талон?

Момичето запали нова цигара.

— Квитанция с розово индиго. Гостът вписваше името на книгата или филма, подписваше се и написваше номера на стаята. После, когато връщаше книгата или касетата, получаваше розовото копие с надпис „Върнато“. Елементарно.

Замислих се за господин Лесли Роузънтал и неговия архив, който можеше да засрами Конгресната библиотека. Сигурно не изхвърляше даже и опаковки от дъвки.

— Господин Роузънтал, с когото имах удоволствието да се запозная, ми се стори голям грижовник.

Тя се усмихна.

— Направо си беше педант.

— Познаваш ли го добре?

— Падаше си по мен.

— Някога водил ли те е в мазето, за да ти покаже архива си?

Роксан се засмя, после се замисли за миг.

— Квитанциите за книгите може да се пазят там.

— Моля, запазете всичко това в тайна — казах официално.

— Пет години не съм си отворила устата пред никого.

— Чудесно.

Замислих се. Имаше ли вероятност дон Жуан или неговата мадама да бяха взели видеокасата? Бяха оставили видеото в стая 203 включено, обаче най-вероятно бяха включили видеокамерата си в него, за да видят записа.

От друга страна, явно следобед бяха останали в стаята си два и половина часа и някой от тях можеше да е отишъл до библиотеката, за да вземе филм. Но дали беше написал истинското си име?

Изведнъж ме обзе отвратителното усещане, че се хващам за сламки. Ала когато има само сламки, човек се хваща и за тях.

Гаджето пристигна. Стори ми се малко задъхан. Наведе се и целуна Роксан по бузата.

— Сам, това е професор Кори — каза му тя. — Преподавал ми е по философия.

Изправих се и си стиснахме ръцете. Той се ръкува вяло и ми се стори малко недодялан, обаче иначе беше готин.

— Философия ли предавате?

— Да. Cogito ergo sum^[1].

Младежът се усмихна.

— Аз следвам физика. Не сме учили философия.

Беше време да си тръгвам, само че не бях свършил с Роксан, затова си седнах на мястото.

Сам също се настани при нас и след кратко мълчание попитах момичето:

— Какво беше работното време на библиотеката? Тя хвърли поглед на Сам.

— Май че от осем до осем.

— Ами ако някой гост си тръгнеше по-рано или по-късно и искаше да върне книга или касета?

Роксан неловко се усмихна на гаджето си.

— Давах я на дежурния на рецепцията, който държеше квитанциите след затварянето на библиотеката.

Кимнах.

— Ясно. Съвсем логично. — Обърнах се към Сам. — Ще пиете ли нещо?

— Хм... може би трябва да се преместим на масата. Пазят ни я... Ще вечеряте ли с нас?

— Не, мерси. — Погледнах Роксан. — Можете ли да си спомните на какъв режим беше оставено видеото? Например запис, пренавиване?

— Ами... не. Не се сещам.

— За какво говорите? — попита Сам.

Погледнах го и го попитах:

— Материалният свят съществува ли извън нашия разум?

— Естествено. Хиляди уреди могат да запишат и регистрират материалния свят и го правят по-добре от човешкия разум.

— Като камера.

— Точно така.

Изправих се и се обърнах към Роксан.

— Благодаря за компанията.

Тя стана. Ръкувахме се.

— Благодаря за почерпката, господин професор.

Потупах Сам по гърба.

— Късметлия сте. — Срегнах погледа на Роксан, кимнах към бара и отидох да платя сметката.

Докато плащах, тя се приближи до мен.

— Благодаря за помощта — казах и ѝ подадох визитката си. — Обадете ми се, ако някой друг ви потърси по същия въпрос.

— Непременно. И вие можете да ми се обадите, ако ви потрябва още нещо. Искате ли номера на мобифона ми?

— Да. — Записах го, още веднъж ѝ благодарих и прибавих: — Сам е голям симпатяга.

Излязох от „Алма де Куба“ и тръгнах обратно към колата си на Честнът Стрийт.

Задникът ми натежаваше, обаче мислите ми вече бяха в хотел „Бейвю“.

---

[1] Мисля, следователно съществувам (лат.). — Б.пр. ↑

Отправих се към Ню Йорк по магистралата от Ню Джързи, която е адски приятна, ако си затвориш очите и мислиш за някъде другаде.

Бях понастъпил газта, въпреки че няма защо да бързаш особено много да провериш следа отпреди пет години. Бързането беше свързано с хората от Отдела за служебна отговорност във ФБР, които едва ли ме бяха забравили по време на отсъствието ми и несъмнено знаеха точно кога се завръщам от командировка. Ако се питаха къде е Джон Кори тая вечер, на другия ден щеше да им се наложи да ме попитат.

Включих радиото на новини. Като че ли тоя ден не се бе случило нищо особено. Всъщност през цялото лято на терористичния фронт беше царяло затишие.

От друга страна, от Управлението за национална сигурност бяха пратили секретно предупреждение, осведомяващо всички, че радиовръзките между нашите ислямски приятели били особено интензивни през лятото, което не вещаеше нищо хубаво.

Насочих мислите си към по-непосредствени проблеми и по-точно към разговора си с Роксан Скаранджело. Разбихах, че той е можел да тръгне в различни посоки, както се случва с повечето разпити на очевидци — една дума тук, случайна забележка там, верен въпрос, грешен отговор и така нататък.

След двацет години опит човек развива истинско шесто чувство. Ето защо тая работа със заемната библиотека не се дължеше на чист късмет — Джон Кори беше упорит, интелигентен, възприемчив, хитър, чаровен и мотивиран. Главно мотивиран.

Искам да кажа, не ми плащаха за това и имах нужда от нематериална награда. Общо взето, исках да го навра в гъза на Кьоних, докато стигне до намазаната му с гел коса. И на Лайъм Грифит. И за миг ми се прииска Тед Наш да е жив, за да мога да го навра и в неговия задник.

Часовникът на таблото показваше девет и десет и се зачудих колко ли е часът в Дар ес Салам. Всъщност точно колкото в Йемен,

тоест в малките часове на нощта. Представих си как моето ангелче спи в тризвезден хотел с изглед към Индийския океан. Веднъж ми бе пратила следния имейл: „Тук е невероятно красиво, Джон, ще ми се да си при мен“. Като че ли беше моя идея да замина за Йемен.

Всъщност разбихах, че тя ми липсва повече, отколкото си бях мислил. Искрено бях щастлив, че са я пратили на прилично място, а не в Йемен, който, ако още не съм го споменал, смърдеше.

Да, бях преживял моменти, в които ми се бе искало тя да е в Йемен, а аз да съм на Бахамите, обаче тия настроения ме бяха напускали скоро, за да бъдат заменени от нежни мисли за предстоящата ни среща.

Продължих на север по магистралата с около сто и четирийсет километра в час. Бях уморен, обаче внимавах.

Разбихах, че е възможно в хотел „Бейвю“ да ме очаква ситуация, в резултат на която господин Роузънтал да се чеше по главата и да се пита къде са се дянали ония квитанции.

Вече пътувах по Мантокската магистрала на Лонг Айленд и приближавах Уестхамптън Бийч. Беше дванайсет и половина и от океана и заливите се кълбеше рядка мъгла.

Радиото ми хващаше кънектикътски сигнали и по някаква станция предаваха „Травиата“. Не го разправям наляво и надясно, обаче с Дом Фанели сме водили гаджета на опера, защото той получава безплатни билети. Предполагах, че ще стигна в хотел „Бейвю“ горедолу по времето, когато запее дебелата дама.

Когато паркирах пред входа на рецепцията, дебелата дама пееше „Parigi, o cara“. Изчаках я да свърши и да падне мъртва, което тя и стори, после угасих мотора и влязох в хотела.

Денят на труда беше минал и в тоя делничен ден във фоайето цареше тишина. Вратите на бара бяха затворени, което ме разочарова.

Беше дежурен моят любимец Питър, затова прескочих формалностите.

— Трябва да говоря с господин Роузънтал.

Той си погледна часовника, както правят хората, за да подчертаят нещо тъпо, свързано с времето.

— Наближава един след полунощ, господине — осведоми ме младежът.

— Знаеш ли колко е часът в Йемен? Ще ти кажа. Сега е осем сутринта. Време за работа. Обади му се.

— Но... толкова ли е спешно?

— Иначе щях ли да съм тук? Обади му се.

— Добре. — Той вдигна слушалката и набра номера на Лесли Роузънтал.

— Имаш ли ключове за мазето? — попитах го.

— Не, господине. Само господин Роузънтал има. — Някой отсреща му отговори. — Господин Роузънтал? Много извинявайте, че ви смущавам в този час... Не, нищо не се е случило... но господин...

— Кори.

— Господин Кори от ФБР пак е тук и иска да разговаря с... Да, господине, мисля, че знае колко е часът.

— Един и пет е — услужливо се намесих аз. — Дай ми телефона. Взех му слушалката.

— Наистина се извинявам, че ви звъня в тоя час, обаче се появи нещо спешно.

— *Какво се е появило?* — със смесица от сънливост и овладяно раздразнение попита господин Роузънтал.

— Трябва да вляза в архива. Моля, донесете си ключовете.

Последва кратко мълчание.

— Не можете ли да почакате до сутринта?

— Боя се, че не. — И за да го успокоя, прибавих: — Това няма нищо общо с назначаването на незаконно пребиваващи чужденци.

Отново мълчание, после:

— Добре... Живея на двайсестина минути от хотела... Трябва да се облека...

— Благодаря ви за разбирането — прекъснах го аз, затворих и се обърнах към Питър: — Нямам нищо против една кола.

— Ще ви донеса от бара — отвърна младежът.

— Мерси. Сипи вътре и един скоч и прескочи колата.

— Господине?

— Дюърс, догоре.

— Ясно.

Той отключи вратите на бара и изчезна вътре. Отидох при вратата на библиотеката и надникнах през стъклото. Беше тъмно и не видях почти нищо.

Питър се върна с ниска чаша скоч върху поднос. Взех я и казах:

— Пиши го на сметката на моята стая.

— При нас ли възнамерявате да пренощувате?

— Да. В стая двеста и три.

Той мина зад рецепцията, поигра си с компютъра и съобщи:

— Имате късмет. Свободна е.

Тъй като не загряваше, го светнах:

— Ти имаш късмет, че не се налага да изриташ някого.

— Разбирам, господине.

Разклатих скоча и отпих една глътка. След почти сух месец имаше вкус на йод. Такъв ли беше истинският му вкус? Оставих го на една масичка и попитах Питър:

— Откога работиш тук?

— Втора година.

— Давате ли касети от библиотеката?

— Не, господине, в стаите няма видео.

— Бил ли си тук, когато в библиотеката на хотела е имало касети?

— Не, господине.

— Добре, как давате книги на гостите?

— Гостът си избира книга и се разписва за нея.

— Дай да видя. — Посочих към библиотеката.

Питър взе ключовете си, отвори двукрилата врата и включи осветлението.

Просторното помещение с махагонова ламперия беше мебелирано като дневна.

В отсрещния ляв ъгъл имаше продълговато бюро с телефон, касов апарат и компютър. Стъкленият шкаф зад бюрото бе пълен с разни дреболии. Вдясно от бюрото имаше етажерка с вестници и списания, типични за малък хотел с ограничено пространство.

Изглежда, се влизаше само от фойето, освен ако човек не се вмъкнеше през прозореца.

Ако бях разбрал Мари Губитози вярно, служителят на рецепцията Кристофър Брок не беше виждал дон Жуан, след като го бе регистрирал. Обаче мадамата може да беше идвала, за да си купи вестник или нещо друго, или специално да вземе книга или касета, за да убие времето, преди да отидат на плажа за малко романтика по залез.

Трябваше да обърна повече внимание на това помещение при предишното си идване тук. Обаче даже великите детективи не се сещат за всичко от раз.

— Къде се разписват гостите? — попитах Питър.

— В кочан с квитанции.

— Който държиш на рецепцията.

— Да, за да могат гостите да връщат книгите по всяко време.

— Дай да видя тия квитанции.

Върнахме се във фоайето и Питър взе кочана иззад рецепцията, докато аз вземах чашата си със скок.

— Пазите ли тия кочани, след като ги свършите?

— Струва ми се, че да. Господин Роузънтал пази всички документи в продължение на седем години. Понякога по-дълго.

— Добър принцип. — Разлистих кочана и видях, че е точно такъв, какъвто го беше описала Роксан. Обикновена книжка с по три квитанции на страница и розово индиго. Имаше място за дата, ред с надпис „Заглавие“, няколко празни реда и място за подпис. Всяка квитанция имаше червен сериен номер.

Наслуки прочетох една, от 22 август, за „Златният бряг“. Освен нечетивния подпис имаше номер на стая — 105. Ръкописната забележка гласеше: „Върната“.

— Гостът трябва ли да покаже документ за самоличност? — попитах Питър.

— Обикновено не. За всички сметки на стаята, бара, ресторанта и така нататък е достатъчно, ако името ви и номерът на стаята отговарят на данните в компютъра. Такава е обичайната практика в повечето добри хотели.

— Ясно... — След като през последните шест седмици бях живял в лош хотел, нямаше откъде да знам. Замислих се за мадамата на дон Жуан, която може изобщо да не бе знаела под какво име се е записал той. — Ами ако не отговарят?

— Хм, понякога се случва и това, защото вторият гост в стаята има различна фамилия от регистрирания. Тогава е достатъчно да покаже ключа от стаята или да съобщи името на регистрирания гост.

— Добре, ако съм забравил ключа от стаята и не си спомням името на човека, с когото съм спал, ще ми дадете ли да си взема книга?

Това беше шансът на Питър да си отмъсти и той ме погледна втренчено.

— Не.

Прелистих кочана с квитанции, обаче не видях никаква информация за гостите освен подписа и номера на стаята. Сегиз-тогиз имаше и второ име, което според сведенията на Питър трябваше да е на регистрирания гост.

— Някой от ФБР идвал ли е тук след предишната ми визита? — попитах го.

— Поне аз не знам.

— Добре, регистрирай ме в стая двеста и три.

Питър го направи и след пет минути вече се бях регистрирал в стая 203 с кредитната си карта, която не ми бе от голяма полза в Йемен. След сезона цената беше спаднала на сто и петдесет долара, което бе евтино, ако извадех късмет. В противен случай щеше да е документна следа за ОСО.

Господин Роузънтал хич не бързаше и тъй като едновременно бях човек на действието и на крайното нетърпение, започнах да се питам дали да не разбия някоя и друга врата, точно като по филмите. Обаче това можеше да разстрои Питър.

Настаних се на един фотьойл във фоайето и зачаках управителя, който държеше ключа за архива, а може би и златното ключе, отключващо вратата към краткия път през алабализмите.

Господин Лесли Роузънтал влезе във фоайето, небрежно облечен по спортен панталон и риза, без вратовръзка на китчета. Изправих се и го поздравих.

— Добър вечер.

— По-скоро е добро утро. Пак ли идвате за документална проверка?

— Да.

— В един и половина през нощта?

— ФБР никога не спи.

— Аз обаче спя — отбеляза той. — Имам чувството, че не сте тук с рутинна задача.

— По какво познахте?

— Например по часа. Каква е тая история?

— Нямам право да ви кажа. Носите ли си ключовете?

— Да. Вие носите ли липсващите ми досиета?

— Всъщност откакто се видяхме миналия път, бях в Близкия изток. Виждате ли колко съм почернял? Искате ли да видите самолетния ми билет?

Той не отговори.

— Какво ви интересува?

— Квитанциите за видеотеката.

Управителят се замисли.

— Избавихме се от видеотеката преди три години и дарихме всички касети на една болница.

— Постъпили сте похвално. Но сте запазили квитанциите естествено.

— Да, струва ми се. Освен ако някой идиот не ги е изхвърлил.

— Друг освен вас има ли ключове за архива?

— Никой.

— Ами добре тогава. Да слезем долу да хвърлим един поглед. Последвах го до вратата на мазето, той отключи, запали осветлението и се спуснахме по стълбището.

Роузънтал отключи вратата на архива и направо се запъти към дъното, където имаше метални стелажи, отрупани с кашони. Всеки кашон носеше надпис и дата и след минута открихме каквото ни трябваше: „Квитанции от видеотека, февруари 1996–март 1997“.

Вторачих се в кашона.

— През деветдесет и шеста агентите от ФБР искаха ли да видят тия квитанции?

— Показах им как са организирани кантонерките и ги оставих сами. Не знам какво са разглеждали.

Свалих кашона от стелаж и го оставих на пода.

— Предполагам, смятате, че онази двойка може да е взела видеокасата — каза господин Роузънтал.

Изведнъж всички се бяха превърнали в детективи.

— Хрумна ми такава мисъл — потвърдих аз. Отворих кашона — беше пълен с кочани квитанции. Наистина работа на педант.

Заех се да вадя кочаните от кашона, като следях началната и крайната дата, написана върху корицата на всеки кочан. Почти очаквах да открия липсващ кочан и на негово място оставена бележка от Лайъм Грифит: „Майната ти, Кори“.

— Защо ги пазите? — попитах.

— Имам принцип да пазя всички документи седем години. Човек никога не знае какво ще поискат да видят данъчните или понякога собствениците на хотела. — Той се замисли за миг. — Или ФБР. Седем години е сигурен срок.

— Пази си задника, както винаги съм казвал. Намерих кочан с дати 12 юни–25 юли 1996 г.

Застанах под една висяща флуоресцентна лампа и запрелиствах квитанциите. Ръцете ми малко трепереха, докато се приближавах към 17 юли.

Първата квитанция от тая дата беше най-горе на страницата и носеше подпис Кевин Мабри от стая 109. Кевин бе взел „Бъч Касиди и Сънданс Кид“. Следваше Алис Янг от бунгало 3 с „Последното танго в Париж“. И най-отдолу, нечетивен подпис от стая 8, която трябваше да е в тая сграда. Гостът беше взел „Кръстникът“. Прелистих страницата и прочетох още две квитанции от 17 юли, обаче не и от стая 203. Последната квитанция носеше дата 18 юли.

Стоях и зяпах разтворения кочан.

— Открихте ли нещо? — попита господин Роузънтал. Не отговорих.

Прелистих една страница назад и проверих червените серийни номера, после обърнах на следващата страница. Липсваха три номера.

Разтворих кочана докрай и видях, че бележките са отрязани.

— Копелета!

— Моля?

Хвърлих кочана в кашона.

— Искам да видя квитанциите за взетите книги.

Господин Роузънтал намери съответния кашон и аз изрових кочана за въпросния период. Прелистих квитанциите, като си мислех, че дон Жуан или неговата мадама може да са взели книга, обаче никой от стая 203 не се бе възползвал от библиотечните услуги на 17 юли 1996 г. Оставих кочана в кашона.

— Да вървим.

Запътихме се към изхода. Господин Роузънтал се озърташе през рамо към бъркотията на пода.

Дълбоко в себе си — но не чак толкова дълбоко — бях знаел, че феберейците не може да са останали два месеца в този хотел, без да се сетят за заемната библиотека. Искам да кажа, те не бяха истински детективи, обаче определено не бяха и безмозъчни. По дяволите!

И все пак бях доказал нещо — някой от стая 203 бе взел видеокасата — оттук и липсващата страница. Страхотна дедуктивна логика, водеща до поредното липсващо доказателство. Копелета!

Господин Роузънтал тъкмо се канеше да заключи вратата на архива, когато се сетих за нещо, казано от Роксан, и се заковах на място.

— Не видях индигови копия в кочаните.

— Те се предават на госта, когато върне книгата или видеокасетата.

— Ами ако не ги върне?

— Тогава остават в кочана, докато гостът не замине и не бъде установена липсата. В такъв случай се използват при ежемесечната инвентаризация на липсващото имущество.

— Добре... Значи гостите в стая двеста и три са се настанили на седемнайсети юли и на осемнайсети юли по обяд вие сте установили, че са заминали, без да съобщят. На сутринта на деветнайсети юли са

дошли агенти от ФБР и са попитали за липсващо одеяло. По-късно същата сутрин в хотела са се появили още агенти и са разпитвали за гостите от стая двеста и три. Възможно ли е дотогава някой от вашия персонал да е извадил копието от кочана с квитанциите и да е определил касетата като липсваща?

— Библиотекарката изчаква камериерките да върнат липсващата вещ, в противен случай по някое време същия ден или рано на другия ден копието се праща в счетоводството, където включват липсата в сметката на госта или я таксуват на кредитната му карта. Понякога липсващата вещ се получава в хотела по пощата или се появява по-късно, но ако още не е върната или платена, копието отива в данъчните документи в категорията „загуби“.

— И после?

— Както с всички данъчни документи, копията се архивират за седем години.

— Покажете ми.

Господин Роузънтал ме заведе при кантонерка с надпис „Данъчни документи 1996“, извади папка, обозначена като „Библиотечни квитанции — липсващи, изгубени или откраднати“, и ми я подаде.

Разтворих я. Вътре имаше купчина розови индигови копия, стегнати с ластик. Измъкнах ги и запрелиствах двайсетината квитанции за изчезналите книги и видеокасети.

— Да ви помогна ли?... — попита управителят.

— Не. — Те не бяха в строг хронологичен ред, затова ги преглеждах бавно. На всички пишеше „Не е върната“. Към средата на купчината спрях на квитанция с дата 17 юли. Номерът на стаята беше 203. Гостите бяха взели касета — „Един мъж и една жена“.

Подписът бе нечетивен и гостът не беше натискал достатъчно, за да остави ясен отпечатък върху копието.

С друг почерк бяха написани думите „Не е върната“ и името „Рейнолдс“. Според Мари Губитози това беше измислената фамилия, под която се бе регистрирал дон Жуан.

Попитах господин Роузънтал за това.

— Човекът, който е взел касетата, явно не е носел ключ от стаята, затова библиотекарката е проверила в компютъра, видяла е, че името на квитанцията не съответства на госта, регистриран в стая 203,

попитала е човека, който е взимал касетата, и той ѝ е дал името на регистрирания гост, съответстващо на името в компютъра.

— Ясно. — Следователно мадамата бе знаела под какво име се е представил дон Жуан. Очевидно го бяха правили и по-рано, което сигурно означаваше, че не е било свалка за една нощ.

Пак се втрених в подписа, обаче осветлението беше слабо, макар че почеркът ми заприлича на женски.

— Да се качим горе — казах аз.

Излязохме от архива. Господин Роузънтал продължаваше крадешком да хвърля погледи към оставения от мен безпорядък.

Когато се върнахме във фойето, поставих розовото копие под силната настолна лампа на рецепцията и попитах Питър:

— Имаш ли лупа?

Той извади квадратна лупа и ми я подаде. Отново прочетох бледия подпис. „Джил Уинслоу“. Внимателно го разгледах, като обръщах внимание на всяка буква. „Джил Уинслоу“.

Питър се опитваше да прочете квитанцията, затова я прибрах в джоба си заедно с лупата и дадох знак на господин Роузънтал да отидем в библиотеката.

— Вие сте в хотелиерския бизнес от много години. Смятате ли, че жената от стая двеста и три е написала истинското си име на квитанцията за видеокасетата?

Той се замисли за миг.

— Да, струва ми се.

— Защо смятате така?

— Ами... същото е в бара и ресторанта... казват ви да напишете името и номера на стаята си и вие го правите, защото служителят може да влезе в компютъра още докато сте там — или да ви помоли да покажете ключа си, или даже документ за самоличност. — Управителят прибави: — Освен това е естествен рефлекс да напишете истинското си име.

— Освен ако не пътувате инкогнито. Нали се сещате, когато сте с любовницата си. Мъжът не се е регистрирал под истинското си име.

— Да, обаче това е друго. Кой ти обръща внимание на квитанцията за някаква си книга или видеокасета. Най-добре е да използвате истинското си име и номер на стаята, за да избегнете неловките ситуации.

— Начинът ви на мислене ми харесва, господин Роузънтал.

— Това е много страшно.

Управителят имаше сухо, почти саркастично чувство за хумор.

Аз карам хората да проявяват най-доброто от себе си.

Излязох от библиотеката и господин Роузънтал ме последва.

— Налага ли се да задържите квитанцията? — попита той.

— Да.

— Тогава ще ми трябва разписка за нея — пошегува се управителят.

Любезно се подсмигнах.

— Пишете я на сметката ми.

Вече бяхме стигнали до рецепцията.

— При нас ли ще пренощувате, господин Кори?

— Да. Извънсезонната цена си я бива. Господин Роузънтал се обърна към Питър.

— Коя стая даде на господин Кори?

— Двеста и три.

— Естествено. — Той ме погледна. — Смятате ли, че стаята ще ви проговори?

— Тя вече го направи. Искam да ме събудиш в седем сутринта — казах на Питър.

Той си записа.

— Трябва ли ви помощ за багажа или за да стигнете до „Мънибог Бей“?

— Не. Благодаря ви за помощта, господа. Излязох от фойето в студената мъглива нощ.

Качих се на взетата под наем кола, паркирах я пред „Мънибог Бей“, взех си сака, качих се по стълбището и влязох в стая 203. Някакъв глас в главата ми или в стаята извика: „Еврика!“

Седнах на писалището и включих лампата. Поставих индиговото копие пред себе си и го разгледах с лупата.

Ръката, написала „Един мъж и една жена“, определено беше женска. Датата, номерът на стаята и името бяха написани със същия почерк. Някой друг, навярно библиотекарката, бе написала „Рейнолдс“ и „Не е върната“.

Бях ходил на курс по графология в колежа „Джон Джей“ и знаех, че от почерка и подписа на човек може да се научи много. За съжаление не си спомнях много от курса. Спомнях си обаче, че има определена разлика в почерка, когато човек пише истинското си име или измислено. Тоя подпис изглеждаше истински. Може би защото много ми се искаше. Може би си въобразявах.

Изправих се, включих всички лампи и отидох при телевизора. Зад него имаше празна лавица и сега забелязах, че върху бялата политура на дървото са се отпечатали четири кръгчета, големи колкото десетцентовата монета и разположени в правоъгълник — явно следи от гумените крачета на видеото, което беше стояло там допреди три години.

Това не бе грандиозно откритие, но се почувствах добре, след като физически бях потвърдил нещо, казано ми от друг.

Пак седнах на малкото писалище и набрах мобифона на Дом Фанели. Нямах представа къде е в тоя час, обаче най-хубавото на мобифоните е, че това няма значение.

— Ало?

Чух висока музика.

— Твоят партньор е.

— Ей, старче! Да вярвам ли на идентифициращото си устройство? Какво правиш в хотел „Бейвю“, по дяволите?

— На почивка съм. Ти къде си?

— Мобифонът завибрира в гащите ми и си помислих, че е Сали. Сара. Както и да е. Сара, кажи здрасти на...

— Едва те чувам, Дом.

— Чакай. — След малко ме осведоми: — Излязох навън. Следях един заподозрян в убийство и той влезе в тоя клуб на Варик Стрийт. Имаме опасна работа. Какво става?

— Трябва ми информация за едно име.

— Пак ли? Свършиха ли ти работа имената, които ти дадох? Ходи ли във Филадельфия?

— Да. Сега ми трябва...

— Сега си в Уестхамптън Бийч. Защо не се прибереш вкъщи?

— Защо *ти* не се прибереш вкъщи? Добре, името е...

— Разтребих апартамента ти. Чистачката ще отиде утре. Тя чисти в петъците, нали?

— Освен ако не е умряла. Слушай: Джил Уинслоу. Мисля, че е трийсетина-четирийсет годишна...

— Това много ограничава възможностите.

— Нямам никакви сигурни сведения за нея, обаче се е настанила тук за едно бързо търкаляне в сеното с някакъв мъж на седемнайсети юли деветдесет и шеста.

— Позната дата.

— Да. Използвали са измислено име, така че той сигурно е женен, докато тя може и да не е. Но мисля, че и тя е...

— Когато си женен, омъжените жени са най-безопасни.

— Това казва жена ти за своите гаджета. Добре, струва ми се, че живее на Лонг Айлънд, но може и да е от Манхатън. Ти на какво разстояние би се отдалечил, за да отидеш да се чукаш?

— Веднъж ходих чак в Сиатъл. Обаче бях деветнайсетгодишен. Ти колко далеч си ходил, за да се чукаш?

— До Торонто. Добре, та значи...

— Ами оная агентка от ФБР във Вашингтон? Кое е по-далеч? Торонто или Вашингтон?

— Няма значение. Ти печелиш със Сиатъл. Добре, *слушай!* Първо влез в база данните на пътната полиция — има някакъв светлокафяв форд „Иксплорър“, модел поне отпреди пет години, но може да е негов, а не неин, и вече може да е продаден. После влез в база данните за имотите и провери на името „Уинслоу“ в Лонг Айлънд. Но тя също може да живее в Манхатън. Провери и в телефонния указател, макар че сигурно няма да е вписана. И не забравяй, че имотите може да не са на нейно име, а на мъжа ѝ и...

— Ето я. Джил Уинслоу, Мейпъл Лейн номер осем, Локъст Вали, Лонг Айленд, щата Ню Йорк, форд „Иксплорър“ деветдесет и шеста, светлокафяв, името на съпруга ѝ е Роджър. Майтап бе. И ти би трябвало да си поиграеш със своя компютър. Аз имам да разкривам убийства.

— Това може да е най-голямото убийство, за чието разкриване си помогнал.

Последва мълчание.

— Разбирам — каза накрая Дом Фанели.

— Добре. Провери и в смъртните регистри.

— Мислиш, че е умряла ли? Или че е очистена?

— Надявам се да не е.

— На какво си попаднал? Каж ми, в случай че те убият.

— Ще ти оставя писмо.

— Без майтап, Джон...

— Обади ми се утре на тоя номер. Стая двеста и три. Ще оставя съобщение, ако ме няма. Ти си господин Верди.

Дом се засмя.

— Ей, не съм виждал по-нещастен човек от теб в операта.

— Глупости. Обожавам, когато дебелията дама хвърля топа в края на „Травиата“. Утре ще се чуем.

— Чао.

Затворих, съблякох се и нахвърлях дрехите си върху един стол. Взах си сака и отидох в банята.

Избръснах се, измив си зъбите и взех душ.

Та значи Лайъм Грифит, Тед Наш и другите с тях бяха открили кочана с квитанции за видеокасети и бяха откъснали една от страниците. Обаче бяха забравили индиговите копия. Тъпо, нали?

Е, всички допускаме грешки. Даже аз, от време на време.

По-важно беше дали Джил Уинслоу е истинско име и дали са я открили. Предполагах, че отговорът и на двата въпроса е положителен. Кое то също означаваше, че чрез нея са стигнали и до дон Жуан. Или първо бяха намерили дон Жуан, може би по пръстовите му отпечатьци. Така или иначе, бяха открили и двамата.

Представях си как Наш и/или Грифит разговарят с тях и ги питат за записа на плажа и за тяхната връзка.

Какви бяха възможните резултати от този разговор? Бяха три. Първо, двамата да не са заснели експлозията на боинга, второ, да са унищожили записа и трето, да са заснели експлозията, да са запазили записа и да са го предали на Наш, Грифит и компания в замяна на обещанието, че връзката им ще остане тайна — ако се допуснеше, че единият или и двамата бяха женени и искаха да запазят брака си.

Във всеки случай двамата известно време бяха отговаряли на тия въпроси, подложени на детектор на лъжата.

Не се съмнявах, че или аз, или Дом Фанели ще открием Джил Уинслоу, ако още е жива.

Щях да разговарям с нея и тя щеше да ми разкаже всичко, което преди пет години бе казала на ФБР, защото аз бях агент от Бюрото и извършвах допълнително разследване.

Обаче това нямаше да ми даде видеокасетата, даже да беше имало такава.

Това също бе задънена улица, но поне щях да узная истината за записа и може би щях да съм в състояние да предам тая информация на по-висша инстанция. А може би щях да изчезна.

Хрумна ми още нещо, свързано с „Един мъж и една жена“. Защо Джил Уинслоу или дон Жуан бяха гепили тая касета? Ако бързо се измъкваш от хотелска стая и оставяш ключа на писалището, без да съобщиш на рецепцията, защо ти е да пъхаш взетия под наем филм в багажа си?

Замислих се за това и за нещо, казано от Роксан, и реших, че знам защо дон Жуан или Джил Уинслоу са взели оная касета. Когато разговарях с Джил Уинслоу, щях да я попитам дали съм прав.

Питър се обади в седем и ми се стори, че долавям злобни нотки в гласа му, когато ме осведоми за часа.

Изтърколих се от леглото и инстинктивно опипах под възглавницата за глока си, ала после си спомних, че временно сме разделени.

Взех душ, облякох се и се запътих към главната сграда, за да закуся.

Питър ме поздрави с приглушено „Добро утро“ и аз влязох в ресторанта. Беше събота сутрин и неколцина летовници може би бяха пристигнали предишната вечер, обаче иначе хотелът бе почти празен.

Келнерът донесе кафе и менюто. Тъй като бях прекарал четирийсет дни в мюсюлманска страна, страдах от свинска недостатъчност и си поръчах бекон и шунка със свинска наденичка за гарнитура.

След закуска влязох в библиотеката. Няколко души седяха на фотьойлите до слънчевите прозорци и четяха вестници и списания.

Обиколих лавиците, взех една книга на Стивън Кинг, „Торба с кости“, и отидох при бюрото в дъното и казах на библиотекарката:

— Искам да взема тая книга.

Тя се усмихна.

— Ще ви държи буден цяла нощ.

— Чудесно. Имам диария.

Жената побутна кочана с квитанции към мен.

— Попълнете квитанцията, моля.

Написах датата, заглавието на книгата, стая 203 и се подписах като Джузепе Верди.

— Носите ли ключа от стаята? — попита библиотекарката.

— Не, госпожо.

Тя провери стая 203 в компютъра си.

— В стаята е регистриран друг човек.

— Гаджето ми. Джон Кори.

— Хм... добре... — Жената написа на квитанцията „Кори“. — Благодаря ви, господин Верди. Приятно четене. Можете да върнете книгата по всяко време, преди да си заминете.

— Ще получа ли квитанция?

— Когато върнете книгата, ще получите копието. Или оставете книгата в стаята си, преди да заминете, ако квитанцията не ви е нужна.

— Добре. Може ли да купя книгата, ако ми хареса?

— Не, съжалявам.

Качих се в хотелските офиси и забелязах Сюзан Корва, помощничката на господин Роузънтал. Тя явно си ме спомни и се усмихна напрегнато.

— Добро утро — поздравих аз. — Тук ли е господин Роузънтал?

— Обикновено е тук в събота, но днес закъснява — отвърна младата жена.

— Сигурно се е успал — предположих. — Може ли да използвам някой от вашите компютри?

Тя посочи първото свободно бюро.

Проверих си имейла и открих няколко маловажни съобщения, после писмо от Кейт:

„Опитах се да се свържа с теб вкъщи. Моля те, съобщи ми, че си пристигнал нормално. Прибирам се в понеделник :-). Информацията за полета остава непроменена. Ще взема такси от летището. *Липсваш ми* :-). и нямам търпение да те видя.

С обич, Кейт“.
Усмихнах се. :-)

Написах в отговор:

„Скъпа Кейт, пристигнах нормално. Не съм си вкъщи. Взех си няколко дни почивка на плажа“.

Замислих се за момент. Не ме бива в тия лигавщини, затова последвах нейния пример и написах:

„И ти ми липсваш :-(и нямам търпение да те видя.
Ще се опитам да те посрещна на летището.

С обич, Джон“.

Пратих мейла в киберпространството, благодарих на Сюзан и напуснах офиса. Долу попитах Питър къде се подстригва и той ми даде името на салон в Уестхамптън Бийч.

Качих се на колата, отидох в градчето, намерих фризьорския салон на Питър и за пръв път от месец се подстригах прилично.

— Познаваш ли Питър от рецепцията на хотел „Бейвю“? — попитах Тифани, младата жена, която ме подстригваше.

— Естествено. Има страхотна коса... И страхотна кожа.

— Ами аз?

— Хубаво сте почернели.

— Бях в Йемен.

— Къде е това?

— На Арабския полуостров.

— Без майтап? Къде е това?

— Не съм сигурен.

— На почивка ли бяхте?

— Не. Правителството ме прати на секретна и опасна мисия.

— Без майтап? Искате ли малко спрей?

— Не, мерси.

Платих на Тифани и попитах къде мога да си купя бански. Тя ме упъти към близкия спортен магазин.

Купих си широки зелени гащета, черна тениска и сандали за плаж. Напълно в хамптънски стил.

Върнах се в хотела и отидох във фоайето да проверя за телефонни съобщения и да видя дали Питър ще забележи новата ми прическа, обаче смяната му беше свършила. Никой не ме бе търсил. Качих се в стаята си и се преоблякох в плажната си премяна, като се сетих да сваля етикетите.

Проверих мобифона си за съобщения, но никой не се беше обаждал, а пейджърът ми още не бе зареден.

Сетих се за Роксан, оставих няколко долара за чистачката и излязох.

Отидох с колата в окръжния парк „Къпсог Бийч“, оставих я на паркинга и слязох на плажа. Слънцето светеше ярко, беше топло и духаше слаб ветрец.

Прекарах утрото в плуване, печене на септемврийското слънце и тичане бос по пясъка. Тананиках си „Огнените колесници“.

Към обяд тук-там на плажа имаше хора, главно семейства, които се радваха може би на последния хубав уикенд от отиващото си лято.

От години не бях постигал толкова добра форма и бях решен да я запазя, та когато Кейт се върне, да се удиви на златистия ми тен и на сърфисткото ми тяло. Зачудих се дали е запазила страхотната си форма в Дар ес Салам. Надявах се, че няма да се наложи да кажа нещо от рода на „Понапълняла си, миличка“.

Сигурно не биваше да го казвам, преди да сме правили секс.

Тичешком излязох от западния край на парка, където протокът разделя този бариерен остров от Файър Айлънд и окръжния парк „Смит Пойнт“, мястото на панихидата. От този проток капитан Спрък бе излязъл в открито море привечер на 17 юли 1996-а и беше видял нещо, което оттогава го измъчваше.

В такъв златен късен летен ден човек се замисля за циклите на сезоните и съответно за циклите на живота и смъртта, за това какво прави на тая планета и защо го прави.

Във въздуха кръжаха странни птици, гмуркащи се след нищо неподозиращи риби, които за миг се пренасяха от морето в небето и в корема на птицата.

Някъде там над океана двеста и трийсет души се бяха отправили към Париж, ала не щеш ли бяха паднали от нощното небе в морето. Просто ей така.

За обществото може да се съди по отношението му към преждевременната смърт — злополуки и убийства — и обществото, в което живеехме, отделяше много време, пари и усилия за разследването на злополуките и убийствата. Нашата култура изисква всяко убийство да се наказва и нито една злополука да не се определя като неизбежна.

И все пак пет години след избухването на боинга на ТУЕ, привидно и официално в резултат на късо съединение в главния резервоар, не беше направено много за коригиране на потенциалния проблем.

Какво означаваше това? Това навярно означаваше, че друга теория — за ракетата — все още определя начина на мислене и решенията на хората.

Годините си течаха и тоя проблем не се беше повторил нито веднъж — въпреки че не бяха предприети мерки за ремонт на резервоарите, — в резултат на което официалното заключение започваше да става малко по-подозрително.

Тичах по океанския бряг, после завих навътре сред пясъчните дюни с надеждата да забележа опашката на кинетична ракета, подаваща се от пясъка, обаче де такъв късмет.

Намерих заслонената долчинка между дюните, където дон Жуан и неговата мадама, вече наричана Джил Уинслоу, бяха постлали одеяло и бяха прекарали един романтичен и сигурно забранен час на плажа. Зачудих се дали случилото се все още ги измъчва.

Съблякох си тениската, легнах там, където навярно бяха лежали те, подложих тениската под главата си и заспах на топлия пясък.

Сънувах еротичен сън, в който се намирах в оазис в йеменската пустиня и харемът ми се състоеше от Кейт, Мари, Роксан и Джил Уинслоу, която носеше воал, затова не виждах лицето ѝ. В тоя сън нямаше нищо особено и не изискваше сериозен анализ, освен момента, когато се появи Тед Наш, яхнал камила.

Когато се върнах в хотела, лампичката за съобщения мигаше и се обадох на рецепцията.

— Обади се господин Верди — осведоми ме дежурният. — Помоли да го потърсите. Не остави номер.

— Благодаря.

Набрах мобифона на Дом Фанели и казах:

— Господин Кори отговаря на обаждането на господин Верди.

— Ей, Джовани, получи ли съобщението ми?

— Да. Какво откри?

— Цял ден висях на компютъра заради теб. Събота е. Искам да прекарам малко време с жена си.

— Кажу на Мери, че аз съм виновен.

— Няма проблем. Тя и без това замина при сестра си в Джързи. Там всички къщи са еднакви. Ходил ли си из ония краища? Мама мия! Мадамите направо се преобличат по алеите. Колкото повече харчиш, толкова повече пестиш. Грешка. Колкото повече харчиш, толкова повече харчиш. Нали така?

— Да. — Вече знаех, че е попаднал на нещо.

— Така или иначе, намерих няколко жени на име Уинслоу и смятам, че сведох бройката до една личност, която може би е търсената от теб. Искаш ли я?

— Естествено.

— Първо ми обясни какво става.

— По-добре да не знаеш, Дом, повярвай ми.

— Искам да знам. Не се пазаря — бездруго ще ти кажа какво съм открил, просто искам да знам какво ти мъти главата и живота.

— Не мога да говоря по телефона. Но утре ще ти обясня лично.

— Ами ако дотогава те убият?

— Ще ти оставя писмо. Хайде, нямам много време.

— Добре, ето единствената Джил Уинслоу, която отговаря на възрастовата група и мястото. Готов ли си?

— Да.

— Джил Пънелопи Уинслоу, омъжена за Марк Рандал Уинслоу... Откъде ги взимат тия имена англосаксонските протестанти?... Трийсет и девет годишна, неизвестна месторабота. Той е на четирийсет и пет, banker от „Морган Стенли“, работи в Манхатън. Живеят на Куейл Холоул Лейн номер дванайсет, Олд Бруквил, Лонг Айленд, щата Ню Йорк. Няма друг имоти. Според база данните на пътната полиция имат три коли: лексус, мерцедес седан и беемве. Искаш ли подробностите?

— Да.

Той ми продиктува моделите, цвета и регистрационните номера и прибави:

— Беемвето е на нейно име.

— Добре.

— Опитвах цял куп различни източници за телефонния номер, обаче без успех. Сигурно ще успея да го намеря до понеделник. Проверих досиетата им, чисти са. Джил Пънелопи Уинслоу не е разведена, нито умряла, обаче може да не е същата, която търсиш. Затова без второ име или номер на социалната осигуровка...

— Знам. Благодаря ти.

— Направих всичко възможно в събота сутрин, при това с малко махмурлук. Снощи трябваше да си в оня клуб. Оная мацка, Сали...

— Сара. Добре, направи ми още една услуга, прати ми по имейла всички други с името Уинслоу, които биха могли да отговарят на условията. Напускам хотела и днес няма да отговарям на мобифона си, обаче можеш да ми оставиш съобщение. Довечера би трябвало да се прибера вкъщи.

— Оставих бутилка шампанско за вас с Кейт.

— Много мило.

— Всъщност половин кашон, който ми е излишен. Остана ми. Тя кога се прибира?

— В понеделник.

— Страхотно. Сигурно вече не издържаш. — Той се засмя.

— Добре, трябва да тръгвам.

— В Олд Бруквил ли отиваш?

— Да.

— Събщи ми, ако съм улучил вярната Джил Уинслоу. Става ли?

— Ти ще си първият, който ще узнае, веднага след мен.

— Добре. Близко ли си?

— Така ми се струва.

— Последните десет метра са отврат.

— Знам. Чао.

— Чао.

Затворих, отидох в банята и измих солта от тялото си. Докато се бършех, телефонът иззвъня. Само един човек във вселената знаеше къде съм и току-що бях разговарял с него, следователно този трябваше да е от хотела. Отговорих.

— Ало?

— Господин Кори? — попита женски глас.

— Заминавам си — отвърнах аз. — Пригответе сметката ми.

— Аз не съм от хотела — съобщи жената. — Искам да разговарям с вас.

Пуснах хавлията.

— За какво?

— За полет осемстотин.

— Какво за полет осемстотин?

— Не мога да говоря по телефона. Може ли да се срещнем?

— Не, ако не ми кажете за какво се отнася и коя сте вие.

— Не мога да говоря по телефона. Може ли да се срещнем довечера? Струва ми се, че имам онова, което търсите.

— Какво търся?

— Информация. Може би видеокасета.

Не отговорих веднага.

— Имам всичко каквото ми трябва. Все пак ви благодаря.

Тя не обърна внимание на думите ми, както и предполагах.

— В осем часа. В окръжния парк „Къпсог Бийч“. Повече няма да ви търся. — И затвори.

Опитах с бутона за избиране на последния номер. Отговори ми запис, който ми съобщи, че номерът, с който се опитвам да се свържа, не може да бъде набран по този начин.

Погледнах часовника на нощното шкафче — 15:18. Нямах достатъчно време да отида в Олд Бруквил и да се върна в „Къпсог Бийч“.

Нещо по-важно, защо да се срещам с някого в оня пущинак по мръкнало? Когато се налага, налага се, обаче човек задължително трябва да носи предавател, да има подкрепление и да не си е забравил патлака.

В този случай обаче действах сам и глокът ми се намираше в дипломатическата поща някъде между Йемен и Ню Йорк.

Освен това нямаше значение, защото *нямаше* да отида на тая среща.

Промених решението си.

Относно тайните срещи: винаги отивай един час по-рано и никога по пряк път. Затова в седем вечерта, вместо да паркирам при окръжния парк „Къпсог Бийч“, спрях на Дюн Роуд и намерих пряк път до плажа между две къщи.

Облечен по бански и черна тениска, закрачих бос по пясъка. Един надпис ме осведоми, че навлизам в територията на парка.

Официалният залез бе обявен за 19:17 и слънцето вече потъваше в океана. Водата искреше в червено-златисти отблясъци.

Малцината останали на плажа събираха вещите си и се насочваха към колите си.

Когато видях протока в отсрещния край на бариерния остров, аз бях последният човек на плажа, освен един горски с джип, който патрулираше с мегафон и съобщаваше, че паркът е затворен.

Мина покрай мен и извика:

— Паркът е затворен. Моля, напуснете парка.

Завих навътре и се изкатерих по една дюна. От върха видях просеката между дюните. Две двойки с плажни вещи се тътреха към паркинга. Беше седем и петнайсет. Имах четирийсет и пет минути да се осъзная. Всъщност бях имал близо четирийсет години за тая цел, обаче безуспешно.

Слънцето залезе и небето от лилаво стана черно. Появиха се звезди и във високата трева около мен зашумоля бриз. Прибойт с тих ритмичен плисък миеше пясъка. Сегиз-тогиз в плажа се разбиваше голяма вълна.

Бавно закрачих между обраслите с трева дюни и стигнах последната, от която се виждаше потокът — само на петдесетина метра.

Надясно се намираше заливът Моричес, наляво бе океанът. Свързваше ги късият проток. Няколко яхти със запалени светлини навлизаха в залива, рибарски гемии се отправяха към открито море. Оттатък залива светеше базата на бреговата охрана.

Нямах представа откъде може да мине моята така наречена информаторка, за да стигне до мястото на срещата, обаче аз бях дошъл пръв, бях разузнал района и бях заел изгодна позиция. Естествено щях да се чувствам по-добре, ако носех пистолета си.

Преди слънцето да залезе, това не ми се бе струвало толкова кофти идея.

Дигиталният ми часовник показваше 20:05, обаче на пясъчния нос не ме чакаше никой. Моята информаторка закъсняваше или се таеше някъде сред дюните и чакаше пръв да отида там.

В осем и петнайсет се замислих дали все пак пръв да не направя ход, само че той можеше да се окаже и последен.

Напрегнато се заслушах, но едва ли щях да чуя тихи стъпки по пясъка, макар да ми се струваше, че чувам шумоленето на тревата, когато не духаше вятър.

Бавно обърнах глава и се втренчих в мрака, но нищо не помръдваше.

Луната изгря — ярък полумесец — и освети плажа и морето. Рядката трева не ме скриваше и се почувствах малко незащитен на върха на дюната. Поне дрехите и кожата ми бяха тъмни.

В осем и дваисет разбрах, че трябва да взема решение. Най-разумно беше да си тръгна, но измъкването нямаше да е толкова лесно, колкото пристигането. Реших да остана където си бях. Който иска срещата, трябва да направи първия ход. Такъв е принципът.

Пет минути по-късно чух нещо като кашлица, обаче можеше да е куче. След няколко секунди пак я чух и като че ли идваше откъм пясъчната дюна зад мен.

Бавно се обърнах натат, ала не видях нищо. Зачаках.

Отново се разнесе същият звук и тоя път бях сигурен, че не е куче. Беше човек и се движеше, обикаляше около мен. А може да бяха повече от един, всички въоръжени с автоматични пистолети със заглушители. Чух ново изкашляне от друго място.

Явно някой се опитваше да съобщи за присъствието си и очакваше отговор, затова реших да се включа в играта и също се изкашлях, после се преместих, в случай че ме вземат на мушка.

След миг от някъде не много далеч се разнесе мъжки глас.

— Къде сте?

Гласът идваше от пясъчната дюна вдясно. Обърнах се натам и се сниших.

— Излезте така, че да ви видя. Бавно.

Изад дюната се появи тъмна фигура и видях глава и рамене на едър мъж, въпреки че не можех да различа лицето му.

— Приближете се. Дръжте ръцете си така, че да ги виждам. Фигурата се изкачи на върха на дюната и започна да се спуска към тъмната долчинка.

— Спрете — наредих.

Той спря на десетина метра от мен.

— Добре, обърнете се и легнете по очи.

Мъжът не изпълни инструкциите ми, което винаги ме ядосва.

— Ей, приятел, на теб говоря — изсумтах с отработения си полицейски глас. — Обърни се и лягай. Веднага!

Той стоеше на мястото си и ме гледаше. После запали цигара. На светлината на запалката зърнах лицето му и за миг ми се стори, че го познавам, обаче не можеше да е вярно.

— Ей, задник, насочил съм пистолет към теб и след три секунди ще натисна спусъка. Обърни се. *Веднага*. Едно, две...

— Пистолетът ти е в дипломатическата поща — прекъсна ме мъжът. — И ако нямаш друг, тук има само един пистолет. Моят.

Също като лицето, гласът му ми бе ужасяващо познат. Тед Наш се беше завърнал от мъртвите.

Минаха няколко секунди, докато преодолееа смайването си. Знаех, че никога няма да успея да преодолееа разочарованието си.

— Ти не беше ли мъртъв? — попитах го.

— Официално съм мъртъв. Всъщност се чувствам чудесно.

— Сигурно ще мога да реша този проблем.

Той не отговори, но хвърли цигарата си и се заизкачва по пясъчния склон към мен. Когато се приближи, видях, че е по дънки, тъмна тениска и яке, под което сигурно бе скрит пистолетът му.

Наш се насочваше към мен под кос ъгъл, за да не мога да го ритна в лицето или да забия пета между очите му.

Стигна на три метра от мен и спря.

Застанахме един срещу друг и започнахме играта на кой пръв ще извърне очи.

Тед Наш от Централното разузнавателно управление беше висок мъж, горе-долу мой ръст, обаче не толкова мускулист. Даже на лунна светлина виждах идеално подстриганата му прошарена коса и лицето му, което жените, кой знае защо, намираха за привлекателно. Често се чудех дали счупеният нос ще го направи по-красив, или по-грозен.

Още откакто бяхме работили по случая на Плъм Айлънд, с него изпитвахме непосредствена и силна неприязън един към друг, отчасти заради неговата арогантност, но главно защото сваляше една детективка, което аз намирах за неуместно и непрофесионално, да не споменавам, че пречеше на личния ми интерес към въпросната дама. По-късно пък бяха отношенията му с Кейт, което можех да му простя, защото беше мъртъв. Сега като че ли изчезваше единствената причина да го търпя.

Освен че имахме еднакъв вкус за жени, ние бяхме на различни позиции за всичко останало.

Той ме измери с поглед от глава до пети и попита:

— Да не прекъсвам отпуската ти?

Не отговорих. Продължих да го зяпам и мислено изброявах всички причини да не го харесвам. Защо го мразех ли? Например

заради вечно нахакания му глас. И задето като че ли постоянно се подсмиваше.

Наш си погледна часовника.

— Срещата ни не беше ли в осем часа при протока?

— Престани с глупостите.

— Басирах се с един човек, че ще дойдеш. Само идиот може да отиде невъоръжен в пущинаците на нощна среща с непознат.

— Само идиот може да се срещне с мен сам. Надявам се, че имаш подкрепление.

— Как беше в Йемен? — без да ми отговори, попита той.

И аз не отговорих.

— Чух, че Кейт добре си прекарва в Танзания — отбеляза Наш. Пак не отговорих. Струваше ми се, че съм достатъчно близо, за да го фрасна, преди да извади пистолета си, и той сигурно прочете мислите ми, защото отстъпи две крачки и се огледа.

— Красива нощ. Страхотно е да си жив. — Тед се засмя.

— Гледай да не свикнеш много.

Той ме погледна.

— Изобщо ли не си изненадан, че съм жив?

— Повече съм ядосан, отколкото изненадан.

Наш се усмихна.

— Тъкмо затова викат на агентите „призраци“.

— Откога чакаш да произнесеш тая реплика?

Той като че ли се поразстрои, че не оценявам заучените му реплики, обаче продължи със сценария.

— Така и не успях да те поздравя за сватбата.

— Ти беше умрял. Забрави ли?

— Щеше ли да ме поканиш?

— Щях, ако знаех къде си погребан.

Тед се нацупи, обърна се и се спусна към океана, като ми даде знак да го последвам.

— Ела, искам да се поразходя по брега.

Опитах се да скъся разстоянието помежду ни, обаче той извика през рамо:

— Не се приближавай на повече от десет крачки.

Задник. Тръгнах след него по плажа. Вървахме на запад, към протока. Той си събу мокасините и нагази във водата.

— Това нещо е мокро — отбеляза Наш.
Което на жаргона на ЦРУ означава, че някой е бил очистен.
— Уф, моля ти се, недей да остроумничиш.
— Никога не си ценил остроумията ми. За разлика от Кейт.
— Майната ти.
— Може ли да водим интелигентен разговор, без да ме прашаш на майната ми?
— Майната ти, извинявай.
— Дразниш ме.
— Ти ме дразниш. Не виждаш ли колко съм ядосан, че изобщо си жив?
— И аз изпитвам същото към теб.
Вървахме по брега на десет крачки един от друг и аз се отклоних наляво, за да скъся разстоянието. Той забеляза.
— Приближаваш се.
— Не те чувам от прибоя.
— Още една стъпка, Кори, и ще видиш какъв е пистолетът ми.
— И без това рано или късно ще го видя.
Той спря и се обърна към мен, с гръб към океана.
— Хайде да изясним нещата. Аз съм въоръжен, ти не си. Дошъл си тук, за да получиш отговори на някои въпроси. Аз ще ти ги дам.
Какво ще се случи после отчасти зависи от теб. Дотогава аз командвам парада.
Започвах да губя самообладание.
— Ти не командваш парада, Теди. Нямаше да го командваш, даже да имаше узи, по дяволите. Ти си арогантен, надменен, егоистичен, нарцистичен...
— Погледни водата, Кори. Какво виждаш?
— До края на нощта ще те видя да плуваш по очи.
— Това няма да се случи. Поне не с мен.
Стояхме на плажа на пет крачки един от друг. Прибойт се усиливаше и вълните с мощен плисък се разбиваха в пясъка.
— Мислиш си, че съм спал с Кейт — надвика рева им той. — Само че не смееш да ме попиташ, защото не искаш да чуеш отговора.
Дълбоко си поех дъх, но не отговорих. Всъщност ми се искаше да му разбия ухилената уста, обаче се овладях.

— И без това нямаше да ти кажа — продължи Наш. — Джентълменът никога не се хвали с такива неща като теб и твоите дружки от полицията, когато се напиете и започнете да изреждате по име и образно да описвате всяка жена, която сте ебали. Като твоя глупав приятел Фанели.

За момента оставих тая обида без отговор и го попитах:

— Защо поиска да се срещнем? За да ми разкриеш чудотворното си възкресение ли? Или за да слушам инфантилните ти шеги? Това е жестоко, Тед. Дай ми пистолета си, за да се гръмна.

Тед Наш помълча, после запали нова цигара и издиша дима. Вятърът го отвя.

— Повиках те, защото причиняваш проблеми на моята организация, както и на своята. Вреш си носа там, където не трябва, и Йемен очевидно не те е научил на нищо.

— На какво трябваше да ме научи?

— Да се подчиняваш на заповеди.

— Това какво те интересува?

Той не отговори.

— Какво правиш в хотел „Бейвю“?

— На почивка съм, глупако.

— Не си. И престани с тия тъпотии. Опитай пак.

— На почивка съм, задник такъв.

И това име явно не му хареса, обаче не ме помоли да опитам пак. Погледна и ме и посочи небето.

— Онзи случай беше мой. Не твой. Нито на Кейт. Нито на Дик Карнс и на Мари Губитози. *Мой*. И сега е приключен. Трябва да го оставиш на мира, иначе, честно казано, господин Кори, може да те сповети злощастен край.

Малко се изненадах и смутих, че знае за Дик и Мари.

— Заплашваш ли ме? Веднъж вече го направи и това е повече, отколкото се е разминало на всеки друг.

Той изстреля фаса си в морето, обу си обувките, съблече си якето и отдолу се показва презраменен кобур с глок. После завърза ръкавите на якето на кръста си.

— Да се поразходим.

— Ти върви. И не спирай.

— Струва ми се, че си забравил кой командва парада. Обърнах се и тръгнах към мястото, където бях оставил колата си.

— Не искаш ли да знаеш какво се е случило тук с онази двойка?
— извика подире ми Наш.

Махнах му с ръка през рамо. Ако искаше да стреля, вече щеше да го е направил. Не се съмнявах, че е способен да ме застреля в гърба, обаче имах чувството, че не са му разрешили, или ако бяха, че първо трябва да научи какво знам.

Не го чух да се приближава заради рева на прибоя, но го зърнах с периферното си зрение да ме следва на десетина крачки.

— Трябва да поговорим — каза той.

Продължих да вървя. Напред виждах първата къща извън парка.

Наш опита отново.

— По-добре да поговорим тук, неофициално. Иначе ще те разпитат в официална обстановка. Може да ти предявят обвинение. И на Кейт.

Обърнах се и се запътих към него.

— Не се приближавай — каза той.

— Ти си въоръженият.

— Така е. И не искам да използвам оръжието си.

Стигнах на метър и половина от него. Тед заотстъпва и извади глока си.

— Не ме принуждавай да го използвам.

Спрях.

— Извади пълнителя, Тед, изпразни затвора и прибери пистолета в кобура.

Той не се подчини, обаче и не стреля.

— Мъжете, на които им стиска, нямат нужда от пистолети, за да разговарят с други мъже — продължих аз. — Изпразни го и тогава ще поговорим.

Наш като че ли водеше вътрешна борба, после вдигна глока, извади пълнителя и го прибра в джоба си. Изтегли затвора и патронът тупна на пясъка. Тед пхна оръжието в кобура и гневно се вторачи в мен.

— Хвърли ми пълнителя — настоях аз.

— Ела си го вземи.

Скъсих разстоянието помежду ни. Не се съмнявах, че ще ми окаже сериозна съпротива, ако го нападам.

— Пълнителят — напомних му.

— Ела си го вземи, главорез такъв.

— Стига, Тед. Не ме карай да те скъсвам от бой. Не съм се чукал от четирийсет дни и съм злобен.

— Радвам се, че Йемен ти е бил от полза. Един от моите колеги ми каза, че си се превърнал в затлъстял алкохолик.

Пистолетът му не беше зареден и трябваше да му отдам дължимото за куража. А може да имаше подкрепления и снайперистите да ме държаха на мушка. Погледнах назад към дюните, но не видях издайническата зелена светлина на оптични мерници. На неколкостотин метра в морето плаваше рибарска лодка, обаче може да не беше рибарска.

— Знам, че не ти стиска да ми държиш такъв тон без пистолета си, следователно имаш помагачи наблизко, какъвто си бързлив скапаняк — казах му аз.

Той ме изненада с ляво кроше, което не предусетих, обаче успях навреме да отметна глава назад и Наш само ме одраска по ченето. Паднах по гръб на пясъка и той допусна грешката да се нахвърли отгоре ми. Забих и двата си крака в слънчевия му сплит, вдигнах го във въздуха и го преметнах през себе си. Завъртях се и се метнах към него, но Тед вече бе на крака и бързо отстъпваше, като вадеше пистолета от кобура и пълнителя от джоба си. Заех спринтьорска поза и се втурнах напред. Само че проклетият пясък беше прекалено мек и не успях да стигна, преди да зареди глока. Тъкмо изтегляше затвора, за да вкара патрон, когато го хванах за глезена и силно го дръпнах.

Той се строполи на плажа и аз се хвърлих отгоре му, като с лявата си ръка стиснах цевта на пистолета, а с дясната с широк замах го цапардосах по темето.

Това го зашемети, само че не достатъчно, за да му попречи да забие коляно в слабините ми и да ми изкара въздуха.

Затъркаляхме се към морето. Няколко вълни ни обляха, докато се боричкахме, и течението започна да ни влече навътре.

Всеки от нас се опитваше да намери опора на пясъка, за да нанесе силен удар, обаче аз не пусках пистолета в ръката на Тед и двамата бяхме вкопчени един в друг.

Всеки път щом си помислех за тях с Кейт, забивах глава в неговата и скоро се замаях. Той вече сигурно бе осъзнал, че го мразя до полуда и че не ме е грижа дали ще се удавим и двамата.

След около едноминутна борба бяхме нагълтали много солена вода и тежките дрехи на Наш го теглеха надолу. Аз бях в отлична форма — благодарение на Йемен — и знаех, че мога да го удавя, ако искам. И той го знаеше и изведнъж престана да се съпротивлява. Спогледахме се от трийсетина сантиметра разстояние.

— Добре... — изпъшка Тед, пусна глока и с плуване се отдалечи на няколко метра. Изправи се, направи още няколко крачки, обърна се и се плъосна на пясъка. Беше изгубил обувките си и сега бе бос и покрит с мокър пясък.

Изкатерих се на брега и застанах на около метър и половина от него. Задъхвах се. Солената вода пареше драскотината на челюстта ми, ташаците ме боляха от удара и главата ми пулсираше от якото блъскане. Иначе се чувствах бомба.

Трябваше му минута, за да стане. Дишаше тежко. Превис надве и изкашля морска вода. Когато се изправи, забелязах, че от носа му тече кръв.

— Задник — поздрави ме за победата Наш.

— Стига де, Тед. Научи се да губиш. Не са ли те учили на спортсменство в оня лъскав университет, където си следвал?

— Майната ти. — Той избърса носа си с ръка. — Задник.

— Явно не са. — Извадих пълнителя, пъхнах го в джоба си, после изтеглих затвора и видях, че е успял да зареди патрон, въпреки че не беше натиснал спусъка, докато водехме малкия си спор. Изхвърлих патрона и затъкнах глока на пояса си.

— Можех да ти пръсна черепа най-малко шест пъти — заяви той.

— Е, щеше да стига и веднъж.

Тед се засмя, което го накара да се закашля, после избърса солта от очите си.

— Дай ми пистолета.

— Ела си го вземи.

Той се заклатушка към мен и протегна ръка за оръжието си. Хванах я и я стиснах.

— Добре се би.

Наш издърпа ръката си и ме бутна.

Все още се съпротивляваше и аз му се възхитих, обаче започваше да ми омръзва. Блъснах го силно.

— Никога повече не прави така, задник такъв.

Той се обърна и тръгна. Останах на мястото си. Тед се обърна и каза:

— Ела с мен, глупако.

Как можех да устоя на такава покана? Последвах го. Изкачихме се на същата дюна, на която през юли бяхме стояли с Кейт. Спряхме на върха.

— Ще ти кажа какво се е случило тук вечерта на седемнайсети юли деветдесет и шеста — обеща Тед.

Можеше да го направи и преди половин час и да ни спести къпането в океана. Обаче първо трябваше да бъдат решени други въпроси, които още не бяха окончателно уредени.

— Без лъжи — предупредих го.

— Истината ще те направи свободен — цитира господин Наш девиза на своята организация.

— Прилича на добра сделка.

— По-добра, отколкото съм склонен да ти предложа. Но изпълнявам заповеди.

— Откога?

— Виж кой го казва. — Той се вторачи в мен. — Ние имаме нещо общо, Кори. И двамата сме единаци. Обаче вършим работата по-добре от екипните играчи, с които работим, и политическите мухльовци, за които работим. Невинаги казваме истината, но я знаем и искаме. И аз съм единственият, който ще ти каже истината. И може би съм единственият, на когото ще повярваш.

— За миг си помислих, че си се променил.

— Няма да оскърбявам интелигентността ти с повече алабализми.

— Тед, още от момента, в който те видях за пръв път, и през цялото време на двете ни общи разследвания ти само ме баламосваш.

Той се усмихна.

— Ами да опитам пак.

Стори ми се, че долових двусмисленост, обаче отвърнах:

— Давай.

Тед Наш помълча, все още задъхан, после започна.

— Двамата напуснали хотел „Бейвю“ към седем часа, като взели със себе си одеяло. В колата имали хладилна чанта с вино и видеокамера с тринога.

— Да, всичко това ми е известно.

— Защото си разговарял с Кейт и си изровил сам някои неща. Още какво знаеш?

— Не съм тук, за да отговарям на въпроси.

— Кейт също е загазила, задето ти е говорила за това.

— Ами ти? И ти ли си загазил, защото преди пет години си се раздрънkal пред нея? Затова ли са те възкресили? Да замажеш онова, което си оплескал?

Известно време Наш само ме гледаше втренчено.

— Да речем, че съм най-подходящ да се справя с това изтичане на информация и да реша проблема — отвърна накрая.

— Както и да е. — Погледнах си часовника, който още работеше.

— Казвай каквото имаш да казваш. Очаква ме дълъг път до Манхатън.

Тед изглеждаше ядосан, задето като че ли не проявявам интерес към алабализмите му.

— Обаче не знаеш, че след като правили секс върху одеялото — той посочи долчинката между дюнците, — тя поискала да се изкъпят голи и да се снимат, затова той пренесъл камерата с триногата тук горе, настроил я на безкрайност и я насочил към брега, който от тази височина обхваща и голяма част от небето.

— Откъде знаеш?

— Разговарял съм с тях. Откъде иначе мога да знам, по дяволите? Ако трябваше да му вярвам, двамата любовници бяха открити и тя беше жива — е, жива поне когато бе говорил с нея.

— Продължавай.

— Изтичали към брега и известно време се къпали голи, после се върнали на плажа и пак правили секс на брега. — Той се подсмихна. —

С основание можеш да предположиш, че не са били женени един за друг.

— И че щом оня тип е получил две ерекции за една вечер, значи не е от ЦРУ.

Тед не обърна внимание на забележката ми и посочи плажа.

— Докато правили секс, не забелязали нищо в небето, обаче чули експлозията, която стигнала до тях с четирийсетина секунди закъснение. Когато погледнали, самолетът вече се бил разпаднал и носът бил в океана, а корпусът продължавал да се издига, после започнал да пада. Интересното е, че видели издигаща се светлина точно в *този* момент, *след* разрушаването на боинга, но разбрали, че е струята пламтящо гориво, отразена в спокойния океан, и това се потвърдило по-късно, когато гледали записа. — Той се втренчи в мен. — Разбираш ли?

— Естествено. Дим и огледала. Нали в това ви бива най-много.

— Не и в този случай. — Наш продължи: — След като им хрумнало, че след минути на плажа ще слязат хора, те тичешком се върнали при тази дюна, бързо се облекли, взели камерата и триногата, качили се на колата си, форд „Иксplorър“, и потеглили за хотел „Бейвю“. За свое нещастие забравили одеялото и капачката от видео обектива, които ни подсказаха две неща — къде са отседнали и какво са правили тук. Освен това бяха оставили хладилната чанта, бутилката и две чаши, от които свалихме идеални пръстови отпечатьци.

Замислих се за всичко това и не успях да открия празноти в разказа му. Всъщност той точно съответстваше на онова, за което вече се бяхме досетили аз, Кейт и всички останали, освен някои допълнителни подробности в резултат на разговора му с очевидците.

— Какво имаше на касетата?

— Не онова, което ти се иска.

— Виж, Тед, нямам никакви пристрастия в тоя случай. Не съм от привържениците на теориите за заговора, не съм и професионално обвързан с официалното заключение като теб. Просто съм безпристрастен човек, който търси истината. И справедливостта.

Устните му се разтеглиха подигравателно, което не мога да понасям.

— Знам, че е така, Джон. Нали затова сме тук. Затова провалих съботната си вечер.

— Е, от време на време можеш да изпуснеш по някое църковно бинго. Какво имаше на касетата?

— На връщане към хотела жената изгледала записа през визьора. Не видяла много, обаче все пак видяла нещо, което не забелязали, докато правели секс — видяла самолета, уловен на лентата в момента на експлозията. Тя ми каза, че било странно — той избухнал в горния десен ъгъл на кадъра, докато те с приятеля ѝ се любели в долния ляв ъгъл и изобщо не гледали нагоре. Естествено звукът още не бил стигнал до тях и те продължили да правят секс, а самолетът експлодирал и се превърнал в грамадно огнено кълбо, и после се разпаднал. — Наш замълча и се замисли. — Мъжът ми каза, че когато гледал записа с нея, трябвало да ѝ обясни огромната разлика в скоростта на звука и светлината, поради което още се любели, докато боингът избухвал.

— Слава Богу, че има природни закони, иначе нямаше да можете да направите анимация, която да не разпознае нито един очевидец.

Това явно малко го подразни.

— Анимацията беше съвсем точна и се основаваше точно на тези природни закони, свидетелските показания, радарните данни, динамиката на полета и наблюденията върху случващото се със самолета при катастрофална експлозия.

— Ясно. Може ли да видя записа?

— Остави ме да довърша.

— Ти свърши. Искам да видя записа и да поговоря с двамата любовници.

— Ще довърша. — Наш продължи: — Върнали се в хотел „Бейвю“, включили камерата във видеото и изгледали записа по телевизора. И двамата видели онова, което тя видяла през визьора. Записът бил звуков и ясно чули експлозията четирийсетина секунди след като я видели на лентата. — Тед ме стрелна с очи. — Цялата злополука била записана, отначало докрай, цветно, със звук, на качествена лента. Камерата била настроена на сумрак. Виждали се мигащите светлини на боинга *преди* експлозията. — Той напрегнато се вторачи в мен. — Преди взрива към самолета не се издигала светлина.

Защо ли го очаквах?

— Това е добра новина — отвърнах. — Трябва да изгледам записа и да поговоря с двамата.

Наш не отговори директно.

— Ще те попитам нещо. Ако ти беше на мястото на онази двойка и се беше заснел как се любиш, какво щеше да направиш със записа?

— Щях да го пусна по интернет.

— Е, точно ти би могъл да го направиш. Те очевидно са го унищожили.

— Нима? Кога? Как?

— Същата нощ. Още щом напуснали хотелската стая. Отбили край пътя, мъжът прегазил касетата, после изгорил лентата.

— Откъде е взел кибрит или запалка?

— Нямам представа. Може някой от двамата да е пушил. Според Роксан не бяха пушили, обаче не му го казах. Освен това беше много удобно да заяви, че мъжът е изгорил касетата, вместо да я изтрие, защото изтритата лента може да се възстанови в лаборатория, а Тед не искаше да ми хрумне такава идея.

— Добре, изгорили са касетата — съгласих се. — И после?

— Отишли в Уестхамптън, където тя била оставила колата си. Мобифоните на двамата вече звънели, тъй като разни хора се опитвали да се свържат с тях заради катастрофата. И двамата били казали на съпрузите си, че са в района — той бил за риба, а тя щяла да пазарува в Ист Хамптън, после да вечеря със своя приятелка и да пренощува при нея.

— Неговата версия не е била лоша. Нейната би могла да направи всеки мъж подозрителен.

— Повечето съпрузи си имат доверие — осведоми ме господин Наш. — Ти нямаш ли доверие на Кейт, докато е в Танзания?

— Тед, ако още веднъж споменеш за Кейт, ще ти навра пистолета в гъза с дръжката напред.

Той се усмихна, но не отговори. Защо винаги успява да ме ядоса? После се върна към непосредствения въпрос.

— Всеки със своята кола се прибрал вкъщи и прекарвали остатъка от вечерта със съпрузите си — гледали новините за катастрофата по телевизията.

— Трябва да е било интересна вечер — отбелязах аз. Наш ме погледна.

— Това е всичко. Както подозираха и предполагаха много хора, на плажа наистина е имало двама души, те наистина са били

любовници и наистина неволно са заснели злополуката. Обаче в записа не е имало димящо оръжие, нито димяща ракета.

— Обаче го чувам от теб.

— Естествено аз ги подложих на детектор на лъжата и те издържаха теста.

— Чудесно. Искам да видя и резултатите от детектора освен техните писмени или записани показания, преди да разговарям с тях.

Тед от ЦРУ явно не обичаше да си има работа с полицейски детективи, понеже детективите държат да навързват свидетелствата логично, докато ЦРУ работи с абстракции, предположения и анализи, които са основните съставки на алабализмите.

— Двамата казаха цялата истина за действията си на плажа, а тъкмо там можеше да се очаква да излъжат, защото хората се срамуват, но те казаха точно какво са правили — търпеливо поясни Тед. — Когато ги разпитахме какво са видели със собствените си очи на плажа, те отново бяха откровени. Не е имало издигаща се светлина. Тестовите с детектора на лъжата ни свършиха почти същата работа като самия запис.

Не му вярвах съвсем, обаче отвърнах:

— Добре, да допуснем, че е така.

Той ме познаваше прекалено добре от предишния си живот.

— Съмнявам се, че си убеден.

— Убеден съм. Между другото, как открихте тая двойка?

— Беше ми по-лесно, отколкото на теб. Мъжът беше давал отпечатъци за постъпване на работа и ние имахме отпечатъците му от бутилката и чашата. Проверихме ги в база данните на ФБР и в понеделник сутрин му се обадохме в службата. Той на свой ред ни даде името на своята приятелка.

— Наистина е било лесно. Надявам се, че сте свалили отпечатъците му от регистрационния талон в „Бейвю“, за да направите връзката между плажа и хотела.

— Всъщност... не, не ги свалихме. Но ние не се опитвахме да съберем улики срещу него.

— Доколкото си спомням, унищожаването на улики е престъпление.

— Срещу боинга на ТУЕ не е извършено престъпление, затова свидетелствата не... Въпросът е, че двамата любовници просто са се

оказали на неподходящо място в неподходящ момент. Не са видели нищо повече от другите двеста очевидци и на видеозаписа им не е имало нищо, което да представлява интерес за ЦРУ или ФБР. Детекторът на лъжата го потвърждава. Разпитах ги подробно, разпитвах ги и други, включително твойт колега от ФБР Лайъм Грифит. Всички са единодушни, че двамата казват истината. Можеш да разговаряш с Лайъм Грифит и той ще потвърди думите ми.

— Убеден съм. Но ще се уверя, след като лично разпитам двойката. Имаш ли лист и химикалка?

— Не можеш да разговаряш с тях.

— Защо? Да не ги е сполетяла злополука?

— Не бъди мелодраматичен. Не можеш да разговаряш с тях, защото им обещахме анонимност в замяна на тяхното съдействие и откровеност.

— Добре, и аз ще направя същото.

Тед Наш се замисли, навярно за инструкциите си по отношение на вашия предан слуга.

— Съвсем просто е, Тед — казах му. — Съобщаваш ми имената им, аз се срещам с тях, разговаряме и веднъж завинаги приключваме случая. Какъв е проблемът?

— Трябва да поискам разрешение.

— Добре. Обади ми се утре по мобифона. Остави ми съобщение.

— Може да стане чак в понеделник.

— Тогава да се срещнем в понеделник.

— Ще те известя. — Той бръкна в горния джоб на якето си за цигарите си, после разбра, че са мокри, и реши да не пуши.

— Затова се задъха — осведомих го. — Пушенето убива.

— Как е ченето ти?

— Добре. Намокрех го в солена вода заедно с главата ти.

— Когато забих коляно в ташаците ти, не усетих да има нещо. Биваше го, обаче мен ме бива повече.

— Мисля, че мокрият ти девически пояс те притегли към дъното.

— Майната ти.

Всичко това беше забавно, но не и продуктивно. Смених темата.

— Обади ми се и ще си уредим среща — тоя път на обществено място. Аз избирам. Доведи си компания, ако искаш. Обаче още преди да си кажем здрасти, ще ми събъщиш имената на двамата.

Той ме погледна.

— И ти се приготви да отговориш на някои въпроси, иначе от тази среща ще получиш само федерална призовка. Нямах властта, която си мислиш, че имаш, Кори. Ние нямаме какво да крием, защото няма нищо повече от това, което ти разказах. И ще ти кажа нещо, за което сам би трябвало да си сетил. Ако имаше нещо за криене, вече щеше да си мъртъв.

— Пак ме заплашваш. И аз ще ти кажа нещо — както и да приключи този случай, ние с теб ще се срещнем, за да уредим тая работа със смъртта ти.

— С нетърпение очаквам тази среща.

— Не и колкото мен. — Той отново протегна ръка, обаче не бяхме достатъчно близо, за да се ръкуваме, затова реших, че си иска пистолета. — Ти току-що заплаши да ме убиеш, а сега искаш да ти върна пистолета, така ли? Пропускам ли нещо?

— Казах ти: ако исках да те убия, вече щеше да си мъртъв. Но тъй като явно ми вярваш, няма нужда да те убивам. Обаче си искам пистолета.

— Добре, но ми обещавай да не го насочиш към мен и да ме накараш да ти кажа какво знам за случая.

— Обещавам.

— Честна дума?

— Върни ми пистолета, по дяволите.

Измъкнах глока от пояса си и го хвърлих на пясъка. Пълнителя задържах.

— При следващата ни среща няма да се наложи да инсценираш смъртта си. — Обърнах се и се отдалечих.

— Когато посрещнеш Кейт на летището, не забравяй да й съобщиш, че съм жив и скоро ще й се обадя — извика подире ми той.

Тед Наш си го просеше да го очистя на място, обаче аз исках да има какво да очаквам с нетърпение.

След като се бях уверил, че ме следят и искат да ме убият, вече не страдах от такава параноя. От плещите ми се стовари огромно бреме. Върнах се в „Бейвю“, измих солената вода и мръсотията от тялото си, облякох се за път и напуснах хотела.

Пътувах по Лонгайландската магистрала с взетия под наем форд „Таурус“. Беше събота, 22:05. Радиото работеше на местна станция и пускаха парчета на Били Джоуел и Хари Чапин, които, постоянно осведомяваше публиката си шантавият диджей, били лонгайландски момчета. Както и Джоуи Бътафуко^[1] и серийният убиец Джоуел Рифкин, обаче диджеят не спомена за това.

Движението бе между умерено и натоварено и аз направих няколко хаотични маневри, за да проверя дали ме следят, но всички шофьори по Лонгайландската магистрала са откачалки и не успях да разбера дали по петите ми се движи опитен федерален агент, или просто типичен лонгайландски психар.

Излязох и пак влязох в магистралата, за да се успокоя, че никой не ме следи. Под въздействието на остатъците от предишната си параноя вдигнах поглед през шибедаха и потърсих прословутия черен хеликоптер, който използват органите на държавна сигурност в Америка, за да наблюдават своите граждани, обаче нямаше нищо освен луна и звезди.

Включих мобифона си за пет минути, ала няхах съобщения.

Замислих се за срещата и схватката с господин Тед Наш. Той си оставаше все така противен и арогантен, както винаги, и фактът, че известно време е бил мъртъв, изобщо не му беше помогнал. Следващия път щях да го направя сам и да присъствам на погребението. Обаче дотогава той се опитваше да възпрепятства благородните ми домогвания до истината и справедливостта и не толкова благородните ми домогвания да го навра в задниците на някои хора, докато мога.

Ченето още ме наболяваше и един бърз поглед в огледалото в хотел „Бейвю“ ми бе показал, че ми липсва малко кожа и по челюстта

ми минава черно-синя следа. Освен това имах главоболие, както винаги, когато се срещам с Тед Наш, независимо дали съм го блъскал с чело по лицето. И малко ме свиваше в слабините, което беше достатъчно основание да го убия.

През двайсетгодишната си служба в НЙПУ бях убил само двама души, и двамата при самоотбрана. Личните ми и професионални отношения с Тед Наш бяха по-сложни от кратките ми срещи с ония двама абсолютни непознати, които ми се беше наложило да застрелям, и затова причините да убия Тед подлежах на по-сериозен анализ.

Въргалът на плажа трябваше да е катарзис и за двамата, обаче всъщност нито аз, нито той бяхме останали удовлетворени и срещата трябваше да се преиграе.

От друга страна, както би казала Кейт, и двамата бяхме федерални агенти и се опитвахме да вършим една и съща работа за родината си, затова трябваше да се опитаме да проумеем причините, които ни тласкаха към взаимно унищожителни прояви на словесни обиди и физическо насилие. Трябваше да преодолеем различията си и да осъзнаем, че имаме еднакви цели и стремежи, и даже сходен характер, което би трябвало да стане основа за разбирателство, вместо за противоречия. Трябваше да осъзнаем мъкмата, която си причинявахме един на друг, и да измислим съзидателен и честен начин да разбираме чувствата на другия.

Или накратко, трябваше да удавя тоя кучи син като плъх или поне да го застрелям със собствения му пистолет.

Един пътен знак ме осведоми, че навлизам в окръг Насау, и смахнатият диджей съобщи, че на красивия Лонг Айлънд пак било красива събота вечер, „от Хамптън до Златния бряг, от Плъм Айлънд до Файър Айлънд, от океана до Залива... Всички яко купонясваме и се кефим!“

Майната му.

Що се отнасяше до разкритията на господин Тед Наш, разказът му си го биваше и той може би казваше истината: в оня запис не бе имало ракета. Това беше хубаво, ако бе вярно. Щях да съм изключително доволен, ако можех да повярвам, че е било злополука. И щях да съм адски бесен, ако откриех противното.

В тая игра ми беше останало да изиграя една карта, и това бе Джил Уинслоу — обаче истинската Джил Уинслоу спокойно можеше

да не е жената в Олд Бруквил, накъдето се бях запътил. Истинската Джил Уинслоу можеше да е мъртва, заедно с любовника си. И ако продължавах да си пъхам носа в тая история, и аз можех да умра, даже да нямаше засекретяване и заговор — струва ми се, че Тед Наш просто искаше да съм мъртъв и след тая вечер неговите шефове щяха да му дадат картбланш.

Излязох от магистралата и се насочих на север по Сидър Суомп Роуд. Бях нервен винаги когато напусках Манхатън, обаче след Йемен можех да отида на почивка и в Ню Джързи.

Познавах тоя район от окръг Насау, защото в Контратерористичната спецчаст имаше неколцина тамошни детективи и ми бяха възложили да наблюдавам заедно с тях някакви арабски образи, които работеха и живееха там.

Продължих по Сидър Суомп Роуд между големи къщи, кънтри клуб и няколко оцелели имения от лонгайландския Златен бряг.

Завих надясно по шосе 25А, главния път в посока изток — запад през Златния бряг, и поех на изток.

Трябваше да допусна, че най-късно до другия ден Тед Наш ще е в хотел „Бейвю“ и ще разговаря с господин Роузънтал за моето посещение и Джил Уинслоу. Затова се налагаше да действам бързо, обаче освен късния час имаше проблем да се срещна с госпожа Уинслоу веднага — господин Уинслоу, който най-вероятно си нямаше и представа, че жена му се е забъркала в секс, лъжи и видео. При нормални обстоятелства щях да изчакам господин Уинслоу да отиде на работа в понеделник, но Тед Наш беше по петите ми и не разполагах с толкова време.

С население няколко души повече от моя блок, градчето Олд Бруквил си има собствена полиция, разположена на пресечката на Улвър Холоу Роуд и шосе 25А. Малка бяла сграда на североизточния ъгъл на кръстовището — човек не можело да не я забележи, според сержант Робъртс, дежурния, с когото бях разговарял.

На един светофар завих наляво по Улвър Холоу Роуд и влязох в малкия паркинг пред сградата с надпис ОЛДБРУКВИЛСКО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ. Часовникът на таблото показваше 00:17.

На паркинга имаше две коли и реших, че едната е на дежурния, а другата — на госпожа Уилсън, цивилната служителка, с която първо

бях разговарял.

Ако ме бяха проследили или ми бяха поставили проследяващо устройство в колата, Тед Наш от ЦРУ или Лайъм Грифит от Отдела за служебна отговорност във ФБР сега пътуваха за насам.

Часовникът вече беше излязъл от играта, както и извънредното отпуснато ми време — сега използвах време назаем.

---

[1] Американски убиец от близкото минало. — Б.пр. ↑

Влязох в малката чакалня. Наляво видях плексигласова стена, висока от пода до тавана. Зад нея имаше високо бюро, а зад бюрото се прозяваше млада цивилна служителка. Табелката пред нея гласеше ИЗАБЕЛ СЕЛЕСТЕ УИЛСЪН.

— Какво обичате? — попита ме госпожица Уилсън.

— Аз съм детектив Джон Кори от ФБР. — Протегнах служебната си карта към стъклото. — Преди малко ви се обадох и разговарях с вас и сержант Робъртс.

— А, да. Почакайте. — Тя се обади по интеркома и след минута от една задна врата излезе униформен сержант.

Повторих процедурата по представянето и сержант Робъртс, мускулист мъж на средна възраст, прегледа служебната ми карта. Освен това му показах значката си от НЙПУ с картата си на полицаи в оставка — както й двамата знаехме, веднъж ченге, завинаги ченге.

Той ме пусна през вратата в плексигласовата стена и ме въведе в кабинета си в задната част на участъка. Предложи ми стол и се настани зад бюрото си. До тоя момент не надушвах нищо лошо, освен ризата си.

— Значи сте от ФБР, така ли? — попита сержантът.

— Да. Участвам във федерално разследване на убийство и имам нужда от информация за една местна жителка.

Сержант Робъртс се изненада.

— Тук не се извършват много убийства. Коя е жителката? Не му отговорих.

— Имате ли свободен детектив?

Това го посмути, обаче в света на органите на реда детективите разговарят с детективи, а шефът на детективите си приказва само с Господ.

— Имаме четирима детективи — отвърна той. — Единият работи по случай, вторият не е на работа, третият е в отпуската, а четвъртият, главният детектив, е на повикване. Нещо важно ли е?

— Важно е, обаче не достатъчно, за да смутим съня на главния детектив. — Прибавих: — Сигурен съм, че можете да ми помогнете.

— Какво ви трябва?

Сержант Робъртс ми приличаше на ония местни ченгета, които са готови да прекратят границите на професионалната учтивост, ако се отнасяш добре с тях. Надявах се да няма лоши спомени от ФБР, което понякога представлява проблем.

— Убийството е под друга юрисдикция — казах. — Проблемът е международен. Възможно е да е свързано с тероризъм.

Той ме зяпна.

— Местната жителка заподозряна ли е?

— Не. Свидетелка.

— Чудесно. Мразя да губим данъкоплатци. Коя е?

— Госпожа Джил Уинслоу.

— Сериозно ли говорите?

— Познавате ли я?

— Горедолу. По-добре познавам мъжа ѝ. Марк Уинслоу. Член е на градския съвет. Няколко пъти сме разговаряли на заседания.

— А нея?

— Виждал съм я няколко пъти. Хубава жена. — Сержантът се усмихна. — Веднъж я спрях за превишена скорост. Убеди ме да не я глобявам и ме накара да си мисля, че тя ми прави услуга.

Любезно се усмигнах.

— Знаете ли дали работи?

— Не работи.

Зачудих се откъде знае, но не попитах.

— Та значи господин Уинслоу е в градския съвет. Обаче моите данни показват, че работи в „Морган Стенли“.

Сержант Робъртс се засмя.

— Да, така печели повечето си пари. Градът плаща по долар на година.

— Наистина ли? Вие как живеете с долар на година?

Той пак се засмя.

— Аз имам истинска работа. Повечето градски съветници работят безплатно.

— Без майтап?

— И каква е тая работа с госпожа Уинслоу? — попита той. — Къде е видяла убийството?

— Нямам право да обсъждам подробностите. Всъщност не съм сигурен, че е точно тя, затова първо трябва да проверя някои факти. Например на каква възраст е?

Сержантът се замисли.

— Трийсет и пет — четирийсетгодишна. Това убийство в чужбина ли е било извършено?

Задаваше прекалено много въпроси, но се съмнявах, че подозира нещо, просто беше любопитен. Имах чувството, че клюките са главното занимание в Олд Бруквил. Тъй като не знаех дали Джил Уинслоу е пътувала в чужбина, нито дали сержант Робърт знае за това, отвърнах:

— Случило се е във вътрешността на Съединените щати. — После го попитах: — Семейство Уинслоу имат ли деца?

Без да ми отговори, той завъртя стола си към компютъра и натисна няколко клавиша.

— Две момчета: Джеймс, тринайсетгодишен, и Марк-младши, петнайсетгодишен. Никога не сме имали проблеми с тях. — И прибави: — И двамата учат в пансион.

Хвърлих поглед към монитора.

— Цялата тая информация в компютъра ли я имате?

— Горедолу всяка година правим проверка на жителите. Всеки полицаи получава определен участък и трябва да попълни анкета за всички жители. После въвеждаме сведенията в компютърната база данни. Имаме досиета за всички.

— Е, в Германия и Русия се е получило.

Той ме изгледа накриво и ме осведоми:

— Съвсем доброволно е.

— Чудесна първа крачка.

— Всички имат полза — продължи да обяснява сержантът. — Например знаем дали в къщата има инвалиди, дали на двора има кучета, знаем кой работи в града и имаме телефонни номера за връзка с всеки. Цялата тая информация е достъпна от всяка полицейска кола чрез мобилен терминал. — После добави: — Престъпността ни е ниска и се опитваме да запазим това положение.

— Ясно. Добре, можете ли да ми кажете дали в района живее друга Джил Уинслоу?

Той отново се обърна към компютъра.

— В района са посочени като роднини няколко души с името Уинслоу, но не виждам друга Джил.

— Семейни проблеми?

Сержантът натисна няколко клавиша.

— Няма данни.

Това ми се стори малко зловещо, обаче адски удобно. Трябваше да въведа тая компютризирана проверка на жителите в моя блок.

— Откога работите тук? — попитах аз.

— От единайсет години — без да се консултира с компютъра, отвърна той.

— Защо?

— Чудя се дали се сецате за нещо необичайно, което се е случило със семейство Уинслоу преди около пет години.

Сержантът се замисли.

— Не си спомням нищо, което да е привлякло вниманието на градската полиция.

— Някакви слухове за нея?

— Искате да кажете?...

— Да. Дали хойка.

Той поклати глава.

— Не съм чувал. Обаче аз не живея тук. Защо питате? За пореден път оставих въпроса му без отговор.

— Какво можете да ми кажете за тях? Имам предвид минало, начин на живот, такива неща.

Сержант Робъртс се замисли за миг.

— Марк Уинслоу е от стар лонгайландски род. Според проверката на жителите тя е Хали, също стара фамилия. Заможни са, обаче не са червиви с пари. Както знаете, той работи в „Морган Стенли“ и често ходи в командировки. Госпожа Уинслоу ни осведомява всеки път, когато мъжът ѝ, тя или и двамата отсъстват. Членуват в кьнтри клуба и той има клуб в града... — Сержантът провери в компютъра, — ... Юниън Лийг Клъб. Чисто републикански. Какво друго ви интересува?

Интересуваше ме дали това е същата Джил Уинслоу, която се е чукала на плажа вечерта на катастрофата на полет осемстотин, но навярно трябваше да попитам самата нея.

— Мисля, че получих представа — отвърнах аз.

— Какво общо има това с факта, че е свидетелка на убийство? — попита сержантът.

Основателен въпрос. Той се оказваше по-умен, отколкото очаквах. Трябваше да запомня този урок.

— Явно не е толкова просто, обаче по съображения за сигурност не мога да ви кажа нищо повече.

Погледите ни се срещнаха.

— Разбирам.

Забелязах, че радиостанцията му мълчи, но после телефонът му иззвъня. Той отговори и размени няколко реплики с госпожа Уилсън.

Искаше ми се да му кажа: „Ако е ЦРУ, няма ме“. Внимателно слушах в случай, че надуша неприятности, обаче той нареди на цивилната си служителка:

— Прехвърли ми я, аз ще се заема с това. — После се обърна към мен. — Шумно градинско парти. — Пое обаждането и поговори с някого за шумното градинско парти.

Опитах се да си съставя представа за света на Джил Уинслоу. Както бях предположил, тя произлизаше от висшата средна класа и имаше много за губене, ако съпругът ѝ разкриеше, че не е пазарувала при всяко свое излизане.

Допуснах, че господин Марк Уинслоу, banker в „Морган Стенли“, е малко досаден — сигурно обичаше да обърне една-две чашки, играеше голф в местния кънтри клуб и прекарваше много време в големия град, на работа или с клиенти. Може да си имаше мадама. Скучните, ангажирани и богати мъже обикновено имат постоянни приятелки, които ги намират за чаровни.

От сержант Робъртс знаех, че господин Уинслоу има чувство за дълг към обществото и е член на градския съвет. Това беше много алтруистично и представляваше още един повод да не си е вкъщи поне веднъж месечно.

Госпожа Уинслоу най-вероятно бе отегчена. Сигурно вършеше доброволна работа, ходеше в града на театър, музей и пазар и когато не прелюбодействаше, обядваше с дамите.

Опитах се да си представя любовника ѝ, обаче нямах никаква друга информация за него освен потвърждението на Наш, че е женен, и успях да заключа само, че чука госпожа Уинслоу.

Дон Жуан явно имаше светлокафяв форд „Иксplorър“ и единият от двамата имаше видеокамера, с която бяха заснели романтичното си преживяване на плажа, както може би и други подобни случаи, следователно очевидно си имаха доверие един на друг, иначе нямаше да заснемат потенциално пагубните си изневери. Може да бяха от една и съща обществена среда и връзката им да беше започнала като обикновен флирт на коктейл или танци в клуба и да бе продължила на обяд, после вечеря и накрая чук-чук.

И още нещо: въпреки че се бяха държали безразсъдно, самите те не бяха безразсъдни хора. Разбирах, че връзката им е била пресметнат риск, чиято награда — каквато и да е била тя — си струваше опасността.

И последно: любовниците не бяха влюбени. Ако бяха, вечерта на 17 юли 1996-а щеше да е истинско откровение за тях и щяха да приемат експлодиралия самолет за знак, че животът е кратък и трябва да са заедно — по дяволите съпрузите им, семействата им и подреденият им свят. И Джил Уинслоу нямаше все още да живее на Куейл Холоу Лейн 12 с Марк Уинслоу.

Естествено господин Марк Уинслоу спокойно можеше да е интересен и привлекателен мъж, нежен и внимателен съпруг, а госпожа Джил Уинслоу да е градската курва и любовникът ѝ да е чистачът на басейна.

Смисълът да се опитвам да получа представа за госпожа Уинслоу и нейния свят се състоеше в това да определя дали мога да я убедя да ми разкаже точно какво се е случило и какво е видяла и заснела онай вечер. Ако бе казала истината на Наш, това приключваше всичко и можех да се прибера вкъщи при кожения си фотьойл. Ако имаше нещо повече от онова, което ми беше казал Наш, или нещо, което тя не му бе казала, това нямаше да е крайт — а началото на преразглеждането на случая. Не бях сигурен какъв резултат предпочитам.

Сержант Робъртс затвори.

— Типична събота вечер. Много домашни купони — обикновено хлапетии, чиито родители отсъстват. — Той повика патрулна кола по радиостанцията и прати човека на адреса на шумното парти. После ми

каза: — Тая вечер имам четири коли. Понякога се задейства алармена система при обир, после имам пътно произшествие, след това две възрастни госпожи, които са чули крадец — винаги две едни и същи госпожи.

Сержантът продължи да описва проблемите на полицията в малкия град, чиито жители смятат ченгетата за членове на прислугата си. Не беше много интересно, обаче ми даваше представа.

— Знаете ли дали семейство Уинслоу са извън града? — попитах го.

Той провери в компютъра.

— Нямам такава информация.

— Имате ли телефонния им номер? Сержантът натисна няколко клавиша.

— Имам повечето невписани в указателя номера, но не всички...

— Той погледна екрана. — Имам техния. Искате ли го?

— Благодаря.

Робъртс записа номера на един лист и ми го подаде. Трябваше да разкажа на Дом Фанели за местната полиция и тая отлично организирана оруелска база данни.

— Ако им се обадите или посетите дома им, трябва да знаете, че Марк Уинслоу е от хората, които не биха отговорили и на въпрос от телевизионна игра без адвоката си — осведоми ме сержант Робъртс.

— Затова, ако искате да разговаряте с нея, трябва да го извадите от играта, освен ако не сте съгласен адвокатът му да присъства. Обаче не сте го чули от мен. Нали?

— Разбирам. — Всъщност имах по-важна причина той да не е наблизо. — Направете ми услуга и им се обадете — помолих го.

— Сега ли?

— Да. Трябва да съм сигурен, че са си вкъщи.

— Добре... искате ли да им кажа нещо? Защото телефонният им идентификатор ще покаже, че се обаждат от бруквилската полиция.

— Кажете на господин Уинслоу, че има извънредно заседание на градския съвет. Или че току-що сте получили съобщение, че на Главната улица откриват латиноамерикански клуб за компаньонки.

Той се засмя.

— Да бе, така целият град ще се стече там.

Усмихнах се на нашата политически некоректна шега и предложих:

— Защо не му кажете, че в квартала има обир? Че се е задействала нечия алармена система.

— Добре...

Той набра номера.

— Включете колоните да чувам разговора.

Робъртс натисна бутона и от колоните се разнесе звън. На четвъртото иззвъняване отговори мъжки глас. — Ало?

— Господин Уинслоу? — попита сержантът.

— Да?

— Господин Уинслоу, обажда се сержант Робъртс от бруквилската полиция. Извинявайте, че ви безпокоя по това време, но имаме съобщение за обир и алармата на един ваш съсед се задейства. Дали сте видели или чули нещо?

Марк Уинслоу се прокашля.

— Не... прибрахме се... преди около два часа...

— Добре. Не се тревожете. Ще пратим кола в квартала. Погрижете се вратите и прозорците да са заключени и алармата ви да е включена. И ни се обадете, ако видите или чуете нещо.

— Добре... да, непременно...

Стори ми се, че гласът на господин Уинслоу звучи като на господин Роузънтал в един през нощта. Дадох знак на сержант Робъртс да ми даде слушалката.

— Хм... — заекна той.

— Окръжната полиция — подказах му аз.

— Един полицаи от окръжното управление иска да разговаря с вас.

— Извинявайте, че ви безпокоя, но разследваме няколко обира в къщи от вашия район. — Трябваше да премина на въпроса, преди той да се е разсънил и всичко това да му се е сторило малко шантаво. — Ще си бъдете ли вкъщи утре сутрин, ако се отбия?

— Хм... не... на голф съм...

— В колко започвате?

— В осем. — И прибави: — Закуската е в седем. В клуба.

— Ясно. Жена ви ще си бъде ли вкъщи?

— Тя ходи на черква в десет.

— А децата?

— На училище са. Има ли причина за безпокойство?

— Не, просто трябва да огледам квартала и дворовете на светло, затова, моля ви, предупредете жена си да не се плаши, ако намина. Ето ви сержант Робъртс.

— Прощавайте, че ви се обадох толкова късно, но исках да се уверя, че всичко при вас е наред — каза той.

— Няма нужда да се извинявате. Благодаря, че се обадохте. Сержант Робъртс прекъсна връзката и ми съобщи, в случай че не бях обърнал внимание:

— Е, утре той е на голф.

— Да. Обадете му се в шест и половина сутринта и му кажете, че сте заловили крадеца и окръжната полиция ще търси следи по светло.

Сержантът си записа, после попита:

— Ще отидете ли да разговаряте с нея?

— Да.

— Ще я арестувате ли?

— Не. Само ще я разпитам като свидетелка.

— Струва ми се, че не е само това.

Наведох се към него.

— Ще споделя нещо с вас, но не бива да напуска тая стая.

Робъртс кимна и зачака да продължа.

— Възможно е Джил Уинслоу да се намира в опасност заради онова, което е видяла.

— Наистина ли?

— Наистина. Тая нощ ще наблюдавам къщата им. Кажете на патрулките да не се безпокоят за сив форд „Таурус“, паркиран на Куетейл Холоу Лейн. С вас ще поддържаме връзка през нощта, в случай че имам нужда от подкрепление. Имате ли свободна радиостанция?

— Да.

Искаше ми се да го попитам дали не му се намира и свободен пистолет, обаче това щеше да е прекалено за неговото гостоприемство.

— В колко часа свършва смяната ви?

— В осем. От полунощ до осем.

— Добре. Ще ви се обадя преди осем, ако господин Уинслоу не излезе за закуска в клуба. Тогава ще се наложи някак си да го изкарате от къщата. Става ли?

— Става... Изправих се.

— Как да стигна до Куейл Холоу Лейн номер дванайсет?

Сержант Робъртс извади от бюрото си карта на Олд Бруквил и с маркер начерта пътя. После ми даде радиостанция.

— Честотата е настроена. Аз съм Център, а вие ще сте Кола нула.
— Той се усмихна.

— Ясно. Ако ви се обадят или дойдат други федерални агенти, съобщете ми по радиостанцията.

— Непременно.

Стиснахме си ръцете.

— Ще се погрижа да получите съответната благодарност за съдействието.

Излязох от малкото олдбруквилско полицейско управление. Господи, адски ме бива да баламосвам хората. Сигурно можех даже да накарам сержант Робъртс да арестува Тед Наш, ако се появеше наоколо.

Нощта бе хладна и ясна, виждаха се звездите и нямаше никакви черни хеликоптери. По шосе 25А сегиз-тогиз профучаваха коли, но иначе беше съвсем тихо, ако не се брояха крякащите дървесни жаби.

Качих се на колата, потеглих обратно към Сидър Суомп Роуд и се насочих на север според упътванията на сержант Робъртс.

Ако допуснех, че Тед Наш още не е разговарял с господин Роузънтал и не знае, че съм се добрал до името на Джил Уинслоу, и че това е истинската Джил Уинслоу, някъде след осем сутринта, когато господин Уинслоу започнеше играта си на голф, щях да получа отговорите на въпросите, за чието съществуване изобщо не подозирах, преди Кейт да прояви любезността да ги сподели с мен. Оттогава бях възнаграден с екскурзията до Йемен, възкръсването на Тед Наш и Евангелието от Тед. Супер, нали?

Когато в понеделник посрещнех Кейт на летището — ако не ме пратеха обратно в Йемен, в затвора или на оня свят — можех да ѝ кажа: „Добре дошла. Имам една добра и една лоша новина за теб. Добрата е, че открих жената от плажа. Лошата е, че Тед Наш е жив и иска да ме убие“.

Минах през кования железен портал на Банфи Винтнърс и завих по Чикън Вали Роуд, както гласяха упътванията на сержант Робъртс. Пътят беше тъмен, затова намалих скоростта и включих на дълги светлини. След няколко минути забелязах табела, на която пишеше „Кейл Холоу Лейн“. Завих надясно и продължих по тясната лъкатушна улица.

Едва различавах къщите, камо ли номерата, обаче имаше пощенски кутии, монтирани на стълбове, и видях номер 12. Отбих на чакъления банкет, изключих фаровете, угасих мотора и слязох.

Проследих с поглед обточената с дървета алея. В мрака се мержелееше внушителна тухлена къща, построена върху стръмния склон. Един от прозорците на втория етаж светеше, ала скоро угасна.

Върнах се в колата и включих радиото. Часовникът на таблото показваше 02:17 и аз се приготвих за дълга и некомфортна нощ.

Някакъв шантав диджей, който се представяше като Джак Върколака, ръмжеше и виеше. Зачудих се дали не може да е Джак Кьоних, който работи на две места.

В студиото се обаждаха слушатели, повечето от които, подозирах, бяха пациенти на окръжната психиатрия.

— Ей, Върколак, обажда се Дейв от Гардън Сити! — извика един.

— Здравсти, Дейв! — извика в отговор Джак. — С какво мога да ти помогна, приятел?

— Искам да чуя „Искам само теб“ на Ю Ту и да я посветя на жена ми Лиз, която ми е сърдита.

— Готово, Дейв! Лиз, слушаш ли? Това е от твоя любящ съпруг Дейв, само за теб, скъпа.

И Ю Ту запяха „Искам само теб“.

Изкушавах се да сменя станцията, обаче разбихах, че Джак Върколака е тъкмо каквото ми трябва тая нощ.

От време на време полицейската ми радиостанция изпращаваше и една от четирите патрулни коли се обаждаше на цивилната

служителка или обратно. Свързах се с Робъртс и му напомних да ми се обади, ако се появят други федерални агенти, макар да знаех, че ако Наш и компания наистина се сетят да отидат в олдбруквилското полицейско управление, едва ли ще получа такова предупреждение. Най-вероятно щяха да пристигнат тук и да ме отведат.

Прозях се, унесох се, събудих се и пак се унесох. В три часа Джак Върколака приключи работа, но обеща да се върне следващата нощ, за да разкъса гърлата на слушателите. Станцията прекрати излъчване с националния химн и аз се поизправих на седалката, докато свърши. Запревключвах каналите в търсене на новини. Към четири часа по улицата бавно мина олдбруквилска патрулна кола и си магнахме.

Пак се унесох и когато се събудих, на югоизток вече се развиделяваше. Беше 05:29 и повиках сержант Робъртс по радиостанцията.

— Обадете се на господин Уинслоу в шест и половина и му кажете, че крадецът е заловен, всичко е наред и е прекрасен ден за голф.

Сержантът се захили.

— Желая ви успех с госпожа Уинслоу.

— Мерси.

В 06:45 автоматичната плъзгаща се врата на триместния гараж на Уинслоу се отвори. Отвътре се появи сив мерцедес и потегли по дългата алея. В края на алеята колата зави към мен и зърнах Марк Уинслоу — излъчваше ослепителна досада през предното стъкло. Смъкнах се на седалката, докато отmine.

Не исках да вдигам Джил Уинслоу от леглото толкова рано, затова изчаках известно време.

От обширните морави на големите къщи наоколо се вдигаше рядка мъгла, пееха птици и слънцето изгря зад далечните дървета. Странно диво животно прекоси пътя. Навярно лисица. Не можех да повярвам, че центърът на Манхатън е само на петдесетина километра от тая опасна първобитна гора — нямах търпение отново да стъпя на бетон.

Насочих вниманието си към къщата на Уинслоу. Наистина се надявах, че госпожа Уинслоу не е признала всичко пред Наш и Грифит — въпреки алабализмите на Наш за детектора на лъжата — и че е

готова да пречисти душата и съвестта си, даже това да означава да се откаже от целия тоя разкош. Едва ли. Обаче човек никога не знае, преди да попита.

Подминаха ме няколко коли и хората ме заглеждаха. Затова, преди да са се обадили в полицията, запалих мотора и завих по дългата алея. Спрях на павирания малък паркинг пред къщата. Беше 07:32. Взех полицейската си радиостанция, слязох, качих се по стъпалата и натиснах звънеца.

Колко пъти бях правил същото като детектив от отдел „Убийства“? Колко звънци бях натискал, за да съобщя на някого за някаква трагедия или да го попитам дали може да вляза за няколко рутинни въпроса? Колко заповеди за обиск или арест бях изпълнил?

От време на време бях ходил да изказвам съболезнования, а понякога носех добри новини.

Тия неща никога не се променят.

Нямах представа какво ще се случи тук, обаче бях сигурен, че през следващия час животът на няколко души ще се промени.

От високоговорителя над себе си чух електронен глас, който звучеше като женски.

— Кой е?

Вдигнах поглед и видях охранителна камера, насочена към мен.

— Детектив Кори, госпожо Уинслоу. — Протегнах служебната си карта към камерата. — Снощи разговарях със съпруга ви по телефона.

— А... да. Съжалявам, той излезе.

Аз пък не съжалявах.

— Ще ви отнема само няколко минути относно оня крадец.

— Ами... добре... един момент.

Зачаках и след няколко минути голямата входна врата се отвори.

Джил Уинслоу наистина беше привлекателна жена. Четирийсетинагодишна, с кестенява коса. Прическата ѝ, струва ми се, се казваше паж. Големите ѝ кафяви очи и правилните ѝ черти сигурно я правеха фотогенична и бе красиво почерняла от слънцето, но не колкото мен.

Госпожа Уинслоу носеше скромен бял памучен халат, дълъг до глезена и завързан в кръста, и моето рентгеново зрение и перверзен ум видяха страхотно тяло. Тя не се усмихваше, обаче не се и мръщеше, затова аз се усмихнах и тя принудено ми отговори. Пак ѝ показах служебната си карта.

— Извинявайте, че идвам толкова рано, но няма да ви задържа дълго.

Тя кимна и ме покани да вляза.

Последвах я през просторно фоайе, после в голяма кухня. Тя посочи кръглата маса до слънчев еркереен прозорец.

— Правя кафе. Искате ли?

— Да, благодаря. — Седнах и оставих радиостанцията си на масата.

Госпожа Уинслоу отиде на плота и се зае да прави кафе.

Доколкото можех да преценя, къщата излъчваше атмосфера на стари пари — много антикварни мебели, които според мен са пълни с

паразити — гъмжащи от дървояди сухи и изгнили дъски, споени с плесен. Обаче какво разбирам аз?

— Ед Робъртс от олдбруквилската полиция се обади и каза, че са заловили крадеца — осведоми ме тя, докато зареждаше кафеварката.

— Точно така.

— Тогава с какво мога да ви помогна, господин...

— Кори. Просто разследвам някои неща. Госпожа Уинслоу извади от шкафа две чаши, постави ги върху поднос и се обърна към мен.

— От окръжната полиция ли сте?

— Не точно.

Тя не отговори.

— От ФБР съм.

Тя кимна и видях, че не е нито изненадана, нито смутена. Спогледахме се и вече нямах никакво съмнение, че това е оная Джил Уинслоу, която преди пет години е задигнала „Един мъж и една жена“ от хотел „Бейвю“.

— Напоследък търсили ли са ви други федерални агенти? — попитах.

Тя поклати глава.

— Знаете защо съм тук.

Джил Уинслоу кимна.

— Появи се нещо ново и реших, че можете да ми помогнете.

— Вече разговаряхме за всичко това — отвърна тя.

Имаше определено изискан акцент, мек, но ясен като камбанка. И големите ѝ очи направо ме пронизваха.

— Трябва пак да поговорим.

Госпожа Уинслоу продължаваше да ме наблюдава и само поклащаше глава, но не отрицателно, а по-скоро тъжно.

Въпреки ранния час и без грим и официално облекло, тя имаше вид на добре гледана жена, която напълно се вписва в обстановката на тая къща.

И все пак, може би защото знаех, че се е забъркала в секс, лъжи и видео, в нея имаше нещо, което предполагаше по-необузdana страна на патрицианското ѝ поведение.

Жената се извърна и сложи на подноса сметана, захар, салфетки и лъжички.

Не виждах лицето ѝ, обаче ръцете ѝ изглеждаха съвсем спокойни. Тя заговори, както си бе с гръб към мен.

— Преди два месеца... през юли... гледах панихидата по телевизията. Не мога да повярвам, че са минали пет години.

— Така е. — Духнах в шепа, за да проверя дъха си, който вече беше отвратителен, и дискретно помирисах ризата си.

Госпожа Уинслоу се обърна, донесе подноса с каничка кафе и го остави на масата. Изправих се от учтивост.

— Заповядайте.

— Благодаря. Седнахме.

— Всъщност току-що се връщам от Йемен, затова съм малко... измачкан — оправдах се.

Видях, че тя забеляза струпея и синината на брадичката ми.

— Какво сте правили в Йемен? Или не можете да ми кажете?

— Разследвах атентата срещу кораба „Коул“. — И прибавих: — Занимавам се с контратероризъм.

Тя не каза нищо. Обаче разбираше накъде вървят нещата. Напълних двете чаши с кафе.

— Благодаря — каза тя.

Изключих полицейската радиостанция и отпих глътка от чашата си. Не беше зле.

— Съпругът ми е на голф тази сутрин — каза госпожа Уинслоу. — Аз отивам на черква в десет.

— Известно ми е. Би трябвало да свършим преди да стане време да излезете. Що се отнася до господин Уинслоу, както са ви обещали преди пет години, тая работа не го засяга.

Тя кимна.

— Благодаря.

Отново отпих глътка кафе. Госпожа Уинслоу направи същото.

— Снощи разговарях с човека, на когото първоначално са възложили следствието, Тед Наш. Спомняте ли си го?

Джил Уинслоу кимна.

— И преди няколко седмици разговарях с Лайъм Грифит. Помните ли го?

Ново кимване.

— Кой друг ви разпитва навремето?

— Един мъж, който се представи като господин Браун от Националната служба за безопасност на транспорта.

Описах й Джак Кьоних, включително впечатлението, че в гъза му е наврян стоманен прът.

— Не съм сигурна — отвърна тя. — Вие не знаете ли?

Не обърнах внимание на въпроса й.

— Някой друг?

— Не.

— Подписахте ли писмени показания?

— Не.

— Разпитът ви беше ли записан на видео или аудио?

— Не... поне доколкото знам. Но Грифит си водеше бележки.

— Къде се провеждаха разпитите?

— Тук.

— В тая къща?

— Да. Докато мъжът ми беше на работа.

— Ясно. — Необичайно, обаче не и безпрецедентно, когато самоличността на свидетеля се пази в тайна. Очевидно не бяха искали да я регистрират във федерална сграда. — Ами господинът с вас по онова време?

— Какво по-точно?

— Къде го разпитваха?

— Мисля, че разговаряха с него в службата му. Защо питате?

— Проверявам процедурите.

— Каква нова информация се е появила и какво искате от мен?

— Нямам право да обсъждам новата информация. Искам само да изясним някои неща.

— Какви по-точно?

— Ами например нужни са ми актуални сведения за връзката ви с вашия приятел. — „И името му“.

Джил Уинслоу видимо се раздразни.

— Не знам какво значение има вече това, но щом се налага да ви отговаря, оттогава с Бъд скъсахме.

Бъд.

— Но се срещате и разговаряте с него.

— От време на време. Натъкваме се един на друг на събирания и в клуба. Това е неизбежно и неловко.

— А, знам. Аз се натъквам на бившата си жена и бившите си гаджета из цял Манхатън. — Усмигнах се и тя се усмигна в отговор.

— Разговаряли ли сте с него? — попита ме госпожа Уинслоу.

— Не. Първо исках да поговоря с вас. Той още ли е на същия адрес?

— Да. На същия адрес. Със същата жена.

— На същата работа?

— На същата работа.

— Знаете ли дали е в града?

— Да, струва ми се. Видях го на едно барбекю по случай Деня на труда... — Тя ме погледна. — Когато го видях... Не знам защо...

— Не знаете какво сте виждали в него.

Джил Уинслоу кимна и каза:

— Не си струваше.

— После човек винаги си мисли, че не си е струвало. Обаче отначало му харесва.

Тя се усмигна.

— Навярно е така.

— Сигурно сте разочарована, че е съобщил името ви на ФБР. Смятате, че е трябвало да ви защити.

Жената сви рамене.

— Съмнявам се, че е можел. Те бяха много убедителни... дори заплашваха... но някой по-силен мъж можеше да... — Тя се засмя. — Мисля, че е издържал не повече от три минути.

Усмигнах се.

— Е, не бъдете много сурова с Бъд. Той е постъпил като почтен гражданин.

— Бъд постъпва така, както му отърва. — Госпожа Уинслоу се замисли за миг. — Ако от ФБР първо бяха дошли при мен да го търсят, сигурно щях да постъпя по същия начин. Обаче случилото се после ме накара да осъзная, че той е...

— Мухльо.

Тя се засмя.

— Да, мухльо. И страхливец — а не джентълмен.

— Защо?

— Ами... например, аз исках сами да се свържем с ФБР за онова, което видяхме и заснехме. Той отказа. После, когато го намериха, им

заявил, че аз не съм искала да съобщим. Просто беше ужасно... той мислеше само за себе си.

— Истински адвокат.

Тя отново се засмя, тихо и гърлено. Струва ми се, че установявахме взаимно разбирателство, което навярно бе правилният подход.

Другият начин е сплашването, обаче преди пет години несъмнено я бяха подложили на това и Джил Уинслоу сигурно негодуваше срещу отношението към нея.

Докоснах струпея на брадичката си.

— Раната ви изглежда отскоро — отбеляза тя. — Искате ли нещо за нея?

— Не, мерси, накиснах я със солена вода.

— О... Как се случи?

— Нападнаха ме убийци в стария квартал на Аден. Това е в Йемен. — Погледнах я. — Майтапя се. Всъщност имате ли лейкопласт?

— Да. Един момент. — Госпожа Уинслоу стана, отиде при шкафа, извади аптечка и се върна на масата с лейкопласт и някакъв антибиотичен мехлем.

Благодарих и се намазах с мехлема, после разпечатах лепенката. Тя стоеше пред мен, като че ли се колебаеше дали да ми помогне, но аз се справих сам.

Джил Уинслоу седна на мястото си.

— Трябва да я почиствате.

Беше мила жена и ми харесваше. За съжаление след десетина минути аз нямаше да ѝ харесвам. Оставих опаковката от лейкопласта на масата и Джил я загледа.

Известно време мълчах, затова тя ме попита:

— Защо се интересувате от Бъд и връзката ми с него?

— Има някои очевидни несъответствия между вашата и неговата версия. Например, разкажете ми какво се е случило със записа, след като сте го изгледали в стаята си в хотел „Бейвю“.

— Той какво казва?

— Вие ми кажете.

— Добре... След като гледахме записа, той настоя да го изтрием. Не аз. Изтрихме го и напуснахме хотела.

Това не отговаряше на разказа на Тед. Обаче всичко си идваше на мястото.

— Подробно ми опишете всичко. Тръгнали сте си от плажа и на връщане в хотела...

— Ами... Проверих през визъора на камерата и видях, че сме записали... избухващия самолет. — Госпожа Уинслоу затвори очи и дълбоко си пое дъх. — Беше ужасно. Ужасно. Не искам никога повече да видя нещо такова.

Кимнах и я погледнах, докато тя се взираше в кафето си. Имах чувството, че преди пет години може би е била различна. Сигурно малко по-щастлива и може би по-жизнерадостна. Случилото се на 17 юли 1996-а я бе травмирало, а случилото се после я беше разочаровало, засегнало и навярно уплашило. И после идваше Марк Уинслоу, чието лице си представях зад предното стъкло на неговия Мерцедес. И тя продължаваше да е тук, пет години по-късно, и знаеше, че ще остане още дълго. Животът представляваше върволица от последователни компромиси, разочарования, предателства и съмнения. От време на време човек постъпва правилно първия път и по-рядко получава възможност да поправи нещата и да постъпи правилно втория път. Щях да предложа на Джил Уинслоу такава възможност и се надявах да се възползва от нея. Тя, изглежда, успя да се овладее.

— Значи сте видели експлозията през визъора — казах аз.

Госпожа Уинслоу кимна.

— И Бъд е шофирал.

— Да. Казах му: „Спри. Трябва да го видиш“ или нещо подобно.

— А той какво каза?

— Нищо. Казах му: „Заснели сме абсолютно всичко“. Известно време мълчах. Хем ми се искаше да попитам, хем не ми се искаше. Обаче бях дошъл, за да го направя.

— Видяхте ли издигаща се светлина?

Тя впери очи в мен.

— *Естествено.*

Погледнах през еркерния прозорец, който гледаше към задния двор. Имаше голяма дъсчена веранда, после плувен басейн, след това около един акър грижливо гледана градина. Розите все още цъфтяха. Естествено.

Налях си още кафе, прокашлях се и попитах:

— И тая издигаща се светлина не е била отражение на струя пламтящо гориво във водата, така ли?

— Не. Видях... онова нещо, което се издигаше от океана... Искам да кажа, видях го *лично*, преди да го видя повторно на записа.

— На плажа ли стояхте?

Джил Уинслоу не отговори веднага.

— Седях на плажа и... Видях светлината да се издига към небето... Казах нещо на Бъд и той се надигна и се обърна натам. И двамата проследихме издигането му и няколко секунди по-късно последва страшна експлозия... започнаха да падат горящи парчета... и огромното огнено кълбо... после, може би след минута, чухме взрива...

Господин майсторът на баламосването не ми бе разказал същите неща. Обаче не бях особено изненадан да установя това сериозно несъответствие.

— В доклада, който прочетох, пише, че още сте се любили на плажа, *докато* самолетът е избухвал, и всъщност вниманието ви е привлякъл звукът от експлозията, около четирийсет секунди по-късно.

Госпожа Уинслоу поклати глава.

— Бяхме свършили да се любим. Аз седях... — тя се изчерви — върху него и гледах към морето.

— Благодаря. Знам, че сигурно се чувствате неловко, и ще ви разпитам само за ония подробности, за които се налага.

— Преди пет години адски се срамувах да отговарям на тези въпроси и да описвам всичко, но вече го преживях... Все едно че не се е случило или че се е случило с друг човек.

— Разбирам. Добре, какво направихте, след като самолетът избухна?

— Тичешком се върнахме при пясъчните дюни, където бяха нещата ни.

— Защото?...

— Защото знаехме, че взривът ще доведе хора на плажа или на Дюн Роуд... Бяхме голи, затова изтичахме при дюните, облякохме се, взехме камерата и триногата и се върнахме при колата.

— Форд „Иксплорърът“ на Бъд.

— Да. — Тя се умълча за миг. — Като се замисля, ако бяхме останали само още няколко минути, за да съберем одеялото,

хладилната чанта и всичко останало... и не знаехме, че сме забравили капачката от обектива на одеялото... не мислехме за нищо друго, освен да се махнем оттам.

— Сигурен съм, че оттогава Бъд много пъти е мислил за това.

Госпожа Уинслоу се усмихна и кимна.

Явно обидните забележки за Бъд правеха Джил щастлива, затова прибавих:

— Със същия успех можеше да остави и визитната си картичка.

Тя се засмя.

Нещо по-важно, не се налагаше да разделям, за да завладее — Джил и Бъд вече се бяха разделили и нямаше защо да мисля за усложненията на лоялността, което много ме улесняваше.

— Какво си помислихте, когато изгледахте записа през визьора и разбрахте, че сте заснели всичко видно?

Джил Уинслоу не отговори веднага.

— Ами, бях смаяна, че... че всичко е заснето. После... Знам, че звучи като оправдание, обаче исках да се върнем и да видим дали не можем да помогнем...

— Съвсем сигурна ли бяхте, че сте видели избухващ самолет?

— Да... Е, не съвсем, но исках да се върнем, само че Бъд отказа. После, когато гледах записа през визьора, посочих, че това е вещественото доказателство и някой, имах предвид властите, трябва да го види. И той пак отказа. Някой не бивало да види как правим секс на видеозапис. Настоя да го изтрия, но се разбрахме да го пуснем по телевизора в хотелската стая и тогава да вземем решение.

— Добре. И се върнахте в стаята.

— Да. И пуснахме записа...

— От видеокамерата през видеото ли?

— Да. Носехме кабела, за да направим този... за по-късно, когато се върнем в стаята след плажа... пуснахме записа и се уверихме, че всичко ясно се вижда на екрана, със звук...

— И пак видяхте оная издигаща се светлина, така ли?

— Да. Видяхме и себе си на плажа, как наблюдаваме светлината, издигаща се в небето... после експлозията... и скочихме, вторачени в грамадното огнено кълбо, което се издигна още по-нависоко и след това заедно с другите останки започна да пада... тогава чухме взрива, обърнахме се към камерата и се затичахме към пясъчната дюна. На

телевизора забелязахме нещо, което не бяхме видели, докато бяхме тичали... пламъците, разпростиращи се по водата... — Тя отново затвори очи. — Виждаше се как Бъд дотичва до камерата, после обективът обхожда всичко наоколо... — Госпожа Уинслоу вдигна клепачи и се усмихна принудено. — Толкова се беше паникьосал, че така и не изключи камерата, докато тичаше към колата, и я хвърли заедно с триногата на задната седалка. На записа се чуваха гласовете ни — адски уплашени.

— Значи камерата е работела на задната седалка на форда.

— Да.

— И е записала разговора ви.

— Да. Тъкмо тогава се опитах да го убедя да се върнем и да видим дали не можем да помогнем. — Тя въздъхна. — Понякога ми се иска да не бяхме изтрили записа.

— И на мен.

Заиграх се с опаковката на лейкопласта и погледите ни се срещнаха за няколко секунди.

— Добре, гледали сте записа на телевизора, после сте го изтрили.

Джил Уинслоу кимна.

— Бъд ме убеди... и имаше право... че десетки хора са видели това... видели са ракетата и взрива... и че нашият запис не е необходим за доказателство... тогава защо да го предаваме на властите?... — Тя замълча за миг. — Съдържанието му беше прекалено лично. Искам да кажа, даже да не бяхме любовници, да не бяхме семейни... даже да бяхме женени един за друг... защо други да гледат записа? Вие как бихте постъпили?

Знаех, че ще ми зададе този въпрос.

— Нямахме да изтрия записа веднага. Щях да изчакам, да го обсъдя с партньорката си, щях да се замисля за брака си, да се запитам защо имам любовница и да проследя следствието, за да видя дали записът е важно вещественно доказателство за потресаващо престъпление. Тогава щях да взема решение.

Погледът на Джил Уинслоу блуждаеше през прозореца. Тя извади хартиена кърпичка от джоба на халата си и си избърса очите. После дълбоко си пое дъх.

— Точно така исках да постъпя и аз. — Погледна ме. — Наистина... всички онези хора... Боже мой... и наистина следих следствието, стотици хора се обадиха и съобщиха, че са видели издигащата се светлина, всички смятаха, че е ракета... после... нещата започнаха да се променят.

— В тоя момент, когато го обявиха за злополука, за механична повреда, щяхте ли да предадете записа, ако го бяхте запазили?

Госпожа Уинслоу сведе очи към пръстите си, които разкъсваха кърпичката.

— Не знам. Надявам се, че да.

— Аз смятам, че щяхте да го предадете.

Тя не отговори.

Изчаках няколко секунди.

— Чия беше камерата?

— Моя. Защо?

— По онова време бяхте ли запозната с видеозаписната технология?

— Разбирах основните неща.

— А Бъд?

— Аз го научих да използва камерата. Защо питате?

— Ами, в доклада ми пише, че Бъд е унищожил миникасетата. Вярно ли е?

— Какво искате да кажете?

— Че когато сте напуснали хотел „Бейвю“, сте спрели край пътя и Бъд е унищожил касетата, като я е прегазил с колата и после я е изгорил.

Тя поклати глава.

— Не. Той я изтри още в хотелската стая. Точно това казах на агентите, това им е казал и Бъд. Никой не е споменавал, че сме унищожили касетата.

Е, някой го беше направил. Господин Наш, по-конкретно.

— От ФБР питаха ли ви кой е изтрил записа, вие или Бъд?

— Да. Питаха ме и аз им казах. — Джил Уинслоу ме погледна. — После научих, че изтрият магнитен видеозапис може да се... че картината по някакъв начин може да се възстанови... Не знам дали са успели... Искам да кажа, сигурно не са, защото ако бяха, щяха да видят същото, което видяхме с Бъд... и щяха да стигнат до друго

заклучение... — Тя пак ме погледна. — Знаете ли дали са успели да възстановят записа?

— Не знам. — Всъщност знаех. Нямаше съмнение, че лабораторията на ФБР може да възстановява образи на магнитни записи, които някой смята за окончателно изтрити, стига отгоре да няма друг запис. — Касетата празна ли беше, когато им я дадохте?

Госпожа Уинслоу кимна и каза:

— Още беше в камерата. Когато дойдоха тук, първо ме попитаха за това. Отидох в дневната, взех камерата и им я донесох. Те седяха на тази маса.

— Ясно. И когато ви разпитаха, какво им казахте?

— Казах им истината. Обясних им какво сме видели с Бъд. Вече бяха разговаряли с него, но аз не знаех какво им е казал, защото го бяха инструктирали да не се свързва с мен и да не приема обажданията ми. — Тя прибави с мрачна усмивка: — И той ги послуша, мухльото му с мухльо. Агентите дойдоха тук в понеделник след катастрофата и казаха, че искат да ме разпитат и че било по-добре разказът ми да не се различава от неговия. Е, оказа се, че той е излъгал за някои неща, например за това, че сме правили секс на плажа. Казал им, че само сме се разхождали и сме разговаряли, но аз им казах истината, отначало докрай.

— И те са ви обещали, че ако сте казали истината, мъжът ви никога няма да узнае, така ли?

— Да.

— Но са дошли пак.

— Да. Зададох ми още въпроси, като че ли бяха научили повече за записа. Всъщност аз ги попитах дали записът е напълно изтрит и те потвърдиха, бил изтрит, и съм била извършила престъпление, унищожавайки вещественото доказателство. Бях ужасена... плачех... не знаех към кого да се обърна. Бъд не ми отговаряше, не можех да разговарям с мъжа си... мислех да се обадя на адвоката си, обаче те ме предупредиха да не го правя, ако искам да запазя всичко в тайна. Бях изцяло на тяхната милост.

— Истината ще те направи свободна.

Джил Уинслоу едновременно изхлипа и се засмя.

— Истината ще ми донесе развод с най-неизгодния предбрачен договор, подписван в щата Ню Йорк. — Тя ме погледна. — А имам

двама сина, които тогава бяха на осем и десет години. Женен ли сте?

Показах ѝ венчалната си халка.

— Имате ли деца?

— Не, поне доколкото знам.

Госпожа Уинслоу се усмихна и отново избърса очи с разкъсаната кърпичка.

— Много е сложно с деца.

— Разбирам. — Върнах се на въпроса. — Те поискаха ли да се подложите на детектор на лъжата?

— Първия път ме попитаха дали съм съгласна и аз потвърдих, понеже казвах самата истина. Те казаха, че следващия път ще донесат устройството. Обаче не го донесоха. Попитах ги защо и те отговориха, че не се налагало.

Кимнах. Не се беше налагало, защото вече бяха възстановили записа и бяха видели всичко, което ги интересуваше. Не бяха поискали писмени показания от Джил Уинслоу и Бъд, не ги бяха записали и не ги бяха подложили на детектор на лъжата, защото всичко това можеше да излезе на бял свят по-късно, ако госпожа Уинслоу или Бъд проговореха или ги откриеше някой друг, като мен.

Всъщност Наш, Грифит и другите не се бяха опитвали да открият достоверни доказателства за ракетен удар срещу полет 800 на ТУЕ — бяха се опитвали да скрият и унищожат доказателствата, в което бяха обвинили Джил Уинслоу.

— Ония господа от ФБР накараха ли ви да се закълнете, че ще запазите тайна?

Тя кимна.

— Но след като обявиха официалното заключение — че е било злополука, — не се ли запитахте защо вашите свидетелски показания не са взети предвид?

— Запитах се... обаче тогава се обади онзи човек, Наш, и пак се срещнахме тук. Той ми обясни, че без записа нашите показания с Бъд нямали тежест срещу показанията на стотиците други очевидци. — Джил Уинслоу дълбоко си пое дъх. — Каза ми да смятам, че съм извадила късмет, да си живея живота и никога повече да не мисля за това.

— Но вие не сте го послушали.

— Да... Все още виждам ракетата...

— Гледали ли сте анимацията на ЦРУ?

— Да. В нея нямаше абсолютно нищо вярно.

— Щеше да е добре, ако пазехте записа.

Тя не отговори.

Известно време седяхме в мълчание. Госпожа Уинслоу се изправи, взе нова кърпичка от плота и си издуха носа. После отвори хладилника и ме попита:

— Искате ли трапезна вода?

— Не, мерси, не пия вода.

Тя извади бутилка вода и си наля в чаша. Истинска дама.

Смелих получената до тоя момент информация. Тя се свеждаше до няколко ключови факта: Бъд не беше изгорил касетата, ФБР и ЦРУ несъмнено бяха възстановили изтрития запис и бяха видели същото, каквото твърдяха двеста очевидци — издигаща се светлина.

Следователно? Имах само две думи, с които да го опиша: заговор и засекретяване.

Но защо? Имаше много причини. Нямах намерение да се опитвам да проумея начина на мислене на хората във Вашингтон, тайните им цели, мотивите им и печалбата им от засекретяването. Бях убеден, че имат всички основания да скрият заблудена наша ракета, експериментално оръжие или терористичен удар — обаче бях убеден и че основанията им не ги бива.

Джил Уинслоу изглеждаше изтощена, тъжна и загрижена, като че ли нещо я измъчваше. Струваше ми се, че знам какво е, и исках да ѝ помогна да свали бремето от плещите си.

— Ще се срещате ли с Бъд днес? — все още изправена, попита тя.

— Днес или утре.

Тя се усмихна.

— Днес той играе голф с мъжа ми.

— Приятели ли са?

— Познати. — Тя седна с чашата си и кръстоса крака. — Не стига, че изневерях на мъжа си, но ако разбере, че съм го правила с Бъд, Марк ще се почувства като пълен глупак.

— Защо?

— Марк смята Бъд за глупак. И е прав. Веднъж ми каза: „Джил, ако някога ми изневериш, поне избери човек, от когото няма да се

срамуваш, ако се разчуе“. Трябваше да го послушам.

Замислих се за тоя съвет и се съгласих. Искам да кажа, не бива да те хващат в крачка с човек, когото всички останали смятат за неудачник, откачалка, грозник или дебелак.

— Хубавец ли е? — попитах.

— Да. Обаче с това се приключва. Привличането ни беше чисто физическо. — Джил Уинслоу отново се усмихна. — Адски съм повърхностна.

Всъщност не се дължеше само на физическото привличане — беше свързано с Марк Уинслоу и потребността на Джил Уинслоу да е нещо друго освен идеална съпруга, даже съпругът ѝ да не го знае. Обаче не отговорих. Както се казва, не можеш да съжаляваш богато момиче, което пие шампанско на яхта. Но в известен смисъл ѝ съчувствах.

Що се отнасяше до Бъд, можех да предположа, че членува в същия кънтри клуб като семейство Уинслоу. За десетина минути можех да стигна до клуба и да попитам за него. Обаче се съмнявах, че ще имам нужда от него. Онова, което ми трябваше, беше тук.

— Има ли нещо друго? — попита тя.

— Това като че ли е всичко... освен някои подробности за действията ви в хотелската стая, след като сте се върнали от плажа. Гледали сте записа. Разкажете ми за това.

— Ами... гледахме го... превъртахме онази част, в която бяхме на одеялото между дюните... и започнахме от там, където се спуснахме при морето... после гледахме онази част от момента, когато се любехме на плажа, докато не видяхме издигащата се светлина... върнахме записа и го гледахме на забавен кадър... виждаше се светлината на хоризонта... после тя се издигна в небето... на забавен кадър се виждаше димната следа и тогава разбрахме, че виждаме и мигащите светлини на самолета, който...

— Колко дълъг беше записът?

— Онази част при морето продължаваше петнайсетина минути, от момента, в който се спуснахме на плажа, до момента, когато Бъд изтича и взе камерата. После около пет минути чернота, докато камерата беше на задната седалка, и се чуваше нашият разговор.

— Добре. Ами оная част с одеялото, когато първо сте започнали записа?

Джил Уинслоу сви рамене.

— Не знам. Сигурно петнайсет минути. Изобщо не исках да я гледам. Нямахе защо.

— Ясно. Пуснали сте записа, спрели сте го, върнали сте го, пуснали сте го пак на забавен кадър и така нататък.

— Да. Беше... невероятно.

— Хипнотично.

— Да.

— Какво направихте, след като изгледахте записа?

— Бъд го изтри.

— Просто ей така? Казахте, че вие не сте искали да го изтривате.

— Не исках... поспорихме, но... той искаше да го изтрие. Също искаше да се махнем от стаята, в случай че някой ни е забелязал да идваме от плажа. Аз се съмнявах, обаче той настояваше да си тръгнем и да се приберем по домовете си. Мобифоните ни вече бяха започнали да звънят, защото хората, които знаеха, че не сме си вкъщи, и бяха гледали експлозията по телевизията, се опитваха да се свържат с нас, но ние не отговоряхме. Тогавя Бъд влезе в банята да се обади на жена си — беше я излъгал, че отива на рибя с приятели.

— Може би е плискал вода във ваната и е викал: „Курс към брега, момчета!“ — подхвърлих.

Тя се усмихна.

— Не е чак толкова умен. За сметка на това е параноик.

— Не е параноя да си прикриваш задника — възразих аз.

Госпожа Уинслоу сви рамене.

— По това време аз вече си мислех, че ще ни открият, по един или друг начин. За нещастие, според алибитата ни по време на катастрофата и двамата се бяхме намирали на изток. Марк се обади веднъж на мобифона ми, но аз не отговорих. Когато се качих на колата си и потеглих за вкъщи, прослушах съобщението му: „Джил, чу ли за самолетната катастрофа? Обади ми се“. Първо се обадих на приятелката си в Ист Хамптън, при която бях излъгала, че ще пренощувам. Той не я беше търсил. Затова се обадих на Марк и му казах, че съм разстроена и се прибирам.

— Ако ми позволите аматьорската психология, вие сте искали да ви разкрият. Или поне не ви е било страх от последствията.

— Естествено, че ме беше страх.

— Говоря от личен опит — по-лесно е да ви разкрият, отколкото да скъсате. Резултатите са едни и същи, но за да ви разкрият, е нужно само подсъзнателно желание, докато за да скъсате, трябва много смелост.

На лицето ѝ се изписа надменно изражение.

— Какво общо има това с идването ви тук? — рязко попита тя.

— Може би всичко.

Джил Уинслоу си погледна часовника.

— Трябва да се приготвям за черква.

— Имате време. Ще ви попитам нещо. След като с Бъд гледахте видеозаписа, предполагам, сте взели душ преди да се приберете вкъщи. Все пак целите сте били в пясък и сол. — Не споменах за телесните течности.

— Наистина взехме душ.

— Кой беше пръв?

— Аз... струва ми се.

— Гледахте ли записа повторно, докато той се къпеше?

— Струва ми се, че да... Но това беше преди пет години. Защо? Мисля, че знаеше защо питам, затова ѝ зададох насочващ въпрос.

— Какво правихте следобед от четири и половина, когато сте се настанили, до седем, когато сте отишли на плажа?

— Гледахме телевизия.

— Какво по-точно?

— Не си спомням.

Вперих очи в нея.

— Досега не ме лъгахте, госпожо Уинслоу. Тя извърна очи и се престори, че мисли.

— Спомних си. Гледахме филм.

— Касета ли?

— Да...

— „Един мъж и една жена“.

Джил Уинслоу ме погледна и не отговори.

— Взели сте го от хотелската видеотека.

— А... да... — Тя продължаваше да ме гледа, после весело прибави: — Филмът е много романтичен. Но ми се струва, че на Бъд му беше скучен. Гледали ли сте го?

— Не. Но с удоволствие ще гледам вашата касета, ако може. Последва дълго мълчание, по време на което тя заби поглед в масата, а аз продължавах да я наблюдавам. Явно водеше вътрешна борба. Оставих я на мира. Беше един от ония моменти в живота, когато всичко се върти около едно-единствено решение и няколко думи. Много пъти съм го преживявал със свидетели или заподозрени. Те трябва сами да стигнат до решението — което аз се опитвам да улесня с всичко казано до момента.

Знаех какво ѝ минава през ума — развод, позор, публично унижение, деца, приятели, роднини, може би даже Бъд. И ако продължеше да мисли за бъдещето, щеше да се стигне до публични показания, адвокати, национални медии и може би даже известна опасност.

— Не знам какво искате да кажете — почти прошепна Джил Уинслоу.

— Госпожо Уинслоу, само двама души на тоя свят знаят какво искам да кажа. Единият съм аз, а другата сте вие.

Тя не отговори.

Вдигнах опаковката от лепенката и я размахах във въздуха.

— Намерихме такава опаковка в стая двеста и три. Да не сте се порязали?

Тя продължаваше да мълчи.

— Или сте залепили с лепенка липсващия пластмасов щифт на касетата от видеотеката? И сте записали вашата касета върху „Един мъж и една жена“. Докато Бъд е бил в банята. — Изчаках няколко секунди. — Сега можете да ми кажете, че това не е вярно, само че после ще трябва да се запитам защо сте задържали филма, който сте взели от хотелската видеотека. Или можете да ми кажете, че е вярно, че наистина сте записали вашата касета върху филма, но после сте го унищожили. Само че не сте го направили.

Джил Уинслоу дълбоко си пое дъх и по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Мисля, че... мисля, че трябва да ви кажа истината...

— Аз вече знам истината. Но, да, искам да я чуя от вас.

— Всъщност няма какво да кажа.

Тя се изправи и си помислих, че ще ме изгони, обаче тя отново дълбоко си пое дъх.

— Искате ли да видите записа?

Станах и усетих, че сърцето ми се разгуптява.

— Да, искам.

— Добре... но... когато го видите... надявам се, разбирате защо не мога да го покажа... нито да дам да го види някой... Много пъти... съм мислила за това... мислих и през юли, когато гледах панихидата по телевизията... всички онези хора... но има ли значение как са умрели?

— Има.

Госпожа Уинслоу кимна.

— Ако ви дам записа, може би ще намерите начин да запазите всичко това в тайна... Възможно ли е?

— Мога да ви кажа, че е възможно, обаче не е. И вие го знаете, знам го и аз.

Тя отново кимна, известно време остана неподвижна, после ме погледна.

— Елате.

Джил Уинслоу ме заведе в просторна дневна в дъното на къщата.
— Седнете.

Настаних се на кожен фотьойл с лице към плазмен телевизионен екран.

— Ей сега идвам.

И излезе от стаята — очевидно за да отиде при скривалището си. Трябваше да ѝ кажа, че в къщите няма сигурни скривалища — за двайсет години, откакто бях ченге, никога не ми се бе случвало да не намеря такова скривалище. Обаче Марк Уинслоу не беше детектив, а нищо неподозиращ съпруг. Както се казва, ако искаш да скриеш нещо от мъжа си, остави го на дъската за гладене.

Изправих се и обиколих слънчевата стая. На една от стените бяха закачени снимки и видях двамата им синове — красиви момчета. Имаше фотографии от семейни летувания из целия свят и черно-бели снимки на друго поколение роднини пред лимузини, коне и яхти, които показваха, че парите им датират бая отдавна.

Разгледах една нова цветна снимка на Марк и Джил Уинслоу, направена на някакво официално събиране. Човек изобщо не би могъл да си помисли, че са семейство.

Марк Уинслоу не изглеждаше зле, само че имаше адски скромно присъствие и се изненадвах, че фотоапаратът изобщо го е заснел.

На друга стена висяха глупави плакети от голф турнири, граждански награди, професионални грамоти и други свидетелства за многобройните успехи на господин Уинслоу.

По лавиците имаше някои популярни романи и задължителните класици, но главно книги за голф и бизнес. Сред тях бяха пръснати купи от голф шампионати. Заключение, че човекът играе голф. Забелязах, че няма следи да се занимава с морски риболов, лов или да е служил в армията. В ъгъла обаче имаше махагонов бар и си представих как господин Уинслоу си прави мартини в шейкър, за да може всяка вечер да се нафирка.

Искам да кажа, той не че не ми хареса — та аз изобщо не го познавах, — а и не се отнасям с автоматична неприязън към богатшите. Обаче останах с впечатлението, че ако се запозная с Марк Уинслоу, няма да му предложа да ударим по една бира тримата с Дом Фанели.

Във всеки случай, мисля, че Джил Уинслоу беше взела решение за брака си, и се надявах, че докато търси видеокасетата, не го е променила.

На друга стена висеше маслен портрет на Джил, нарисуван преди десетина години. Художникът бе уловил големите дълбоки кафяви очи и устата, която изглеждаше едновременно скромна и чувствена, зависи как човек иска да я тълкува или какво е намислил.

— Харесва ли ви? Аз не мога да го понасям.

Обърнах се. Тя стоеше на прага, все още по халат, ала косата ѝ беше вчесана и си бе сложила малко червило и сенки. Държеше видеокасета.

Въпросът ѝ нямаше правилен отговор, затова отвърнах:

— Не ме бива много в изобразителното изкуство. — И добавих: — Синовете ви са много красиви.

Госпожа Уинслоу взе дистанционното управление от масичката, включи телевизора и видеото, извади касетата от кутията и я пхна в слота. После ми подаде кутията.

Погледнах я. „Филмът е награден с два Оскара. «Един мъж и една жена». И после: «Un homme et une femme». Режиър Клод Льоуш.“

Стикерът гласеше: „Собственост на хотел «Бейвю» — моля, върнете касетата“.

Тя седна на дивана и ми даде знак да се върна на кожения фотьойл до нея. Подчиних се.

— В ролята на мъжа, Жан-Луи, играе Жан-Луи Трентинян — осведоми ме Джил Уинслоу. — Той е шофьор и има малък син. В ролята на жената, Ан, играе Анук Еме. Тя има момиченце. Двамата се запознават в пансиона на децата си. Прекрасна любовна история, само че тъжна. Напомня ми за „Казабланка“. — И прибави: — Дублиран е.

— Хм... — Помислих си, че е възможно да съм изпуснал нещо в предишния ни разговор и че ми предстои да гледам френски филм, обаче тя ме успокои.

— Няма да го гледаме. Поне първите четирийсестина минути, върху които записах нашата касета. Ще гледаме „Една свиня и една уличница“ с Бъд Мичъл и Джил Уинслоу в главните роли. Режисьор е Джил.

Не знаех какво да отговоря, затова премълчах. *Бъд Мичъл.*

Погледнах я и по изражението и интонацията ѝ разбрах, че по време на краткото си отсъствие си е казала: „Време е да изляза на чисто и по дяволите последиците“. Изглеждаше почти спокойна и като че ли облекчена, сякаш от душата ѝ бе паднало тежко бреме. Забелязвах обаче и известна нервност, нещо напълно разбираемо, като се имаше предвид, че ѝ предстоеше да гледа порнофилм с нея в главната роля заедно с мъж, с когото се е запознала преди по-малко от час.

Госпожа Уинслоу усети, че я наблюдавам, отвърна на погледа ми и каза:

— Това не е любовна история. Но ако успеете да издържите записа докрай, ще можете да догледате последния час от „Един мъж и една жена“. Несравнимо по-хубав е от моя филм.

Реших, че трябва да кажа нещо.

— Вижте, госпожо Уинслоу, не съм дошъл да ви съдя и не бива да сте толкова сурова към себе си. Даже не е необходимо да седите тук, докато гледам...

— Искам да седя тук. — Тя натисна един бутон на масичката до дивана и завесите се спуснаха. Супер.

След като затъмни стаята, Джил Уинслоу натисна няколко бутона на дистанционното управление и записът започна. Чу се музика, последвана от заглавието на филма на двата езика, след това обичайните надписи. Някъде по средата образът ненадейно прескочи на друга картина, не толкова ясна, с нискокачествен звук. Трябваша ми няколко секунди, докато позная Джил Уинслоу, седнала по турски върху тъмно одеяло, само по светлокафяви шорти и синя блуза. На одеялото имаше хладилна чанта. Джил Уинслоу отпушваше бутилка вино.

В долния десен ъгъл на записа видях датата, 17 юли 1996, и часа: 19:33. Секундомерът работеше и скоро стана 19:34.

Познах мястото естествено — долчинката между пясъчните дюни, където бяхме отишли с Кейт вечерта на панихидата, после пак

сам, когато спях там и сънувах еротичен сън с Кейт, Мари, Роксан и забулената Джил Уинслоу. Сега булото беше свалено. И накрая, снощната среща с Тед Наш.

— Това е окръжният парк „Къпсог Бийч“ — каза Джил. — Но предполагам, че това ви е известно.

— Да.

Слънчевата светлина отслабваше, ала все още бе достатъчно светло и всичко се виждаше ясно. Нямаше много звук, обаче чувах, че вятърът се усилва.

После в кадър влезе мъж, застанал гърбом към обектива. Носеше светлокафяви панталони и спортна риза.

— Това е Бъд — каза Джил. — Очевидно.

Бъд извади две чаши от хладилната чанта, седна до Джил и наля вино.

Сега видях лицето му, докато се чукваха.

— За летните вечери, за нас двамата — вдигна тост той.

— Уф, я стига — каза Джил — на мен или на себе си.

Внимателно се вгледах в мъжа. Наистина беше хубавец, обаче гласът и поведението му бяха като на мухльо. Малко се разочаровах от Джил.

Тя сигурно прочете мислите ми, защото попита:

— С какво ли ме е привлякъл?

Не отговорих.

На видеозаписа Джил погледна Бъд и каза:

— Е, често ли идваш тук?

Бъд се усмихна.

— За пръв път ми е. Ами ти?

Двамата се усмихнаха един на друг и видях, че се притесняват от камерата.

— Спомням си, че си помислих: „Защо правя секс с мъж, когото не уважавам?“ — рече Джил.

Реших да отговоря.

— Така е безопасно.

— Наистина — съгласи се тя.

Двамата изпиха по още една чаша вино, след това Джил се изправи и си съблече блузата. Бъд последва примера ѝ и смъкна ризата си.

Джил събу светлокафявите си шорти и по сутиен и гащички изчака Бъд да се съблече.

— Два пъти съм гледала онази част при морето, когато самолетът избухва... — промълви тя, — но това тук не съм го гледала от пет години.

Не отговорих.

На екрана Джил си разкопча сутиена и смъкна бикините си. Обърна се към камерата, разпери ръце във въздуха, размърда задник, засмя се и се поклони.

Посегнах за дистанционното, ала тя го грабна.

— Искам да гледам тази част.

— Не, не искате. Аз не искам. Превъртете я.

Двамата започнаха да се прегръщат, целуват и милват.

— Нямам много време, госпожо Уинслоу — настоях аз. — Бихте ли превъртели записа до сцената на плажа?

— Не. Трябва да го гледам — за да видя защо не съм го дала на полицията.

— Струва ми се, че разбирам. Превъртете записа.

— По-нататък става по-интересно.

— Нямаше ли да ходите на черква?

Тя не отговори.

На екрана Джил завъртя Бъд под прав ъгъл към камерата и погледна към обектива.

— Свирка — каза тя. — Първи дубъл. — Застана на колене и започна да му духа.

Добре. Погледнах си часовника, обаче мозъкът ми не отбеляза колко е часът. Пак вдигнах очи към екрана. Глупавият Бъд стоеше пред камерата и тая разкошна мадама му правеше свирка, а той като че ли се опита да напъха ръце в джобовете си, после установи, че няма панталони, затова сложи ръце върху главата ѝ и прокара пръсти през косата ѝ.

— Как ще изглежда това като веществено доказателство? — попита Джил.

Прокашлях се.

— Мисля, че можем да изрежем тая част...

— Те ще искат целия запис. Виждате ли часа и датата в долния десен ъгъл? Не е ли важно, за да се вижда кога става това?

— Предполагам... но смятам, че бихме могли да скрием телата и лицата ви...

— Не ми давайте обещания, които не можете да изпълните. Писна ми.

На екрана Джил се отпусна назад, погледна камерата и махна с ръка.

— Край. Втора сцена. Вино, моля.

Като детектив, знам, че за хората може да се научи много от техните кабинети и работни места, от книгите по лавиците, снимките по стените, видеотеките им и така нататък. Това обаче беше повече, отколкото трябваше да знам.

Отново отправих очи към екрана. Джил лежеше по гръб, докато Бъд се пресягаше за бутилката. Тя вирна крака във въздуха.

— Купон с опитване на съпругите. — После се разкрачи. — Лей.

Бъд изля малко вино и се надвеси отгоре ѝ. Тежкото ѝ дишане почти заглушаваше вятъра.

— Надявам се, че си насочил камерата точно — каза Джил.

Той вдигна глава.

— Да.

Джил взе бутилката от него, изля остатъка от виното върху себе си и заповяда:

— Оближи ме.

Бъд започна да я облизва.

Госпожа Джил Уинслоу ми изглеждаше класическа пасивно-агресивна личност в сексуално отношение — от една страна командваше Бъд, после изпълняваше сексуални действия, които предполагаха покорство и дори бяха унижителни, ако се вземеше предвид контекстът.

Всичко това можеше да се погледне и по друг начин. Тя упражняваше властта си над един мъж, докато в същото време изпълняваше всичките му желания, както и своите — а именно за сексуално унижение и сексуален контрол. Бъд едновременно беше и господар, и слуга. Това бе малко сложно и се съмнявах, че той е съзнавал нещо повече от дължината на еректирания си пенис, който всъщност не исках да видя.

— Джил — обърнах се на малко име към нея. — Сериозно, хайде да превъртим записа.

Тя не отговори, само изу пантофите си и вдигна крака върху масичката.

Облегнах се назад и демонстративно извърнах поглед от екрана.

— Неловко ли се чувствате? — попита госпожа Уинслоу.

— Струва ми се, вече го казах.

— Е, и аз се чувствам неловко. И ако ви дам записа, колко души ще го гледат?

— Колкото може по-малко. И всичките ще са професионалисти, опитни служители от органите на реда и следователи от Министерството на правосъдието, мъже и жени, а те са виждали всичко.

— Обаче не са виждали мен да правя секс пред камера.

— Съмнявам се, че ще ги интересува самият секс. Интересува ги сцената с избухващия самолет, която интересува и мен, и ако превъртите записа напред, много бих искал да я видя. Веднага.

— Не искате ли да ме видите как правя секс?

— Виж, Джил...

— За вас съм госпожа Уинслоу.

— Хм... извинете. Госпожо Уинслоу...

— Може и Джил.

Наистина започвах да се чувствам неловко и си помислих, че е побъркана, обаче тя попита:

— Разбирате ли защо го правя?

— Да. Напълно разбирам защо не сте искали да предадете записа. Честно казано, самият аз щях да се колебая, ако бях на ваше място. Но ние можем и ще редактираме тоя запис, ще затъмним лицата и ще направим всичко възможно, за да запазим самоличността ви в тайна. Ще се съсредоточим върху събитията около самолета...

— Ще стигнем и дотам. Гледайте.

Чух Джил на екрана да казва:

— Лепкава съм. Хайде да се изкъпем.

Погледнах и видях, че тя се изправя. Лицето на Бъд се появи измежду бедрата на госпожа Уинслоу.

— Трябва да тръгваме — заяви той. — Ще вземем душ в хотела.

— Защо не го послушах — каза ми Джил.

На екрана тя стоеше на одеялото и гледаше дюната. Моята домакиня замрази кадъра, смъкна крака от масичката и се наведе към

телевизора.

— Изглеждам по-млада — отбеляза тя. — Може би малко по-слаба. Как смятате?

Последните слънчеви лъчи позлатяваха съвършеното ѝ голо тяло.

— Е, как смятате? — повтори Джил.

Малко започваше да ми писва от това, че тя пренебрегва джентълменските ми предложения да прескочим тяхното чук-чук и да преминем към голямото бам-бам, затова предприех друг подход.

— Смятам, че лицето ви изобщо не е остаряло. Вие сте красива жена. Що се отнася до тялото ви, изглеждате страхотно на видео, но съм сигурен, че в действителност сте още по-страхотна.

Госпожа Уинслоу не отговори. Продължаваше да се взира в екрана.

— Това беше първият и единствен път, когато се заснехме — накрая наруши мълчанието тя. — Никога не съм се виждала гола на снимка или филм. Нито да правя секс на филм. Вие правили ли сте го?

— Не на открито.

Джил се засмя.

— Изглеждахте ли глупаво?

— Да.

— А аз как изглеждам?

— Без коментар.

— Искате ли този запис?

— Да.

— Тогава отговорете на въпроса ми. Изглеждам ли глупаво, като правя секс на екрана?

— Мисля, че всеки изглежда малко тъпо, когато прави секс на екрана, освен професионалистите. — Млъкнах за миг. — Не е зле като за пръв път. Бъд обаче явно се чувства адски неловко. А сега ще ми дадете ли дистанционното?

Тя ми го подаде.

— Идеята беше да занесем касетата в хотела и да я пуснем, за да се възбуждаме. Струва ми се обаче, че щеше да ми окаже точно обратното въздействие.

За пръв път от двайсет години служба имах чувството, че се нуждаю от придружител, за да разгледам веществено доказателство.

Натиснах бутона и съвършеното голо тяло на Джил Уинслоу оживя. Тя се заизкачва по дюната и излезе от кадър. Чух гласа ѝ:

— Хайде, нагласи камерата и да идем да се изкъпем в морето.

Бъд не отговори, обаче се запъти към обектива и също изчезна.

Екранът потъмня за миг, после се появи прекрасно аленочервено небе. Белият пясък на плажа и златисточервеният океан искряха под лъчите на залязващото слънце.

— Невероятно е красиво — каза зад кадър Джил.

— Хайде да не ходим на плажа голи — също зад кадър рече Бъд.
— Може да има хора.

— И какво от това? — сопна се тя. — Щом не ги познаваме, кой го е грижа?

Отговорът на Бъд:

— Все пак дай да си вземем дрехи...

— Живей опасно, Бъд — прекъсна го Джил.

— Бъд е мухльо — неволно се изпуснах.

Тя се засмя и се съгласи:

— Наистина.

Няколко секунди нямаше звук и на екрана не се виждаше никой, после Джил Уинслоу влезе в кадър в далечния ляв ъгъл. Тичаше към морето. Бъд все още го нямаше. Без да спира, тя обърна глава и извика:

— Хайде! — Едва чух гласа ѝ в далечината, заглушаван от вятъра и прибоя.

След няколко секунди се появи и той. Задникът му беше малко отпуснат и се тресеше.

Бъд я настигна близо до морето и тя спря, обърна се, после накара Бъд да се обърне към камерата на върха на дюната. Джил извика нещо, но не успях да го чуя.

— Какво казахте? — попитах аз.

— А... че плуваме с акулите. Някаква глупост.

Тя го хвана за ръка и двамата нагазиха във водата.

По мое мнение, Бъд го водеха за пишката. Той всъщност не взимаше инициатива за абсолютно нищо и като че ли не се наслаждаваше толкова, колкото, да речем, аз на негово място.

— Колко време продължи връзката ви? — попитах.

— Прекалено дълго. Около две години. — И прибави: — Не ме е срам толкова, че правя секс на екрана, колкото от това с кого го правя.

— Той е доста хубав мъж.

— И аз съм хубава.

Имаше право.

Двамата лудуваха в спокойната вода, плискаха се, после гледаха небето и морето. Джил като че ли говореше, ала не се чуваше нищо.

— Какво казвате сега? — попитах.

— Не си спомням. Нищо важно.

Погледнах часовника в долния десен ъгъл. Показваше 20:19. Боингът на ТУЕ тъкмо излиташе от пистата на летище „Кенеди“ и започваше издигането си над океана.

Джил и Бъд разговаряха, застанали до кръста във водата, и по изражението му виждах, че нещо го е ядосало.

— Струва ми се, сега най-последно му казах, че винаги е прекалено предпазлив, и той ми се разсърди — преди да успея да я попитам, поясни тя. — След няколко секунди го хващам за пишката... той още беше сърдит и искаше да си тръгне, обаче аз исках да го направим на пясъка като в „Оттук до вечността“ и...

Джил Уинслоу го хвана за оная работа и каза нещо. Бъд не изглеждаше толкова доволен, колкото би трябвало, и се заозърта, сякаш за да види дали са сами. Тя не го поведе за хуя буквално, обаче образно си беше така, макар да го държеше за ръката, докато го водеше към брега.

Часовникът показва 20:23. На боинга му оставаха още три-четири минути полет и той завиваше наляво — на изток към Европа.

Джил и Бъд стояха на брега чисто голи, обаче явно бяха забравили за камерата, защото никой от тях не гледаше към обектива. Слънцето бе залязло, но хоризонтът продължаваше да светлее и силуетите на голите им тела се очертаваха на фона на морето и небето.

Тя му каза нещо и Бъд покорно легна по гръб на пясъка. Джил клекна отгоре му и видях, че плъзга ръка, за да го вкара в себе си.

— Съпругът ми ще види ли записа? — попита госпожа Уинслоу.

Замразих кадъра на 20:27:15. Вгледах се в небето отдалеч, за да видя дали ще различа самолетните светлини, но не успях. По хоризонта не се виждаха светлини на кораби.

— Господин Кори? Съпругът ми ще види ли записа?

Погледнах я.

— Само ако вие пожелаете.

Тя не отговори.

Стартирах записа. В долния край на екрана любовниците го правеха на плажа и вълните ги обливаха. В небето все още не се виждаха самолетни светлини. За протокола, когато госпожа Уинслоу свърши, часовникът показваше 20:29:11. Видях я, само дето не успях да я чуя.

Джил Уинслоу лежеше върху Бъд Мичъл. Двамата дишаха тежко, после тя се надигна и го възседна. Беше обърната на югозапад. Видях светлините на самолета далеч над океана — по-точно на тринайсет километра и на височина около три хиляди и петстотин метра.

— Спрете го! — каза тя. — Спрете го!

Натиснах бутона за пауза и я погледнах. Госпожа Уинслоу се изправи.

— Не мога да гледам повече. Ще отида в кухнята. — И излезе боса от дневната.

Останах цяла минута, вторачен в замразения екран — Джил Уинслоу седеше върху Бъд Мичъл, неподвижната вълна, престаналите да блещукат звезди, дрипаво облаче, замръзнало като светло петно върху черен таван. И почти точно срещу окръжния парк „Смит Пойнт“ — две светлини, червена и бяла. Човек не би ги помислил за нещо друго освен за звезди на неподвижна фотография, обаче на кинолентата се виждаше, че мигат и се движат от запад на изток.

Натиснах бутона за забавен кадър и внимателно проследих записа.

В 20:29:19 зърнах проблясък отдясно на хоризонта и замразих кадъра. Камерата се намираше на около шест метра височина на върха на дюната, като се вземеше предвид триногата, и оттам човек можеше да види малко повече, отколкото бяха видели очевидците от яхтите или от южния бряг на Лонг Айленд, едва на около три метра над морското равнище, ако имаше и толкова. Известно време се взирах в светлината и реших, че може да е — че може да е — изстреляна ракета.

От това място в небето започна да се издига език от ярка червено-оранжева светлина. Издигаше се бързо, дори на забавен кадър, и различих бяла опашка, която приличаше на дим. Погледнах Джил и Бъд, обаче те още не бяха забелязали нищо. Беше 20:30:05. Натиснах паузата, надигнах се от масичката, застанах на колене пред телевизора

и се вторачих в светлата точка, докато очите ми не се замъглиха. Продължих на забавен кадър.

Нямаше как да сбъркам това, което виждах и което бяха видели още двеста души, включително капитан Спрък, в когото, честно казано, се бях съмнявал. И виждах защо видяното до такава степен го е обсебило. Дължах му извинение. Нещо повече, американският народ трябваше да получи извинение, обаче не знаех от кого.

Помислих си за срещата си в кабинета на Джак Кьоних, за това как ме бе погледнал в очите и ми беше казал: „Няма никакъв видеозапис, на който двама души се чукат на плажа, а зад тях експлодира самолетът“. И после: „Нито ракета, по дяволите“.

„Майната ти, Джак. Майната им и на Лайъм Грифит и Тед Наш. Лъжливи копелета“.

Провлачваща бялата си димна опашка, светлината се издигаше все по-високо, докато не стигна до средата на екрана. В тоя момент видях, че Джил обръща глава и зяпва небето, после Бъд бързо седна с лице към нея, завъртя се и погледна през рамо натам. Светлината изглеждаше почти като бял пламък и виждах, че набира скорост.

Погледнах към светлините на самолета, после отново насочих вниманието си към пламъка. Бях прекалено близо до телевизора, за да виждам целия екран, затова бързо се изправих, отдръпнах се до масичката и седнах.

На забавен кадър няма звук, но и без това нямаше нищо за слушане. Взирах се, хипнотизиран от гледката, защото знаех точно какво ще се случи.

Пламтящата светлина като че ли изведнъж зави към мигащите светлини и ясно видях доказателството за промяната в посоката ѝ, когато димът описа дъга.

След няколко секунди зърнах в небето проблясък, който изглеждаше странно на забавен кадър, като запалена римска свещ, и след още няколко секунди на черния фон започна да се уголемява грамадно огнено кълбо — като яркочервено цвете, разцъфващо на ускорен филм. Замразих кадъра на 20:31:14 и вперих очи в него.

Джил и Бъд почти се бяха изправили, и двамата обърнати към червения взрив. Пуснах записа и продължих да наблюдавам растящото огнено кълбо. Видях, че горящият самолет наистина се издига, после две струи пламтящо гориво потекоха към океана и когато приближиха

водата, отраженията им в гладката като стъкло повърхност наистина заприличаха на светлини, издигащи се нагоре, ала нямаше как да се съберка пламтящото гориво, течащо от небето към собственото си отражение. „Натам е нагоре, нали?“

Следях секундомера и трийсетина секунди след началото на тия събития пуснах записа да тече с нормална скорост. Сега отново се чуваше звук.

Всичко на екрана се движеше с нормална бързина, включително Джил и Бъд, които всъщност почти не се движеха, а се вираха като хипнотизирани в огненото небе.

От небето започнаха да се сипят пламтящи останки. После първата експлозия стигна до микрофона на камерата, приглушен екат, след една-две секунди последван от много по-силен взрив. Видях, че Джил и Бъд потръпват половин секунда преди да чуят втората експлозия, която беше стигнала до тях, преди да стигне до микрофона.

Пак превключих на забавен кадър и проследих резултатите от катастрофата: главната част от самолета, която се бе издигнала още по-нависоко, докато горивото беше изтичало от двигателите, сега започна да пада спираловидно към океана. Не виждах, нито разбирах всичко, което ставаше, макар и на забавен кадър; така и не забелязах носа на самолета да се откъсва, обаче ми се стори, че виждам да се отделя лявото крило и видях как грамадният корпус на боинга потъна в морето.

Небето се разясни, освен дима, осветен от пламъците по гладката океанска повърхност.

Двамата любовници на плажа стояха голи и вцепенени, сякаш някой беше натиснал бутона за спиране на света. Само приборът мъчително бавно обливаше пясък и на хоризонта горяха оранжево-червените пламъци.

Пуснах записа на нормална скорост. Вълните се ускориха и пламъците затанцуваха по водата.

Бъд за пръв път тая вечер взе инициативата — хвана Джил за ръка, каза й нещо и двамата се обърнаха и затичаха към камерата. Той беше по-бърз от нея и нито я изчака, нито се обърна, за да види дали е добре. Явно бе пълен задник, въпреки че това не беше най-важното в тоя запис.

Взирах се в пламтящото гориво на хоризонта. Навремето не го бяха знаели нито Джил, нито Бъд, ала двеста и трийсет мъже, жени и деца бяха загинали за едно мигване на окото. Обаче аз го знаех и стомахът ми се сви, устата ми пресъхна и очите ми се насълзиха.

Бъд и Джил изчезнаха в подножието на дюната, после се появиха главите и раменете им — когато се изкатериха на върха на пясъчната дюна. Първо Бъд, последван от Джил.

Камерата бе настроена на максимално увеличение и лицата им бяха замъглени, но различавах чертите им. Замразих кадъра и се втренчих в Бъд. Ръцете му се протягаха към камерата. Изглеждаше адски уплашен. Преместих поглед към Джил. Тя също изглеждаше уплашена, очите ѝ бяха ококорени, ала забелязах, че гледа него, като че ли ѝ се иска да ѝ каже нещо, да ѝ обясни какво се е случило и какво да направят. Пуснах следващите няколко секунди на забавен кадър и видях глупавото му лице точно пред обектива. Това лице, помислих си, можеше да бъде отпечатано на плакат с надпис „Търси се“ и следното допълнение: „Виждали ли сте тоя безполезен самовлюбен лайнар?“

Бъд се докопа до камерата и екранът се превърна в шантав калейдескоп от образи, които трудно можеха да се проследят, докато нашият герой тичаше по склона на дюната. Той изпусна камерата и го чух го да казва:

— Обличай се! Обличай се!

Някой вдигна камерата и за миг зърнах късче нощно небе. Двамата се задъхваха, докато тичаха към колата, пред обектива подскачаха замъглени образи. Отвори се автомобилна врата, после се затръшна, след това още две врати, изрева двигател и нещо заподскача на черния екран, после пак чух тежко дишане, ала двамата мълчаха. Джил сигурно беше в шок, а той се опитваше да не подмокри гащите. Искаше ми се да му изкрещя: „Кажи ѝ нещо, лайнар такъв!“

Изваках около пет минути черно мълчание и тъкмо се канех да изключа телевизора и да пренавия касетата, когато чух гласа ѝ.

— Мисля, че се взриви самолет.

— Може... може да е бил гигантски фойерверк, изстрелян от шлеп — отвърна Бъд. — Избухнал е... Нали разбираш — фойерверки.

— Фойерверките не експлодират така. И не горят във водата. — Пауза, после: — Нещо голямо избухна във въздуха и падна в океана. Самолет беше.

Той не отговори.

— Може би трябва да се върнем — предложи Джил.

— Защо?

— Може... да са се... спасили хора. Имат спасителни жилетки, салове. Може да успеем да им помогнем.

— Ти си добра жена — казах високо.

— Самолетът просто се е разбил — заяви Бъд. — Летял е на няколко километра височина. — Пауза. — Полицията вече е там. Нямам нужда от нас.

„Пътниците нямат нужда от теб, обаче ченгетата имат нужда от записа ти, глупако“, помислих си.

Последва дълго мълчание, след това се разнесе гласът на Джил:

— Онзи проблясък — беше ракета. Бойна ракета.

Отговор нямаше.

Тя продължи:

— Приличаше на ракета, изстреляна от водата. И улучи самолета.

— Ами... Сигурно ще чуем по новините — отвърна Бъд.

Ново мълчание, след това движение на черния екран, последвано от черна неподвижност. Разбрах, че Джил е взела камерата от задната седалка и пренавива касетата, за да я гледа през визъора.

Това беше краят на записа, но след това на екрана се появи образ и по колоните прозвуча музика. Жан-Луи каза нещо на дублиран английски, обаче аз не го слушах.

Спрях записа и натиснах бутона за пренавиване. Известно време седях на масичката, вторачен в мътния екран.

Бях поразен от това, което бях видял и чул. Знаех, че ще ми трябва време, за да смеля тия картини, които бяха напълно чужди на ежедневната действителност.

Останах неподвижен още няколко секунди, после отидох до бара, намерих чаша и взех наслуки бутилка скоч. Налях си няколко пръста и се втрених в алкохола. Беше ранна неделна утрин, но имах нужда от нещо, за да се овладеея и да си навлажня устата. Изгълтах скоча, оставих чашата и отидох в кухнята.

Джил Уинслоу я нямаше в кухнята, обаче я видях през френската врата на верандата. Все още беше по халат и седеше на шезлонг — с отворени очи, отправени към нещо вътре в нея.

Излязох и се отпуснах на съседния шезлонг. Помежду ни имаше масичка, на която тя бе оставила бутилка вода и две чаши. Налях си и обходах с очи обширния двор и големия плувен басейн.

— Взехте ли касетата? — след около минута ме попита госпожа Уинслоу.

— Не. Искам вие да ми я дадете.

— Имам ли друг избор?

— Нямате. Тя е доказателство за евентуално престъпление. Мога да я изискам със съдебно нареждане. Но искам вие да ми я дадете доброволно.

— Ваша е. — Тя се усмихна. — Всъщност е на хотел „Бейвю“.

— Бъд е оставил петстотин долара депозит, така че за касетата е платено.

— Хубаво. Това винаги ме е измъчвало. Че откраднах касетата.

Мен не ме измъчваше — тъкмо затова бях тук.

Джил Уинслоу помълча, после каза:

— Вие сте интелигентен човек. Досетили сте се.

— Не беше чак толкова трудно — отвърнах скромно. Всъщност наистина съм интелигентен и беше адски трудно.

— Много се уплаших, когато дойдоха от ФБР. Помислих, че ще ме питат дали съм направила копие на записа, преди Бъд да го изтрие... но откъде можеше да им хрумне? И откъде да знаят за видеофилма?...

Както бях установил, те бяха знаели, че Джил Уинслоу е взела касета от хотелската видеотека, обаче бяха съсредоточили вниманието си върху унищожаването на доказателствата за нейното присъствие и очевидно изобщо не им бе дошло наум, че сълзливата богата дамичка е записала своята миникасета върху филма от видеотеката.

— Тогава не бях готова да им покажа записа — продължи тя.

— Разбирам.

— Бедният Марк. Бедният Бъд. — Госпожа Уинслоу отпи глътка вода. — Много ще ми се разсърдят. По различни причини.

— Вече не става дума за тях, ако изобщо някога е ставало — казах. — Става дума за вас, за вашата правилна постъпка и за истината, за справедливостта.

— Знам... но на Бъд му е много удобно да е женен. И Марк... е, и на него му е удобно. — Тя замълча за миг. — Марк ще е съсипан... унижен...

— Бихте могли да го избегнете.

Джил се засмя.

— Сериозно ли говорите?

— Не.

Тя отново отпи от чашата си.

— После идват Марк-младши и Джеймс. Децата ми.

— На колко години са?

— На тринайсет и петнайсет. Някой ден може би ще разберат.

— Някой ден със сигурност ще разберат. Може би по-скоро, отколкото си мислите.

Тя ме погледна.

— Ще ме пратят ли в затвора?

— Не.

— Не съм ли укрила...

— Не мислете за това. Ще имат нужда от вашата помощ.

Джил Уинслоу кимна.

— Ами Бъд? Очаква ли го наказание, задето изтри записа?

— Може би. Но и двамата ще сключите сделка. — Изхъмках. — Подозирам, че главният му проблем ще е госпожа Мичъл.

— Арлийн ще превърне живота му в ад — съгласи се тя.

— Стига сте мислили за другите хора.

Без да ми отговори, Джил се поизправи и плъзна поглед наоколо, после отправи очи към градината и басейна.

— Това беше затвор с доживотна присъда.

Премълчах. Както вече споменах, трудно е да съчувстваш на богато момиче, което пие шампанско на яхта — или край басейн. Обаче разбихах неуспешните бракове и няма значение колко пари или

слава притежаваш — неуспешният брак е общият знаменател на всички класи.

— Какво ще правя сега? — попита тя по-скоро себе си, отколкото мен. После ме погледна и се усмихна. — Смятате ли, че мога да направя кариера в киното?

Усмихнах се в отговор, ала не отговорих. Погледнах си часовника. Трябваше да се махна, преди черният хеликоптер да е кацнал на моравата или да се е появила колата на Тед Наш и неговите приятелчета. Обаче трябваше и да дам възможност на Джил Уинслоу да си изплаче мъката.

Тя очевидно мислеше напрегнато.

— Защо трябваше да минат пет години?

— Аз съвсем отскоро се занимавам със случая.

Госпожа Уинслоу кимна.

— Когато научих, че следствието е приключено, изпитах известно облекчение... но и угризение. Кога започнаха да го преразглеждат?

Всъщност преди час, обаче й отговорих:

— Петата годишнина през юли отново събуди интереса към трагедията.

— Разбирам. Ще дойдете ли на черква с мен?

— Хм... всъщност много бих искал. Но трябва да тръгвам. Можете ли да направите копие на записа?

— По същия начин, по който го направих предишния път — само че в обратния ред. От видеото на камерата. Как сте с техниката?

— Зле. — Изправих се. — Хайде да направим копие.

Тя стана и минахме през кухнята, откъдето взех полицейската радиостанция, после се върнахме в дневната.

Джил Уинслоу влезе в голям килер, пълен с игри и спортни вещи, и донесе видеокамера. Остави я на пода до телевизора.

Предложих да й помогна, но тя отвърна:

— Просто седнете, ако искате да го направя както трябва.

Нямах намерение да седя, докато тя си играе с вещественото доказателство на века, затова приклекнах до нея пред телевизора. Наблюдавах и задавах въпроси, докато тя свързваше видеото и камерата с дълъг кабел, по който според нейните обяснения течал

аудио и видеосигнал. Видя, че съм пренавил „Един мъж и една жена“, и натисна някакъв бутон на камерата, после и на видеото.

— Сега касетата във видеото се записва върху миникасетата в камерата.

— Сигурна ли сте?

— Да. Искате ли да пусна миникасетата по телевизора?

— Не, вярвам ви.

— Можех да изтрия касетата още преди пет години — все още приклепнала до мен, каза Джил. — Можех да отрека, че записът съществува. Но ви го показах... И ви имам доверие.

— Добре. Колко време ще отнеме това?

— Колкото оригиналния запис, четирийсетина минути. Искате ли да закусите?

— Не, мерси. — Параноята пак започваше да ме обзема и си представях как Наш и компания спират пред къщата. Наистина ли трябваше да правя копие? — Може ли да превъртим до сцените на плажа, когато избухва самолетът?

— Бързате ли? — попита госпожа Уинслоу.

— Да.

Тя включи телевизора и на екрана се появи картина. Бяхме стигнали дотам, където госпожа Уинслоу духаше на господин Мичъл. Приклепнал до нея, се изчервих. Моята домакиня обаче изглеждаше странно безразлична.

— Сигурен ли сте, че не искате да копираме този момент?

— Сигурен съм.

Тя натисна бутона за бързо превъртане и движенията се ускориха. След купона с опитване на съпругите Джил превключи на нормална скорост. Нейната двойница на екрана се изправи и заяви: „Лепкава съм. Хайде да се изкъпем“.

Джил Уинслоу се обърна към мен.

— Оттук ли?

— Да.

Тя се изправи, аз също. Погледнах си часовника, после екрана, който продължаваше да показва записа. От тоя момент копирането трябваше да отнеме петнайсетина минути.

— Защо са ви два записа? — попита госпожа Уинслоу.

— Често губя разни неща.

Тя ме погледна, но не каза нищо. Подаде ми дистанционното.

— Не искам да гледам самолета. Вие останете и го гледайте, ако искате, и когато свърши, когато започне „Един мъж и една жена“, натиснете бутона стоп и извадете касетата. Аз ще чакам на верандата. Повикайте ме, ако ви трябва помощ, за да извадите касетата от камерата.

— Искам да се облечете и да дойдете с мен — казах аз.

Джил повдигна вежди.

— Арестувана ли съм?

— Не. — Погледнах екрана и часовника в долния десен ъгъл. До експлозията в 20:31 оставаха дванайсет минути, след това идваха последиците от нея, Бъд и Джил, тичащи към пясъчната дюна, и така нататък.

Хванах я за ръка и я заведох в кухнята.

— Ще бъда напълно откровен с вас. Заплашва ви известна опасност и трябва да ви изведе оттук.

Тя ме зяпна.

— Опасност ли?...

— Ще ви обясня съвсем набързо. Федералните агенти, които преди пет години са идвали тук и са взели вашата изтрита касета, почти със сигурност са възстановили записа...

— Тогава защо...

— Слушайте. Те *знаят* какво е имало на записа. И не искат никой друг да узнае...

— Защо?...

— Не знам защо. Няма значение *защо*. Важното е... че две отделни групи разследват случая. Първата група, Наш, Грифит и други, се опитват да скрият и унищожат всички веществени доказателства за ракетен удар. Втората група, аз и някои други, се опитваме да направим обратното. Засега това ви стига, освен че първата група може да идва насам... и ако дойдат, ще унищожат записа и... трябва да се махнем оттук, веднага, и с двата записа. Затова бързо се облечете и елате с мен.

Тя продължаваше да ме зяпа, после погледна през еркерния прозорец, като че ли навън имаше хора. Наистина исках да се размърда, обаче я оставих да смели новата информация.

— Ще се обадя в полицията — промълви тя накрая.

— Не. Тия хора са федерални агенти като мен и са официалните следователи. Но участват в заговор. — Още докато говорех, разбирах, че тя няма причина да ми вярва. И наистина, госпожа Уинслоу ме гледаше доста подозрително.

— Какво се е случило преди пет години? — продължих аз. — Не ми ли казахте, че сте научили за методите за възстановяване на изтрит запис? Нима тия хора ви потърсиха отново? Да са викали вас или Бъд в държавна институция? Виждали ли сте друг освен Наш, Грифит и третия? Вие сте интелигентна жена. Съберете две и две.

Тя стоеше и втренчено се взираше в краката си, после вдигна очи към мен.

— Всичко това е логично, но...

— Джил, ако исках само записа, вече щях да съм го взел и да съм си отишъл. Ако исках да ви причиня зло, отдавна можех да го направя. Трябва да ми повярвате и да дойдете с мен.

Известно време се гледахме. Накрая госпожа Уинслоу кимна.

— Добре.

— Благодаря. Облечете се. Няма време за душ. И не вдигайте телефона. Вземете си най-необходимите вещи и всички пари, които имате вкъщи.

— Къде?...

— По-късно ще го обсъдим. Имате ли оръжие в къщата?

— Не. Вие нямате ли?

— Побързайте.

Тя се обърна и излезе от кухнята. Докато се връщах в дневната, чух стъпките ѝ по стълбището.

Взех дистанционното управление и седнах на масичката. Джил Уинслоу и Бъд Мичъл се любеха на екрана. Часовникът в долния десен ъгъл показваше 20:27.

Телефонът на ъгловата масичка иззвъня. След петото иззвъняване се включи телефонният секретар. На екрана на идентифициращото устройство пишеше „Частен номер“.

Бързо отидох в предната част на къщата и погледнах през прозореца, но на алеята и паркинга нямаше други коли освен моята.

Върнах се в дневната точно в момента, когато светлината започна да се издига от хоризонта, оставяйки димна следа. Гледах записа на нормална скорост и нямаше грешка — наистина беше ракета.

Помислих си, че двестате очевидци, които са видели светлината, ще потвърдят истинността му, за разлика от анимацията на ЦРУ.

Появи се първият проблясък, последван от грамадното огнено кълбо. Погледнах Джил, възседнала Бъд, който се надигна и се озърна през рамо. Преброих до четирийсет и чух екот от тонколоните — приглушена мощна експлозия, която заглъхна. После се възцари тишина.

Телефонът пак иззвъня и на дисплея пак пишеше „Частен номер“. След петото иззвъняване пак се включи телефонният секретар.

Беше 09:15, не чак толкова рано в неделя сутрин, за да се обаждат приятели или роднини, обаче все пак доста рано за две позвънявания едно след друго.

Джил и Бъд тичаха по плажа. Докато се приближаваха към камерата, забелязах, че тя го гледа. Какво си мислеше той идиот? Нима щеше да я зареже на плажа, ако Джил не бягаше достатъчно бързо, ако не се облечеше или не скочеше в колата, когато той се приготвеше за тръгване? Явно му липсваше и хладнокръвие, и смелост.

Искам да кажа, приятелите и любовниците или изплуват, или потъват заедно. Аз дори не познавах Джил Уинслоу, а седях и я чаках, въпреки че Тед Наш и неговите спътници можеха да почукат на вратата всеки момент. Те бяха въоръжени, аз — не. И не се съмнявах, че ако видят или разберат какво правя тук, ще са достатъчно отчаяни — и вбесени, — за да унищожат и вещественото доказателство, и двамата свидетели. Обаче седях дори след като бях копирал записа и продължавах да седя. Възможно е да има живот след смъртна опасност, както бях установил още в началото на полицейската си кариера, само че човек трябва да се погрижи да оцелее и душата му освен тялото. В противен случай този живот не си струва.

Чух затръшване на врата, после друга, и ми трябваше време, за да разбера, че звукът идва от телевизора. Над екрана се бе спуснала чернота и щяха да минат пет минути, докато се разнесе гласът на Джил: „Мисля, че се взриви самолет“. Чух стъпките ѝ във фоайето и спрях видеото, приклекнах до камерата, намерих съответния бутон и я изключих. Сам се изненадах, когато открих как да извадя миникасетата. После я прибрах в джоба си.

Джил влезе в дневната със сак в ръка. Носеше черен панталон и бяла блуза.

— Готова съм.

— Добре, хайде да върнем всичко както си беше. — Подадох ѝ камерата и тя я занесе в килера, докато аз вадех „Един мъж и една жена“ от видеото и го изключвах. Проверих всички светлинни индикатори и бутони, за да съм сигурен, че никой не може да познае дали устройството е използвано. Изправих се. Джил стоеше до мен и ми подаваше кутията на филма. Прибрах касетата и я пъхнах в страничния джоб на блейзъра си. Натиснах копчето на ъгловата масичка и завесите се вдигнаха.

— Знаете ли кой се обажда преди малко? — попитах.

— На дисплея пишеше, че номерът е частен, и не оставиха съобщение.

— Добре... ето какъв е планът. Моята кола се следи. Трябва да използваме вашата.

— В гаража е. Обаче трябва да оставя писмо на Марк.

— Недейте. Без писма. Ще му се обадите по-късно.

Тя се усмихна принудено.

— От десет години искам да му оставя писмо на кухненската маса и сега, когато наистина си отивам, вие ми казвате, че не може, така ли?

— Ще му пратите имейл — казах. — Да вървим.

Вдигнах сака ѝ и я последвах по коридора до врата, водеща към триместния гараж. Вътре имаше две коли: лексъс и беемве кабрио със свален гюрук.

— Коя да вземем? — попита госпожа Уинслоу.

От Дом Фанели знаех, че беемвето е на нейно име, което можеше да стане важно, ако господин Уинслоу обявеше жена си за изчезнала и ни спреше полиция.

— Кабриото.

Прибрах сака ѝ в багажника.

— Искате ли вие да карате? — попита тя.

— Всъщност трябва да се отърва от моята кола. Къде наблизмо мога да я оставя?

— Къде отиваме?

— В Манхатън.

— Добре. Просто карайте след мен. На около осем километра южно по Сидър Суомп ще видите знак за колежа „Съни“ в Олд

Уестбери. Можете да оставите колата си там.

— Ясно. Запалете мотора, обаче не отваряйте гаража с дистанционното. — Приблжих се до прозорците и предпазливо надникнах. Не видях автомобили и натиснах бутона до вратата. Когато се отвори, излязох. Тя изкара колата на заден и затвори с дистанционното. Подадох ѝ миникасетата от камерата. — Пазете я. Ако се разделим, отидете на някое сигурно място. При приятели, роднини, в хотел. Не се прибирайте вкъщи. Обадете се на адвоката си, после в полицията. Разбирате ли?

Джил кимна и аз я погледнах, обаче не ми се стори уплашена или объркана, което поуспокои и самия мен. Казах ѝ:

— Вдигнете гюрука и затворете прозорците.

Госпожа Уинслоу вдигна гюрука. Качих се във форда и запалих двигателя.

Последвах я по дългата алея и Куейл Холоу Лейн.

Дотук добре. Положението обаче можеше рязко да се промени и аз обмислих няколко възможности и резервни планове в случай, че се разхвърчат говна.

Не беше в стила на Тед Наш да ми отпусне много каиша или да почива в неделя. Но можеше да съм го фраснал по главата по-силно, отколкото си мислех, и сега да лежи в тъмна стая с шишенце аспирин и да се мъчи да проумее кое как. Едва ли. Обаче каквото и да правеше в момента, явно не го правеше тук.

Като се замислех, ако знаех, че ще открия Джил Уинслоу и копие на записа, без колебание щях да го убия на плажа, за да избегна тая ситуация. Изпреварващите удари са хубаво нещо, когато човек е сигурен, че ще изпревари другия.

Съмнявах се, че ако сега се натъкна на Наш и компания, ще имам възможност да поправа грешката си, обаче бях убеден, че той ще се възползва от възможността да поправи своята.

След няколко минути излязохме на Сидър Суомп Роуд. Час по час поглеждах в огледалото, ала като че ли никой не ме следеше. Започвах да вярвам, че съм успял — Джил Уинслоу, записът, името на Бъд Мичъл и с малко късмет, чист път до Манхатън.

Свалих полицейската радиостанция от колана си, включих я и послушах известно време, но почти нямаше разговори, а което чух, не беше свързано с мен. Изключих радиостанцията и мислено си отбелязах при първа възможност да я върна на сержант Робъртс, което можеше да не е много скоро.

Пред себе си видях знак за колежа в Олд Уестбери. Джил зави надясно. Последвах я по обточен с дървета път до кампуса на малкия колеж, който в неделя пустееше. Тя спря на паркинга и аз оставих форда на едно свободно място. Взех сака си и го хвърлих в багажника на колата ѝ, после казах:

— Аз ще карам.

Госпожа Уинслоу слезе и заобиколи отдясно, докато се настанявах зад волана.

Беемвето не беше с автоматични скорости. Отдавна не бях шофирал такава кола. Дадох на първа със съвсем малко стържене, което накара спътничката ми да потрепери.

Върнахме се на Сидър Суомп Роуд и потеглихме на юг. Беемвето бе истинска кукличка и със сигурност щях да избягам на всичко налично във федералните гаражи, което можеха да вземат Наш и компания.

След няколко минути видях знак за лонгайландската магистрала.

— Трябва да завиете за града ей там — посочи Джил.

— Чакайте.

Стигнах на шест метра от изхода, ударих спирачки и рязко завих надясно по рампата. Гумите засвириха и блокиращите механизми на спирачките запулсираха. Проверих в огледалото, после превключих на по-ниска предавка и натиснах газта. След десет секунди пътувах по

магистралата, дадох на пета, престоих се през две ленти и настъпих педала до дупка. Тая машина направо летеше.

Продължих по крайната лента със сто и трийсет километра в час и отново проверих в огледалото. Дори да ме бяха следили, вече бяха изостанали поне на километър.

Движението не беше прекалено натоварено и можех да лъкатуша между неделните шофьори, които се движеха прекалено бавно в крайните ленти.

Джил известно време мълча, после попита:

— Преследват ли ни?

— Не. Просто се кефя на пътуването.

— Аз не.

Намалих и се престоих в средната лента.

— Как е малкото ви име? — след кратко мълчание се осведомих.

— Джон.

— Може ли да ти казвам Джон?

— Естествено. А аз може ли да ти казвам Джил?

— Вече го правиш.

Включих мобифона си и изчаках пет минути, обаче не прозвуча сигнал и го изключих.

— Как си? — попитах я.

— Добре. А ти?

— Бомба. Разбираш ли какво става?

— Донякъде. Предполагам, че ти знаеш какво става.

— Определено. — Погледнах я. — Трябва да си наясно, че вече си от правилната страна на барикадата — страната на истината и справедливостта, страната на жертвите от полет осемстотин, техните роднини и американския народ.

— Тогава кой ни преследва?

— Може би никой. Или може би неколцина мошеници.

— Тогава защо не се обадим в полицията?

— Е, може да са повече от неколцина мошеници и още не съм сигурен кой е добър и кой — лош.

— Какво ще правим, докато разбереш?

— Имаш ли предпочитан хотел в Ню Йорк, където обикновено отсядаш?

— „Уолдорф“ или „Юниън Лийг Клъб“.

— Хайде да ги избегнем. Ще изберем нещо не съвсем в центъра. Тя се замисли за миг.

— „Плаза“.

— Обади им се и си направи резервация. Трябват ти две съседни стаи.

— И ти ли ще се настаниш с мен?

— Да. Използвай своята кредитна карта за стаите. Ще се погрижи да ти изплатят парите.

Джил се обади по мобифона си и резервира апартамент с две спални.

— Искам да изключиш мобифона си — казах.

— Защо?

— Защото по него могат да следят къде се намираш.

Тя не поиска повече обяснения и се подчини.

Прекосихме границата на окръг Насау и навлязохме в Куинс. Трябваше да стигнем в хотел „Плаза“ до половин час.

— Колко време ще трябва да остана в хотела? — попита Джил.

— Около два дни.

— И после?

— После ще се прехвърлиш в друг хотел. Или ще ти намеря друго скривалище. Предполагам, че ще ми трябват около две денонощия, за да събера армията на ангелите. Тогава ще си в безопасност.

— Трябва ли да се обадя на адвоката си?

— Ако искаш. Но ще е по-добре да изчакаш.

Джил кимна.

Продължихме по магистралата през Куинс.

— Кога ще се срещнеш с Бъд? — попита тя.

— Аз или някой друг ще се срещне с него през следващите две денонощия. Моля те, не му се обаждай.

— Нямам такова намерение. — Джил ме сръга по ръката. — Защо не го арестувате? Искам да му отида на свиждане в затвора.

Потиснах смеха си, обаче тя се засмя и я последвах.

— Мисля, че ще имаме нужда от неговото съдействие.

— Налага ли се да се срещам с него?

— Може би. Но по принцип се опитваме да не допускаме свидетелите да се срещат.

— Добре. Къде живееш?

— В Манхатън.

— След колежа и преди да се омъжа и аз живях там. — Тя замълча за миг. — Омъжих се прекалено млада. Ами ти?

— Женен съм за втори път. Ще се запознаеш с жена ми. Тя е агент от ФБР, в момента е в чужбина. Ако всичко е наред, утре трябва да се прибере.

— Как се казва жена ти?

— Кейт. Кейт Мейфилд.

— Моминското си име ли е запазила?

— Не само за себе си. Предложи го и на мен.

Джил се усмихна.

— Така ли се запознахте? В службата?

— Да.

— Интересен живот ли водите?

— В момента да.

— Излагате ли се на много опасности?

— Има определена опасност да умрем от скука.

— Мисля, че си скромен и се подценяваш. Сега скучно ли ти е?

— Не.

— Откога я няма жена ти?

— От около месец и половина.

— А ти си бил в Йемен.

— Да.

— Какво му е скучното на това?

— Иди в Йемен и ще видиш.

— Къде е жена ти?

— В Танзания. В Африка.

— Знам къде е Танзания. Какво прави там?

— Можеш да я питаш лично, когато ви запозная.

Останах с впечатлението, че госпожа Уинслоу не се среща с чак толкова много интересни хора в клуба или на официални обеди и вечери. Освен това ми се струваше, че според нея е изпуснала влака някъде след колежа и вижда тая тежка катастрофа в живота си по-

скоро като възможност, отколкото като проблем. Това беше правилната позиция и се надявах нещата да се развият благоприятно за нея.

На около километър и половина пред нас се намираше тунелът за центъра. Хвърлих поглед към Джил. Изглеждаше съвсем спокойна и хладнокръвна, най-вероятно резултат на възпитанието ѝ или на факта, че не оценяваше напълно непосредствената опасност, в която се намирахме. А може и да я оценяваше, обаче си мислеше, че опасността е за предпочитане пред скуката. Бях съгласен с това, когато ми беше скучно, но когато се намирах в опасност, скуката ми изглеждаше за предпочитане.

— Мисля, че Кейт ще ти хареса. Двамата с нея ще се погрижим за теб.

— Сама мога да се грижа за себе си.

Приближавахме се към входа на тунела. Протегнах ръка нагоре и свалях винетката на Джил, която щеше да регистрира номера на колата, местонахождението и времето. Платих таксата в брой и влязох в дългия тунел под Ист Ривър.

— Какво да правя с Марк? — попита ме Джил.

— Обади му се по-късно от мобифона си.

— И какво да му кажа?

— Че си добре и имаш нужда да останеш сама. После ще ти обясня.

— Добре. Но искам да му разкажа всичко.

— Така и трябва... преди той да научи. Нали разбираш, че всичко това ще стане публично достояние.

Тя помълча и двамата се загледахме в прелитащите покрай нас мръсни бели плочки. После Джил наруши тишината.

— Толкова често вечер... докато седяхме в дневната, той на телефона или зачетен във вестника, или докато ми нареждаше какво да направя на другия ден... ми се искаше да му пусна записа... — Тя се засмя. — Мислиш ли, че щеше да забележи?

— Убеден съм.

Излязохме от тунела и пак си бях в Манхатън, за което много си бях мислил в Йемен, макар и не при такива обстоятелства. Вдишах отработените газове, възхитих се на милиардите тонове бетон и асфалт, проследих с поглед как едно такси минава на червен светофар.

Беше неделя, трафикът не бе натоварен, пешеходците бяха малко и след пет минути вече пътувах по Четирийсет и втора улица.

— Имаш ли някакви въпроси към мен? — попитах Джил.

— Какви например?

— Например какво ще се случи после. Какво да очакваш. Такива неща.

— Ако трябва да знам нещо, ти ще ми кажеш. Нали?

— Да.

— Може ли да ти дам един съвет?

— Разбира се.

— Прекалено дълго държиш на първа предавка.

— Съжалявам.

Завих надясно по Шесто авеню и поех на север към Сентръл Парк, като внимавах как сменям предавките. След няколко минути бяхме пред хотел „Плаза“ и дадох ключовете на портиера да паркира колата. Внесох саковете в разкошното фоайе и последвах Джил до рецепцията.

Не исках да плати с кредитната си карта, която можеше да се проследи, затова тя уреди да плати с чек, който щеше да гарантира с кредитната си карта. Легитимирах се на служителя и поисках да видя управителя. Той се появи след няколко минути и инструктирах и двамата:

— Пътуваме инкогнито по служба. Ако някой пита, не му казвайте, че госпожа Уинслоу се е настанила тук, и веднага се обадете в стаята. Разбрахте ли? — Те ме разбраха и си отбелязаха в компютъра.

След десет минути бяхме в дневната на апартамента. Джил откри по-голямата спалня, която си присвои, без да каже дума, и се върна при мен в дневната.

— Ще се обадя на румсървис — каза тя. — Искаш ли нещо? Исках да се възползвам от барчето в стаята, обаче отвърнах:

— Само кафе.

Джил вдигна слушалката и поръча кафе и разни сладкиши.

— Мъжът ти дали вече се е прибрал? — попитах.

Тя си погледна часовника.

— Сигурно не.

— Добре, сега искам да се обадиш у вас и да му оставиш съобщение. Кажи нещо от рода, че имаш нужда да се откъснеш от

вкъщи и си отишла в провинцията с приятелка или нещо такова. Гледай да не го разтревожиш, за да не се обади в полицията. Разбираш ли?

Госпожа Уинслоу се усмихна.

— Той няма да се разтревожи — ще се шокира. Досега никога не съм изчезвала... е, поне без алиби. И няма да се обади в полицията, защото ще го е срам.

— Ясно. Обади се по мобифона си. — Нали каза, че...

— Можеш да го оставиш включен около пет минути, максимум десет.

Тя кимна, извади мобифона си от чантата, включи го и набра номера.

— Марк, аз съм. Доскуча ми и реших да се разходя до Хамптънс на гости на една приятелка. Може да пренощувам при нея. Ако искаш, обади се на мобифона ми и ми остави съобщение. — После прибави: — Надявам се, че сутринта си прекарал приятно с момчетата и че Бъд Мичъл не те е ядосал пак. — Погледна ме, усмихна се и ми намигна. — Чао.

Госпожа Уинслоу явно се забавляваше.

— Добре ли беше?

— Идеално — похвалих я.

От друга страна, ако бе събрал две и две, Наш рано или късно щеше да отиде в дома на семейство Уинслоу. Тогава господин Уинслоу щеше да чуе друга версия и да бъде помолен да помогне на властите да открият неговата своеволна съпруга. Обаче сега не можех да мисля за това.

— Моля те, изключи мобифона си и не забравяй да го изключваш всеки път, щом го използваш — казах на Джил.

Тя го изключи и го прибра в чантата си.

После отиде в спалнята си да се освежи.

На вратата се позвъни и аз пуснах момчето от румсървиса и подписах сметката.

Отидох при прозорците и погледнах към Сентръл Парк.

Чувствах се като беглец. И нищо чудно, защото наистина бяха. По ирония на съдбата през целия си професионален живот бях преследвал други бегълци, макар повечето да бяха толкова глупави, че всъщност не успях да науча от тях много за това как да не ме заловят.

Обаче все бях понаучил нещо и не бях глупав, затова имаше известна вероятност господата Наш, Грифит и сие да не ме открият скоро.

Джил се върна в дневната. Явно се беше понапудрила и гримирала. Седнахме на масата и се нагостихме с кафе и сладкиши. Установих, че съм гладен, обаче не ометох цялата чиния.

— Жена ти утре ли си пристига? — попита тя.

— Би трябвало. Към четири следобед.

— Ще я посрещнеш ли на летището?

— Не. Не мога да се появя на предварително уговорено място.

Джил не попита защо и видях, че загорява.

— Ще уредя да я посрещнат и да я доведат тук. Нито тя, нито аз можем да се върнем вкъщи.

Тя кимна, погледна ме и накрая каза:

— Страх ме е, Джон.

— Няма защо.

— Имаш ли пистолет?

— Не.

— Защо?

Обясних ѝ и прибавих:

— Не ми трябва пистолет.

Известно време поговорихме на общи теми и аз ѝ казах:

— Вземи касетата, която ти дадох, и дай да я заключат в хотелския сейф.

— Добре. Какво ще правиш с „Един мъж и една жена“?

— Остави това на мен.

Тя кимна.

— Искам да отида на черква. После ще се поразходя. Може ли?

— Честно казано, ако ония някак си открият къде сме, няма значение какво ще правиш.

Разменихме си номерата на мобифоните и аз ѝ напомних:

— Не забравяй — не бива да го държиш включен повече от пет минути.

Всъщност в Манхатън се преплитаха по неколкостотин хиляди клетъчни сигнали и проследяването на конкретен мобифон можеше да отнеме над петнайсет минути, но трябваше да се подсигуририм. Продължих:

— И не използвай кредитни карти, нито банкомати. Имаш ли пари?

Джил кимна и попита:

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Трябва да остана тук и да се обадя на някои хора. Ще те потърся няколко пъти, затова проверявай за съобщения през половин час и ми се обади веднага щом получиш съобщението ми.

— По-лош си и от мъжа ми — отбеляза тя.

Усмихнах се.

— Ако се наложи да ми се обадиш, звъни в стаята. Но ако не ти отговоря, опитай на мобифона ми. И не се връщай в хотела, ако не ти отговоря. Разбра ли?

Джил кимна.

— На излизане не забравяй да оставиш касетата, за да я заключат в сейфа. После постави разписката в хотелски плик и помоли да го пратят в стаята.

Тя отново кимна.

— Гледай да се прибереш не по-късно от пет часа.

— Мисля, че май ще се върна при Марк. Усмихнах се.

— До скоро.

Отидох в спалнята си, седнах на леглото и набрах мобифона на Дом Фанели.

— Извинявай, че те смущавам в неделя.

— Ей, от „Плаза“ ли се обаждаш?

— Да. Къде си?

— В „Уолдорф“. Какво правиш в „Плаза“?

— Можеш ли да разговаряш?

— Да. На семейно барбекю съм. Измъкни ме оттук.

— Държиш ли чаша?

— Папата яде ли полски салам? Какво има?

— Нали искаше да знаеш каква е тая история?

— Да.

— Е, тя е огромна гладна огнедишаща ламя, която може да те изяде.

Последва кратко мълчание.

— Давай.

— Добре. Отнася се за полет осемстотин, за който ти е известно, и за един видеозапис на катастрофата. И за Джил Уинслоу, която ти ми намери. — Направих му пълно петнайсетминутно описание на ситуацията. Той през цялото време запази нетипично за него мълчание и трябваше няколко пъти да го питам дали ме чува.

— Боже Господи! — ахна той, когато свърших. — Да не се майтапиш?

— Не.

— Мама му стара!

— Искаш ли да се включиш?

Чух глъчка и висока музика, по което прецених, че се движи. Зачаках и скоро шумотевицата стихна.

— Сега съм в тоалетната — осведоми ме Фанели. — Мамка му, имам нужда от още едно.

— Първо пусни водата. Имам нужда от помощта ти, Дом.

— Да. Да. Каквото поискаш. Какво ти трябва?

— Искам утре да отидеш с патрулна кола и най-малко двама униформени полицаи на летището и да посрещнеш Кейт.

— Защо?

— Някой може да я чака.

— Кой?

— Феберейците. Добре, вземи ме от „Плаза“...

— Чакай, чакай. Щом някой може да я чака, теб определено ще те чакат, приятел.

— Знам, обаче трябва да съм там, когато тя...

— Не. Ще останеш, където си. Трябва да пазиш свидетелката.

— Можеш да пратиш някого да я пази...

— Ей, готин, проявяваш глупава смелост. Ще го направим, както аз казвам.

Замислих се. Тъй като бях човек на действието, не ми допаднаше мисълта да чакам, докато някой друг върши опасните неща вместо мен. Дом имаше право естествено, но все пак заявих:

— Няма да вися тук, докато ти си на „Кенеди“...

— Да бе, добре. Ще ти се обадя, ако имам нужда от теб. Край на спора. Какво друго?

— Уф... добре, бъди готов за феберейска дебелацина и баламосване. Ще трябва да демонстрираш сила. Нали така? Не ми

пука дали ще се появи цялото нюйоркско оперативно бюро на ФБР. Ти си нюйоркско ченге и това си е твойт град, не техният.

— Ясно. Няма проблем.

— Погрижи се да не те проследят от летището...

— Ей, щях да забравя!

— И когато дойдеш в „Плаза“, прати полицай да придружи Кейт до стаята на Уинслоу. — Дадох му номера. — Съгласен ли си?

— Да. Кефя се максимално.

— Добре, ето ти данните за полета на Кейт. — Продиктувах му ги и го накарах да ги повтори. — Сега доволен ли си, след като споделих с теб?

— О, да. Направо съм възхитен.

— Сам настоя.

— Мерси много. — Той замълча за миг. — Браво на тебе бе! Винаги съм твърдял, че си гений, даже когато лейтенант Волф те обявява за идиот.

— Благодаря. Интересува ли те нещо друго?

— Да. Например точно кой те преследва?

— Ами, оня Тед Наш от ЦРУ. Може би Лайъм Грифит от ФБР. Нямам представа още кой е замесен в засекретяването, затова не знам към кого мога да се обърна в службата или извън нея. Затова се обръщам към полицията.

Фанели не отговори веднага.

— Ами Кейт... на нея можеш да имаш доверие. Нали?

— Мога, Дом. Тя ме забърка в тая каша.

— Добре де. Просто проверявам.

Премълчах.

— Междувременно имаш ли нужда от подкрепление в „Плаза“?
— попита той.

— За един ден ще се оправя и сам. Ще ти се обадя, ако имам нужда от нещо.

— Добре. Ако дойдат ония, напълни им задниците с олово и после се обади на детектив Фанели в отдел „Убийства“. Ще пратя катафалката да ги закара в моргата.

— Звучи страхотно, обаче патлакът ми е някъде в дипломатическата поща.

— Какво? Не си ли въоръжен?

— Не, обаче...

— Отивам у вас да взема втория ти пистолет и да го донеса...

— Не ходи вкъщи! Те вече са завардили блока. Може да се сблъскаш с тях или да те проследят до тук.

— Феберейците не могат да проследят и собствената си сянка, когато слънцето е зад гърба им.

— Да, но не можем да рискуваме днес да отидеш там. Утре имаш важна работа.

— Ще ти донеса моя резервен патлак.

— Просто днес стой далеч от „Плаза“, Дом. Ще се оправя.

— Добре, ти решаващ. А бе... искаш ли да те взема под охрана? Бях мислил за това, обаче се съмнявах, че Джил Уинслоу ще иска да пренощува в дранголника. Нещо повече, представях си какво ще направят феберейците, ако проверят в НЙПУ, за да видят дали наистина не съм там. Не се съмнявах, че за няколко часа ще успеят да ни приберат под своя охрана.

— Джон? Ало?

— Не искам да оставям следа в обществен архив. Може би утре. Засега съм изчезнал при бойни действия. Ще ти се обадя, ако реша, че се налага да ме арестуваш.

— Добре. Е, в „Плаза“ сигурно е по-удобно, отколкото в градския арест. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря, Дом. Ще те прикрия, ако се разхвърчат говна.

— Знаеш ли, ако се разхвърчат говна, няма да сме единствените, затънали до гуша.

— Дано да си прав. Приятно прекарване на барбекюто. Чао.

Джил ми беше оставила бележка на масата в дневната.

„Излизам в 12:15. Ще се прибера към 17:00. Може ли да те поканя на вечеря?

Джил“.

Избръснах се, два пъти си измих зъбите, взех душ и си изпрах боксерките.

Хотелът достави плика с разписката за сейфа. Запомних наизуст номера и я изгорих в тоалетната.

Прочетох „Сънди Таймс“ и погледах телевизия. Няколко пъти си проверих мобифона, за да видя дали Тед Умрелия не се е обаждал, за да си уговорим среща, обаче той сигурно си беше взел почивен ден. Поне така се надявах. Вече беше 17:30 и Джил още не се бе прибрала, затова се обадох на мобифона ѝ, оставих съобщение и изпих една бира.

В 17:48 тя се обади в стаята и каза:

— Извинявай. Изгубих представа за времето. Ще се върна към шест и половина.

— Ще те чакам.

Пристигна почти в седем. За жените времето явно тече по друг начин. Тъкмо се канех да измърморя нещо за значението на точността, когато тя ми подаде чанта от „Барнис“.

— Отвори я.

Отворих я и извадих мъжка риза. Като се имаше предвид, че носех ризата си от три дни, това по-скоро беше подарък за нея, отколкото за мен. Обаче от любезности благодарих.

— Много мило от твоя страна.

Джил се усмихна.

— Знам, че си пътувал с тази риза, и наистина изглежда малко измачкана.

Всъщност смърдеше. Разопаковах я и я разгледах.

— Малко е... розова.

— Вдигни я.

Вдигнах я върху гърдите си.

— Този цвят ти отива — каза тя. — Подчертава тена ти.

Щеше да ми отива, ако обърнех резбата.

— Аз всъщност не... Благодаря.

Джил взе ризата от ръцете ми и извади петстотинте карфици за около пет секунди, после я разгъна.

— Би трябвало да ти стане. Премери я. — Беше с къси ръкави и ми се стори, че е копринена. Съблякох отвратителната си стара риза и навлякох розовата копринена.

— Стои ти много добре — отбеляза тя.

— И ми е адски удобна. Получи ли съобщение от мъжа си?

Джил кимна.

— Какво ти каза?

Тя извади мобифона от чантата си, включи гласовата си поща и ми го подаде. Изслушах автоматичния запис: „Съобщение, получено в петнайсет часа двайтсет и осем минути“. После чух гласа на Марк Уинслоу:

„Джил, аз съм. Получих съобщението ти“

Абсолютно безизразен глас — също като снимката му. Бях изненадан, че се е регистрирал на дигиталния запис. Той продължи:

„Много съм обезпокоен, Джил. Много съм обезпокоен. Искам да ми се обадиш веднага щом получиш това съобщение. Обади ми се и ми кажи къде си. Това е крайно егоистично от твоя страна. Не си се обадила на момчетата и те те потърсиха тук. Казах им, че си при приятели, но мисля, че доловиха загрижеността в гласа ми, и ми се струва, че се разтревожиха. Трябва да им се обадиш и да ги успокоиш. Обади се и на мен. Започвам да се безпокоя. Ще поговорим, когато получиш това съобщение“.

Очаквах да каже „Обичам те“ или „Искрено твой“, обаче съобщението свърши. Изключих мобифона и й го подадох.

Известно време и двамата мълчахме.

— Не му се обадох, естествено — накрая ме осведоми тя.

— Как успя да устоиш на тая прочувствена молба?

Джил се усмихна, но усмивката й помръкна.

— Наистина не искам да му причинявам мъка.

— С твое позволение, той не ми се стори много измъчен. Обаче ти го познаваш по-добре от мен.

— Марк ме търси още три пъти, само с кратки съобщения да му се обадя — каза тя.

Замислих се за съобщението на Марк Уинслоу и стигнах до извода, че Тед Наш не е ходил в дома на господин Уинслоу, за да търси госпожа Уинслоу. После пак се замислих и стигнах до извода, че Тед Наш е стоял в стаята с Марк Уинслоу, който се е обаждал на жена си.

— Съпругът ти... нормално ли говори? — попитах я.

— Да. Това е нормално за него.

— Искях да кажа, смяташ ли, че някой друг го е накарал да ти се обади? Например полицията?

Тя се замисли.

— Предполагам, че е възможно... иначе нямаше да спомене за момчетата... но... — Джил ме погледна. — Знам какво искаш да кажеш, но не съм сигурна.

— Добре. — Просто поредната параноична мисъл, обаче основателна. Накратко, нямаше значение дали Тед Наш е на една крачка зад мен, стига да не ме изпревареше с една крачка. — Какво ще кажеш да пийнем по нещо?

Пийнахме и тя напомни за идеята си да отидем на вечеря, обаче аз настоях за румсървис, отчасти защото винаги се натъквам на неподходящи хора, когато излизам, и отчасти, защото колкото повече врати имаше между мен и Джил Уинслоу, от една страна, и ония, дето ни търсеха — от друга, толкова по-добре.

Побъбрихме си и Джил потвърди, че е оставила касетата в хотелския сейф. Казах, че съм получил разписката. Тя ми докладва и че цял ден е държала мобифона си изключен и че не е използвала кредитни карти и банкомати.

Ходила в „Сейнт Томас“ на Пето авеню, после се разхождала през парка до Метрополитън Мюзийм. Отишла в „Барнис“, след това позяпала витрините по Мадисън Авеню и се върнала в „Плаза“. Типична неделя в Ню Йорк, обаче адски паметен ден за Джил Уинслоу.

Поръчахме румсървис и той пристигна в осем. Седнахме на масата с приглушени светлини, запалени свещи и тиха музика.

Въпреки всичко това никой от нас не се опитваше да съблазни другия, което сигурно бе истинско облекчение и за двамата. Искам да кажа, тя беше много красива, обаче за всичко си има време и място. За мен това време бе отминало с брака ми, а за нея едва сега започваше. Освен това Кейт трябваше да пристигне към пет следобед на другия ден.

С вечерята пихме вино и тя се понапи, и започна да ми разказва за Марк и за връзката си с Бъд.

— Даже когато реших да се поразвихря, го направих с мъж, в когото бях сигурна, че няма да се влюбя. Безопасен секс. Безопасен съпруг. Безопасен брак. Безопасен квартал. Безопасни почивки. Безопасни приятели.

— В това няма нищо лошо. Тя само сви рамене. След малко каза:

— След Бъд имах само една съвсем кратка връзка. Преди три години. Продължи около три месеца.

Не исках да слушам подробности и Джил не ми ги натрапи.

Бях си поръчал пържола, не защото ми се ядеше, а защото исках да ми донесат остър нож. По някое време Джил се извини и отиде в спалнята си. Използвах момента и прибрах ножа в моята стая.

Към десет се оттеглих, като се оправдах с умора след полета от Йемен и прекалено обилната храна и вино, от които бях отвикнал в оная страна.

Тя стана. Наведох се и я целунах по бузата.

— На теб може да се разчита — казах. — Всичко ще приключи добре.

Джил се усмихна и кимна.

— Още веднъж благодаря за ризата. Лека нощ.

— Лека нощ.

Проверих мобифона си за съобщения, но нямаше. Поръчах да ме събудят в седем без петнайсет, погледах новините, после пуснах „Един мъж и една жена“. Превъртях сцените на плажа и изгледах последните няколко минути на забавен кадър, за да проследя проблясъка на хоризонта и издигащата се в небето светлина. Опитах се да проявя скептицизъм и да дам друго тълкуване на видяното, обаче камерата не лъжеше. Пуснах записа отпред назад, за да видя дали няма да се разкрие нещо, което да може да се интерпретира по друг начин, но отзад напред, отпред назад, на забавен кадър или с нормална скорост, виждах все едно и също: ракета с огнена опашка и димна следа, издигаща се към светлините на самолета. Убеди ме късият зигзаг от светлина и дим преди експлозията, ако изобщо имах нужда от повече убеждаване — гадната ракета коригира курса си, прихвана целта и я улови. Край на загадката.

Извадих касетата от видеото, пъхнах я под матрака и оставих ножа върху нощното шкафче.

Потънах в неспокоен сън, в който продължавах да въртя записа, само че на плажа бях аз, а не Бъд, и Кейт, а не Джил — стоеше гола до мен и шепнеше: „Нали ти казах, че е ракета. Видя ли?“

Събудиха ме в седем без петнайсет. Изтърколих се от леглото, бръкнах под матрака, извадих „Един мъж и една жена“ и известно време зяпах касетата.

Погледнах през прозореца към Сентръл Парк. Не си падам по понеделниците и времето не подобри настроението ми — беше облачно и валеше, нещо, което от четирийсет дни не бях виждал в Йемен. Не че исках да се върна там.

След като взех душ, обух все по-удобните си светлокафяви панталони и си сложих розовата риза. Ако днес видех Тед Наш и ако кажеше нещо по адрес на ризата, щеше да се наложи да го убия.

Иначе днес щеше да е така нареченият Голям ден. Щях да разговарям с Наш и ако беше получил разрешение от Вашингтон, щяхме да се срещнем в присъствието на съответните страни. Трябваше да помисля кой да присъства на срещата, къде да се проведе тя и дали да нося един от записите. Не ме бива много по срещите, обаче с нетърпение очаквах тая.

По-важно обаче беше това, че Кейт се връщаше.

Замислих се за комитета по посрещането на летището, в който сигурно щяха да участват хора с различна представа за това кой трябва да качи Кейт в колата си. Можеше да стане адски напечено, но Дом го биваше да се побърква, когато някой се ебава с него. И както бях установил, Кейт също не си оставяше магарето в калта.

Вече трябваше да е излетяла и може би трябваше да й пратя имейл или да й се обадя предишната вечер, за да я предупредя за евентуалното положение на летището. Обаче ако я наблюдавах — а след срещата ми с Наш сигурно постоянно я следяха, — нито нейният имейл, нито телефоните й щяха да са безопасни.

Погледнах се в голямото огледало. Розовото наистина подчертаваше тена ми.

Отидох в дневната. Джил седеше на масата по бял хотелски халат, пиеше кафе и четеше „Ню Йорк Таймс“.

— Добро утро.

Тя ме погледна.

— Добро утро. Ризата ти отива.

— Ще ми стане от любимите. Добре ли спа?

— Не.

Седнах на масата и си налях кафе.

— Вчера беше напрегнат ден за теб.

— Меко казано.

Отпих глътка кафе и я погледнах над чашата. Изглеждаше отпусната, обаче ми се струваше, че започва да осъзнава реалността на положението.

— Изпитваш ли някакви съмнения за всичко това? — попитах.

— Не. Всъщност съм още по-сигурна, че постъпвам правилно.

— И дума да няма.

Тя категорично заяви, че имам нужда от храна, и прегледахме менюто. Джил каза, че щяла да си поръча здравословна закуска, и ме посъветва да последвам примера ѝ.

Побъбрихме, прочетохме вестниците и погледахме „Днес“ с Кейти и Мат.

Донесоха поръчката и от здравословната закуска получих киселини.

След като се нахранихме, Джил поиска да се поразходи и настоя да я придружа, но аз отвърнах:

— Трябва да остана тук. Може да се наложи да отида на среща. Може да се наложи и ти да дойдеш с мен. Обаждай ми се през час и на всеки трийсет минути си проверявай мобифона.

— Добре. Каква среща?

— На каквато е трябвало да отидеш преди пет години.

Тя кимна.

— Няма да се наложи да говориш — успокоих я. — Просто трябва да присъстваш. Аз ще говоря.

— Мога и сама — тросна се Джил.

Усмихнах ѝ се.

— Не се съмнявам.

Тя отиде в спалнята си, облече се и скоро се върна.

— Имаш ли нужда от нещо, докато съм навън?

Имах нужда от глока си, обаче отвърнах:

— Пастата ми за зъби е на свършване. — Не беше, но тя трябваше да се занимава с нещо. — „Крест“. И виж дали ще успееш да намериш „Един мъж и една жена“. Освен това не забравяй да се обадиш в стаята, преди да се прибереш в „Плаза“. — Взех химикалка от бюрото, написах номера на мобифона на Дом Фанели върху визитката си и ѝ я дадох. — Ако не успееш да се свържеш с мен или ако усетиш, че има проблем, обади се на детектив Фанели на този номер. Той ще ти обясни какво да правиш.

Джил ме погледна.

— Това ли е твоята армия на ангелите?

Всъщност не бих определил Дом Фанели като ангел, обаче потвърдих.

— Да. Той ще е твоят ангел хранител, ако с мен се случи нещо.

— Нищо няма да ти се случи.

— Няма. Приятен ден.

Тя също ми пожела приятен ден и излезе.

Може би трябваше да я задържа в хотела, където щеше да е в мъничко по-голяма безопасност, отколкото навън. Обаче съм пазил достатъчно много свидетели, за да знам, че ако прекалено дълго ги държиш затворени, стават обидчиви, даже враждебни. Освен това в този случай на Наш щеше да му е по-трудно да се справи и с двамата ни, ако бяхме разделени.

Проверих мобифона си, обаче нямаше съобщения от Тед Наш. Въсъщност нямаше никакви съобщения.

Свързах се с телефонния секретар вкъщи и там бяха оставени няколко съобщения, но нито едно от Наш.

Обадих се на мобифона на Дом Фанели и той отговори.

— Какво направи с VIP ескорта на летището? — попитах го.

— Струва ми се, че го организирах. Наложих се да си спомня всички услуги, които съм правил, да изфабрикувам цял куп измислици и да обещавам звездите от небето. Имам двама униформени полицаи и един детектив. Ще се срещнем на улицата в три и би трябвало да чакаме на портала още преди самолетът на Кейт да е кацнал.

— Звучи добре. Сетих се за още нещо. Ако са там и я чакат, феберейците може да решат да я посрещнат преди паспортната проверка. Трябва да влезете вътре, за да предотвратите тази възможност.

— Ще опитам... Познавам няколко ченгета от охраната на летището... Ще видя какво мога да направя.

— Трябва да го направиш. Освен това не отивайте прекалено рано, защото ще ги предупредите, те ще повикат подкрепления и ще се наложи да отстъпите. Трябва да ги изненадате. Влизате и излизате, преди да са успели да реагират.

— Страшно ме затрудняваш.

— Ще се справиш. Ако нямат федерална заповед за задържането ѝ, тя ще дойде с вас доброволно, защото те познава.

Той се засмя.

— А стига бе! Кейт ме мрази.

— Обожава те. Добре, ако там е някой от шефовете ѝ, може да стане още по-напечено. — А ако и Тед Наш я чакаше на летището, помислих си, щеше да стане адски странно, защото Кейт щеше да види ходещ мъртвец. — Ще успееш да я убедиш, сигурен съм, че те е пратил любящият ѝ съпруг.

— Добре. Обаче трябва да ти кажа, Джон, тя може да ти е жена, но е от феберейците. Какво стои на първо място?

Сериозен въпрос.

— Дай ѝ да разбере за какво се отнася, без да казваш много пред другите. Нали? Обади ми се, ако се наложи, и аз ще разговарям с нея. Ако всичко друго се провали, заплаши ги, че ще ги арестуваш за възпрепятстване на полицаи при изпълнение на служебните му задължения. Съгласен?

— Да, обаче и двамата с теб знаем, че това е ала-бала. Нямаме законно право да бъдем там.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Остави нещата на мен. — Той замълча за няколко секунди.

— Каквото и да се случи на летището, ще доведе Кейт в хотел „Плаза“.

— Знам. И гледай да не те проследят.

— Феберейците не могат да проследят и куче на каишка.

— Добре. Разбираш ли защо е толкова важно?

— Да. Искаш да се изчукаш най-късно до шест и трийсет.

— Точно така. Гледай само да не ме издъниш. Фанели се засмя.

— Ей, как я карате с госпожа Уинслоу? Как изглежда тя?

— Мила старица.

— Тя е трийсет и девет годишна. Как изглежда?

— Хубава е.
— Какво правихте снощи в „Плаза“?
— Вечеряхме.
— Само това ли?
— И двамата сме семейни и не проявяваме интерес един към друг.
— Всички казват така. А когато доведе Кейт в „Плаза“, какво ще се случи, като види, че си живееш със звездата от плажното порно?
— Дом, не се прави на простак.
— Еее, вече не си забавен. Къде е сега твоята свидетелка?
— На разходка. Дадох ѝ твоя номер в случай, че в „Плаза“ стане напечено.
— Сигурен ли си, че не искаш подкрепление в хотела?
— Не искам. Тук сме инкогнито и никой не ни е проследил или регистрирал електронно, иначе вече щяха да ни гепят. Обаче ще ми трябва полицейски ескорт оттук до срещата ми с тях. Днес или утре.
— Само ме предупреди един час предварително. Тоя път наистина си се забъркал в големи лайна, приятел.
— Щом казваш.
— Съвсем сериозно ти го казвам.
— Е, аз съм си такъв. Обади ми се, когато качиш Кейт в колата си.
— Непременно. Чао.
Пак проверих мобифона си. Нямаше съобщения.
Дъждът беше спрял, но продължаваше да е облачно. Приготвих се за дълго утро.
Чистачката дойде и си тръгна. Поръчах си още кафе от румсървиса.
На всеки час се обаждаше Джил, както бе обещала, повтаряше, че няма нищо ново, и ми казваше какво прави. В общи линии, обикаляла художествените галерии. Купила ми „Крест“ и намерила „Един мъж и една жена“.
— Марк ме търси още пет пъти и остави съобщения. Да му се обадя ли?
— Да. Опитай се да разбереш дали с него се е свързал федерален агент. С други думи, виж какво знае и дали ще ти повярва, че просто имаш нужда да останеш сама. Става ли?

— Добре.

— Виж дали е на работа. Той работи в града, нали?

— Да. В центъра.

— Обади му се там. И не се оставяй да те сплаши и да измъкне повече информация. Нали?

Отговорът ѝ ме изненада:

— Майната му.

Усмихнах се.

— Обади ми се после. И не забравяй — максимум пет минути с мобифона. И не използвай уличен телефон, защото номерът ще се появи на идентификатора му и той ще види, че си в Манхатън. Нали?

— Разбирам. — И прибави: — Мислиш за всичко.

— Опитвам се. — Поне се надявах.

Към 12:30 включих мобифона си и изчаках няколко минути. Той изпиука и аз отворих съобщението: „Джон, аз съм Тед Наш. Трябва да разговарям с теб. Обади ми се“. И ми продиктува номера на мобилния си телефон.

Седнах на фотьойла, изпружих крака върху една табуретка и се обадох на господин Тед Наш.

— Наш.

— Кори — отговорих аз.

Последва половинсекундна пауза.

— Както се уговорихме, обаждам ти се за срещата.

— Каква среща?... А, да. Как е календарът ти?

— Имам свободно време утре.

— Ами днес?

— По-добре утре. Следобед нямаше ли да посрещаш Кейт на летището?

— За днес ли беше?

— Да, струва ми се — отвърна той.

С Тед танцувахме нашия си танц. Всеки се опитваше да разбере кой какво знае и кой кого води.

— Добре, утре — съгласих се.

— Добре. Сутринта?

— Съгласен. Значи довеждаш ония двама любовници на срещата.

Наш отговори с две секунди закъснение.

— Мога да доведе само господина.

— Къде е госпожата?

— Струва ми се, че знам къде е. Така че и тя може да дойде на срещата. Мъжът ще е там и ще потвърди всичко, което ти казах.

— Мъжът спокойно може да е от ЦРУ. Поредният слаб актьор.

— Ако дойде на срещата, госпожата може да потвърди самоличността на любовника си. Нали така?

— Откъде да знам, че и тя не е самозванка?

Наш помълча няколко секунди.

— Мисля, че ще разбереш дали е истинската.

— И как ще стане това?

— Ами... Мисля, че я познаваш.

— Да я познавам ли? Даже не знам как се казва.

— Къде си в момента? — без да отговори, попита той.

— Вкъщи. — Знаеше, че не съм в апартамента си, защото сигурно беше пратил там хора да ме чакат.

— Няколко пъти се обаждах у вас. Нямаше те.

— Не отговарям на телефона. А ти къде си?

— На Бродуей двеста и деветдесет. В службата.

— Изобщо прибирал ли си се вкъщи от плажа? Не биваше да шофираш с травма на главата.

Той не ме прати на майната ми, обаче знаех, че хапе устни и чупи моливи. Освен това не беше сам и тъкмо затова разговорът се водеше малко сковано и адски предпазливо.

— А *ти* как се чувстваш? — попита ме.

— Страхотно. Обаче трябва да затварям, понеже някой може да се опита да локализира сигнала ми.

— Кой?

— Терористи. Майка ми. Бивши гаджета. Казва ли ти някой.

— Тогава после ми се обади от домашния си телефон.

— Той е чак в другия край на стаята. Хайде да уговорим времето и мястото.

— Добре. *Ти* кого ще водиш на срещата?

— Себе си.

— Някой друг?

— Нямам нужда от никой друг. Обаче искам ти да си там, както и Лайъм Грифит, и оня тип, дето е играл главната роля в записа, и

жената, ако успееш да я откриеш. И също искам да се обадиш на Джак Кьоних, ако вече не си го направил, и да го поканиш да дойде. И му кажи да доведе капитан Стийн. Виж също дали е свободен господин Браун.

— Кой?

— Знаеш кой. И повикай някого от главна прокуратура.

— Защо?

— Знаеш защо.

Тед Наш се опита да се пошегува.

— Хайде да не го превръщаме във федерален случай. Това е просто неофициална среща за изясняване на положението, за да видим какво ще предприемем. И главно, за да удовлетвориш твоето любопитство и да те уверим, че в случая няма нищо друго освен онова, което ти казах. Просто проявяваме любезност към теб, Джон — това не ти е голямата битка.

— А, ясно. Аз пък започвах да се навивам.

— Това ти е проблемът. Мислиш ли да доведеш и Кейт на срещата?

— Не. Тя няма нищо общо с това.

— Не си съвсем прав, но напълно те разбирам, че искаш да я държиш настрана. Само че тя може да иска да присъства. Питай я, когато я посрещнеш на летището.

— Тед, дали този разговор не се записва?

— Не може да се записва законно без твое или мое знание.

— А, да бе. Защо ли все ги забравям тия неща? Просто говориш адски сковано, не като малкия Теди, когото познавам.

Той помълча няколко секунди.

— Голям задник си.

— Слава Богу. Вече се безпокоях за теб. И ти не си по-малък. Добре, заднико, в колко часа ти е удобно утре?

— По-рано. Да речем, в осем и половина. Може да се срещнем тук, на Бродуей двеста и деветдесет.

— Да бе, как пък не. Там са влезли повече хора, отколкото са излезли.

— Не се дръж мелодраматично — посъветва ме Наш. — Ами в твоята служба? В КТС? Там достатъчно безопасно ли е за теб? Или параноята ти включва и нея?

Не му обърнах внимание и се замислих за мястото. След като Кейт щеше да се е прибрала, знаех, че ще настоя да присъства, въпреки че не исках повече да я въвличам в тая история. Обаче можех да я използвам за подкрепление и щях по-спокойно да заведа Джил на срещата, ако дойде и Кейт. Спомних си последната ни вечер в Ню Йорк, преди с Кейт да се разделим, и отговорих на Наш:

— В „Прозорците на света“. Официална закуска.

— Не е ли прекалено публично за въпроса, който обсъждаме?

— Казах „обществено място“ и ти спомена, че срещата е неофициална, само за изясняване на нещата — и любезност към мен. Какъв е проблемът?

— Току-що ти казах. Прекалено е публично.

— Правиш ме подозрителен, Тед.

— По-скоро те обзема параноята.

— Виж, нима не се срещнах сам с теб на плажа през нощта? Това не е параноя — просто е глупаво. Обаче тоя път искам да проявя интелигентност. — И прибавих: — Гледката е страхотна.

— Все пак настоявам да се срещнем в кабинет. Чийто и да е кабинет. На Кьоних. На Стийн. Ти избери.

— Опитваш се да ме задържиш на телефона, а? Ще се видим утре в осем и половина. В „Прозорците на света“. Ти черпиш. — Затворих. „Задник“.

Беше привечер. Жена ми трябваше да пристигне на летище „Кенеди“. Очакваше я най-малко една група посрещачи, може би две. А главната ми свидетелка се мотаеше по улиците.

Джил се обади по телефона.

— Разговарях с Марк. Каза, че от ФБР ходили в службата му да питат къде съм.

— Кога е било това?

— Не каза.

Подозирах, че всъщност са отишли в дома му предишния ден, което обясняваше странното му телефонно обаждане. Освен това не бях сигурен, че са го навестили от ФБР — по-скоро бяха агенти на ЦРУ с феберейски документи.

— Не пожелали да му обяснят за какво се отнася — продължи Джил. — Казали само, че съм свидетелка на нещо и трябвало да разговарят с мен.

— Той пита ли те на какво си била свидетелка?

— Да. И аз му разказах всичко. За Бъд, за плажа и видеозаписа.

— Той как го прие?

— Не много добре. Но неговите пет минути изтекоха и му затворих.

— Искам веднага да се върнеш тук — казах. — Изключи си мобифона.

— Добре. Идвам след петнайсетина минути.

Събитията се развиваха малко по-бързо, отколкото възнамерявах, обаче не беше толкова зле — да, Тед Наш знаеше, че Джон Кори е открил Джил Уинслоу, само че не знаеше къде се намираме. Общо взето, господин Наш имаше адски кофти ден. Не исках дори да си представям телефонните му разговори с човека, който преди пет години беше решил да се забъркат в този заговор.

Обаче Тед Наш си мислеше, че има шанс да обърне нещата в своя полза — или на летището, като ни пипне с Кейт, или утре на срещата.

Междувременно баламосваше всички участници в събитията, опитваше се да замаже нещата и да ме намери. И когато научеше, че разполагам с копие на записа, щеше да му се прииска пак да е мъртъв.

Проверих мобифона си. Бях получил съобщение от обекта на размислите си, господин Наш. Обадох му се.

— Разговарях с някои хора и просто исках да потвърдя утрешната ни среща.

Говореше по-загрижено от предишния път, когато се бяхме чули. Явно се беше съвещавал с обезпокоени хора.

— Ще дойда — отвърнах.

— Какво... какво искаш да обсъждаме?

— Каквото и да е.

— Ще те попитам следното. Имаш ли някакви твърди доказателства, които могат да доведат до преразглеждане на случая?

— Какви например?

— Ти кажи.

— Ами... е, може и да имам нещичко. Защо?

— Утре ще донесеш ли доказателствата?

— Ако искаш.

— Би било добре. Искаш ли да доведеш на срещата и други свидетели?

— Може би.

— Ще се радваме на всеки свидетел, когото доведеш.

— От сценарий ли четеш?

— Не. Просто ти казвам да доведеш когото искаш.

— Значи мога да си доведа гост на закуска, така ли? Ти ли черпиш?

Почти го видях да чупи молив.

— Да, вземи всички доказателства и доведи всеки човек, който искаш да говори. — После прибави: — В Северния небостъргач има свободни офиси, ако преценим, че се налага да се оттеглим на по-дискретно място.

Реших окончателно да му проваля деня.

— Може би ще ви направя аудио-визуална презентация. Ще уредиш ли необходимата техника? — Съжалявах, че не виждам лицето му.

Изтекоха няколко секунди.

— Мисля, че блъфираш — заяви той накрая.

— Не разчитай на това. Уреди видео и монитор.

Наш отново се умълча за няколко секунди.

— Казах ти, че записът е унищожен.

— И ме излъга. Само е бил изтрит.

— Откъде знаеш?

— Знаеш откъде знам.

— Само се будалкаш.

— Гледал ли си оня френски филм, „Един мъж и една жена“? — попитах го.

Зачаках отговора му, докато колелцата в главата му се въртяха и скърцаха, обаче Наш не каза нищо, затова продължих:

— Помисли за това. С Грифит сериозно сте си настъпили оная работа.

Представях си го в стаята с още неколцина души, всички вторачени в него. Ако присъстваха, Грифит и господин Браун сигурно се сочеха с показалци един друг.

— Или тази жена е много умна, или ти си я направил по-умна, отколкото е била онази вечер — отвърна Наш.

— Е, всеизвестно е, че аз съм умен. Мисля, че и *тя* е умна. Обаче за теб вече се съмнявам, Тед. И за приятелите ти.

Той не изневери на грубиянската си същност.

— Понякога, когато допускаме грешки, се налага да ги погребваме.

— Като стана дума за това, кога очакваш следващата си смърт? Това ежегодно събитие ли е?

Отговорът му ме изненада.

— Забавляваш ли се?

— Да.

— Е, действай, докато можеш.

— Непременно. И ти. Трябва да затварям.

— Чакай. Кажи ми какво да очаквам след тази среща? Към какъв резултат се стремиш?

— Към истината. И справедливостта.

— Ами за себе си? И за Кейт?

— Надушвам подкуп.

— Готов ли си да помислиш за компромис? Добра сделка за всички?

— Не.

— Ами ако ти обясним за какво се отнася? Защо се е наложило да направим някои неща? Ще бъдеш ли склонен да видиш цялата картина и да обмислиш по-мащабните проблеми?

— Знаеш ли, хич не ми пука за какво се отнася и можеш да си напъхаш моралните двусмислици в гъза. Нито ти, нито твоите приятели не можете да ми кажете абсолютно нищо, което да оправдае действията ви или да ме убеди, че са законни. Злополука с наша ракета? Терористичен удар? Извънземен лъч на смъртта? Или може би просто не знаете. Каквото и да е било, правителството дължи на американския народ пълен и честен отговор. Ето какъв резултат очаквам от срещата.

— Прекалявате, господин Кори — осведоми ме Тед Наш.

— Ти пък адски си я загазил — казах му. — Предчувствам, че се опитваш да проследиш сигнала. До утре. — Затворих, отидох при бара и си взех студена бира.

Тед Наш е майстор да редува смъртни заплахи, компромиси и подкупи, за да постигне целите си. В този случай крайната му цел беше да загуби доказателството и междувременно да загуби мен, навярно Джил Уинслоу и сигурно Кейт.

И Кейт бе харесвала този човек. Знам, че жените си падат по лоши момчета, обаче Тед Наш беше невъобразимо лош, беше като вампир — понякога чаровен, обикновено страшен и винаги зъл. И сега се бе завърнал от гроба, за да убие всеки, който заплашва да разкрие тъмните му тайни.

Затова, каквото и да се случеше утре или вдругиден, този човек нямаше да се успокои или да се почувства в безопасност, докато не ме убие.

И аз изпитвах същото към него.

Джил се прибра с няколко пазарски торбички, в една от които имаше паста за зъби „Крест“, а в друга — видеокасата с „Един мъж и една жена“. Тя седна, събу си обувките и вдигна крака върху табуретката.

— Не съм свикнала да ходя пеш толкова много.

— Ако ще живееш в Манхатън, често ще ти се налага.

— Смяташ, че Марк няма да ми даде кола с шофьор като част от развода ли? — усмихна се Джил.

— Нищо не ти струва да го попиташ. — Радвах се, че още е в оптимистично настроение. Началото на нов живот е вълнуващо, обаче впоследствие човек започва да осъзнава най-страшното. Беше време да обясня положението на госпожа Уинслоу. Придърпах си стол срещу нея и седнах.

— Утре в осем и половина сутринта имам среща — ще обсъждаме теб, видеозаписа и подобни неща.

Тя кимна. Продължих:

— Бъд Мичъл би трябвало да дойде на срещата.

— Разбирам. И искаш да дойда и аз.

— Да.

Джил се замисли за миг.

— Щом искаш, ще дойда. Кой друг ще присъства?

— Аз ще съм там, естествено, сигурно и Кейт. От другата страна ще са Тед Наш и Лайъм Грифит, с които си се запознала преди пет години. Третият, който е дошъл при теб, господин Браун, може и да не дойде.

Тя отново кимна.

— Тед Наш не ми харесва много.

— Повечето хора не го харесват, включително аз. — Кейт го харесваше, обаче скоро щеше да престане. — Помолих да присъства и моят шеф, Джак Кьоних, а сигурно и един полицейски капитан, Дейвид Стийн.

— Те на чия страна са?

— Много сериозен въпрос. Аз го приемам като игра между два отбора, ангелите и демоните. В момента играчите избират на коя страна са и е възможно да има преминаване от единия отбор в другия. Капитан на демоните е Тед Наш и той няма да премине в другия отбор. Всички останали чакат да видят какво ще се случи на срещата.

— Кой е капитан на ангелите?

— Аз.

Тя се усмихна.

— Аз съм от твоя отбор. Както, естествено, и жена ти.

— Естествено. — Прибавих: — Помолих да присъства и представител на главна прокуратура. Той може да играе ролята на съдията. И за да продължа аналогията, възможно е на срещата да присъстват хора, които са само зрители, обаче може да искат да се включат в играта. Видеозаписът ще е топката.

Джил помълча няколко секунди.

— Все още не разбирам къде е проблемът. Самолетът беше свален. Хората, които взеха изтритата касета и после са я възстановили, го знаят. Кой пази в тайна тази информация? И защо?

— Не знам.

— Утре ще узнаем ли?

— Те може да ни кажат защо, обаче това няма значение. Никога няма да ни кажат кой. Но в момента няма значение нито защо, нито кой. Важното е тоя запис и твоите показания, както и показанията на Бъд, да станат публично достояние. Останалото, уверявам те, ще се разреши от само себе си.

Тя кимна.

— Наистина ли са убедили Бъд да даде показания?

— Бъд ще направи каквото пожелаят.

— Ами обещанието, което ни дадоха преди пет години? Че ако двамата отговорим на въпросите им, никога няма да разкрият имената ни и какво се е случило онази вечер?

— Оттогава се случиха много неща. Не мисли за Бъд, той не е мислил за теб.

— Знам.

— И утре, когато се срещнете, не бива да се чувстваш неловко, нито да изпитваш угризения. Трябва да си във форма за мача.

Джил се втренчи в протегнатите си върху табуретката крака.

— Ще покажете ли записа?

— Сигурно, но не е задължително нито ти, нито Бъд да присъствате.

Тя отново кимна.

— Срещата ще се проведе на публично място, в „Прозорците на света“ в Търговския център. После може да се оттеглим в офиси на федералните институции в същата сграда и там ще пуснем записа. — Внимателно я наблюдавах. Джил разбираше всичко това на абстрактно равнище, развод, публично излагане и така нататък, обаче когато навлизахме в конкретните подробности, „Прозорците на света“ в 08:30, присъстващите страни и прочее, започваше да става малко нервна. — Колкото и да стане кофти, в крайна сметка от всичко това ще излезе само добро.

— Знам.

— Трябва да знаеш още нещо. Честно казано, тая първа среща е най-опасна.

Джил ме погледна.

— Мисля, че тия хора са отчаяни и следователно са опасни. Ако имат възможност да скрият случая преди да се разчуе и да излезе извън контрол, ще го направят утре преди, по време или след срещата. Разбираш ли?

Пак кимване.

— Взех някои предпазни мерки, обаче искам да знаеш, че може да се случи всичко. Бъди нащрек, стой близо до мен, Кейт или Дом Фанели. Не ходи даже до тоалетната без Кейт.

— Разбирам... Защо не се обадим на медиите?

— След утрешния ден не ние ще ги търсим, а те нас. Но засега... в моя занаят има неписано правило за връзките с медиите. Просто не го правим. Никога. — Усмихнах се. — Това е по-тежко престъпление от държавната измяна или участието в заговор.

— Но...

— Повярвай ми. До края на седмицата до такава степен ще ти е писнало от журналисти, че няма да искаш да ги погледнеш до края на живота си.

— Добре.

— По някое време утре или вдругиден с Кейт ще обсъдите програмата за закрила на свидетели и програмата за нова самоличност,

ако това те интересува.

Джил не отговори. Изправих се.

— Трябва да се обадя по телефона. Можеш да слушаш. — Включих мобифона си, анулирах опцията за анонимност и набрах номера. — Обаждам се на шефа си, Джак Кьоних.

Той отговори.

— Кори?

— Върнах се.

— Хм... къде си? Как беше в Йемен?

— Страхотно, Джак. Искях да ти благодаря за възможността, която ми даде.

— Моля. Чух, че си свършил добра работа.

— Е, тогава са те заблудили. Там не позволяват на никого да върши добра работа.

— Не съм свикнал с такава честност.

— Жалко. Ако всички честно се опитаме да разрешим проблема, непременно ще успеем.

— Правим каквото можем.

— Не е вярно. Обаче не ти се обаждам за това.

— Какво мога да направя за теб?

— Чувал ли си се с Тед Наш?

— Не... аз... какви ги говориш? Той е мъртъв.

— Не е и ти го знаеш.

Последваха няколко секунди мълчание.

— Къде си? — накрая попита Кьоних.

— Джак, не ми губи петте минути непроследяемо телефонно време с въпроси, на които няма да отговоря. Отговори ми, чувал ли си се с Тед Наш?

— Да.

— Утре ще дойдеш ли?

— Първо, тонът ти не ми харесва. Второ, предишния път си имаше проблем с кариерата, а сега те очаква уволнение. Трето, изрично ти наредих да не...

— Отговори ми на въпроса, вътре ли си, или не?

— Не.

— Е, вече си вътре.

— Ти за кой се мислиш бе?...

— Джак, още можеш да застанеш на правилната страна, иначе се кълна в Господ, че ще свършиш в затвора.

— Не... не разбирам какви ги говориш.

— Добре, или адски си загазил и не можеш да се измъкнеш, или чакаш да видиш как ще се развият събитията. Ако чакаш до по-късно от осем и половина утре сутрин, ще изпуснеш влака и следващият заминава направо за затвора.

— Да не си пуснал в отпуска цялото си благоразумие?

— Виж, давам ти шанс, защото наистина ми харесваш и те уважавам. Просто трябва да се посъветваш с шефовете си в Ню Йорк и Вашингтон. Изложи им всичко и вземете интелигентно решение. Бих искал утре да те видя на срещата и също така бих искал да носиш ореол.

Той явно си напругаше мозъка, което е трудно при положение, че преди няколко минути мислите ти са били другаде.

— Ще дойда — обеща Кьоних.

— Добре. И да не си забравиш ореола. Доведи и Дейвид Стийн.

— Сигурно разбираш, Джон, че има петдесет процента вероятност да не успееш да присъстваш на срещата или ако успееш, да не стигнеш до следващата си цел.

— Залагам десет към едно, че шансовете ми са много по-добри.

— Не те заплашвам, само те предупреждавам. Знаеш, че винаги съм уважавал честността и работата ти... и ми харесваш като човек.

Всъщност не знаех тия неща, обаче усещах известна промяна в посоката на вятъра, каквато и беше целта на обаждането ми.

— И аз изпитвам същото към теб, Джак. Постъпи правилно. Никога не е късно.

Той не отговори.

— Трябва да затворям. А, още нещо...

— Да?

— Има видеозапис, има и ракета.

Джак не отговори.

— Е, това е, Джак. Чао. — Затворих.

— Винаги ли разговаряш така с шефа си? — попита ме Джил.

— Само когато съм го гепил за ташаците.

Тя се засмя.

Беше късен следобед и с Джил пиехме чай в дневната. В известен смисъл чаят и миниатюрните сандвичи вървяха с розовата риза.

Джил си провери мобифона. Имаше две съобщения. Тя ги изслуша, пусна ги пак и ми подаде телефона. Първото гласеше:

„Ало, госпожо Уинслоу? Обажда се Тед Наш. Сигурен съм, че си ме спомняте от срещите ни преди пет години. Научих, че има ново развитие около въпроса, който обсъждахме навремето. Трябва да разберете, че сключената с нас сделка е компрометирана в резултат на това, че сте разговаряли с човек, който не е упълномощен да се занимава с тези неща. Изключително важно е да ми се обадите колкото може по-скоро, за да обсъдим проблема, преди да сте направили или казали нещо, което може да изложи вас, вашия приятел, личния ви живот и юридическите ви гаранции. — Той продиктува номера на мобифона си. — Моля, обадете ми се днес, за да обсъдим този неотложен въпрос“.

Погледнах Джил, която ме наблюдаваше.

— Сигурен съм, че тоя път е по-учтив, отколкото преди пет години — отбелязах.

Тя се усмихна принудено.

Прослушах и следващото съобщение:

„Джил, обажда се Бъд. Обадиha ми се в службата за онзи случай преди пет години. Нали си спомняш, Джил, бяхме си обещали един на друг и дадохме дума на други хора, че ще го запазим в тайна. Те обещаха да направят същото. Сега ми казват, че ти искаш да разговаряш с други за това.

Не можеш да го направиш, Джил, знаеш защо не можеш. Ако не те е грижа за себе си и за мен, помисли за

момчетата си и за Марк, помисли за Арлийн, която харесваш, знам го, помисли и за моите деца. Това ще е пълна катастрофа за много невинни хора, Джил. Каквото било, било. Това е минало. Каквото и да кажеш на някого или на медиите, ще трябва да заявя, че лъжеш. Джил, ако си направила копие на онзи запис, трябва да го унищожиш“.

Бъд продължи да я убеждава и гласът му звучеше ту остро, ту панически, ту малко плачливо. Тоя тип наистина беше абсолютен задник. Но за да съм честен, животът му бе пред провал и подобно на повечето хора, които са си развявали байрака, той не смяташе, че трябва да плати толкова висока цена за това. Така или иначе, най-страшните кошмари на Бъд току-що се бяха сбъднали.

Последните му думи бяха:

„Моля те, Джил, обади ми се. Обади ми се заради себе си и заради нашите семейства“.

Също като в случая с господин Уинслоу, очаквах нещо от рода на „Пази се“ или „Все още мисля за теб“, обаче той всъщност мислеше само за себе си и каза само „Чао“.

Изключих мобифона и погледнах Джил. Хрумна ми, че двама важни мъже в живота ѝ са истински боклуци.

— Типичен мъж, обажда се само когато иска нещо — подметнах аз.

Тя се усмихна и се изправи.

— Ще си полегна.

Станах и аз.

— Мога да ти обещаю едно — че ще престанат да ти оказват натиск да мълчиш в момента, в който направиш първото си публично изявление.

— Не усещам да ми оказват никакъв натиск. Изпитвам само огромно разочарование... от Марк и Бъд. Но го очаквах.

— Може би все някога ще осъзнаят, че светът не се върти единствено около тях.

— Няма да ги чакам дотогава. — Джил се усмихна и изчезна в спалнята си.

Отидох при прозореца и погледнах към парка. Небето малко се беше прояснило и хората се разхождаха по алеите.

Бях пуснал ламята на свобода и я бях насочил срещу Тед Наш и неговите приятели, които се опитваха да я върнат в клетката, да я убият или да я обърнат срещу мен.

Междувременно ламята хапеше Бъд, Марк и техните семейства, обаче не можех да отвличам вниманието си със странични проблеми.

Никога не бях мислил, че ще е лесно или приятно — но отначало го виждах само като абстрактен проблем. Сега, когато се бяха събрали всички играчи — Кейт, Грифит, Наш, Кьоних и много резерви като Дом Фанели, Мари Губитози, Дик Карнс и други — всичко започваше да става лично и съвсем истинско.

Знаех, че за хората от боинга на ТУЕ и техните роднини винаги е било истинско.

Беше 16:32. Седях в дневната в „Плаза“ и чаках Дом Фанели да се обади с думите „Операцията изпълнена“ или нещо подобно. Според записаното съобщение на „Делта“ самолетът на Кейт от Кайро беше кацнал навреме в 16:10. Струваше ми се, че вече би трябвало да се е обадил. Телефонът в стаята обаче мълчеше. Проверих мобифона си за съобщения. Нямаше.

— Защо не му се обадиш? — попита Джил.

— Той ще ми се обади.

— Ами ако има проблем?

— Той ще ми се обади.

— Изглеждаш *прекалено* спокоен — отбеляза тя.

— Добре съм.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да, обаче ще изчакам да ми се обалят, за да видя дали имам нужда от една, или две чаши.

— Нямам търпение да се запозная с Кейт.

— И аз нямам търпение да я видя. Мисля, че ще ти хареса.

— А аз дали ще ѝ харесам?

— Защо не? Много си симпатична.

Тя не отговори.

В 16:36 реших да изчакам до без петнайсет и да се обадя на Фанели.

В 16:45 си представих Дом Фанели под федерален арест, Кейт в автомобил с Тед Наш и обаждаме от Наш, за да ме осведоми, че я разменя за Джил и записа. Почти чувах гласа му: „Джон, с Кейт ще прекараме няколко приятни дни в едно скривалище, докато не ни предадеш госпожа Уинслоу и нейното домашно видео“.

За пръв път от много години изпитах истински страх, който стегна гърлото ми.

Замислих се за отговора си в случай, че Тед Наш поискаше откуп. Знаех, че това копеле няма да играе по никакви правила. Неговият ендшпил се свеждаше до пълен блок — той искаше Джил,

видеозаписа, Кейт и мен. Затова, каквото и да отговорех на исканията му, щеше да мами и лъже и нямаше да има размяна на пленници — щеше да има само клане. Следователно единственият ми възможен отговор щеше да е „Върви на майната си“.

Погледнах Джил. Нямаше да я предам на Тед Наш.

Замислих се за Кейт. Тя щеше да ме разбере.

— Не изглеждаш добре — каза Джил.

— Нищо ми няма. Наистина.

Тя взе мобифона си.

— Обаждам се на детектив Фанели.

— Недей. Аз ще му се обадя. — Включих мобифона си и изчаках сигнал за съобщение, но нямаше. Изключих го, протегнах ръка към стационарния телефон в стаята и точно в тоя момент той иззвъня. Оставих го да звънне повторно и вдигнах.

— Кори.

— Наврях му го — осведоми ме Дом Фанели.

— Дом...

— Пълен боклук. Откъде го познаваш тоя задник? Ето ти Кейт. Сърцето ми отново започна да бие.

— Джон, добре съм. Но само каква сцена беше. Тед...

— Къде си сега?

— В една полицейска кола с Дом.

Погледнах Джил, дадох ѝ знак с палци нагоре и тя се усмихна.

— Джон, Тед Наш е жив — каза Кейт. — Беше на летището...

— Да. Знам. Но имам и добра новина.

— Нима това, че е жив, е лоша новина? Какво става, по дяволите?

— Дом каза ли ти нещо?

— Не, но успях да се досетя за някои неща. Дом казва, че не знаел нищо, освен че си го пратил да ме вземе и да ме заведе при теб. Защо не си тук? Какво става?

— Ще ти кажа, когато се видим.

— Къде си?

— Ще видиш, когато пристигнеш. Най-добре да не разговаряме по телефона. — Прибавих: — Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. Не очаквах тъкмо такова посрещане. Какво иска Тед, по дяволите?...

— Това наистина е дълга история.
— Откри ли?...
— По-късно.
— А ти добре ли си?
— Да. Обаче положението е малко напечено.
— Кое то трябва да означава, че е критично. Сигурен ли си, че си добре?
— Добре съм. Щом ти си добре. Дай ми пак Дом. Скоро ще се видим. Обичам те.
— И аз те обичам.
Фанели се върна на телефона.
— Как работиш с тия хора? — попита той. — Те нямат уважение към закона и полицията...
— Следят ли те, Дом?
— Да. Но се обадох да пратят още патрулни коли и след няколко минути ония задници зад нас ще бъдат спрени за неправилно шофиране.
— Браво. Дължа ти едно черпене.
— Едно ли? Дължиш ми много. Ей, Кейт изглежда страхотно. Чудесен тен. Доста си тренирала там, нали? Поотслабнала си. Искам да кажа, винаги си изглеждала страхотно, но виждам, че си отслабнала. Естествено, разбирах, че говори на нея, а не на мен.
— Колко души бяха?
— Само четирима, обаче вдигнаха шум за четирийсет. Единият все викаше: „ФБР! ФБР! Възпрепятствате прочее и прочее“. Пък аз отговарям: „Полиция! Полиция! Отдръпнете се. Стойте настрана!“ и така нататък. Бях се уговорил с две ченгета от охраната на летището и те го обърнаха на проблем с юрисдикцията. Беше забавно, обаче по едно време стана напечено. Кейт окончателно реши нещата, като им заяви: „Ако нямате федерална заповед за арест или федерална призовка, *настоявам*... — *загряваш ли?* — ... *Настоявам* да ме пуснете да мина“. Е, наоколо вече се бяха събрали митничари, още ченгета от охраната и Бог знае кой. Та тогава...
— Добре, ясно. Колко коли те следят?
Отговорът му се забави с няколко секунди.
— Бяха две... сега не виждам нито една. Трябва да даваш мигач, когато се престрояваш. Понякога хората си мислят, че са дали мигач,

обаче...

— Добре. Кога предполагаш, че ще пристигнете?

— Не знам. Сега е час пик... шофьорът зад волана е новобранец...

— Новобранец ли? — чух да казва мъжки глас. — Кой е новобранец? Искаш ли ти да караш?

Бяха разменени шеговити остроти между трима мъже, които бяха усъвършенствали изкуството на обидата. Представях си как Кейт върти очи към тавана.

— Ще се видим, когато дойдете — намесих се и пак повторих номера на стаята. — Кажи на Кейт да изключи мобифона и пейджъра си, ако са включени.

— Ясно. До скоро, приятел.

— Още веднъж благодаря. — Затворих.

Джил дойде при мен и ме прегърна.

— Сигурно изпитваш огромно облекчение.

Отвърнах на прегръдката.

— Една тревога по-малко.

Тя ме хвана за ръце и ме погледна.

— Разбирам какво можеше да се случи, ако на летището не беше минало добре.

Не отговорих.

— Ще те оставя, за да посрещнеш жена си спокойно.

— Не, остани. Искам да се запознаеш с Дом Фанели...

— Някой друг път. Междувременно имаш нужда от нещо за пиене.

Джил се оттегли в стаята си.

Няколко секунди съсредоточено зяпах бара, после си налях скоч и отидох при прозореца.

Над града бяха надвиснали ниски облаци, обаче по телевизията предвиждаха за другата сутрин слънце.

Странно, помислих си, в какво се беше превърнало нещо, започнало като половин ден отпуска през юли, за да придружа жена си на панихида.

Кейт винаги бе имала представа накъде отиват нещата, обаче аз бях в пълно неведение. Почти пълно.

Що се отнасяше до Джил Уинслоу и Бъд Мичъл, техните лудории на плажа се бяха превърнали в класически случай на нещо нередно, извършено на неподходящо място в неподходящ момент.

И сега, след малко повече от пет години, всички тях пътища се бяха пресекли и утре играчите щяха да се срещнат в „Прозорците на света“.

На вратата се позвъни.

Надърнах през шпионката и видях, че там стои Кейт. Стори ми се напрегната. Отворих и тя широко се ухили, хвърли сака си във фоайето и ме прегърна. Започнахме да се целуваме и прегръщаме, и да си говорим всевъзможни глупости.

След около минута я вдигнах във въздуха и я пренесох в дневната.

Тя се огледа.

— Да не си спечелил от лотарията, докато ме нямаше?

— Всъщност да.

Продължихме да се целуваме и прегръщаме и старият Джони се опитваше да се измъкне от палатката.

Тя ме хвана за ръка и ме притегли на дивана върху себе си. Добре, че Джил си беше в стаята.

— Сигурно имаш нужда от нещо за пиене — след няколко минути лудуване предположих аз.

— Не. Искам да ме любиш. Още сега. Спомняш ли си първия път, когато го правихме на моя диван? — И тя започна да си разкопчава блузата.

— Чакай... — спрях я аз. — Не съм сам в апартамента. Кейт вдигна глава и отново се огледа.

— С кого си?

— Моята спалня е ей там. А оная врата води до друга спалня.

— Аха... — Тя се надигна и аз се изправих. Кейт закопча блузата си. — И кой е в онази спалня?

— Ще ти наляя нещо. — Отидох при бара. — Пак ли водка?

— Да. Какво става, Джон? Защо си тук?

— С тоник ли?

— Да. — Тя дойде при мен. Подадох ѝ чашата и взех своята. — Добре дошла.

Чукнахме се и Кейт отново се огледа.

— Има ли някой в онази спалня?

— Да. Седни.

— Ще остана права. Какво става? Защо беше тази сцена на летището?

— Откакто се прибрах, свърших някои неща.

— Нали каза, че си почиваш на плажа?

— Почивах си. В Уестхамптън Бийч.

Тя ме зяпна.

— Занимавал си се със случая?

— Да.

— Нали ти казах, че трябва да престанем?

Кейт дълго се взира в мен.

— Не изглеждаш във възторг — отбелязах.

— Струва ми се, че се разбрахме да се откажем и да продължим живота си.

— Аз ти обещах да открия двамата любовници и го направих.

Тя седна на дивана.

— Наистина ли ги откри?

— Да. — Придърпах си стол и се настаних срещу нея. — Първо, трябва да разбереш, че е възможно да ни... всъщност наистина ни заплашва известна опасност.

— Досетих се... на летището. И после, когато Дом напъха трийсет и осемкалибров пистолет в чантата ми.

— Надявам се, че не си му го върнала.

— Не съм. Тук ли ще спя довечера?

— Ако имаш пистолет, миличка, можеш да спиш тук с мен.

Тя се усмихна.

— Много си романтичен.

— Къде са Дом Фанели и другите две ченгета?

— Дом си тръгна. Каза, че не искал да се натрапва на срещата ни.

Двамата полицаи са при асансьорите на този етаж. Казаха, че поне единият ще остане през цялата нощ.

— Добре.

— Обясни ми защо са ни нужни.

— Защото твоят приятел Тед Наш иска да се отърве от мен, теб и Джил Уинслоу.

— Какви ги... Коя е Джил Уинслоу?

— Звездата от видеозаписа.

Кейт кимна.

— Защо му е на Тед да... Е, предполагам, че се досещам. — Тя ме погледна. — Извинявай, че не загарявам всичко толкова бързо, колкото би трябвало...

— Добре се справяш.

— Уморена съм от полета, но това е най-малкото — очаквах нещо друго, когато се върна. Очаквах да ме посрещнеш на летището, после да се приберем вкъщи. Вместо това, когато слизам от самолета, около мен се развихря истински ад... а сега ми казваш, че сме в опасност и че си открил...

— Кейт, чакай да започна отначало...

— Как ги откри? Пазеха ли записа от...

— Нека да започна отначало.

Тя вдигна крака върху дивана.

— Няма да те прекъсвам. Погледнах я.

— Първо, обичам те. Второ, имаш хубав тен и трето, липсваше ми. Четвърто, поотслабнала си.

Кейт се усмихна.

— И, ти имаш хубав тен и много си отслабнал. Откъде взе тази риза?

— Това е част от историята.

— Разказвай.

Започнах от летище „Кенеди“ и завръщането ми от Йемен, после Дом Фанели, Филадельфия и Роксан Скаранджело.

Тя седеше неподвижно, само поднасяше чашата към устните си. Гледаше ме в очите, обаче не знаех дали е впечатлена, скептична, или толкова скапана от дългия полет, че не загарява всичко. Сегиз-тогиз кимаше или се ококорваше, но не каза нито дума.

Продължих за среднощното пътуване до хотел „Бейвю“, архивите на господин Роузънтал и откриването на името на Джил Уинслоу.

— Откри ли мъжа? — за пръв път ме прекъсна Кейт.

— Знам кой е — казва се Бъд Мичъл, — но не е под мой контрол.

— Къде е?

— При Тед. Засега не го заплашва нищо, обаче ако Тед реши, че му пречи, Бъд Мичъл изчезва.

— Къде изчезва?

— Там, откъдето се връща Тед.

Тя не отговори.

Описах срещата си с Тед Наш на плажа, обаче омаловажих физическото ни спречкване със следната характеристика:

— Ступахме се малко.

Кейт погледна лепенката на брадичката ми, ала не коментира.

Повторих й версията на Тед за това как открил Бъд Мичъл по пръстовите отпечатыци, после Джил Уинслоу чрез Бъд, и за това как Тед, Лайъм Грифит и мистериозният господин Браун посетили двамата и научили, че видеозаписът е физически унищожен. Разказах й също за детектора на лъжата и твърдението на Тед, че бил убеден, че видеозаписът не показвал нищо, предполагащо ракетен удар.

— Колкото и поразително да звучи — казах аз, — смятам, че Тед ме лъжеше.

— Тед потвърди ли, че тези хора наистина са го правили на записа? — без да обръща внимание на сарказма ми, попита Кейт.

— Да. И това била една от причините да се крият.

Тя ме погледна.

— Значи си успял да откриеш Джил Уинслоу, така ли?

— Да.

— И къде е тя сега?

— Зад оная врата.

Кейт погледна към вратата, но не каза нищо. Продължих:

— Та значи оная вечер, тъй като знаех, че Тед Наш е по петите ми, отидох в Олд Бруквил, където според Дом живеела Джил Уинслоу.

Описах й случилото се, като се опитвах да се придържам към фактите и излагах само част от мисловните си процеси, които вървяха с тях. Искан да кажа, не се хвалех, обаче докато разказвах историята, самият аз се впечатлих от детективските си успехи.

Стигнах до момента, когато бях попитал Джил Уинслоу за „Един мъж и една жена“. Кейт вече се беше понадигнала на дивана.

— Оная вечер в хотела тя презаписала касетата от плажа върху касетата с „Един мъж и една жена“, която взела от хотелската видеотека. Запушила слота с лейкопласт. Интелигентна жена. — „Интелигентен Джон“.

Тя впери очи в мен.

— Пазеше ли копието?

— Да.

— Ти гледал ли си го? У теб ли е?

— Гледах го и е у мен.

— Къде е?

— В стаята ми.

Кейт скочи.

— Искам да го изгледам. Още сега.

— По-късно. Нека довърша.

— Какво показва записът?

— Показва ракета, която сваля боинга от небето, по дяволите!

— Боже мой...

Тя отново седна.

— Все още не разбирам защо Джил Уинслоу е решила да сподели с теб това след всички тези години и да признае, че е направила второ копие и го пази.

Замислих се.

— Смятам, че спечелих доверието й... обаче по-важното е, че тя е добра жена и трагедията я е измъчвала. Предполагам, че е чакала възможност или знак, че е дошъл моментът да постъпи правилно.

Кейт кимна.

— Разбирам. Но дали тя разбира какво ще се случи? Искам да кажа, с брака й, с живота й, с нейния приятел Бъд?...

— Разбира. Обаче Бъд ще си има проблеми.

— Но тя е надежден свидетел, така ли?

— Да. — Продължих и й разказах за идването ни в „Плаза“, за телефонните си разговори с Тед Умрелия и съобщенията за Джил от съпруга й, Бъд Мичъл и Наш.

— Бедната жена — отбеляза Кейт. — Как се справя?

— Доста добре. И ще е още по-добре сега, след като ти си тук. Има нужда да поговори с друга жена.

— Проявяваш нетипична чувствителност. Новата ти риза свързана ли е по някакъв начин с новото ти „аз“?

— Не. Освен това се обадох на нашия шеф и трябва да ти кажа, Кейт, че Джак Кьоних знае нещо по въпроса и е възседнал разкрячен оградата.

Това като че ли я изненада, после на лицето й се изписа скептично изражение.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм, че нещо не е наред.

— Добре, какво се случи после с госпожа Уинслоу и записа? — без да отговори, ме попита Кейт.

— Уговорих среща за утре сутрин с Тед Наш, Лайъм Грифит, някой от главна прокуратура, Джил Уинслоу, може би Бъд Мичъл и други като Дейвид Стийн, също Джак Кьоних, който искаше да прескочи срещата, обаче го убедих да присъства.

— Къде е срещата?

— Спомних си за последната ни нощ заедно в Ню Йорк, затова избрах в осем и половина да закусваме в „Прозорците на света“.

Тя се замисли.

— Предполагам, че мястото е подходящо... обществено...

— Освен това си обещахме да се върнем там.

— Съмнявам се, че ще си прекараме толкова добре, колкото тогава. Сигурен ли си, че си избрал правилния начин да се справиш с проблема?

— Ти как би се справила?

— Щях направо да се обърна към върха. Към централата на ФБР във Вашингтон.

— Не познавам никого във Вашингтон.

— Аз познавам.

— Обаче не знаеш на кого можеш да вярваш там.

— Това е малко параноично.

— Както и да е. Вашингтон е далеч. Нека се срещнем с дяволите, които познаваме, на наша територия, преди да се срещнем с дяволите, които не познаваме, във Вашингтон.

Кейт пак се замисли и ме попита:

— Според теб кой може да е замесен в засекретяването? И защо?

— Не знам. В момента това не ме интересува. Обаче, когато се разхвърчат говна, ще видим кой ще си плюе на петите да се прикрие.

— Надявам се да не е Джак.

— Хич не ми пука кой е замесен, Кейт. Всички трябва да си отидат.

Тя ме погледна.

— Възможно е този... предполагам, че може да се нарече заговор... да стига чак до върха.

— Това не е мой проблем.

— Може да стане. Искам да кажа, че това нещо може да е толкова голямо и да стига толкова нависоко, че да не успеем да се справим с него. Може ние да си отидем.

— Не е нужно да участваш и ти.

Кейт ме прониза с гневен поглед.

— Как не те е срам! — Прегърна ме. — Аз започнах всичко и ще го довършим заедно.

— Добре. — Също като мен, Кейт вече беше затънала толкова дълбоко, че единственият начин да се измъкне бе да продължи да копае, докато стигнем до светлината в отсрещния край.

— Искам да гледам записа — каза тя.

— Може би първо трябва да се запознаеш с Джил Уинслоу.

— Ами... ти как мислиш?

Когато разполагаш и с вещественно доказателство, и със свидетел, обикновено се запознаваш с доказателството, преди да разговаряш със свидетеля, обаче сега ситуацията беше малко по-сложна. Реших, че трябва да минем по реда, в който съм ги открил аз — първо Джил, после записа. Или трябваше да покажа записа на Кейт и после да я запозная със звездата от записа, която ми беше съквартирантка?

— Джон?

— Хм... ами, мисля, че трябва да се запознаеш с Джил Уинслоу, за да можеш да поставиш записа в контекста. В перспектива.

— Добре. Тя в стаята си ли е?

— Да. Освен ако пак не е отишла на черква. — Отидох при вратата ѝ и почуках. — Джил? Госпожо Уинслоу?

— Да?

— Свободна ли си?

Тя отвори.

— Джил, запознай се с жена ми Кейт.

Джил се усмихна, отиде при Кейт и двете се ръкуваха.

— Приятно ми е да се запознаем. Джон малко се безпокоеше за вас на летището.

— При това основателно, както се оказа — отвърна Кейт и също се усмихна. — И на мен ми е приятно да се запознаем.

Анализирах положението и всичко ми се стори наред. Кейт не е от ревнивите и е професионалистка, а Джил Уинслоу беше дама до

мозъка на костите си — освен, разбира се, по отношение на сексуалните си забежки на плажа. Обаче това се бе случило отдавна.

— Джон ми разказа малко за последните няколко дни — каза Кейт. — Как се справяш?

— Добре съм, благодаря. Мъжът ти е като скала.

Това навярно не беше подходящата дума с оглед на общия ни апартамент, обаче Кейт учтиво отговори:

— Да, може да се разчита на него. Искам да ти благодаря, че си била толкова откровена. Дори не мога да си представя какво ти струва това.

— Всъщност се чувствам по-добре, отколкото през последните пет години.

— Защо не пийнем шампанско? — предложих аз. Отворих бутилката, налях и се чукнахме.

— За завръщането на Кейт и за това, че Джил е тук — вдигнах тост аз.

— И за един велик детектив — прибави Кейт.

— И за... справедливост за всички хора, които са изгубили живота си... — прибави Джил.

Отпихме в мълчание, после Джил каза:

— Имам чувството, че преча на нещо, което би трябвало да е много интимно.

— Ни най-малко — побърза да я успокои Кейт. — С Джон вече се напрегръцахме и нацелувахме. Можем да оставим бойните си спомени за по-късно.

— Много мило от ваша страна, но...

— Не — прекъсна я Кейт. — Трябва да останеш. Имам да ти задавам страшно много въпроси и не знам откъде да започна.

— Всъщност историята не е чак толкова дълга и се свежда до това, че извърших нещо нередно — и нямам предвид любовната си връзка. Трябваше да проявя достатъчно смелост и да проговоря още преди пет години. Ако го бях направила, може би щях да съсия живота на много хора, но други, сред които самата аз, щяхме само да спечелим от това.

Кейт известно време я наблюдава и виждах, че госпожа Уинслоу й е направила същото впечатление, каквото бе направила и на мен след запознанството ни в неделя сутринта.

— Понякога ни е трудно да вземаме трудни решения — отвърна жена ми. — Понякога стигаме до тях след дълги душевни терзания.

— Появата на мъжа ти вкъщи беше знак, че моментът е настъпил. — Джил ме погледна, усмихна се и продължи: — Освен това той е много убедителен. Но все пак ми се струва, че не съм взела правилното решение съвсем сама.

— Можеше да ме изгониш, обаче не го направи — възразих аз. — Ще ти кажа още нещо. Ако беше предала записа преди пет години, сигурно щяха да го унищожат. Така че в известен смисъл, наречи го съдба или шанс, ако щеш, това е било за добро.

Продължихме да си приказваме още малко. Това се нарича „разпускане на свидетеля“ — трябва да спечелиш доверието му и да го убедиш, че постъпва правилно.

Освен това се бях надявал, че Джил и Кейт ще се сприятелят, и надеждите ми като че ли се оправдаваха.

— Ти ли избра тази риза на Джон? — по някое време попита жена ми.

— Да. Той не можеше да напусне стаята, а аз можех, затова отидох да му купя нова риза.

— Кораловият цвят му отива — отвърна Кейт. — Подчертава тена му. Той никога не е носил нещо толкова ярко и модерно. Откъде я купи?

— От „Барнис“. Имат страхотни неща за мъже. Почувствах се изолиран от този разговор, затова се изправих.

— Отивам да поговоря с полицаия при асансьора. Ще се върна след около час. Ако искате, гледайте записа, докато ме няма. Касетата е под матрака ми.

Излязох от апартамента и се запътих към асансьорите.

Униформеното ченге седеше на един от високите столове в малкото фоайе и четеше „Дейли Нюз“. Представих му се и му показах феберейската си лична карта, както и картата си на пенсиониран детектив от НЙПУ.

Седнах на съседния стол и го попитах:

— Кога свършва смяната ти?

— Свърши преди три часа — отвърна младият полицаи, който според табелката на гърдите му се казваше Алварес. — А бе, кой е тоя Фанели? Има повече влияние от полицейския комисар!

— Той е човек, който търгува с услуги. Услугите са валутата на полицейското управление. Не можеш да взимаш пари, затова плащаш с услуги и получаваш услуги. Така стават нещата, така вървиш нагоре, така се пазиш да не си опариш задника.

— Нима?

— Добре, ще ти обясня по-подробно.

И обясних на полицай Алварес как е устроен светът.

Отначало той изглеждаше отегчен, обаче после разбра, че разговаря с майстор, и се заинтригува. След половин час задаваше въпроси по-бързо, отколкото можех да му отговарям. Мислех, че ще коленичи пред десницата ми, само че той просто обърна стола си с лице към мен и се наложи аз да държа асансьорите под око.

Алварес печелеше много от извънредния си труд, обаче честно казано, аз печелех повече.

След час се изправих и го попитах:

— Кога ще те сменят?

— В полунощ.

— Добре, направи ми услуга, върни се тук в седем и половина.

— Ще дойде друг...

— Искам да дойдеш ти.

Дадох му визитката си.

— Бъди нащрек и внимавай. Хората, които може да слязат от тия асансьори, не са обикновени отрепки. Те са опитни професионалисти и за да проумееш положението, ще ти кажа, че моментално ще те застрелят, ако се наложи. Извади патлака си от кобура, затъкни го в колана си и го скрий с вестника. Ако надушиш проблем, извади го. Ако се наложи, стреляй.

Полицай Алварес се ококори. Плеснах го по рамото и се усмихнах.

— Само гледай да не застреляш някой гост на хотела. Върнах се в апартамента, в който цареше мрак, защото Кейт и Джил гледаха последните няколко минути от записа.

Отидох при бара, налях си чаша газирана вода и зачаках. Лампите светнаха, но никой не каза нищо.

— Защо не си поръчаме румсървис? — предложих аз.

Тримата с Кейт и Джил седяхме на масата, след като си бяхме поръчали лека вечеря. Не повдигнах въпроса за записа, те също.

Предложих никой да не проверява мобифона си, защото който и да се обадише и каквото и да кажеше, нищо не можеше да промени положението. Единственият човек, чието обаждане очаквах, беше Дом Фанели, а той щеше да ме потърси по хотелския телефон.

Разговаряхме главно за Йемен, Танзания и Олд Бруквил. Слава Богу, че никой не носеше диапозитиви.

Джил проявяваше интерес към назначението на Кейт в Танзания и работата ѝ по атентата срещу посолството. Интересуваше се и от моето назначение в Йемен и от случая с „Коул“. В нашия занаят сме склонни да омаловажаваме, както са ни учили, и да се пазим от изтичане на информация, обаче това още повече заинтригува хората. Мислех да разкажа историята за това как пустинните номади атакуват на коне моя ландроувър по пътя за Сана, само че още не бях измислил достоен финал.

Кейт изглеждаше искрено заинтригувана от живота на лонгайландския Златен бряг, но отговорът на Джил съдържаше същото омаловажаване, каквото бяхме проявили ние с Кейт:

— Не е толкова интересно или бляскаво, колкото може би си мислите. Писна ми от благотворителни балове, партита, дизайнерски витрини, кънтри клуба и демонстрацията на богатство. Писна ми дори от сочните клюки.

— Обичам клюките и не бих се отказал от богатството — отбелязах аз.

Привидно разговорът бе много приятен, ала над нас беше надвиснало бъдещето, което започваше в 08:30 на другата сутрин. Към 22:00 телефонът в стаята иззвъня. Вдигнах.

— Ало?

— Ей, на калъп ли те хванах? — попита Дом Фанели.

— Естествено. Какво има?

— Ами, например има някои последици от следобедното ми похищение. Все едно съм преобърнал стършелово гнездо. Тия хора имат високопоставени приятели.

— Не задълго.

— Ясно. Ако не успееш да ги победиш и не можеш да се присъединиш към тях, убий ги. Нали така? Както и да е, слушай сега

за утре. Имам три патрулни коли с по две униформени ченгета, включително един сержант. Мога да уредя детективи и цивилни, обаче мисля, че униформените ще свършат работа. Нали така?

— Да.

— Ти имаш среща в осем и трийсет в Северния небостъргач на Световния търговски център. Нашите ще застъпят на дежурство в осем и могат да стигнат при теб към осем и петнайсет. Ще те чакат на входа на хотела откъм Сентръл Парк. Става ли?

— Да.

— Сам избири как да отидеш — с отделни коли, всички във водещата или в задната кола — както решиш. Ако бях на твое място и имах три коли, щях да ги разделя. Не бива всичките пасти да са в една кутия.

Хвърлих поглед към Кейт.

— Добре.

— Е, утре са първичните избори. Вторият вторник на септември. Да не забравиш да гласуваш. Трафикът сутринта може да е малко по-различен от обикновено, защото хората ще отидат по-късно на работа. Но даже всички да закъснеете, знаеш, че няма да започнат без вас.

— Хубаво.

— Нашите хора ще ви придружат чак до сто и седмия етаж. Нали?

— Да.

— И после ще ви заведат някъде, нали?

— Да. Сигурно пак в „Плаза“. Утре цял ден и през нощта искам да има дежурни при асансьора, докато не видим какво ще се случи.

— Това може да се окаже проблем. Ще ти кажа защо. Снощи някой ми се обади от комисариата и учтиво ме попита какво правя, по дяволите. Аз естествено отговорих, че не знам какво иска да каже. Та явно си имаме проблем и той идва от Вашингтон според оня тип, който си нямаше и представя защо са му се обадили отгоре. Не ми каза кой се е обадил. С други думи, приятел, не знам докога ще мога да ти осигурявам градски ченгета за охрана на федерален свидетел. Загриваш ли?

— Да.

— Искам да кажа, не бива да нарушаваме юрисдикцията на феберейците и аз само ти правя услуга, обаче те твърдят, че с

удоволствие щели да осигурят хора, които да се погрижат за твоя свидетел.

— Да бе, убеден съм.

— Ще решиш тоя проблем на срещата. Но утре сутрин ще дойдем там, ще те закараме в Световния търговски център, ще те изведем оттам и ще те върнем в хотела. Повече не мога да ти обещаю, Джон. За след това — не знам. Трябва да разрешиш всичко на срещата.

Пак погледнах Кейт и Джил. Те внимателно ме наблюдаваха.

— Ти само ни върни тук без опашка или някъде другаде, ако се сетя за сигурно място. Аз ще се погрижа за останалото.

— Може би трябва да се обърнеш към вестниците — предложи Фанели. — Да речем, бихме могли от Световния търговски център да те закараме направо в „Таймс“. Ще се обадя предварително и ще събера разследващите журналисти.

— Ще си помисля.

— Не мисли много дълго. Трябва да ти кажа, приятел, че ония копелета играят грубо. Ако бях на тяхно място, щях да връча на жената заповед за охрана на свидетел още щом я видя.

Погледнах Джил.

— Едно е да връчиш на някого заповед, съвсем друго е да я изпълниш.

— Знам. Ще разполагаме с груба сила. Обаче защо да се стига дотам?

Не отговорих.

— Виж, трябва да се обърнеш към когото трябва и не съм сигурен, че това са хората в Световния търговски център — продължи Фанели. — Разбираш ли?

— Разбирам. Но все пак е добро начало. — Всъщност по-скоро беше свързано с личния сблъсък между мен, Наш, Грифит и може би Кьоних. Ако искаш да се изправиш срещу лъва, отиваш в бърлогата му. — Това е обществено място, Дом. „Прозорците на света“. Къде по-обществено от това? Искам да видя кой ще дойде и какво ще каже.

— Добре. Ти решаваеш, приятел. Ако бях на твое място, щях да разговарям с десетина репортери, преди да се срещна с първия представител на властите. Обаче ти не постъпваш така. Може би трябва да поговориш с Кейт.

— Тя е на същото мнение като мен.

— Добре. Ще отида в „Прозорците“ в осем и ще закусвам с други хора на друга маса. Става ли?

— Мерси.

— Там е скъпо.

— Аз черпя.

— Без майтап? Кейт добре ли се грижи за оръжието ми? Искам да ми го върне чисто. Без грим от чантичката ѝ.

Усмихнах се.

— Сам ѝ го кажи. Между другото, не е зле да вземеш под крилото си полицаи Алварес, който пази пред вратата ми. Утре сутрин го искам тук.

— Ще видим как ще ти пази задника. Ей, как се спогаждат Кейт и твоята съквартирантка?

— Добре.

— Нямаше ли сцени? Не се ли издраха с нокти?

— Не.

— Водиш невероятен живот.

— Така ли смяташ?

— Убеден съм. Утре не му мисли. Всичко е уредено.

— Добре. Ще се видим в „Прозорците“. — Затворих.

— Всичко готово ли е? — попита Кейт.

— Да.

— Има ли проблем? — попита Джил.

— Не. — Усмихнах ѝ се. — До Световния търговски център ще ни ескортират три коли с по двама полицаи. Даже комисаря и кмета не ги пазят толкова.

Джил отговори на усмивката ми.

— Е, утре ще ставаме рано. — И бях адски надървен. — Затова мисля, че трябва да се оттеглим и да си починем. — Секс.

Всички се изправихме.

— Сигурна съм, че двамата имате да наваксвате много — каза Джил. — Лека нощ.

И отиде в стаята си.

— Много е симпатична — каза Кейт.

— От нея ще стане добър свидетел.

— Мисля, че малко си пада по теб.

— Едва ли.

— Вкопчва се във всяка твоя дума и все ти хвърля погледи крадешком.

— Не съм забелязал. — Извадих касетата от видеото. — Хайде да се хвърляме в леглото.

Вдигнах сака й, тя взе чантата си с пистолета и отидохме в моята спалня. Затворих вратата.

— Страшно съм надървен.

Кейт остави пистолета върху нощното шкафче и започна да се съблича.

— Даже нямам нощница. Багажът ми е някъде на летището.

— Нямаш нужда от нощница, скъпа.

Докато си изхлузваше блузата през главата, аз вече бях гол на леглото. Тя ме погледна и се засмя.

— Отбеляза световен рекорд.

После се съблече и легна до мен. Претърколи се настрани и ме погледна, след това откъсна лепенката от брадичката ми.

— Как се случи?

— Твоят приятел Наш ме фрасна.

— И той не изглеждаше добре на летището. Цялото му лице беше насинено и подуто.

Това беше най-хубавата новина, която чувах от много време.

— Е, постаряхме се и двамата. — После смених темата: — Секс.

Ала преди да успея да направя каквото и да било, тя каза:

— Записът беше много живописен.

— Да. Ясно защо Бъд го е изтрил и защо Джил не е предала копието.

— Така е... Не й е било лесно да ти го покаже.

— Опитах се да я улесня. Когато имаш секс и убийство на един и същи запис, убийството е по-важно. Тя го знаеше.

— Ами, и ние го знаем на теория. Но ако на записа си ти... както и да е, не можех да повярвам, че това е същата жена.

— Хората са много сложни.

— Ти не си. Тъкмо това ти харесвам.

— Мерси.

Кейт помълча няколко секунди.

— Утре ще има ли проблеми?

— Едва ли. — Предадох ѝ информацията на Дом и заключих: — Ченгетата от НЙПУ са по-добри от ФБР в тия местни надцаквания.

— А какво да правя аз като федерален агент? — попита тя. — Да стоя там и да гледам смутено ли?

— Направи каквото смяташ за нужно и ако решиш, че трябва да си тръгнеш, ще те разбере.

Кейт дълго зяпа тавана и накрая въздъхна.

— Защо ли се омъжих за ченге?

— Ох, защо ли се ожених за правистка от ФБР?

Тя се засмя.

— Защото правиш живота интересен. Ей, това под завивките пистолетът ми ли е, или си ти?

— Скъпа, това е моят трийсет и осем калибров специален полицейски модел.

Стоях пред входа на „Плаза“ откъм Сентръл Парк и наблюдавах улицата. Беше 08:11 и нямаше и следа от патрулните коли. Погледнах назад през стъклените врати и видях Кейт и Джил до входа на Оук Бар. Чакаха да им дам знак да излязат. С тях бе полицаи Алварес.

Оттатък улицата имаше няколко файтона, които чакаха клиенти.

— Да ви спра ли такси, господине? — попита ме портиерът. — Или чакате кола?

— Чакам кон.

— Да, господине.

Денят беше прекрасен и си помислих, че не съм излизал на слънце и чист въздух от неделя сутринта.

Стана 08:13 и патрулните коли вече трябваше да са тук. Това е най-напеченият момент в такава операция — между безопасността на предишното ти скривалище и улицата, където чакаш да пристигнат твоите хора.

В 08:15 от съседната пряка се появиха три полицейски коли, без светлини и сирени. Дадох знак на Кейт, после слязох от тротоара и вдигнах ръка. Водещата кола включи светлините си и увеличи скоростта, после рязко спря пред мен. Другите два автомобила я последваха. Показах си документите на двете ченгета в първата патрулка.

— Към Северната кула в Световния търговски център, както са ви казали, без звънци и свирки. На разстояние един от друг. Трябва да пристигнем към осем и половина, девет без двайсет. — И прибавих: — Внимавайте за компания и не спирайте по никакъв повод, освен на светофар.

Двамата кимнаха и жената на дясната седалка отвърна:

— Инструктирани сме.

— Чудесно.

Кейт, Джил и полицаи Алварес вече стояха до мен на тротоара.

— Вашата кола, госпожо — обърнах се към Джил.

Тя се усмихна.

— Никога не съм се возила на полицейски автомобил. Не исках да й отговоря: „Ще свикнеш“.

— Както се уговорихме, всички ще се срещнем във фоайето на „Прозорците на света“ — казах аз. — През цялото време с теб ще има поне двама полицаи.

— Ще се видим там — отвърна Джил.

Стори ми се спокойна и се надявах да запази самообладание, даже по-късно да станеше грозно. Дадох знак на Алварес и той придружи Джил Уинслоу до задната седалка на средната кола, после се върна при мен, както беше инструктиран.

С Кейт се спогледахме. Вече не бе останало нищо за казване, затова само се целунахме.

— До скоро. — Тя се качи във водещата кола.

— Чувстваш ли се зъл тая сутрин попитах полицай Алварес.

Младежът се усмихна.

— Да.

Извадих касетата с „Един мъж и една жена“ от самото си, същата, върху която Джил беше прехвърлила техния запис, обаче без кутията. Подадох му я.

— Пази я с цената на живота си. Говоря съвсем сериозно.

Той я прибра в огромния заден джоб на панталона си, предназначен да побира голям бележник.

— Случайно да сте чували някой да е успял да гепи нещо от нюйоркско ченге?

Тупнах го по рамото.

— Ще се видим там.

Алварес се качи на задната седалка на средната кола до Джил.

Отидох при третия автомобил и се качих. Оттам можех да виждам какво става, а от водещата кола Кейт можеше да прави промени в плановете, ако се наложи. Така Джил пътуваше под охрана в средната кола с Алварес и другите двама полицаи.

Сержантът, който седеше на предната дясна седалка в моята кола, каза няколко думи по радиостанцията си. Водещият автомобил направи обратен завой на булеварда, което по принцип не е позволено, и потеглихме.

— Какъв е маршрутът? — попитах сержанта.

— Ще минем през Уестсайд, освен ако не предпочитате друг път.

— Звучи добре. Нали сте наясно, че някои хора може да се опитат да ни го натикат?

— Да си го натикат отзад.

— Всички от групата ли са подготвени?

— Да.

— Какво мислите за ФБР?

Той се засмя.

— Без коментар.

— Ами за ЦРУ?

— Не познавам такива.

Късметлия. Облегнах се назад и си погледнах часовника. Беше 08:21 и в зависимост от движението може би щяхме да закъснеем с петнайсетина минути, което ме устройваше. Наш, който си умираше да държи нещата в свои ръце, и неговите момчета и без това щяха да са там най-малко петнайсет минути по-рано, убедени, че и ние ще подраним. Можеха да седят и да се потят колкото си искат.

Повечето срещи са игри на надхитряване и тая щеше да е истинска оргия.

След десет минути пътувахме на юг по булевард „Джо Димаджо“, също известен като Дванайсето авеню или Западната улица. Пътят минаваше успоредно на река Хъдсън — приятна разходка в слънчев ден. Нашият малък конвой се провираше между другите коли и се движеше по-бързо от тях, тъй като те щяха да бъдат глобени за такова шофиране.

Разстоянието до Световния търговски център беше осем километра. Двата небостъргача се виждаха много преди да стигнем там.

В джоба на самото си носех касетата с „Един мъж и една жена“, която бе купила Джил, само че в кутията с надпис „Собственост на хотел «Бейвю» — моля, върнете касетата“. Ако феберейците имаха някаква съдебна заповед, можеха да я наложат на мен, Кейт или Джил, да се опитат да ни вземат касетата или да ни арестуват — или да конфискуват касетата и да ни арестуват. Обаче не можеха да наложат съдебна заповед на полицаи Алварес, даже да надушеха, че порно версията на записа е в него.

Във всеки случай, съмнявах се, че Наш и компания ще се решат да направят сцена в обществен ресторант, в който закусват поне триста

души. Ако изпаднех в поредното си извратено настроение, може би щях да им дам моята порно версия на „Един мъж и една жена“.

През предното стъкло виждах патрулната кола с Джил и Алварес, обаче не и водещия автомобил с Кейт. Трафикът беше променлив и тая сутрин много шофьори на камиони караха лудо.

Погледнах си часовника. 08:31. Току-що бяхме подминали хеликоптерната площадка на Трийсета улица и приближавахме кея Челси. Още няма и пет километра с тая скорост и към девет без петнайсет щяхме да спрем пред Северния небостъргач откъм Визи Стрийт.

Не очаквах никакви проблеми по пътя дотам, нито на влизане във фойето и в асансьора, който отиваше направо в „Прозорците на света“ на сто и седмия етаж. Всъщност не очаквах никакви проблеми и на срещата, която по същество се свеждаше до излагане на позициите — щяхме да видим на кой му е по-дълъг и на кого му стиска повече.

Знаех как работи мозъкът на Наш. Той беше търпелив, коварен и понякога интелигентен. Искаше да види с кого ще отиде. Искаше да чуе какво имам да кажа. Искаше да свали анамнеза на Джил Уинслоу и да види дали наистина носим записа. Нямахме да доведе на срещата никой, който вече да не участва в заговора, затова нямахме да присъства представител на главна прокуратура, освен ако не беше замесен и той или не използваша самозванец, нещо типично за ЦРУ. Искам да кажа, Тед Наш често се представяше за агент от ФБР, а когато се запознах с него, твърдеше, че бил от Министерството на земеделието. После за известно време се преструваше на умрял. И понякога се правеше на евентуален бивш любовник на Кейт Мейфилд. Не се преструваше само когато се държеше като задник.

И понеже беше извратен нещастник, може да бе поканил на закуската Марк Уинслоу, за да окаже натиск върху Джил. Както и Бъд Мичъл, който почти със сигурност щеше да присъства.

Във всеки случай, за Тед Наш срещата щеше да е само приказки. Проблемът щеше да дойде после, когато той щеше да направи своя ход. Или, казано иначе, нещо като банкета, на който каниш враговете си да се наприказват и натъпчат и после ги избиваш. Всъщност идеята за закуската беше моя, обаче схващате положението.

Ако имаше и капчица разум, Наш трябваше да знае, че ще мобилизирам груба сила за целта и че грубата сила ще е от НЙПУ. По

тая причина той имаше свои армии в крилата. Но сержантът пред мен беше казал: „Да си го натикат отзад“.

Естествено, разбирах, че си имам личен проблем с господин Тед Наш и че донякъде нещата са свързани с това. Ала даже да не го познавах, даже да го харесвах (а аз не го харесвах), не виждах как бих могъл да се справя по друг начин.

— Имам инструкции да изчакам края на вашата среща и после да ви изведа от сградата в патрулните коли — каза сержантът. — Нали така?

— Да. И точно тогава може да се натъкнете на феберейци с други намерения.

— Веднъж ми се случи нещо подобно — осведоми ме ченгето. — Феберейците искаха да приберат един тип по обвинение в притежаване на дрога, а аз имах заповед за ареста на същия тип по същото обвинение.

— Кой го прибра?

— Ние. Обаче после го взеха феберейците. Нали знаете, в края на краищата те постигат своето. Но на самото място ние сме по-силни.

— Така е.

— А после къде?

— Още не съм сигурен. Навсякъде другаде освен в градския арест. Сержантът се засмя.

Погледнах през прозореца към реката и брега на Джързи. На другия ден или още следобед очаквах да съм в офисите на КТС на Федерал Плаза с крака, изпружени върху бюрото на Джек Кьоних, и кабинетът му да е фрашкан с добри хора. Въпреки всичките ми лични проблеми с тях, феберейците си бяха честни пичове, професионалисти, които спазваха буквата на закона. Още щом тоя случай престанеше да е мое занимание в свободното ми време и преминеше в юрисдикцията на ФБР, можех да замина на почивка с Кейт. Може би тя щеше да пожелае да види къде съм прекарал месец и половина в Йемен.

Пътят зави покрай тунела Холанд.

— Виждате ли средната кола? — попитах ченгетата.

— Вече не — отвърна шофьорът. — Да им се обадя ли?

— Да.

Той се свърза с двете коли и от водещата отговориха:

— Тук сме. Паркирахме на Визи и влизаме в Северния небостъргач.

— Ясно.

И вторият автомобил:

— Отбиваме от Западната. Ще пристигнем след две минути.

— Ясно.

Погледнах си часовника. Беше 08:39. Трябваше да сме на около пет минути от големия пешеходен площад, който заобикаляше комплекса на Световния търговски център. Няколко минути път пеш до фойето, после с бързия асансьор до „Прозорците на света“.

— Искам двамата да дойдете с мен — казах на сержанта. Той кимна.

— Оставихме единия колега от водещата кола да пази автомобилите. Ние идваме с вас.

— Добре.

Завихме по Визи Стрийт и в 08:44 спряхме до двете полицейски коли. Слязох и ченгетата с мен ме последваха. Размениха няколко думи с полица, който пазеше колите. Той току-що беше разговарял по радиостанцията си.

— Двамата цивилни... — имаше предвид Кейт и Джил — с четиримата полицаи са вътре — осведоми ни ченгето.

Изкачих се по стъпалата от тротоара и се запътих към входа на Северния небостъргач. Беше 08:45.

Докато прекосяхах оживения площад, чух нещо като далечен рев и видях, че неколцина души около мен вдигат поглед. Двамата полицаи също погледнаха.

— Като че ли някакъв самолет се спуска прекалено ниско към летището в Нюарк — отбеляза единият.

Продължихме да вървим, после спрях и се обърнах, за да видя какво зяпат всички.

От север се приближаваше грамаден двумоторен пътнически самолет — летеше прекалено ниско точно над Бродуей и идваше право към нас. Ревът на двигателите беше оглушителен и самолетът увеличи скоростта, сякаш пилотът бе натиснал щурвала напред.

Обърнах се през рамо към Северния небостъргач на Световния търговски център и видях, че е по-висок и че самолетът се е насочил към него.

Хората наоколо вече крещяха, няколко души се хвърлиха на земята.

Една жена до мен ахна:

— Господи...

Слънцето беше изгряло преди повече от час, ала светлината му бе затъмнена от дима на пламтящите пожари.

От балкона на апартамента си, който гледаше на юг, виждах епицентъра на двата огромни черни езика и блясъка на прожекторите, осветяващи чернотата на мястото, на което до предишната сутрин се бяха извисявали двата небостъргача.

По някое време през нощта бях изгубил самото си при спасителната операция и останалите ми дрехи и кожата ми бяха черни от мазни сажди, които воняха, ала чиято смрад вече не усещах.

Погледнах си часовника, избърсах чернилката от кристала и видях, че е 07:32. Не можех да си представя, че е изтекло почти цяло денонощие. През деня имаше часове, когато времето сякаш летеше, и моменти, когато си мислех, че шейсет минути са всъщност много часове, обаче времето сякаш бе спряло през нощта, която ми се струваше безкрайна, дори след изгрев слънце.

Изкашлях черна хрчка в почернялата си носна кърпа и я пъхнах в джоба си.

Поради естеството на занаята си бях разбрал какво става още преди да се е случило, обаче повечето хора наоколо, включително от спасителните групи и двете ченгета с мен, смятаха, че е злополука. Когато в 09:03 вторият самолет се блъсна в Южния небостъргач, всички разбраха невероятното.

Бях прекарал първите часове след удара в търсене на Кейт, но когато проумях мащабите на трагедията и жертвите, просто търсих оцелели сред тлеещите развалини.

Спомних си последното съобщение по радиостанцията от едното ченге: „Двамата цивилни с четиримата полицаи са вътре“.

Бях се опитвал да се свържа с Кейт по мобифона си, обаче всички мобифони угаснаха и продължаваха да мълчат.

От 06:30 тая сутрин, когато бях напуснал останките на Северния небостъргач, не бяха открити оцелели и не се очакваше да има повече.

Колкото и нереално да ми се струваше на самото място, пътят до вкъщи беше още по-нереален. Улиците пустееха и малкото минувачи изглеждаха като в шок. Намерих такси на двайсетина преки северно от руините и шофьорът, казваше се Мохамед, се разплака още щом ме видя и плака по целия път до източна Седемдесет и втора улица. Портиерът Алфред също се разплака, когато слязох от колата.

Пак погледнах издигация се дим и за пръв път усетих, че по мръсното ми лице се стичат сълзи.

Смътно си спомням как се качих с асансьора заедно с Алфред, който имаше ключ, спомням си, че влязох в апартамента. След почти двумесечно отсъствие той ми изглеждаше непознат. Останах няколко секунди на прага в опит да определя защо съм там и какво да направя. После се запътих към балконската врата, защото виждах черния дим навън и той ме привличаше, тъй като ми беше по-познат от дома ми.

Докато прекосявах дневната, нещо на дивана — одеяло — привлече вниманието ми и се приближих. Коленичих до Кейт, която спеше, здраво увита в одеялото, покриващо всичко освен измазаното ѝ с черни сажди лице и едната ѝ ръка, отпусната върху гърдите ѝ. В дланта си стискаше мобифона си.

Не я събудих, но дълго я гледах.

Оставих я да спи на дивана и излязох на балкона.

Вратата зад мен се отвори и се обърнах. Спогледахме се, после направихме няколко колебливи крачки един към друг, буквално паднахме в разтворените си обятия и заплакахме.

Сънено седяхме на двата стола на балкона и се взирахме в мрака, който обгръщаше Южен Манхатън, пристанището и Статуята на свободата. Не летяха самолети, не звъняха телефони, не пицяха клаксони и по улиците почти не се мяркаше жива душа.

В този момент човек трудно можеше да осъзнае мащабите на нещастieto и никой от нас двамата не бе гледал, нито слушал новини, защото бяхме присъствали там, където се случваха новините, и освен няколкото радиоапарати и прекалено многото слухове, знаехме по-малко от жителите на най-далечните краища на Щатите. Накрая, макар да знаех отговора, попитах Кейт:

— Ами Джил?

Тя помълча няколко секунди.

— Аз първа стигнах до експресния асансьор за „Прозорците“ и реших да я изчакам... тя влезе във фоайето с полицай Алварес и още един... Качих ги в асансьора... после реших да те почакам...

Не отговорих. След няколко минути Кейт продължи:

— Преди да се качи в асансьора, Джил ме попита: „Да изчакам ли Джон заедно с теб?“ И аз й отговорих: „Не, с тези полицаи си в добри ръце. Идвам след няколко минути“. Съжалявам...

— Недей.

Естествено питах се кой друг е стигнал на сто и седмия етаж, преди самолетът да се блъсне в небостъргача. Тъй като бях питал стотици ченгета и пожарникари, със сигурност знаех, че почти никой от горните етажи не е успял да слезе преди в 10:30 сградата да рухне.

— Останах във фоайето да помогна, после пожарникарите ни накараха да излезем и те търсих... — промълви Кейт. — После небостъргачът се срути... побягнах... след това трябва да съм припаднала от дима — свестих се в един медицински пункт. Към полунощ се върнах да те търся, обаче си бях изгубила документите и не ме пуснаха през кордона. — Жена ми избърса очите си. — Проверих в болниците и медицинските пунктове... Час по час се обаждах на мобифона ти и вкъщи... после се прибрах и теб те нямаше... — Тя изхлипа. — Мислех, че си мъртъв.

Хванах почернялата й от сажди ръка.

— Аз пък мислех, че си... вътре...

Затворих очи, представих си грамадния самолет, който летеше над Бродуей, и разбрах, че трябва да е минал точно между федералната сграда на номер двеста и деветдесет и нашите офиси на Федерал Плаза. Всички в службата сигурно го бяха видели и се зачудих дали са разбрали, че виждат първия изстрел от дългата война, която завинаги щеше да ни промени.

— Връщаш ли се? — попита ме Кейт.

Кимнах.

— И аз — каза тя.

Изправихме се.

— Ти първа вземи душ — предложих й.

Кейт погали с пръсти новата ми риза.

— Ще се опитам да ти я изпера.

После влезе в дневната и почти като в транс се запъти към спалнята.

Пак се обърнах и вперих очи в голия хоризонт, замислих се за Джил Уинслоу и моя приятел и партньор Дом Фанели, за полицаи Алварес и другите полицаи с тях. Замислих се и за Тед Наш, тоя път наистина мъртъв, макар и не така, както бих избрал смъртта му, за Дейвид Стийн, Джек Кьоних, Лайъм Грифит, Бъд Мичъл и другите, които ни бяха чакали горе. Замислих се и за всички хора, които бяха работили там, за ония непознати, които предишната сутрин се бяха намирали в Световния търговски център. Вкопчих се в парапета на балкона и за пръв път ме обзе гняв.

— Копелета.

Едва в петък се върнах в хотел „Плаза“, за да си взема багажа и да поискам да отворят сейфа, за да прибера пакета на госпожа Уинслоу.

Помощник-управителят беше любезен, но ме осведоми, че в сейфа нямало нищо на госпожа Уинслоу.

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място искам да благодаря на Санди Дилингам, на която е посветена тази книга, за насърчението, ентузиазма, търпението и безусловната ѝ любов.

Този роман наистина не можеше да бъде написан правдоподобно без помощта на Кени Хийб, пенсиониран детектив от Обединената контртерористична спецчаст и НЙПУ. Благодаря на детектив Хийб, задето сподели с мен личните си знания и опит в тази секретна област.

В този смисъл, няколко души от органите на реда и очевидци на катастрофата искат да останат анонимни поради характера на информацията, която споделиха с мен. Уважавам желанието им, но въпреки това им благодаря.

Също като в предишните си романи, бих искал да изразя признателността си към Томас Блок, моя приятел от детството, капитан от Ю Ес Еърлейс (пенсиониран), редактор и автор в множество авиационни списания, мой съавтор в „Мейдей“ и автор на още шест романа, за безценната му помощ в техническите подробности и за редакторските му съвети. Там, където се срещат изкуството и техниката, ще откриете Томас Блок, който върви по стъпките на Леонардо да Винчи.

Благодаря на Том Блок и за жена му Шарън Блок, бивша стюардеса от Браниф Интернешънъл и Ю Ес Еърлейс. Шарън беше една от първите внимателни читателки на ръкописа и не пропусна нито една сбъркана дума, нито един грешен препинателен знак.

Също като в последните ми три романа „Аз, детективът“, „Играта на лъва“ и „На север“, бих желал да благодаря на своя стар приятел Джон Кенеди, заместник полицейски комисар от полицейското управление на окръг Насау (пенсиониран), профсъюзен арбитър и член на адвокатската колегия на щата Ню Йорк, задето сподели с мен знанията си за полицейските процедури и за безплатните му правни съвети.

Благодаря също на Фил Кийт, писател, ветеран от Виетнам, жител на Истенд, професор по бизнес в Саутхамптънския колеж (Лонгайландски университет) и мой добър приятел, за помощта му при проучване на някои от разказите на очевидците на трагедията с полет 800 на ТУЕ и някои други аспекти на катастрофата.

Много благодарности на Джейми Рааб, издател от „Уорнър Букс“ и редактор на предишния ми роман „На север“. Всичко, което научихме заедно, докато пътувахме на север, направи пътуването в този роман много по-леко и за двамата.

Аз пиша романите си на ръка, но някой трябва да препише нечетливия почерк, преди ръкописът да замине за издателството. Благословен съм с две жени, които могат да четат почерка ми (и мислите ми), които разбират от правопис и пунктуация и ми помагат с редакционния си коментар. Това са моите две отлични помощнички Даян Франсиз и Патриша Чичестър, които правят живота ми несравнимо по-спокоен. Много ви благодаря.

Много благодарности дължа и на моя добър приятел Боб Уайтинг, полицейски комисар на Олд Бруквил, задето ми обясни как функционира полицейското управление на това градче.

Признателен съм също на бригаден генерал (о.з.) Стенли М. Уланов, задето ме снабди с множество статии и оригинални проучвания за катастрофата на полет 800 на ТУЕ.

Много благодаря и на Маркърс Уилхълм, изпълнителен директор на „Букспан“, за съветите и подкрепата му през годините. Нашето приятелство излезе извън рамките на деловите отношения още от самото ни запознанство.

И накрая, но никога на последно място, благодаря на сина си Алекс Демил. Когато през 1977 г. започнах да пиша, Алекс не можеше да чете, главно защото още не беше роден, но навакса изгубеното време и сега ми дава творчески съвети. Именно той измисли идеалния край на романа и ми помогна да се измъкна от безизходицата, в която се бях натикал. С енергията на двайсет и четири годишните Алекс пише свой роман и сценарии, редактира и снима филми и работи в кинопроизводството. Желая му късмет, щастие и успех във всички творчески начинания.

Следните хора направиха щедри дарения на благотворителни институции в замяна на използването на имената им за някои герои в романа. Ако сте се питали защо има толкова много италиански женски имена, ето ви отговора: заради Сюзан Корва, която направи дарение на Лонгайландското лутеранско училище, Мари Губитози (Лонгайландската филхармония), Дженифър Лупо (Правния център „Тоуро“), Роксан Скаранджело (Асоциацията на болните от мускулна дистрофия) в памет на нейния приятел Майк Байър, който почина от болестта на Лу Гериг (амиотрофична латерална склероза). Благодаря и на Дик и Мо Карнс, които направиха дарение на гимназията „Шаминейд“, Робърт Грифит (Общинския фонд на Гардън Сити в помощ на роднините на жертвите от удара срещу Световния търговски център — дарение в памет на Лайъм Грифит), Лесли Роузънтал (фонда „Кантър Фицджерълд“ в помощ на роднините на жертвите от удара срещу Световния търговски център), семейство Сайбън (Лонгайландски музей на децата — дарение в памет на Сидни Р. Сайбън), Том Спрък (различни дарения и добри дела) и Изабел Селесте Уилсън (кооперативното целодневно училище „Розлин Тринити“).

Много благодаря на тези благодетелни и обществено ориентирани хора. Надявам се, че вашите втори същности са ви харесали и ще продължите да подпомагате достойни каузи.

Издание:

Нелсън Демил. Полет 800

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корицата: „Megachrom“, Петър Христов

ИК „Бард“, 2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.